

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಡಿ. ಎನ್. ಶಂಕರ ಬಟ್

KANNADAKKE BEEKU KANNADADDEE
VYAAKARANA (Kannada needs its own grammar) by
D.N.Shankara Bhat, Mungaravalli, Bhimanakone P.O,
Honnasara, Sagara 577 417; Phone: 9449774956;
E-mail: <bhatdns@rediffmail.com>

ಮೊದಲನೆಯ ಅಚ್ಚು : ೨೦೦೦

ತಿದ್ದಿ ದೊಡ್ಡದು ಮಾಡಿರುವ ಏಳನೆಯ ಅಚ್ಚು : ೨೦೧೩

©: ಬರಹಗಾರ

ಹೊರಪಡಿಕೆ :

ಡಿ. ಎನ್. ಶಂಕರ ಬಟ್,
ಮುಂಗರವಳ್ಳಿ,
ಬೀಮನಕೋಣೆ ಅಂಚೆ,
ಹೊನ್ನೇಸರ, ಸಾಗರತೀರ್ಥಹಳ್ಳಿ ೫೭೭ ೪೧೭

ಹಂಚಿಕೆ :

ನವಕರ್ನಾಟಕ ಪ್ರಕಾಶನ,
೧೧, ಕ್ರೈಸೆಂಟ್ ರಸ್ತೆ, ಕೆ.ಪಿ.ಈಸ್ಟ್,
ಬೆಂಗಳೂರು ೫೬೦ ೦೦೧.

ಅಚ್ಚು :

ಶ್ರೀ ಶಕ್ತಿ ಎಲೆಕ್ಟ್ರಿಕ್ ಪ್ರೆಸ್,
೧೩ನೇ ಕ್ರಾಸ್, ಜಯನಗರ,
ಮೈಸೂರು ೫೭೦ ೦೧೪.

ಮುನ್ನುಡಿ

ಈ ಪುಸ್ತಕಕ್ಕೆ ಎರಡು ಮುಖ್ಯವಾದ ಉದ್ದೇಶಗಳಿವೆ. ಪ್ರೌಢಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣವನ್ನು ಕಲಿಸುವುದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ವ್ಯಾಕರಣವನ್ನು ಕಲಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದು ಒಂದು ಉದ್ದೇಶ, ಮತ್ತು ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣದ ಮೇಲೆ ಸಂಶೋಧನೆ ನಡೆಸುವವರು ಯಾವ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಹೋದರೆ ಸಫಲರಾಗಬಲ್ಲರು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸುವುದು ಇನ್ನೊಂದು ಉದ್ದೇಶ.

ಪ್ರೌಢಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣವನ್ನು ಕಲಿಸುವ ಅನುಶಾಸನವೆಂದೆಯೇ ಅಥವಾ ಇಲ್ಲವೇ? ಇದೆಯಾದರೆ ಅದನ್ನು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕಲಿಸಬೇಕು? ನೇರವಾಗಿ ಕಲಿಸಬೇಕೇ ಅಥವಾ ಪದಗಳ ಮತ್ತು ವಾಕ್ಯಗಳ ಬಳಕೆಯನ್ನು ವಿವರಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ ಕಲಿಸಬೇಕೆ? ಇಂತಹ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರವನ್ನು ಶಿಕ್ಷಣತಜ್ಞರೇ ಕೊಡಬೇಕು. ನಾನು ಶಿಕ್ಷಣತಜ್ಞನಲ್ಲ, ವೈಯಾಕರಣಿ ಮಾತ್ರ. ಹಾಗಾಗಿ, ಮೇಲಿನ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರವನ್ನು ಹೇಳಲು ನಾನಿಲ್ಲಿ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ ಕನ್ನಡದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಎಂತಹ ವ್ಯಾಕರಣವನ್ನು ಕಲಿಸಬೇಕು? ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಪಠ್ಯಗಳಾಗಿರುವ ವ್ಯಾಕರಣ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ ನೆರವೇರಿಸುತ್ತಿವೆಯೇ? ಎಂಬಂತಹ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರವನ್ನು ಒಬ್ಬ ವೈಯಾಕರಣಿ ಮಾತ್ರ ಕೊಡಬಲ್ಲ. ಕರ್ನಾಟಕದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣ ತಜ್ಞರು ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ತಪ್ಪು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣವನ್ನು ಹೇಗೆ ಮತ್ತು ಎಷ್ಟು ಕಲಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಆ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಏನು ಕಲಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನೂ ಅವರೇ ನಿರ್ಧರಿಸುತ್ತಿರುವ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಏನೇನೋ ಅನವಶ್ಯಕವಾದ ಮತ್ತು ತಪ್ಪು ತಪ್ಪಾದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಕಲಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಪ್ರೌಢಶಾಲೆಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ಸಮಯವನ್ನು ಈ ಶಿಕ್ಷಣತಜ್ಞರು ಹಾಳು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾನು ಈ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿ ತೋರಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಇದನ್ನವರು ಒಮ್ಮೆಯಾದರೂ ಓದಿನೋಡಿ ತಾವು ಎಂತಹ ತಪ್ಪು ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲಿ ಎನ್ನುವುದು ನನ್ನ ಉದ್ದೇಶ. ವ್ಯಾಕರಣ ಶಿಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣದಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿಯಿರುವ ಇತರರಿಗೂ ಈ ಪುಸ್ತಕ ರುಚಿಸಬಲ್ಲದು.

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಕರ್ನಾಟಕದ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣದ ಬಗ್ಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವ ಸಂಶೋಧನೆಗಳು ಹೊಸದೇನನ್ನೂ ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಈ ಸಂಶೋಧನೆಗಳು ಹಾದಿ ತಪ್ಪಿರುವುದೇ ಕಾರಣವೆಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಕೇಶಿರಾಜನೇ ಮೊದಲಾದ ಹಿಂದಿನ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣದ ಕುರಿತು ಏನು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ ಸಾಲದು. ಅವರು ಹೇಳಿರುವುದರಲ್ಲಿ ತಪ್ಪು ಇಲ್ಲವೇ ಅಸಾಂಗತ್ಯ ಏನಾದರೂ ಇದೆಯೇ? ಅವರು ಹೇಳದೇ ಇರುವಂತಹ ವಿಷಯಗಳೇನಾದರೂ ಇವೆಯೇ? ಎಂಬುದನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದಾಗ ಮಾತ್ರ ಅದು ಸಂಶೋಧನೆಯಾಗಬಲ್ಲದು.

ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ನಮಗೆ ತಿಳಿಯದಿರುವ ಇಂತಹ ಸಾವಿರಾರು ವಿಷಯಗಳಿವೆ. ಇವು ಎಂತಹವು ಎಂಬುದನ್ನು ಈ ಪುಸ್ತಕ ತೋರಿಸಿಕೊಡುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಇದು ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣದ ಮೇಲೆ ಸಂಶೋಧನೆ ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿರುವವರಿಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶಿಯಾಗಬಲ್ಲದು.

ಈ ಪುಸ್ತಕದ ಹಸ್ತಪ್ರತಿಯನ್ನೊಮ್ಮೆ ಓದಿ ನೋಡಿ ತಮ್ಮ ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಗೆಳೆಯ ಡಾ. ಭ. ಮಲ್ಲಿಕಾರ್ಜುನ ಅವರಿಗೆ ನಾನು ಆಭಾರಿ. ಇದಲ್ಲದೆ ಈ ಪುಸ್ತಕದ ಪ್ರಕಟಣೆಗೆ ಅನುದಾನ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷಾ ಸಂಸ್ಥಾನಕ್ಕೂ, ಇದನ್ನು ಬರೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಮುದ್ರಿಸುವುದಕ್ಕೆ 'ಬರಹ' ತಂತ್ರಾಶವನ್ನು ಉಚಿತವಾಗಿ ಬಳಸಲು ಒಪ್ಪಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಶ್ರೀ ಶೇಶಾದ್ರಿವಾಸು ಚಂದ್ರಶೇಖರನ್ ಅವರಿಗೂ, ಅಂದವಾಗಿ ಮುದ್ರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿರುವ ಶ್ರೀಶಕ್ತಿ ಇಲೆಕ್ಟ್ರಿಕ್ ಪ್ರೆಸ್‌ನ ಶ್ರೀ ರಾ. ವೆಂ. ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಮೂರ್ತಿ ಮತ್ತು ಅವರ ಸುಪುತ್ರ ಶ್ರೀ ರಾ. ಮೋಹನ ಮೂರ್ತಿ ಅವರಿಗೂ ಮತ್ತು ಇದರ ಮಾರಾಟದ ಹೊಣೆ ಹೊತ್ತಿರುವ ಅತ್ರಿ ಬುಕ್ ಸೆಂಟರಿನ ಶ್ರೀ ಜಿ. ಎನ್. ಅಶೋಕವರ್ಧನ ಅವರಿಗೂ ನಾನು ಆಭಾರಿ.

ಮೈಸೂರು

ಡಿ. ಎನ್. ಶಂಕರ ಭಟ್

ಜನವರಿ ೨೫, ೨೦೦೦

ತಿದ್ದಿ ದೊಡ್ಡದು ಮಾಡಿದ ಎರಡನೆಯ ಅಚ್ಚು

ಈ ಪುಸ್ತಕದ ಮೊದಲನೆಯ ಮುದ್ರಣದ ಪ್ರತಿಗಳೆಲ್ಲ ಒಂದೇ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ತೀರಿ ಹೋದುವು. ಈ ಎರಡನೆಯ ಮುದ್ರಣದಲ್ಲಿ ಹಲಕೆಲವು ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ಇವು ಸಹೃದಯ ಓದುಗರಿಗೆ ಮೆಚ್ಚುಗೆಯಾಗಬಹುದೆಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತೇನೆ.

ಮೈಸೂರು

ಡಿ. ಎನ್. ಶಂಕರ ಭಟ್

ಜುಲಾಯಿ ೧೫, ೨೦೦೧

ಇನ್ನೊಮ್ಮೆ ತಿದ್ದಿ ದೊಡ್ಡದು ಮಾಡಿದ ಮೂರನೆಯ ಅಚ್ಚು

ಈ ಮೂರನೆಯ ಮುದ್ರಣದಲ್ಲಿ ಇನ್ನಷ್ಟು ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ನಿಜಕ್ಕೂ ಹಳೆಗನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣ ಎಂತಹದು? ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು (ಭಟ್ ೨೦೦೫) ಬರೆಯುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣದ ಕುರಿತು ನಾನು ಕಂಡುಹಿಡಿದ ಕೆಲವು ಹೊಸ ವಿಷಯಗಳನ್ನೂ ಈ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಈ ಪುಸ್ತಕದ ಉದ್ದೇಶ ಇನ್ನಷ್ಟು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆಯೆಂದು ನನಗೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆ.

ಮೈಸೂರು

ಡಿ. ಎನ್. ಶಂಕರ ಭಟ್

ಫೆಬ್ರವರಿ ೧, ೨೦೦೬

ಒಳಪಿಡಿ

ಅಧ್ಯಾಯ ೧ : ಮುನ್ನೋಟ	೧೩
೧.೧ ವ್ಯಾಕರಣ ಪರಂಪರೆ	೧೩
೧.೨ ವ್ಯಾಕರಣದ ಉದ್ದೇಶ	೧೫
೧.೩ ಕನ್ನಡದವಲ್ಲದ ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣಗಳು	೧೮
೧.೪ ಹೊಸಗನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅದರದೇ ವ್ಯಾಕರಣ	೧೯
೧.೫ ದಾರಿ ಹೇಳುವ ಕ್ರಮ	೨೨
೧.೬ ಈ ಪುಸ್ತಕದ ಉದ್ದೇಶ	೨೪
ಅಧ್ಯಾಯ ೨ : ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳು	೨೭
೨.೧ ಮುನ್ನೋಟ	೨೭
೨.೧.೧ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳು	೨೮
೨.೧.೨ ಸಂಸ್ಕೃತ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಕ್ರಮ	೨೯
೨.೨ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು	೩೦
೨.೨.೧ ಸ್ವರಗಳ ಬದಲಾವಣೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು	೩೧
೨.೨.೨ ವ್ಯಂಜನಗಳ ಬದಲಾವಣೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು	೩೩
೨.೩ ನಾಮರೂಢಿಯಿರುವ ಹಾಗಿದ್ದರೆ...	೩೫
೨.೪ ಸಂದರ್ಭಗಳ ವಿಭಜನೆ	೩೭
೨.೫ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳ ಅನಿಯಮಿತತೆ	೪೧
೨.೬ ವರ್ಣಗಳ ಪಟ್ಟಿ	೪೨
೨.೬.೧ ಸಂಸ್ಕೃತ ಸ್ವರಗಳ ಪಟ್ಟಿ	೪೩
೨.೬.೨ ಕನ್ನಡ ಸ್ವರಗಳ ಪಟ್ಟಿ	೪೪
೨.೬.೩ ವ್ಯಂಜನಗಳ ಪಟ್ಟಿ	೪೬
೨.೭ ತಿರುಳು	೪೭
ಅಧ್ಯಾಯ ೩ : ಪದವರ್ಣಗಳು	೪೯
೩.೧ ಮುನ್ನೋಟ	೪೯
೩.೨ ನಾಮಪದಗಳು ಮತ್ತು ಗುಣಪದಗಳು	೫೦
೩.೨.೧ ವಿಶೇಷಣಗಳಾಗಿ ಗುಣಪದಗಳ ಬಳಕೆ	೫೧
೩.೨.೨ ವಿಶೇಷಣಗಳಾಗಿ ನಾಮಪದಗಳ ಬಳಕೆ	೫೩

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

೩.೨.೩ ವಿಶೇಷಣ ಮತ್ತು ವಿಶೇಷ್ಯಗಳ ಜಾಗ	೫೪
೩.೨.೪ ಪದಕಂತೆ ಮತ್ತು ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲಿ ಗುಣಪದಗಳು	೫೪
೩.೨.೫ ನಾಮಪದಗಳಾಗಿ ಗುಣಪದಗಳ ಬಳಕೆ	೫೭
೩.೨.೬ ಗುಣಪದಗಳ ಜಾಗ	೫೯
೩.೨.೭ ತಾರತಮ್ಯ ಸೂಚನೆ	೬೨
೩.೨.೮ ಕೃದಂತಗಳ ಬಳಕೆ	೬೪
೩.೩ ಜೋಡುಪದಗಳ ರಚನೆ	೬೫
೩.೪ ಪದಕಂತೆಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸಲು ಎರಡು ವಿಧಾನಗಳು	೬೭
೩.೫ ಭಾಷೆಗಳೊಳಗಿನ ವೈವಿಧ್ಯ	೬೯
೩.೬ ಬೇರೆ ಪದವರ್ಗಗಳು	೭೧
೩.೭ ತತ್ಸಮ ಮತ್ತು ತದ್ಭವ ಪದಗಳು	೭೨
೩.೮ ತಿರುಳು	೭೩

ಅಧ್ಯಾಯ ೪ : ಪದಗಳ ಒಳರಚನೆ

೭೫

೪.೧ ಮುನ್ನೋಟ	೭೫
೪.೧.೧. ಹೆಸರಿಸುವುದು ಮತ್ತು ವರ್ಣಿಸುವುದು	೭೬
೪.೧.೨ ಜೋಡುಪದಗಳು ಮತ್ತು ಪದಕಂತೆಗಳು	೭೯
೪.೨ ಕೃತ್ ಮತ್ತು ತದ್ಧಿತ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು	೮೧
೪.೩ ಪದದ ಮೊದಲು ಮತ್ತು ಅನಂತರ ಬರುವ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು	೮೫
೪.೪ ನಾಮಪದಗಳ ರಚನೆ	೮೫
೪.೫ ಇಶ್-ಇಗ್ ಪ್ರತ್ಯಯ	೮೭
೪.೬ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳ ರಚನೆ	೯೧
೪.೭ ಗುಣಪದಗಳ ರಚನೆ	೯೩
೪.೮ ತಿರುಳು	೯೫

ಅಧ್ಯಾಯ ೫ : ಸಮಾಸಗಳು

೯೬

೫.೧ ಮುನ್ನೋಟ	೯೬
೫.೨ ಜೋಡುಪದಗಳು ಮತ್ತು ಪದಕಂತೆಗಳು	೯೭
೫.೩ ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು	೯೯
೫.೩.೧ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಜೋಡುಪದಗಳು	೯೯
೫.೩.೨ ಪದಕಂತೆಗಳಲ್ಲಿ ಗುಣಪದಗಳ ಬಳಕೆ	೧೦೧
೫.೩.೩ ಕೃದಂತಗಳ ಬಳಕೆ	೧೦೩
೫.೩.೪ ನಿರ್ದೇಶಕ ಪದಗಳ ಬಳಕೆ	೧೦೪
೫.೩.೫ ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಯ ಬಳಕೆ	೧೦೫
೫.೩.೬ ನಾಮಪದಗಳ ಬಳಕೆ	೧೦೬

ಐ.೩.೨ ಪದಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ	೧೦೭
ಐ.೩.೮ ಜೋಡುಪದಗಳ ಅರ್ಥ	೧೦೮
ಐ.೪ ಸಂಸ್ಕೃತ ಸಮಾಸಗಳ ವಿಭಜನೆ	೧೦೮
ಐ.೫ ಕನ್ನಡ ಜೋಡುಪದಗಳ ಒಳರಚನೆ	೧೧೦
ಐ.೫.೧ ನಾಮಪದವಿರುವ ಜೋಡುಪದಗಳು	೧೧೧
ಐ.೫.೨ ಕ್ರಿಯಾಪದವಿರುವ ಜೋಡುಪದಗಳು	೧೧೨
ಐ.೫.೩ ಗುಣಪದವಿರುವ ಜೋಡುಪದಗಳು	೧೧೩
ಐ.೫.೪ ಕೆಲವು ಅಪವಾದಗಳು	೧೧೫
ಐ.೬ ಸಂಸ್ಕೃತ ಸಮಾಸಗಳು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿವೆಯೇ?	೧೧೬
ಐ.೬.೧ ವಿಭಜನೆಯ ಆಧಾರ	೧೧೬
ಐ.೬.೨ ಒಳನುಡಿಗಳ ಬಳಕೆ	೧೨೦
ಐ.೭ ಕನ್ನಡ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಹೇಳುವ ಸಮಾಸಗಳು	೧೨೧
ಐ.೭.೧ ತತ್ಪುರುಷ	೧೨೨
ಐ.೭.೨ ಕರ್ಮಧಾರಯ	೧೨೨
ಐ.೭.೩ ದ್ವಿಗು	೧೨೪
ಐ.೭.೪ ಅವ್ಯಯೀಭಾವ	೧೨೪
ಐ.೭.೫ ದ್ವಂದ್ವ	೧೨೬
ಐ.೭.೬ ಬಹುವ್ರೀಹಿ	೧೨೭
ಐ.೭.೭ ಕ್ರಿಯಾಸಮಾಸ	೧೨೯
ಐ.೭.೮ ಗಮಕ ಸಮಾಸ	೧೩೦
ಐ.೮ ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಬಂದ ಜೋಡುಪದಗಳು	೧೩೦
ಐ.೮.೧ ಜೋಡುಪದಗಳ ಒಳನುಡಿಗಳು	೧೩೦
ಐ.೮.೨ ವಿಭಜನೆ	೧೩೧
ಐ.೯ ತಿರುಳು	೧೩೩

ಅಧ್ಯಾಯ ೬ : ಲಿಂಗ ಮತ್ತು ವಚನಗಳು

೬.೧ ಮುನ್ನೋಟ	೧೩೪
೬.೨ ಲಿಂಗಭೇದಗಳು	೧೩೫
೬.೨.೧ 'ಲಿಂಗ' ಪದದ ಬಳಕೆ	೧೩೫
೬.೨.೨ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಲಿಂಗವಿಭಜನೆ	೧೩೬
೬.೨.೩ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಲಿಂಗವಿಭಜನೆ	೧೩೭
೬.೨.೪ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು	೧೪೦
೬.೨.೫ ಎಣಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಲಿಂಗಭೇದ	೧೪೧
೬.೩ ವಚನಭೇದಗಳು	೧೪೧
೬.೩.೧ ವಚನಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ	೧೪೧

೬.೩.೨ ವಚನ ಮತ್ತು ವಿಭಕ್ತಿ	೧೪೨
೬.೩.೩ ಏಕವಚನದ ಸೂಚನೆ	೧೪೩
೬.೩.೪ ವಚನವನ್ನು ಸೂಚಿಸದಿರುವುದು	೧೪೪
೬.೪ ತಿರುಳು	೧೪೫

ಅಧ್ಯಾಯ ೭ : ವಿಭಕ್ತಿಗಳು ಮತ್ತು ಕಾರಕಗಳು

೭.೧ ಮುನ್ನೋಟ	೧೪೬
೭.೨ ವಿಭಕ್ತಿಗಳ ಕೆಲಸ	೧೪೮
೭.೩ ಕಾರಕಗಳ ಕೆಲಸ	೧೪೯
೭.೩.೧ ಒಂದು ವಿಭಕ್ತಿಗೆ ಹಲವು ಅರ್ಥಗಳು	೧೫೦
೭.೩.೨ ಒಂದೇ ಅರ್ಥಕ್ಕೆ ಹಲವು ವಿಭಕ್ತಿಗಳು	೧೫೧
೭.೩.೩ ಬೇರೆ ಕಾರಣಗಳು	೧೫೨
೭.೩.೪ ಕಾರಕಗಳ ಮೂಲಕ ಸಂಬಂಧಿಸುವುದು	೧೫೨
೭.೪ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಕಲ್ಪಿತ ತತ್ವ	೧೫೪
೭.೫ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಕಾರಕಗಳು ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲದಿರುವುದು	೧೫೬
೭.೫.೧ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಸಂಬಂಧಗಳು	೧೫೬
೭.೫.೨ ಕನ್ನಡ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್ ಎಂಬ ತತ್ವ	೧೫೮
೭.೫.೩ ಎರಡು ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳು	೧೬೦
೭.೫.೪ ಕನ್ನಡದ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯ	೧೬೨
೭.೫.೫ ಎರಡು ರೀತಿಯ ವ್ಯಾಕರಣ ಕಾರ್ಯಗಳು	೧೬೪
೭.೬ ತಿರುಳು	೧೬೭

ಅಧ್ಯಾಯ ೮ : ವಿಭಕ್ತಿಗಳು

೮.೧ ಮುನ್ನೋಟ	೧೬೮
೮.೨ ವಿಭಕ್ತಿಗಳ ಹೆಸರು	೧೬೮
೮.೩ ವಿಭಕ್ತಿ, ಲಿಂಗ ಮತ್ತು ವಚನ	೧೭೧
೮.೪ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳ ಅವಶ್ಯಕತೆ	೧೭೩
೮.೫ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ	೧೭೭
೮.೫.೧ ಪ್ರಥಮಾ ವಿಭಕ್ತಿ	೧೭೯
೮.೫.೨ ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿ	೧೮೦
೮.೫.೩ ತೃತೀಯಾ ಮತ್ತು ಪಂಚಮೀ ವಿಭಕ್ತಿಗಳು	೧೮೨
೮.೫.೪ ಚತುರ್ಥೀ ವಿಭಕ್ತಿ	೧೮೪
೮.೫.೫ ಷಷ್ಠೀ ವಿಭಕ್ತಿ	೧೮೫
೮.೫.೬ ಸಪ್ತಮೀ ವಿಭಕ್ತಿ	೧೮೮
೮.೬ ತಿರುಳು	೧೯೧

ಅಧ್ಯಾಯ ೯ : ವಿಭಕ್ತಿಪಲ್ಲಟ	೧೯೨
೯.೧ ಮುನ್ನೋಟ	೧೯೨
೯.೨ ಕ್ರಿಯಾಪದದಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗದೆ ವಿಭಕ್ತಿಪಲ್ಲಟ	೧೯೩
೯.೨.೧ ಸಮಗ್ರತೆ	೧೯೪
೯.೨.೨ ಸ್ವೇಚ್ಛಾಪ್ರವೃತ್ತಿ	೧೯೬
೯.೨.೩ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯ	೧೯೭
೯.೨.೪ ಬೇರೆ ಅರ್ಥಗಳು	೧೯೮
೯.೩ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತಿಪಲ್ಲಟ	೧೯೯
೯.೪ ಕ್ರಿಯಾಪದದಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆ	೨೦೧
೯.೫ ತಿರುಳು	೨೦೩

ಅಧ್ಯಾಯ ೧೦ : ಸರ್ವನಾಮಗಳು ಮತ್ತು ಎಣಿಕೆಯ ಪದಗಳು	೨೦೫
೧೦.೧ ಮುನ್ನೋಟ	೨೦೫
೧೦.೨ ಸರ್ವನಾಮಗಳು	೨೦೫
೧೦.೨.೧ ಪುರುಷ ಪದಗಳು ಮತ್ತು ಸರ್ವಪದಗಳು	೨೦೬
೧೦.೨.೨ ಸರ್ವಪದಗಳ ಸ್ವರೂಪ	೨೦೮
೧೦.೨.೩ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಸರ್ವನಾಮಗಳು	೨೦೯
೧೦.೨.೪ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಸರ್ವಾದಿ ಪದಗಳು	೨೧೧
೧೦.೩ ಎಣಿಕೆಯ ಪದಗಳು	೨೧೨
೧೦.೩.೧ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸ	೨೧೨
೧೦.೩.೨ ಒಳರಚನೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸ	೨೧೪
೧೦.೪ ತಿರುಳು	೨೧೬

ಅಧ್ಯಾಯ ೧೧ : ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳು	೨೧೭
೧೧.೧ ಮುನ್ನೋಟ	೨೧೭
೧೧.೨ ಕಾಲಸಂಬಂಧ ಮತ್ತು ಕಾಲವ್ಯವಸ್ಥೆ	೨೧೮
೧೧.೨.೧ ಕನ್ನಡದ ಕಾಲಸಂಬಂಧ	೨೧೮
೧೧.೨.೨ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಕಾಲವ್ಯವಸ್ಥೆ	೨೨೦
೧೧.೨.೩ ಕಾಲರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸ	೨೨೨
೧೧.೨.೪ ಘಟಕಗಳ ನಡುವಿನ ಕಾಲಭೇದ	೨೨೪
೧೧.೩ ಅಖ್ಯಾತ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು	೨೨೬
೧೧.೪ ಪರಸ್ಮೈಪದ ಮತ್ತು ಆತ್ಮನೇಪದ	೨೨೭
೧೧.೫ ಕರ್ಮಣಿ ಪ್ರಯೋಗ	೨೨೮

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

೧೧.೬ ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವ ವಾಕ್ಯಗಳು	೨೩೦
೧೧.೭ ಕೇಳುವ ವಾಕ್ಯಗಳು	೨೩೩
೧೧.೮ ತಿರುಳು	೨೩೫
ಅಧ್ಯಾಯ ೧೨ : ಮುಕ್ತಾಯ	೨೩೭
೧೨.೧ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳ ಮೂಲ	೨೩೭
೧೨.೨ ಹೊಸ ದೃಷ್ಟಿಕೋನ	೨೩೮
೧೨.೩ ಶಾಲಾವ್ಯಾಕರಣಗಳು	೨೪೦
೧೨.೪ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಬೋಧನೆ ಮತ್ತು ಸಂಶೋಧನೆ	೨೪೨
ಆಕರಸೂಚಿ	೨೪೩
ವಿಷಯಸೂಚಿ	೨೪೫

೧. ಮುನ್ನೋಟ

೧.೧ ವ್ಯಾಕರಣ ಪರಂಪರೆ

ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣದ ಕಲಿಕೆಗೆ ಒಂದು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಹೆಚ್ಚು ಉದ್ದವಾದ ಚರಿತ್ರೆಯಿದೆ. ಈ ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣದ ಮೇಲೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯ ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಗಾತ್ರದ ನೂರಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಬಿಡಿ ಬರಹಗಳನ್ನು ಹೊರತರಲಾಗಿದೆ. ಇವು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಇಂಗ್ಲಿಶ್, ಸಂಸ್ಕೃತ, ಮರಾಠಿ, ಹಿಂದಿ, ರಶ್ಯನ್ ಮೊದಲಾದ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳಲ್ಲೂ ಬಂದಿವೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಈ ವ್ಯಾಕರಣಗಳು ಸೂತ್ರ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ಸೂತ್ರದ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ಪ್ರಶೋತ್ತರ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ಪ್ರಬಂಧ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ಪಟ್ಟಿ ರೂಪದಲ್ಲಿ - ಹೀಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ತಯಾರಾಗಿವೆ. ಕನ್ನಡವನ್ನು ಕಲಿಯ ಬಯಸುವವರು, ಕನ್ನಡದ ಒಳಗುಟ್ಟನ್ನು ತಿಳಿಯ ಬಯಸುವವರು, ಕನ್ನಡವನ್ನು ಇತರ ದ್ರಾವಿಡ ಇಲ್ಲವೇ ಆರ್ಯ ನುಡಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸ ಬಯಸುವವರು, ಕನ್ನಡದ ಹಿನ್ನಡವಳಿ(ಚರಿತ್ರೆ)ಯನ್ನು ಅರಿಯ ಬಯಸುವವರು - ಹೀಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯ ಓದುಗರ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಬರೆದಿರುವ ವ್ಯಾಕರಣಗಳೂ ಇವುಗಳಲ್ಲಿವೆ.

ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣದ ಮೇಲೆ ಇಶ್ಚೆಲ್ಲಾ ಅರಕೆ ಮತ್ತು ಬರವಣಿಗೆಗಳು ನಡೆದಿವೆಯೆಂಬುದು ನಮಗೆ ಹಿಗ್ಗು ಮತ್ತು ಹೆಮ್ಮೆಗಳನ್ನು ತರಬಲ್ಲದೇನೋ ನಿಜ. ಆದರೆ, ಈ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಮತ್ತು ಬಿಡಿ ಬರಹಗಳು ನಿಜಕ್ಕೂ ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣದ ಒಳಗುಟ್ಟನ್ನು ತಿಳಿಸಿಕೊಡುವಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಅವನ್ನು ಬಳಸಿ ಕೊಳ್ಳುವುದರ ಮೂಲಕ ಓದುಗರ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಬೇಡಿಕೆಗಳನ್ನು ಪೂರೈಸುವುದರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಮರ್ಥವಾಗಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸುವುದು ಅವಶ್ಯ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಈ ಬರಹಗಳನ್ನು ಮೂರು ಮುಖ್ಯ ವ್ಯಾಕರಣಪರಂಪರೆಗಳಲ್ಲಿ ತಯಾರಾದವುಗಳೆಂಬುದಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು.

ಸಂಸ್ಕೃತದ ವ್ಯಾಕರಣ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ತಯಾರಾಗಿರುವ ಕೇಶಿರಾಜನ ಶಬ್ದಮಣಿದರ್ಪಣ, ಬಟ್ಟಾಕಳಂಕನ ಶಬ್ದಾನುಶಾಸನ ಮತ್ತು ಇನ್ನಿತರ ಹಲವಾರು ಹಳಗನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣಗಳು ಒಂದು ಗುಂಪಿಗೆ ಸೇರುತ್ತವೆ. ಶಾಲಾಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಪಟ್ಟಿಗಳಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿರುವ ಹೆಚ್ಚಿನ ವ್ಯಾಕರಣಗಳೂ ಈ ಗುಂಪಿಗೆ ಸೇರುತ್ತವೆ.

ಹತ್ತೊಂಬತ್ತನೇ ಶತಮಾನದಿಂದೀಚೆಗೆ ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯನ್ ಮಿಷನರಿಗಳು ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿ ಬರೆದಿರುವ ಹೊಸಗನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣಗಳು ಎರಡನೆಯ ಗುಂಪಿಗೆ ಸೇರುತ್ತವೆ. ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ಯುರೋಪಿನ ವ್ಯಾಕರಣ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ರಚಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಅದರಿಂದೀಚೆಗೆ ಇವತ್ತಿನ ಸೊಲ್ಲರಿಗರು ರಚಿಸಿರುವ ಕನ್ನಡದ ವ್ಯಾಕರಣಗಳು ಮತ್ತು ಬಿಡಿ ಬರಹಗಳು ಮೂರನೆಯ ಗುಂಪಿಗೆ ಸೇರುತ್ತವೆ. ಇವನ್ನು ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಅಮೆರಿಕದ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ವ್ಯಾಕರಣ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ತಯಾರಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಕನ್ನಡದ ಈ ಮೂರು ಪರಂಪರೆಯ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲೂ ನಮಗೆ ಕಂಡುಬರುವ ಒಂದು ಮುಕ್ಯವಾದ ಸಂಗತಿಯೇನೆಂದರೆ, ಇವು ಬೇರಾವುದೋ ಒಂದು ನುಡಿಯ ಎಂದರೆ, ಸಂಸ್ಕೃತ, ಲ್ಯಾಟಿನ್ ಇಲ್ಲವೇ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ನುಡಿಯ ವ್ಯಾಕರಣ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿವೆಯಲ್ಲದೆ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅದರದ್ದೇ ಆದ ಒಂದು ವ್ಯಾಕರಣ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿಲ್ಲ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲೂ ಇದೊಂದು ಎದ್ದು ಕಾಣುವ ಕೊರತೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತ, ಲ್ಯಾಟಿನ್ ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ - ಇವು ಮೂರೂ ಇಂಡೋ-ಯುರೋಪಿಯನ್ ಎಂಬ ಒಂದೇ ನುಡಿಹುಟ್ಟುಬಳ್ಳಿ ಸೇರಿರುವ ನುಡಿಗಳು. ಇವು ಸ್ವತಂತ್ರವಾದ ನುಡಿಗಳಾಗಿದ್ದು ಒಂದರಿಂದೊಂದು ಸಾಕಷ್ಟು ಬೇರಾಗಿವೆಯಾದರೂ ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ವ್ಯಾಕರಣದ ಮೂಲತತ್ವಗಳು ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಒಂದೇ ರೀತಿಯವುಗಳಾಗಿವೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಈ ಮೂರು ವ್ಯಾಕರಣ ಪರಂಪರೆಗಳೂ ಒಂದೇ ಪರಂಪರೆಯ ಮೂರು ಪ್ರಬೇದಗಳೆಂದು ಹೇಳಲು ಬರುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡ ಇದಕ್ಕಿಂತ ತೀರ ಬೇರಾಗಿರುವ ದ್ರಾವಿಡ ನುಡಿಹುಟ್ಟುಬಳ್ಳಿ ಸೇರಿರುವ ನುಡಿ. ಇದು ಬಳಸುವ ವ್ಯಾಕರಣದ ಮೂಲತತ್ವಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತ, ಲ್ಯಾಟಿನ್, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮೊದಲಾದ ಇಂಡೋ-ಯುರೋಪಿಯನ್ ನುಡಿಗಳು ಬಳಸುವ ವ್ಯಾಕರಣದ ಮೂಲತತ್ವಗಳಿಗಿಂತ ತೀರ ಬೇರಾದವುಗಳು.

ಇಂತಹ ತೀರ ಬೇರಾಗಿರುವ ಮೂಲತತ್ವಗಳನ್ನು ಬಳಸುವ ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣದ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸಬೇಕೆಂದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅದರದೇ ಆದ ವ್ಯಾಕರಣ ಪರಂಪರೆಯೊಂದನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ. ಸಂಸ್ಕೃತ ಇಲ್ಲವೇ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ನುಡಿಯ ವ್ಯಾಕರಣ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಬರೆದ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಮತ್ತು ಬಿಡಿಬರಹಗಳು ಕನ್ನಡದವೇ ಆದ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಗಮನ ಕೊಡಲಾರವು ಮತ್ತು ಕೊಟ್ಟಿಲ್ಲ.

ಕನ್ನಡದ ಹೆಚ್ಚಿನ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲೂ ಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯಾಕರಣದ ಮೂಲತತ್ವಗಳನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣಕ್ಕೆ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಲಾಗಿದೆ. ಇಂತಹ ಪ್ರಯತ್ನ ಕನ್ನಡದ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಾಚೀನವಾದ ವ್ಯಾಕರಣಗಳ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ನಡೆದು ಬಂದಿದೆ.

ಕನ್ನಡದ ಈ ಪ್ರಾಚೀನ ವೈಯಾಕರಣಗಳು ಆ ರೀತಿ ಮಾಡಲು ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಎರಡು ಕಾರಣಗಳಿವೆ. ಪ್ರಾಕೃತ, ಅಪಭ್ರಂಶ, ಪಾಲಿ ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಹಾಗೆ ಕನ್ನಡವೂ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಒಂದು (ವಿಕೃತ) ರೂಪವೆಂಬ ಭಾವನೆ ಅವರಲ್ಲಿದ್ದು ಒಂದು ಕಾರಣ; ವ್ಯಾಕರಣದ ಮೂಲತತ್ವಗಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಒಂದು ನುಡಿ ಇನ್ನೊಂದರಿಂದ ತೀರ ಬೇರಾಗಿರಬಲ್ಲದು ಎಂಬ ವಿಷಯ ಅವರ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಇನ್ನೊಂದು ಕಾರಣ.

ಕನ್ನಡ ಸಂಸ್ಕೃತದ ವಿಕೃತ ರೂಪವಲ್ಲ, ಅದಕ್ಕಿಂತ ತೀರ ಬೇರಾಗಿರುವ 'ದ್ರಾವಿಡ' ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ಬೇರೆಯೇ ಒಂದು ನುಡಿಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಸೇರಿರುವ ನುಡಿ ಎಂಬ ವಿಷಯ ವೈಯಾಕರಣಗಳ ಅರಿವಿಗೆ ಬಂದುದು ಹತ್ತೊಂಬತ್ತನೆಯ ಶತಮಾನದ ನಡುಭಾಗದಲ್ಲಿ (ಕಾಲ್ಡವೆಲ್ ೧೮೫೬). ಅನಂತರ ನಡೆದ ನುಡಿಗಳ ಕುರಿತಾದ ಅರಕೆಗಳು, ಅದರಲ್ಲೂ ಎಮೆನೋ ಮತ್ತು ಬರೋ ರಚಿಸಿದ ದ್ರಾವಿಡ ಜ್ಞಾತಿಪದಕೋಶ (ಎಮೆನೋ ಮತ್ತು ಬರೋ ೧೯೬೧) ಮತ್ತು ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಪ್ರಕಟಿಸಿದ ದ್ರಾವಿಡ ನುಡಿಗಳ ಹೋಲಿಕೆ (ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ ೨೦೦೩) ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಸಂದೇಹ ಉಳಿಯದ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿವೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ವ್ಯಾಕರಣವೆಂಬುದು ನುಡಿಯಿಂದ ನುಡಿಗೆ ತೀರ ಬೇರಾಗಿರಬಲ್ಲದು ಎಂಬ ವಿಷಯವೂ ವೈಯಾಕರಣಗಳ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಂದುದು ಇಪ್ಪತ್ತನೆಯ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ. ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ನೂರಾರು ನುಡಿಗಳಿಗೆ ವ್ಯಾಕರಣಗಳನ್ನು ಬರೆಯಲು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದಾಗ ಅವು ಬಹಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಒಂದು ತೀರ ಬೇರಾಗಿರಬಲ್ಲವು ಎಂಬ ವಿಷಯ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಯಿತು.

ಹಾಗಾಗಿ, ಈ ಇಪ್ಪತ್ತೊಂದನೆಯ ಶತಮಾನದಲ್ಲೂ ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಚೀನ ವೈಯಾಕರಣಗಳು ಮಾಡಿದ ತಪ್ಪನ್ನು ತಿದ್ದದೆ ಹಾಗೆಯೇ ಮುಂದುವರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದರಿಂದ ಯಾವ ಪುರುಶಾರ್ಥವೂ ಸಿದ್ಧಿಸಲಾರದು. ಸೂರ್ಯ ಮೂಡು ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಮೂಡಿ ಪಡು ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಮುಳುಗುತ್ತಾನೆಂಬ ಹಳೇ ಕಾಲದ ಅನಿಸಿಕೆಯನ್ನು ಸರಿಯೆಂಬುದಾಗಿ ಇವತ್ತಿಗೂ ಕಗೋಳ ವಿಜ್ಞಾನದ ಕ್ಲಾಸಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿ ಕೊಡುವುದು ಹೇಗೆ ತಪ್ಪಾಗುತ್ತದೆಯೋ ಹಾಗೆಯೇ ಇದೂ ಕೂಡ.

೧.೨ ವ್ಯಾಕರಣದ ಉದ್ದೇಶ

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಒಂದು ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಪದಗಳ, ಪದಕಂಠಗಳ ಮತ್ತು ವಾಕ್ಯಗಳ ರಚನೆಯಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳುವುದೇ ಆ ನುಡಿಯ ಮೇಲೆ ನಾವು ಬರೆಯಬಹುದಾದ ವ್ಯಾಕರಣದ ಮುಖ್ಯ ಉದ್ದೇಶ. ಈ ರಚನೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ತೆರನಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ನುಡಿಗಳ ವ್ಯಾಕರಣಗಳೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ತೆರನಾಗಿರುವುದು ಅತ್ಯವಶ್ಯ.

ನಿಜಕ್ಕೂ ಕನ್ನಡ ನುಡಿಯ ವ್ಯಾಕರಣವನ್ನು ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಬಲ್ಲೆವು. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಕನ್ನಡ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ತಪ್ಪಿಲ್ಲದೆ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ರಚಿಸಲು ಮತ್ತು ಮನಸ್ಸಿಗೆ ತೋರಿದ್ದನ್ನೆಲ್ಲ ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಲು ನಮಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ನುಡಿಯನ್ನಾಡಲು ಕಲಿಯುವಾಗಲೇನೇ ಅದರ ವ್ಯಾಕರಣವನ್ನೂ ನಾವು ಈ ರೀತಿ ನಮಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆಯೇ ಕಲಿತುಕೊಂಡಿರುತ್ತೇವೆ.

ಆದರೆ ಈ ವ್ಯಾಕರಣದ ಅರಿವು ನಮ್ಮ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಅರಿವಿಗೆ ಎಟಕದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿರುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ಬಳಸುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ತಿಳಿದಿರುವೆವಲ್ಲದೆ ಅದರ ಸ್ವರೂಪವೆಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ತಿಳಿದಿಲ್ಲ.

ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮಾತನಾಡುವಾಗ, ಮರದ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ, ಕಲ್ಲಿನ ಗೋಡೆ, ಕೆರೆಯ ನೀರು, ಅದರ ಕಣ್ಣು, ಅಕ್ಕನ ಮನ ಎಂಬಂತಹ ಪದಕಂಠಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪವಿಲ್ಲದೆ ಬಳಸುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ಈ ಪದಕಂಠಗಳ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ (೧) ಎರಡು 'ಹೆಸರುಪದ'ಗಳು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿವೆ; (೨) ಅವನ್ನು ಈ ರೀತಿ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಮೊದಲನೆಯ ಹೆಸರುಪದದೊಂದಿಗೆ ಅ ಎಂಬ ಒಟ್ಟನ್ನು ಬಳಸಬೇಕಾಗಿದೆ; ಮತ್ತು (೩) ಹೀಗೆ ಬಳಸುವಾಗ ಆ ಹೆಸರುಪದದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನನುಸರಿಸಿ ಅದರೊಂದಿಗೆ ದ್, ಇನ್, ಯ್, ರ್ ಮತ್ತು ನ್ ಎಂಬ 'ಆಗಮ'ಗಳನ್ನೂ ಬಳಸಬೇಕಾಗಿದೆ ಎಂಬುದು ನಮ್ಮ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ಅದು ನಮ್ಮ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬಾರದಿದ್ದರೂ ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಾವು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಬಾರಿಯೂ ತಪ್ಪಿಲ್ಲದೆ ನಡೆಸಬಲ್ಲೆವು. ಎಲ್ಲಿ ರ್ ಬರಬೇಕು, ಎಲ್ಲಿ ದ್ ಬರಬೇಕು, ಎಲ್ಲಿ ಇನ್ ಇಲ್ಲವೇ ನ್ ಬರಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ವಿವರಿಸಲಾರೆವಾದರೂ ಅವನ್ನೆಲ್ಲ ಸರಿಯಾಗಿಯೇ ಬರಬೇಕಾದ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸಬಲ್ಲೆವು. ಈ ಬಳಕೆಗಳ ಹಿಂದೆ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದೊಂದು ಕಟ್ಟಲೆಯಿದೆಯೆಂಬ ವಿಶಯವೂ ನಮ್ಮ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂತಹ ಕಟ್ಟಲೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನಾವು ನಮ್ಮ ಅರಿವಿಗೆ ಎಟಕದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಪಡೆದುಕೊಂಡಿರುವುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ.

ಇಂತಹ 'ಅರಿವಿಗೆ ಬಾರದ' ಇಲ್ಲವೇ 'ಅರಿವಿಗೆ ಎಟಕದ' ಅರಿವು ನಮ್ಮ ಇತರ ಶಾರೀರಿಕ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳಿಗೂ ಅತ್ಯವಶ್ಯ. ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣಿಗೆ

ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತಹ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ನಾವು ಹತ್ತಿರದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನೂ ಗುರುತಿಸಬಲ್ಲೆವು, ದೂರದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನೂ ಗುರುತಿಸಬಲ್ಲೆವು. ನಿಂತಿರುವ ಪ್ರಾಣಿಯನ್ನೂ ಗುರುತಿಸಬಲ್ಲೆವು, ವೇಗದಿಂದ ಚಲಿಸುತ್ತಿರುವ ಪ್ರಾಣಿಯನ್ನೂ ಗುರುತಿಸಬಲ್ಲೆವು. ಇಂತಹ ಹಲವು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳನ್ನು ನಾವು ನಡೆಸಬಲ್ಲೆವಾಗಿದ್ದು, ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣಿನ ಗುಡ್ಡೆಗಳನ್ನು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಚಲಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಆ ಗುಡ್ಡೆಯ ಮುಂಭಾಗದಲ್ಲಿರುವ ಮಸೂರವನ್ನು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಆಕಾರಗಳಿಗೆ ಬದಲಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಇದನ್ನು ಮಾಡುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ತಿಳಿದಿದ್ದೇವೆ. ಆದರೆ ಆ ತಿಳಿವಳಿಕೆ ಎಂತಹದು ಎಂಬುದು ನಮ್ಮ ಅರಿವಿಗೆ ಎಟಕದ ರೂಪದಲ್ಲಿದೆ. ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ಸ್ನಾಯುಗಳೆಲ್ಲ ಇವೆ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವನ್ನು ಹಿಗ್ಗಿಸಿ ಮತ್ತು ಇನ್ನು ಕೆಲವನ್ನು ಕುಗ್ಗಿಸಿ ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣುಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಿಯಂತ್ರಿಸುತ್ತೇವೆ ಎಂಬ ವಿಷಯ ನಮಗೆ ತಿಳಿಯದು. ಕಣ್ಣಿನ ಒಳರಚನೆಯನ್ನು ಕಲಿತಿರುವ ಕಣ್ಣಿನ ಡಾಕ್ಟರರ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಈ ವಿಷಯ ಅರಿವಿಗೆ ಎಟಕುವ ರೂಪದಲ್ಲಿದೆ.

ನುಡಿಯ ವಿಷಯವೂ ಹೀಗೆಯೇ. ಮಾತನಾಡುವುದು ಹೇಗೆಂದು ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ, ಎಂದರೆ ಮಾತನಾಡಲು ಬೇಕಾಗುವ ವ್ಯಾಕರಣಾಂಶಗಳೆಲ್ಲ ನಮ್ಮ ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಹುದುಗಿಕೊಂಡಿವೆ. ಆದರೆ ಅವು ಎಂತಹವು ಮತ್ತು ಮಾತನಾಡುವಾಗ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದನ್ನು ಎಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಹೇಗೆ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಲಾರೆವು. ಆ ಅರಿವು ನಮ್ಮ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಅರಿವಿಗೆ ಎಟಕದ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ.

ನುಡಿಯರಿಗರು ಇಲ್ಲವೇ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಈ ಅರಿವಿಗೆ ಎಟಕದ ಅರಿವು ಎಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಮತ್ತು ಆ ಅರಿವನ್ನು ಅರಿವಿಗೆ ಎಟಕಬಲ್ಲ ವ್ಯಾಕರಣ ಕಟ್ಟಲೆಗಳ ಮೂಲಕ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅರಿವಿಗೆ ಎಟಕದ ಅರಿವು ನಮ್ಮ ತಲೆಯೊಳಗೆ ಕಟ್ಟಲೆಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿರುವ ನರಗಳ ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಜೋಡಣೆಯ ರೂಪದಲ್ಲಿರುತ್ತದೆ. ಅದು ಕಟ್ಟಲೆಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದಿರುವುದೇ ನಮ್ಮ ಅರಿವಿಗೆ ಎಟಕದಿರಲು ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ.

ನುಡಿಯರಿಗರು ಈ ರೀತಿ ಒಂದು ನುಡಿಯ ವ್ಯಾಕರಣದ ತಿಳಿವನ್ನು ಅರಿವಿಗೆ ಎಟಕಬಲ್ಲ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವುದರಿಂದ, ಮತ್ತು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಅದನ್ನು ಕಲಿಯುವುದರಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವೇನಾದರೂ ಇದೆಯೇ ಎಂದು ಯಾರಾದರೂ

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಕೇಳಬಹುದು. ಆದರೆ ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ನುಡಿಯ ವಿಶಯವಾಗಿ ಕೇಳುತ್ತಾರಲ್ಲದೆ, ಕಣ್ಣಿನ ವಿಶಯವಾಗಿ ಯಾರೂ ಕೇಳುವುದಿಲ್ಲ.

ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೂ ಇಲ್ಲದಿಲ್ಲ. ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ನೋವಾದಾಗ ಇಲ್ಲವೇ ಬೇರೆ ತೊಂದರೆಗಳುಂಟಾದಾಗ ಅದರ ಕುರಿತಾಗಿ ಅರಿವಿಗೆ ಎಟಕುವ ತಿಳಿವನ್ನು ಪಡೆದಿರುವವರ ಸಹಾಯ ನಮಗೆ ಅತ್ಯವಶ್ಯ. ಹಾಗಾದಾಗ ನಾವು ಕೂಡಲೇ ಕಣ್ಣಿನ ಡಾಕ್ಟರರಲ್ಲಿಗೆ ಓಡುತ್ತೇವೆ. ಆದರೆ ನುಡಿಯ ವಿಶಯವಾಗಿ ನಮಗೆ ಅಂತಹ ತೊಂದರೆ ಬರುವಂತೆ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳ ಇಲ್ಲವೇ ನುಡಿಯರಿಗರ ಅವಶ್ಯಕತೆ ನಮಗೆ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದೇ ಹೇಳಬಹುದು.

ಇದು ನಿಜವಾದರೂ, ಹೊಸ ನುಡಿಯೊಂದನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ನಮ್ಮ ನುಡಿಯಲ್ಲೇನೇ ಹೊಸ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನೇನಾದರೂ ಮಾಡಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ (ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ ವಿಜ್ಞಾನದ ಪದಕೋಶವೊಂದನ್ನು ತಯಾರಿಸಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ) ನಮಗೆ ಇಂತಹ ಅರಿವಿಗೆ ಎಟಕುವ ವ್ಯಾಕರಣ ತಿಳಿವು ಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇದು ಕಣ್ಣಿನ ತೊಂದರೆಯ ಹಾಗೆ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಕಾಡುವ ತೊಂದರೆಯಲ್ಲ, ಮತ್ತು ಪರಿಹಾರಕ್ಕಾಗಿ ಒಡನೆಯೇ ಓಡಬೇಕಾಗುವಂತಹ ತೊಂದರೆಯೂ ಅಲ್ಲ. ವ್ಯಾಕರಣದ ವಿಶಯದಲ್ಲಿ ನಾವು ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಟ್ಟಿಗೆ ತಲೆಕೆಡಿಸಿಕೊಳ್ಳದಿರುವುದಕ್ಕೆ ಇದೇ ಕಾರಣವಿರಬೇಕು.

ಆದರೆ ಹಲವಾರು ಗಂಟೆಗಳಷ್ಟು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಕಾಲವನ್ನು ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣದ ಕಲಿಕೆಗಾಗಿ ನಮ್ಮ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ವೆಚ್ಚಮಾಡುವುದಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಅದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಅವರಿಗೆ ಏನಾದರೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗುವ ಹಾಗೆ ವೆಚ್ಚಮಾಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲವೇ? ಬೇರೇನಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ನಾವಾಡುವ ನುಡಿಯ ಸ್ವರೂಪವೆಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರಿಗೆ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಸುವುದಕ್ಕಾದರೂ ಇದನ್ನು ಬಳಸಬಹುದಲ್ಲವೇ?

೧.೩ ಕನ್ನಡದವಲ್ಲದ ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣಗಳು

ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣಗಳು ಕನ್ನಡ ನುಡಿಯ ಒಳರಚನೆಯನ್ನು, ಎಂದರೆ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಬಳಸುವವರ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ಅವರ ಅರಿವಿಗೆ ಎಟಕದ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುವ ವ್ಯಾಕರಣವನ್ನು, ಅರಿವಿಗೆ ಎಟಕುವ ಹಾಗೆ ವರಿಸಿ ಹೇಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬೇಕು. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇದುವರೆಗೆ ಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವ ವ್ಯಾಕರಣಗಳು ಎಶ್ವರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಲು ಸಮರ್ಥವಾಗಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸುವುದು ಅವಶ್ಯ.

ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ, ಕನ್ನಡದ ಮೇಲೆ ಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವ ವ್ಯಾಕರಣಗಳೆಲ್ಲ ಸಂಸ್ಕೃತ, ಲ್ಯಾಟಿನ್ ಇಲ್ಲವೇ ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ನುಡಿಯ ವ್ಯಾಕರಣದ ಕಟ್ಟಲೆಗಳನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅಳವಡಿಸಲು ಮಾಡಿರುವ ಪ್ರಯತ್ನಗಳೇ ಹೊರತು

ಕನ್ನಡದವೇ ಆದ ವ್ಯಾಕರಣದ ಕಟ್ಟಲೆಗಳನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲು ಮಾಡಿರುವ ಪ್ರಯತ್ನಗಳಲ್ಲ.

ಸಂಸ್ಕೃತ ಇಲ್ಲವೇ ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ನುಡಿಯ ವ್ಯಾಕರಣದ ಕಟ್ಟಲೆಗಳನ್ನು ಎಷ್ಟು ಮಾತ್ರಕ್ಕೂ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅಳವಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದಾದಾಗ ಮಾತ್ರ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅದರದೇ ಆದ ವ್ಯಾಕರಣದ ಕಟ್ಟಲೆಗಳೇನಾದರೂ ಇವೆಯೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿಯಲು ಈ ವ್ಯಾಕರಣಗಳು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತವೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲೂ ಇವು ಕನ್ನಡ ನುಡಿಯ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸುವಲ್ಲಿ ತೀರಾ ಅಸಮರ್ಥವಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಪಟ್ಟಪುಸ್ತಕ ಸಮಿತಿಯ ಆದೇಶದ ಮೇರೆಗೆ ರಚಿತವಾಗಿರುವ ಶಾಲಾ ವ್ಯಾಕರಣಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದಾಗ ಈ ವಿಷಯ ಬಹಳ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಹೊಡೆಯುತ್ತದೆ. ಶಾಲಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಬಳಸುವ ಇಲ್ಲವೇ ಅವರು ಓದಬೇಕಾಗಿರುವ ಪಟ್ಟಪುಸ್ತಕಗಳು ಬಳಸುವ ಕನ್ನಡ ನುಡಿಯನ್ನು ಈ ವ್ಯಾಕರಣಗಳು ವರ್ಗಿಸಿ ಹೇಳಿದಲ್ಲಿ ಅದು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಗೊತ್ತಾದೀತು ಮತ್ತು ಅಂತಹದೇ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಬರೆಯಲು ಆ ವ್ಯಾಕರಣದಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಸಹಾಯವಾದೀತು.

ಆದರೆ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವ ಬದಲು, ಈ ಶಾಲಾ ವ್ಯಾಕರಣಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ವ್ಯಾಕರಣದ ಕಟ್ಟಲೆಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಅವಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಎತ್ತುಗೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತವೆ. ಹೀಗೆ ಮಾಡಲು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಎತ್ತುಗೆಗಳು ಸಿಗದಿದ್ದಾಗ, ಅಂತಹ ವ್ಯಾಕರಣದ ಕಟ್ಟಲೆಗಳನ್ನು ಬದಲಿಸುವ ಬದಲು, ಅವಕ್ಕೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎತ್ತುಗೆಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿ ಕೊಡುತ್ತವೆ. ಇದು ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣ ಹೇಗಾದೀತು?

ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಈ ವ್ಯಾಕರಣಗಳು ಸಮಾಸವೆಂಬ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಆರು ಸಮಾಸಗಳಿವೆಯೆಂದು ಹೇಳಿ, ಅನಂತರ ಅವಕ್ಕಿಂತ ಬೇರಾಗಿರುವ ಎರಡು ಸಮಾಸಗಳೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇವೆಯೆಂದು ಹೇಳುತ್ತವೆ. ಈ ಸಮಾಸಗಳಿಗೆ ಎತ್ತುಗೆಗಳನ್ನು ಕೊಡುವಾಗ ಕೆಲವಕ್ಕೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ, ಕೆಲವಕ್ಕೆ ಹಳಗನ್ನಡದಿಂದ, ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಕೆಲವಕ್ಕೆ ಹೊಸಗನ್ನಡದಿಂದ ಎತ್ತುಗೆಗಳನ್ನು ಆರಿಸಿ ಕೊಡುತ್ತವೆ. ಎಲ್ಲವಕ್ಕೂ ಹೊಸಗನ್ನಡದಿಂದ ಎತ್ತುಗೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದಿರುವುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಮುಕ್ತ ಕಾರಣ.

ಆದರೆ ಇಂತಹ ಕಲಸುಮೇಲೋಗರದಿಂದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ ದೊರಕಿತು? ಸಮಾಸದ ವಿಷಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿಯಬೇಕಾದರೆ ಮೊದಲಿಗೆ ಹೊಸಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ಸಮಾಸಗಳೆಲ್ಲ ಇವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ಅವಕ್ಕೆ ಹೊಸಗನ್ನಡದಿಂದಲೇ ಎತ್ತುಗೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ವಿವರಿಸಬೇಕು. ಅನಂತರ ಅಗತ್ಯವಿದ್ದರೆ ಹಳೆಗನ್ನಡದ ಸಮಾಸಗಳು ಇವಕ್ಕಿಂತ ಬೇರಾಗಿವೆಯೇ, ಇದ್ದರೆ ಹೇಗೆ ಬೇರಾಗಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನಾಗಲೀ, ಇಲ್ಲವೇ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಸಮಾಸಗಳು ಎಂತಹವು, ಕನ್ನಡದ ಸಮಾಸಗಳಿಗಿಂತ ಅವು ಹೇಗೆ ಬೇರಾಗಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನಾಗಲೀ ಎತ್ತುಗೆಗಳ ನೆರವಿನಿಂದ ವಿವರಿಸಬೇಕು. ಇದಲ್ಲವೇ ಸರಿಯಾದ ಕ್ರಮ?

೧.೪ ಹೊಸಗನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅದರದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ನಿಜಕ್ಕೂ ಹೊಸಗನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅದರದೇ ಆದ ಒಂದು ವ್ಯಾಕರಣವಿದೆ. ಇದು ಹಳೆಗನ್ನಡದ ವ್ಯಾಕರಣಕ್ಕಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿಗೆ ಬೇರಾಗಿದೆ. ಸಂಸ್ಕೃತ, ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಮೊದಲಾದ ನುಡಿಗಳ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಿಗಿಂತ ಬಹಳಮಟ್ಟಿಗೆ ಬೇರಾಗಿದೆ. ಈ ವ್ಯಾಕರಣ ಹೊಸಗನ್ನಡವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಆಡಬಲ್ಲ ಮತ್ತು ಅದರಲ್ಲಿ ತಪ್ಪಿಲ್ಲದೆ ಬರೆಯಬಲ್ಲ ಎಲ್ಲಾ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲೂ ಅವರ ಅರಿವಿಗೆ ಎಟಕದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅಡಗಿರುತ್ತದೆ.

ಹೊಸಗನ್ನಡ ನುಡಿಯನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಬಳಸಬಲ್ಲವರು ಹಳೆಗನ್ನಡ ನುಡಿಯನ್ನಾಗಲಿ, ಇಲ್ಲವೇ ಸಂಸ್ಕೃತ, ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಮೊದಲಾದ ನುಡಿಗಳನ್ನಾಗಲಿ (ಅವನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಕಲಿಯದೆ) ಬಳಸಲಾರರು. ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ, ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಮೊದಲಾದ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಬಳಸಬಲ್ಲವರು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಕಲಿಯದೆ ಹೊಸಗನ್ನಡ ನುಡಿಯನ್ನು ಬಳಸಲಾರರು ಇಲ್ಲವೇ ತಿಳಿಯಲಾರರು. ಈ ನುಡಿಗಳನ್ನು ಬಳಸಲು ಬೇಕಾಗುವ ಅರಿವಿಗೆ ಎಟಕದ ವ್ಯಾಕರಣಗಳು ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಒಂದು ಬೇರಾಗಿರುವುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ.

ಹೊಸಗನ್ನಡ ನುಡಿಯ ಈ ಅರಿವಿಗೆ ಎಟಕದ ವ್ಯಾಕರಣದ ತಿಳಿವನ್ನು ಅರಿವಿಗೆ ಎಟಕುವ ರೂಪಕ್ಕೆ ಬದಲಾಯಿಸುವುದೇ ಹೊಸಗನ್ನಡ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿರುವ ಮುಖ್ಯ ಕೆಲಸ. ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಡೆಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅವರು ಹೊಸಗನ್ನಡದ ಪದಗಳು, ಪದಕಂತೆಗಳು, ಮತ್ತು ವಾಕ್ಯಗಳು ಎಂತಹವು ಎಂಬುದನ್ನು ಕೂಲಂಕಶವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ಅವುಗಳ ಹಿಂದಿರುವ ವ್ಯಾಕರಣದ ಕಟ್ಟಲೆಗಳನ್ನು ಬರೆಯಬೇಕು.

ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಹೊಸಗನ್ನಡ ಪದಗಳ ಒಳರಚನೆಯನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಆ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ಪದಗಳ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ, ಎಂತಹ ಒಟ್ಟುಗಳ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಈ ಒಟ್ಟುಗಳ ಬಳಕೆಯ ಹಿಂದೆ ಎಂತಹ ಕಟ್ಟಲೆಗಳು ಅಡಗಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸುವುದು ಅವಶ್ಯ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಹೊಸಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಪದಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಿಂದ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತದ ಪದಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಅವುಗಳ ಒಳರಚನೆಯ ಹಿಂದಿರುವ ಕಟ್ಟಲೆಗಳನ್ನು ಪಟ್ಟಿಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಇಂಗ್ಲಿಶ್, ಲ್ಯಾಟಿನ್ ಮೊದಲಾದ ನುಡಿಗಳಲ್ಲೂ ಇಂತಹದೇ ಪರಿಶೀಲನೆ ನಡೆದಿದೆ. ಅವರು ಕಂಡುಹಿಡಿದಿರುವ ಸಂಸ್ಕೃತ ಇಲ್ಲವೇ ಇಂಗ್ಲಿಶ್ ಪದಗಳ ರಚನೆಯ ಹಿಂದಿರುವ ಕಟ್ಟಲೆಗಳನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಹೊಸಗನ್ನಡದ ಪದಗಳಿಗೆ ಅಳವಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಈ ಪದಗಳಿಗೆ ತಮ್ಮವೇ ಆದ ಕಟ್ಟಲೆಗಳಿದ್ದು, ಅವನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲು ಬೇರೆಯೇ ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆಸಬೇಕು.

ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹೊಸಗನ್ನಡದ ಪದಕಂಠಗಳ ಮತ್ತು ವಾಕ್ಯಗಳ ಒಳರಚನೆಯಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಲು, ಮತ್ತು ಆ ಒಳರಚನೆಯ ಹಿಂದಿರುವ ಕಟ್ಟಲೆಗಳಾವುವು ಎಂಬುದನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲು ಹೊಸಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಪದಕಂಠಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಕಲೆಹಾಕಿ ಜಾಗ್ರತೆಯಿಂದ ಪರಿಶೀಲಿಸುವುದು ಅವಶ್ಯ.

ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ, ಈ ಕಟ್ಟಲೆಗಳ 'ಅರಿವಿಗೆ ಎಟಕದ' ತಿಳಿವು ನಮ್ಮೆಲ್ಲರಲ್ಲೂ ಇದೆ. ಹೊಸಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ನಾವು ಮಾತನಾಡಬಲ್ಲೆವು ಮತ್ತು ಇತರರು ಮಾತನಾಡಿದಾಗ ಅವರು ಏನು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಗೊತ್ತುಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲೆವು ಎಂಬುದರಿಂದ ಈ ವಿಷಯ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ತಿಳಿವು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವಾದರೆ ಈ ಎರಡು ಕೆಲಸಗಳನ್ನೂ ನಾವು ಮಾಡಲಾರೆವು ಎಂಬುದನ್ನು ಈ ಕೆಳಗಿನ ನಿದರ್ಶನ ನಮಗೆ ಬಹಳ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತೋರಿಸಿಕೊಡುತ್ತದೆ.

ಎಣ್ಣುಕ(ಕಂಪ್ಯೂಟರ್)ಗಳು ಒಂದು ನುಡಿಯನ್ನು ಬಳಸಲು ಇಲ್ಲವೇ ಒಂದು ನುಡಿಯಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ನುಡಿಗೇ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಅನುವಾದಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗ ಬೇಕಾದರೆ ಅವು ಯಾಂತ್ರಿಕವಾಗಿ ಬಳಸಬಲ್ಲ ವ್ಯಾಕರಣದ ಸಾಫ್ಟ್‌ವೇರನ್ನು (ಎಂದರೆ ಕಟ್ಟಲೆಗಳನ್ನು) ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಅಳವಡಿಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ. ಆದರೆ ಇಂತಹ ಸಾಫ್ಟ್‌ವೇರನ್ನು ತಯಾರಿಸಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಆ ನುಡಿಯ ವ್ಯಾಕರಣದ ತಿಳಿವನ್ನು ಮೊದಲಿಗೆ ನಮ್ಮ ಅರಿವಿಗೆ ಎಟಕುವ ರೂಪಕ್ಕೆ ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಅವಶ್ಯ.

ಮನುಷ್ಯನ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ಅರಿವಿಗೆ ಎಟಕದ ಬಗೆಯಲ್ಲಿರುವ ವ್ಯಾಕರಣದ ತಿಳಿವು ಅತ್ಯಂತ ಜಟಿಲವಾದುದು. ಇಂಗ್ಲಿಶ್‌ನ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಸಾವಿರಾರು ವೈಯಾಕರಣಿಗಳ ಅಭ್ಯಾಸದ ನಂತರವೂ ಈ ತಿಳಿವಿನ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಅಂಶವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಈ ರೀತಿ ಅರಿವಿಗೆ ಎಟಕುವ ರೂಪಕ್ಕೆ ಬದಲಾಯಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಈ ಚಿಕ್ಕ ಅಂಶವನ್ನಷ್ಟೇ ಎಣ್ಣುಕಗಳಲ್ಲಿ ಅಳವಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಎಣ್ಣುಕಗಳನ್ನೂ ಅನುವಾದಿಸುವ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ನುಡಿಯನ್ನು ಬಳಸುವ ಬೇರೆ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲ ಹೆಜ್ಜೆಯನ್ನಷ್ಟೇ ಇಡುತ್ತಿವೆ.

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಎಣ್ಣುಕದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಅಳವಡಿಸಲು ಯಾರಾದರೂ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅದರದೇ ಆದ ವ್ಯಾಕರಣವನ್ನು ತಯಾರಿಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೇನು ಎಂಬ ವಿಷಯ ಇದರಿಂದ ಸ್ಪಷ್ಟವಾದೀತು; ಈ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಇವತ್ತು ನಮ್ಮ ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಲಿಸುತ್ತಿರುವ ಪಟ್ಟಪುಸ್ತಕಗಳ ವ್ಯಾಕರಣದಿಂದ ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನವೂ ಸಿಗಲಾರದು ಎಂಬ ವಿಷಯವೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾದೀತು.

ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಈ ಶಾಲಾ ವ್ಯಾಕರಣಗಳು ಹೊಸಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಪದಗಳ ಮತ್ತು ವಾಕ್ಯಗಳ ಒಳರಚನೆ ಎಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ವಿವರಿಸುವ ಬದಲು, ಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಪದರಚನೆಯ ಮತ್ತು ವಾಕ್ಯರಚನೆಯ ಕಟ್ಟಲೆಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅನ್ವಯಿಸುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನು ವರಿಸುತ್ತವೆ.

ಆದರೆ ಎಣ್ಣುಕಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಹೊಸಗನ್ನಡ ಪದಗಳ ಮತ್ತು ವಾಕ್ಯಗಳ ಒಳರಚನೆಯ ಹಿಂದಿರುವ ಕಟ್ಟಲೆಗಳು ಮಾತ್ರ. ಅಂತಹ ಕಟ್ಟಲೆಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ ತಯಾರಿಸಿರುವ ಸಾಫ್ಟ್‌ವೇರ್ ಮಾತ್ರ ಎಣ್ಣುಕಕ್ಕೆ ಹೊಸಗನ್ನಡದ ಪದಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಅನುವಾದಿಸುವಲ್ಲಿ ಆದಾರವಾಗಬಲ್ಲದು.

೧.೫ ದಾರಿ ಹೇಳುವ ಕ್ರಮ

ಸಂಸ್ಕೃತ ನುಡಿಗೆ ನಮ್ಮ ಜೀವನ, ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ ಜಾಗವಿದೆಯೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸಂದೇಹವೂ ಇಲ್ಲ. ಬಾರತದ ಎಲ್ಲಾ ನುಡಿಗಳ ಮೇಲೂ ಅದು ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಬೀರಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಅದರ ವ್ಯಾಕರಣದ ಸ್ವರೂಪವೆಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯುವುದರಿಂದ ನಮಗೆಲ್ಲರಿಗೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿದೆ.

ಬಾರತದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳನ್ನಾಡುವವರಿಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯಾಕರಣವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚು ಪ್ರಯೋಜನ ಸಿಗಬಹುದು, ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಕೆಲವು ನುಡಿಗಳನ್ನಾಡುವವರಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಡಿಮೆ ಪ್ರಯೋಜನ ಸಿಗಬಹುದು. ಹಾಗಾಗಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯಾಕರಣವನ್ನು ಕಲಿಸುವುದರಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವೇ ಇಲ್ಲವೆಂದೇನೂ ನಾನು ವಾದಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಎಲ್ಲಿ, ಯಾವಾಗ, ಹೇಗೆ ಮತ್ತು ಎಷ್ಟು ಕಲಿಸಬೇಕು ಎಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆಗೆ ಅವಕಾಶವಿದೆ.

ಈ ವ್ಯಾಕರಣ ಕಲಿಕೆಯ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ನಿಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ದಾರಿ ಹೇಳುವ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಬಹುದು. ನಿಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಲು ದಾರಿ ಕೇಳಿದವರಿಗೆ ನಿಮ್ಮೂರಿನ ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ದಾರಿಯನ್ನು ಮೊದಲಿಗೆ ಹೇಳಿ, ಅನಂತರ ಅಲ್ಲಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವ ದಾರಿಯನ್ನು

ಹೇಳಿದರಾದರೆ, ಅದು ಅವರಿಗೆ ನೆರವಾಗಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ, ತೊಂದರೆಯನ್ನುಂಟುಮಾಡಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ನಿಮ್ಮ ಮನೆ ದೇವಸ್ಥಾನದ ಹತ್ತಿರ ಇದೆಯಾದರೆ, ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗುವ ದಾರಿಯನ್ನು ಹೇಳುವುದರಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಬರಬೇಕೆಂದಿರುವವರಿಗೆ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಬಹುದು. ಆದರೆ ಅದು ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕಿಂತ ಬೇರೆಯೇ ಆದ ಒಂದು ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಇದೆಯಾದರೆ, ಅನವಶ್ಯಕವಾಗಿ ತೊಂದರೆಯಾದೀತು. ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯ ದಾರಿಯನ್ನು ಮತ್ತು ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ದಾರಿಯನ್ನು ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗಿ ತಿಳಿಸುವುದೇ ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲವೇ?

ಸಂಸ್ಕೃತ ಬಹಳ ಮುಕ್ಯವಾದ ಒಂದು ನುಡಿ. ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾದ ಕಾವ್ಯ ಮತ್ತು ಶಾಸ್ತ್ರ ಗ್ರಂಥಗಳು ಅದರಲ್ಲಿವೆ. ಅದನ್ನು 'ದೇವನುಡಿ'ಯೆಂದೇ ಪರಿಗಣಿಸುವವರೂ ಹಲವರಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಅದರ ವ್ಯಾಕರಣವನ್ನು ಕಲಿಯುವುದೆಂದರೆ ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ದಾರಿ ಯಾವುದೆಂದು ತಿಳಿಯುವಂತೆಯೇ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು.

ಪ್ರಾಕೃತ, ಪಾಲಿ, ಅಪಭ್ರಂಶ ಮೊದಲಾದ ನುಡಿಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕೆ ತೀರ ಹತ್ತಿರವಾದ ನುಡಿಗಳು. ಹಾಗಾಗಿ, ಅವುಗಳ ವ್ಯಾಕರಣವನ್ನು ಕಲಿಯುವುದಿದ್ದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯಾಕರಣವನ್ನು ಮೊದಲು ಕಲಿತು ಅನಂತರ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಈ ನುಡಿಗಳ ವ್ಯಾಕರಣಗಳು ಹೇಗೆ ಬೇರಾಗಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯುವುದರ ಮೂಲಕ ಅವುಗಳ ವ್ಯಾಕರಣವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಹೆಚ್ಚು ಸುಲಭವಾಗಬಹುದು. ಇದು ದೇವಸ್ಥಾನದ ಹತ್ತಿರವಿರುವ ಮನೆಗಳಿಗೆ ದಾರಿ ಹೇಳುವವರು ಮೊದಲು ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ದಾರಿಯನ್ನು ಹೇಳಿ ಅನಂತರ ಅವರು ಹೋಗಬೇಕಿರುವ ಮನೆಗೆ ಹೇಗೆ ಹೋಗುವುದೆಂದು ಹೇಳುವ ಹಾಗೆ ಎನ್ನಬಹುದು.

ಹಿಂದಿ, ಮರಾಠಿ, ಬಂಗಾಲಿ, ಒಡಿಯಾ ಮೊದಲಾದ ಬಾರತದ ಹಲವು ಇವತ್ತಿನ ನುಡಿಗಳು 'ಇಂಡೋ-ಆರ್ಯನ್' ಎಂಬ ನುಡಿಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಸೇರುತ್ತವೆ. ಅವು ಪ್ರಾಕೃತ, ಅಪಭ್ರಂಶ ಮೊದಲಾದವುಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಲದಿಂದ ಕಾಲಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯ ಬದಲಾವಣೆಗಳಾದುದರಿಂದಾಗಿ ರೂಪುಗೊಂಡ ನುಡಿಗಳು. ಹಾಗಾಗಿ, ಅವುಗಳ ವ್ಯಾಕರಣಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯುವಲ್ಲೂ ಸಂಸ್ಕೃತದ ವ್ಯಾಕರಣ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಬರಬಲ್ಲದು.

ಆದರೆ ಅವು ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕಿಂತ ಸಾಕಷ್ಟು ಬೇರಾಗಿವೆಯಾದ ಕಾರಣ, ಅವುಗಳ ವ್ಯಾಕರಣಗಳನ್ನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಕಲಿಸಬೇಕಾದಾಗ ಅವನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯಾಕರಣದ ಮೂಲಕ ತಿಳಿಸಿಹೇಳುವುದು ಅಶೋಭನು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಲಾರದು. ಇದು ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕಿಂತ ಸಾಕಷ್ಟು ದೂರ ಇರುವ (ಆದರೂ ಅದೇ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿರುವ) ಮನೆಗಳಿಗೆ ದಾರಿ ಹೇಳುವ ಹಾಗೆ. ದಾರಿ ತಪ್ಪಿದರೂ

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಆ ಮನೆಗಳಿಗೆ ಹೋಗಬಹುದು, ಆದರೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ನೇರವಾಗಿ, ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಹೋಗದೆ ಆ ಮನೆಗಳಿಗೆ ಹೋಗುವುದೇ ಅನುಕೂಲ.

ಕನ್ನಡ, ತಮಿಳು, ಮಲೆಯಾಳ, ತೆಲುಗು ಮೊದಲಾದ ದ್ರಾವಿಡ ನುಡಿಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಸೇರಿರುವ ನುಡಿಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕಿಂತ ತೀರ ಬೇರಾಗಿರುವ ನುಡಿಗಳು. ಅವುಗಳ ವ್ಯಾಕರಣದ ಕಟ್ಟಲೆಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯಾಕರಣದ ಕಟ್ಟಲೆಗಳಿಗಿಂತ ತೀರ ಬೇರಾದವುಗಳು. ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕೂ ಅವಕ್ಕೂ ನಡುವಿರುವ ಸಂಬಂಧ ದೇವಸ್ಥಾನಕ್ಕೂ ಮತ್ತು ಊರಿನ ಬೇರೆಯೇ ಒಂದು ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿರುವ ಮನೆಗಳಿಗೂ ನಡುವಿರುವ ಸಂಬಂಧದ ಹಾಗೆ ಎನ್ನಬಹುದು. ಹಾಗಾಗಿ, ಅವುಗಳ ವ್ಯಾಕರಣವನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯಾಕರಣಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಲು ಹೋಗದೆ ಬೇರಾಗಿ ಕಲಿಸುವುದೇ ಒಳ್ಳೆಯದು.

ಸಂಸ್ಕೃತದ ಪ್ರಬಾವ ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಈ ನುಡಿಗಳ ಪದಕೋಶದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಪದಗಳನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕಿಸಿ, ಉಳಿದಿರುವ ಪದಗಳ ಮತ್ತು ವಾಕ್ಯಗಳ ಒಳರಚನೆಯನ್ನು ಮೊದಲಿಗೆ ಕಲಿಸಬೇಕು. ಅನಂತರ ಬೇಕಾದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಪದಗಳ ಒಳರಚನೆಯಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು, ಮತ್ತು ಅದು ಕನ್ನಡದವೇ ಆದ ಪದಗಳ ಒಳರಚನೆಗಿಂತ ಹೇಗೆ ಭಿನ್ನವಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಕಲಿಸಬಹುದು.

ಇಂತಹ ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಬಂದ ಪದಗಳ ಒಳರಚನೆಯಲ್ಲೂ ಕನ್ನಡ ತನ್ನದೇ ಆದ ಕಟ್ಟಲೆಗಳನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದು, ಇವು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಪದರಚನೆಯ ಕಟ್ಟಲೆಗಳಿಗಿಂತ ಹಲವು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರಾಗಿವೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಮುಂದೆ ನೋಡಲಿರುವೆವು.

೧.೬ ಈ ಪುಸ್ತಕದ ಉದ್ದೇಶ

ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣಗಳ ನಡುವೆ ಎಂತಹ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳೆಲ್ಲ ಇವೆ ಮತ್ತು ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಗಮನಿಸದುದರಿಂದಾಗಿ ಕನ್ನಡದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣದ ಕಟ್ಟಲೆಗಳನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿಹೇಳುವಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಸೋತುಹೋಗಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಎತ್ತುಗೆಗಳ ಮೂಲಕ ತೋರಿಸಿಕೊಡುವುದೇ ಈ ಪುಸ್ತಕದ ಮುಕ್ಯ ಉದ್ದೇಶ.

ಇತ್ತೀಚೆಗಿನ ಕೆಲವು ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ವ್ಯಾಕರಣ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅಳವಡಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಲಾಗಿದೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿಯೂ ಕನ್ನಡದ ವ್ಯಾಕರಣವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳುವಲ್ಲಿ

ತೊಂದರೆಯುಂಟಾಗಿದೆ. ಈ ತೊಂದರೆಯೆಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಕೊಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅಂತಹ ಕೆಲವು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನೂ ಇಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಮುಕ್ಯವಾಗಿ ಪುಸ್ತಕದ ಹೆಸರೇ ಸೂಚಿಸುವ ಹಾಗೆ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅದರದೇ ಆದ ಒಂದು ವ್ಯಾಕರಣ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೇನು, ಮತ್ತು ಆ ಪರಂಪರೆಯ ಸ್ವರೂಪ ಎಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸಿ ಹೇಳುವುದೇ ಈ ಪುಸ್ತಕದ ಉದ್ದೇಶ.

ನುಡಿಗಳಿಗೆ ಇಲ್ಲವೇ ನುಡಿಕುಟುಂಬಗಳಿಗಿರುವ ಅವುಗಳದೇ ಆದ ವ್ಯಾಕರಣ ಪರಂಪರೆಗಳನ್ನು ಈ ರೀತಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಬೇರೆಯೂ ಹಲವು ಪ್ರಯೋಜನಗಳು ನಮಗೆ ದೊರಕುತ್ತವೆ. ಈ ವ್ಯಾಕರಣ ಪರಂಪರೆಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ನುಡಿಕುಟುಂಬಗಳು ಮಿಲಿಯಗಟ್ಟಲೆ ವರ್ಯಗಳಿಂದ ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವ ನುಡಿಯರಿವನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುತ್ತವೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಅವು ಈ ನುಡಿಗಳನ್ನಾಡುವ ಜನರ ಮಿಲಿಯಗಟ್ಟಲೆ ವರ್ಯಗಳ ಅನುಬವದ ಸಾರ ಮತ್ತು ಒಟ್ಟು ಸಮಾಜಕ್ಕೆ ಅವರ ಕೊಡುಗೆ.

ದ್ರಾವಿಡ ನುಡಿಗಳ ವ್ಯಾಕರಣ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಈ ನುಡಿಗಳನ್ನಾಡುವ ಜನರ ತಮ್ಮ ಮಿಲಿಯಗಟ್ಟಲೆ ವರ್ಯಗಳ ಅನುಬವದ ಮೂಲಕ ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಅದು ದ್ರಾವಿಡ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಒಂದು ಅಂಗ. ಹಾಗಾಗಿ ಅದನ್ನು ತಿಳಿಯದಿರುವುದೆಂದರೆ ದ್ರಾವಿಡ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಒಂದು ಅಂಗವನ್ನು ತಿಳಿಯದಿರುವಂತೆಯೇ ಸರಿ.

ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸಾವಿರಾರು ನುಡಿಗಳು ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿವೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ವ್ಯಾಕರಣದ ಕಟ್ಟಲೆಗಳು ಎಷ್ಟರ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಒಂದರಿಂದೊಂದು ಬೇರಾಗಿರಬಲ್ಲವು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ನುಡಿಯರಿಗರು ಹಲವು ವರ್ಯಗಳಿಂದ ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಒಂದು ಮಗುವಿನ ತಂದೆತಾಯಿಗಳು ಯಾವುದೇ ನುಡಿಯನ್ನಾಡುತ್ತಿರಲಿ, ಅದು ಬೆಳೆಯುತ್ತಿರುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ, ಎಂದರೆ ಆರು ತಿಂಗಳಿನಿಂದ ಎರಡೂವರೆ-ಮೂರು ವರ್ಯಗಳ ಒಳಗೆ ಅದರ ಸುತ್ತಮುತ್ತ ಯಾವ ನುಡಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದೆಯೋ ಅದನ್ನು ಆ ಮಗು ಬಹಳ ಸುಲಬವಾಗಿ ಮತ್ತು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲದು.

ಎತ್ತುಗೆಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡ ಮಾತನಾಡುವ ತಾಯಿತಂದೆಯರ ಮಗು ಆ ನುಡಿಗಿಂತ ತೀರಾ ಬೇರಾಗಿರುವ ಚೈನೀಸ್ ನುಡಿಯನ್ನಾಡುವ ಜನರ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದೆಯಾದರೆ, ನಮಗೆ ತೀರ ಕ್ಲಿಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುವಂತಹ ಆ ನುಡಿಯನ್ನೂ ತಾನಾಗಿಯೇ ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲದು. ಅದಕ್ಕೆ ಆ ನುಡಿಯನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಕಲಿಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳೂ ಈ ರೀತಿ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿರುವ ಯಾವುದೇ ನುಡಿಯನ್ನು ಬೇಕಿದ್ದರೂ ಸಂದರ್ಭವೊದಗಿ ಬಂದಲ್ಲಿ ತಾವಾಗಿಯೇ ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲರು.

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಈ ರೀತಿ ಮಕ್ಕಳು ತಮ್ಮ ಬೆಳವಣಿಗೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ತಮ್ಮ ಪರಿಸರದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿರುವ ನುಡಿಯನ್ನು ತಾವಾಗಿಯೇ ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವಂತಹ 'ನುಡಿಯ ತಿಳಿವು' ಇಲ್ಲವೇ 'ವ್ಯಾಕರಣದ ತಿಳಿವೊ'ಂದನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳೂ ಹುಟ್ಟಿನಿಂದಲೇ ಪಡೆದು ಬಂದಿರುತ್ತವೆಯೆಂಬುದಾಗಿ ನುಡಿಯರಿಗರು ಒಂದು ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ.

ಈ ವ್ಯಾಕರಣದ ತಿಳಿವು ಎಂತಹದು? ಇದು ಅರಿವಿಗೆ ಎಟಕದ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವ ತಿಳಿವೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ. ಇದರ ಬಳಕೆಯೂ ಅರಿವಿಗೆ ಎಟಕದ ರೂಪದಲ್ಲೇ ನಡೆಯುತ್ತದೆ. ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ಜನರು ಆಡುವ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಮಗು ತಾನಾಗಿಯೇ ಆ ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ನಿರರಗಳವಾಗಿ ಮಾತನಾಡಲು ಬಹಳ ಬೇಗ (ಎಂದರೆ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ತಿಂಗಳುಗಳಲ್ಲಿ) ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಯಾರೂ ಏನನ್ನೂ ಕಲಿಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲ.

ಹೀಗೆ ಮಗು ಒಂದು ನುಡಿಯನ್ನು ಕಲಿತುಕೊಳ್ಳುವಾಗ, ಅದು ಹುಟ್ಟಿನಿಂದಲೇ ಪಡೆದುಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವ ವ್ಯಾಕರಣದ ತಿಳಿವಿಲ್ಲ ಹಲಕೆಲವು ಬದಲಾವಣೆಗಳುಂಟಾಗುತ್ತಿರುತ್ತವೆ. ಈ ಬದಲಾವಣೆಗಳ ಮೂಲಕ ಅದರ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲಿ ಅದು ಕಲಿಯುತ್ತಿರುವ ನುಡಿಯದೇ ಆದ ವ್ಯಾಕರಣದ ತಿಳಿವು ತನ್ನಿಂದ ತಾನೇ ಸಿದ್ಧಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಇದು ಪ್ರಕೃತಿಯ ವೈಚಿತ್ರ್ಯಗಳಲ್ಲೊಂದು.

ಪ್ರಪಂಚದ ನುಡಿಗಳಿಗೆಲ್ಲ ಸಮಾನವಾಗಿರುವಂತಹ ವ್ಯಾಕರಣ ತತ್ವಗಳು ಯಾವುವು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯುವುದರ ಮೂಲಕ ಚಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳು ಹುಟ್ಟಿನಿಂದಲೇ ಪಡೆದು ಬರುವ ಈ ವ್ಯಾಕರಣದ ತಿಳಿವು ಎಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ಊಹಿಸಲು ಬರುತ್ತದೆ. ಇದಲ್ಲದೆ, ಪ್ರಪಂಚದ ನುಡಿಗಳು ಒಂದರಿಂದೊಂದು ಯಾವ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬೇರಾಗಿರಬಲ್ಲವು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯುವುದರ ಮೂಲಕ, ಚಿಕ್ಕ ಮಕ್ಕಳು ಹುಟ್ಟಿನಿಂದಲೇ ಪಡೆದು ಬರುವ ಈ ವ್ಯಾಕರಣದ ತಿಳಿವಿನಲ್ಲಿ ಎಂತೆಂತಹ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನಡೆಸಬಲ್ಲವು ಎಂಬುದನ್ನೂ ಊಹಿಸಲು ಬರುತ್ತದೆ.

ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಕೊರತೆ ಕಾಣಿಸುವ ಕೆಲವು ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮಾತನ್ನು ಕಲಿಸಲು ಇಂತಹ ತಿಳುವಳಿಕೆಯಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಬಹುದು. ಆದರೆ ಈ ಮೇಲಿನ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕಿದ್ದರೂ ನುಡಿಗಳಿಗಿರುವ ಅವುಗಳದೇ ಆದ ವ್ಯಾಕರಣ ಎಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಅತ್ಯವಶ್ಯ.

ಈ ರೀತಿ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಮಿದುಳಿನಲ್ಲೂ ಅರಿವಿಗೆ ಎಟಕದ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವ ನಮ್ಮ ನುಡಿಯ ವ್ಯಾಕರಣದ ತಿಳಿವನ್ನು ಅರಿವಿಗೆ ಎಟಕಬಲ್ಲ ರೂಪಕ್ಕೆ ಎಂದರೆ ವ್ಯಾಕರಣ ಕಟ್ಟಲೆಗಳ ರೂಪಕ್ಕೆ ಬದಲಾಯಿಸುವುದರಿಂದ ಹಲವಾರು ಪ್ರಯೋಜನಗಳಿವೆ. ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆಸಿಕೊಡುವುದೇ ಒಂದು ನುಡಿಯ ವ್ಯಾಕರಣದ ಮುಕ್ಯ ಉದ್ದೇಶ.

ಮುನ್ನೋಟ

ಕನ್ನಡದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಈ ಕೆಲಸ ಹೇಗೆ ನಡೆಯಬೇಕು, ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ಅದು ಹೇಗೆ ತಪ್ಪುದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸಿಕೊಡುವ ಒಂದು ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಈ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ.

೨. ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳು

೨.೧ ಮುನ್ನೋಟ

ಒಂದು ಪದದೊಂದಿಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ಪದವನ್ನು ಇಲ್ಲವೇ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಸೇರಿಸಿದಾಗ ಆ ಪದದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಪ್ರತ್ಯಯದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು 'ಸಂಧಿಕಾರ್ಯಗಳು' ಎಂಬುದಾಗಿ ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಇವನ್ನೇ ಇಲ್ಲಿ 'ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳೆಂದು ಕರೆಯಲಾಗಿದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ನೆಲ ನಾಮಪದಕ್ಕೆ ಕಡಲ್ ನಾಮಪದವನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ನೆಲಕಡಲ್ ಎಂಬ ಜೋಡುಪದವನ್ನು ತಯಾರಿಸಿದಾಗ, ಎರಡನೆಯ ಪದದ ಸುರುವಿನಲ್ಲಿರುವ ಕ್ ವ್ಯಂಜನ ಗ್ ಎಂದಾಗುತ್ತದೆ (ನೆಲ+ಕಡಲ್> ನೆಲಕಡಲ್). ಠಂಬಲ ನಾಮಪದಕ್ಕೆ ಇಸು ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಠಂಬಲಿಸು ಕ್ರಿಯಾಪದ ವನ್ನು ತಯಾರಿಸಿದಾಗ ಮೊದಲನೆಯ ಪದದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿರುವ ಅಕಾರ ಬಿದ್ದು ಹೋಗುತ್ತದೆ (ಠಂಬಲ+ಇಸು>ಠಂಬಲಿಸು).

ಇಂತಹ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳು ಎಲ್ಲಾ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲೂ ಒಂದೇ ತೆರನಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಅಕಾರದಲ್ಲಿ ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುವ ಒಂದು ಪದದೊಂದಿಗೆ ಅಕಾರದಲ್ಲಿ ಸುರುವಾಗುವ ಇನ್ನೊಂದು ಪದವನ್ನು ಸೇರಿಸಿದಾಗ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ಅಕಾರ ಬಿದ್ದುಹೋಗಿ ಎರಡನೆಯದು ಉಳಿದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ (ನನ್ನ+ಅಣ್ಣ>ನನ್ನಣ್ಣ, ಬಂದ+ಅಲ್ಲಿ>ಬಂದಲ್ಲಿ).

ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಎರಡು ಅಕಾರಗಳು ಸೇರಿದಾಗ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಿದ್ದುಹೋಗುವ ಬದಲು ಅವೆರಡೂ ಒಟ್ಟು ಸೇರಿ ಆಕಾರ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ (ಷದ+ಅಥಃ>ಷದಾಥಃ, ಮುಖ್ಯ+ಅಧಿಕಾರಿ> ಮುಖ್ಯಾಧಿಕಾರಿ).

ಉಕಾರದ ಮುಂದೆ ಅಕಾರ ಬಂದಾಗ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಉಕಾರ ಬಿದ್ದುಹೋಗಿ ಅಕಾರ ಉಳಿಯುತ್ತದೆ (ಬೆನ್ನು+ಅಟ್ಟು>ಬೆನ್ನಟ್ಟು, ಕಪ್ಪು+ಅಲ್ಲ>ಕಪ್ಪಲ್ಲ) ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಉಕಾರದ ಬದಲು ವಕಾರ ಬರುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಅದರ ಅನಂತರದ ಅಕಾರ ಉಳಿದಿರುತ್ತದೆ (ಮನು+ಅಂತರ>ಮನ್ವಂತರ, ಗುರು+ಅಕ್ಷರ>ಗುವಕ್ಷರ).

ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವೆ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಇಂತಹ ಹಲವಾರು ಮುಖ್ಯವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ. ಪದರಚನೆ ಇಲ್ಲವೇ

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ವ್ಯಾಕರಣನಿಯಮಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಬಹಳ ಸುಲಭವಾಗಿ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಗೋಚರಿಸುತ್ತವೆ. ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಏನೋ, ಕನ್ನಡದ ವೈಯಾಕರಣಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತದ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಕನ್ನಡದ ಮೇಲೆ ಹೇರಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿಲ್ಲ. ಅವರು ಬರೆದ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ 'ಕನ್ನಡಸಂಧಿ' ಮತ್ತು 'ಸಂಸ್ಕೃತಸಂಧಿ' ಎಂಬುದಾಗಿ ಎರಡು ವಿಭಾಗಗಳಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು.

೨.೧.೧ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳು

ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಪ್ರೌಢಶಾಲೆಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗಾಗಿ ಬರೆಯಲಾಗಿರುವ ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ (ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ) ಕನ್ನಡಸಂಧಿ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ಸಂಧಿ ಎಂಬ ಈ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಕಲಿಸಿಕೊಡಲು ಬಳಸಿರುವ ಕ್ರಮ ಮಾತ್ರ ಅಷ್ಟೊಂದು ಸರಿಯಾದುದೆಂದು ನನಗೆ ತೋರುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣಗಳು ಹಲವಿವೆ.

ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ, ಕನ್ನಡದ ಈ ವ್ಯಾಕರಣ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಸಂಧಿಗಳು ಯಾವುವು ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ಸಂಧಿಗಳು ಯಾವುವು ಎಂಬುದನ್ನು ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗಿ ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅವು ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಒಂದು ಭಿನ್ನವಾಗಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ವಿವರಿಸಲು ಯತ್ನಿಸಿಲ್ಲ.

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಕನ್ನಡಸಂಧಿಗಳು ಯಾವುವೆಂಬುದನ್ನು ವಿವರಿಸುವಾಗ ಹೊಸಗನ್ನಡ ಮತ್ತು ಹಳಗನ್ನಡಗಳ ನಡುವಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಗಮನಿಸಿಲ್ಲ. ಮೊದಲಿಗೆ ಹೊಸಗನ್ನಡದ ಸೇರಿಕೆಯ (ಸಂಧಿ)ನಿಯಮಗಳು ಯಾವುವೆಂಬುದನ್ನು ಹೊಸಗನ್ನಡದವೇ ಆದ ಉದಾಹರಣೆಗಳ ಮೂಲಕ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಿ, ಅನಂತರ ಬೇಕಿದ್ದರೆ ಅವಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿರುವ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳು ಹಳಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆಯೇ, ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅವು ಎಂತಹವು ಎಂಬುದನ್ನು ವಿವರಿಸಿದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಅವನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೆಚ್ಚು ಸುಲಭವಾಗಬಲ್ಲದು.

ಮೂರನೆಯದಾಗಿ, ನಿಜಕ್ಕೂ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳಿಲ್ಲ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣದಲ್ಲಿ ನೇರವಾಗಿ ವಿವರಿಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇಲ್ಲ. ಕನ್ನಡಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾದ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳು ಹಿಂದಿ, ಮರಾಠಿ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮೊದಲಾದ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲೂ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದು, ಅವನ್ನೆಲ್ಲ ಹೇಗೆ ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣದಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲವೋ ಹಾಗೆಯೇ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳನ್ನೂ ಕನ್ನಡದ ವ್ಯಾಕರಣದಲ್ಲಿ ವಿವರವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿ ಹೇಳುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲ.

ಹೀಗಿದ್ದರೂ, ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಹಲವಾರು ಪದಗಳು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಕಾರಣ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳೆಂತಹವು ಎಂಬುದನ್ನು ವಿವರಿಸುವುದರಿಂದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಪ್ರಯೋಜನವಾಗಬಲ್ಲದು. ಹಿಂದಿ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮೊದಲಾದ ಭಾಷೆಗಳಿಂದಲೂ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಹಲವು ಪದಗಳು ಎರವಲಾಗಿ ಬಂದಿವೆಯೇನೋ ನಿಜ; ಆದರೆ, ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಬಂದ ಪದಗಳಿಗೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇರುವಂತಹ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಸ್ಥಾನ ಆ ಪದಗಳಿಗಿಲ್ಲ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಹೊಸ ಪಾರಿಭಾಷಿಕ ಪದಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ನಾವು ಸಂಸ್ಕೃತದ ಮರೆಹೊಗುತ್ತೇವೆ. ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿಯೂ ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣದಲ್ಲಿ ಇತರ ಭಾಷೆಗಳ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳಿಗಿಂತ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳಿಗೆ ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಕೊಡುವುದರಲ್ಲಿ ಔಚಿತ್ಯವಿದೆ.

ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳ ವರ್ಣನೆಯನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ಅದರ ವ್ಯಾಕರಣದಿಂದ ಎತ್ತಿ ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣದಲ್ಲಿ ಇರಿಸುವ ಬದಲು, ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣವನ್ನು ಕಲಿಯುವವರಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವ ಹಾಗೆ ಅದನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡಲ್ಲಿ ಅದು ಹೆಚ್ಚು ಉಪಯುಕ್ತವಾಗಬಲ್ಲದು.

೨.೧.೨ ಸಂಸ್ಕೃತದ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಕ್ರಮ

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡ ಕಲಿಯುವ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗುವ ಹಾಗೆ ಮತ್ತು ಸಹಾಯಕವಾಗುವ ಹಾಗೆ ತಿಳಿಸಿ ಹೇಳಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಹೊಸಗನ್ನಡಕ್ಕೆ ಎಂತಹ ಪದಗಳೆಲ್ಲ ಎರವಲಾಗಿ ಬಂದಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು ಮತ್ತು ಆ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿರುವ ನಿಯಮಗಳು ಎಂತಹವೆಲ್ಲ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಬೇಕು.

ಈ ಭಿನ್ನವಾಗಿರುವ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಎರವಲಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನಾಗಿ ಕೊಟ್ಟು ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಬೇಕು. ಅನಂತರ ಅವು ಕನ್ನಡದ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳಿಗಿಂತ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನವಾಗಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಬೇಕು. ಈ ರೀತಿ ಮಾಡಿದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಅವನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಹೆಚ್ಚು ಸುಲಭವಾದೀತೆಂದು ನನಗೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣದ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಹಾಗೆ ಗಂಗೋಲಿಮೀ, ಮೋಘೋಷ, ಮಹೊಜ, ನದಡ್ಡಮರುಕ, ಲಸತ್ನೋಡಷ, ಅಯಷ್ಟಂಕ ಮೊದಲಾದ ಕನ್ನಡ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿಲ್ಲ (ವ್ಯಾಕರಣದ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು)

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಕಾಣಿಸದಿರುವಂತಹ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಪದಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲವೇ ಪದಕಂಠಗಳನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳಿಗೆ ಉದಾಹರಣೆಗಳಾಗಿ ಕೊಟ್ಟಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡವನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಕೆಂದಿರುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಅನವಶ್ಯಕವಾಗಿ ತೊಂದರೆಯುಂಟಾಗಬಲ್ಲದಲ್ಲದೆ ಅದರಿಂದ ಅವರಿಗೆ ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನವೂ ಸಿಗಲಾರದು.

ಈ ಉದಾಹರಣೆಗಳು ಸೂಚಿಸುವ ಸಂಸ್ಕೃತದ ನಿಯಮಗಳು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಎರವಲಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಪದ ಇಲ್ಲವೇ ಪದಕಂಠಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸದಿರುವುದೇ ನಮ್ಮ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಹೀಗೆ ಮಾಡಲು ಕಾರಣವಿರಬಹುದು. ಹೀಗಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಅಂತಹ ಸಂಸ್ಕೃತದ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣದಲ್ಲಿ, ಅದರಲ್ಲೂ ಪ್ರೌಢ ಶಾಲೆಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗಾಗಿ ಬರೆದಿರುವ ವ್ಯಾಕರಣ ಪಠ್ಯದಲ್ಲಿ, ವಿವರಿಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೇ ಇಲ್ಲ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಎರವಲಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡದ ಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಆಗಾಗ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಪದ ಮತ್ತು ಪದಕಂಠಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವಾಗ ಅವಕ್ಕೆ ಸಂಸ್ಕೃತದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಕೊಡುವ ಪಾರಿಭಾಷಿಕ ಪದಗಳನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲೂ ಬಳಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲ.

ಕನ್ನಡದ ಶಾಲಾವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಪರಿಚಯಿಸುವಾಗ ಶ್ರುತ್ವ, ಷ್ರುತ್ವ, ಜಸ್ತ್ವ, ಭತ್ವ, ಯಣ್, ಗುಣ, ವೃದ್ಧಿ, ಮೊದಲಾದ ಪಾರಿಭಾಷಿಕ ಪದಗಳನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯಾಕರಣದಿಂದ ಎತ್ತಿ ಹಾಕುವ ಸಂಪ್ರದಾಯ ಬೆಳೆದು ಬಂದಿದೆ. ವ್ಯಾಕರಣವೆಂದರೆ ಒಂದು ನಿಷ್ಪಯೋಜಕವಾದ ಕಗ್ಗಂಟು ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಾಡಲು ಮಾತ್ರ ಇದು ಸಹಾಯಕವಾಗಬಲ್ಲದು. ಈ ಪಾರಿಭಾಷಿಕ ಪದಗಳಿಂದ ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣವನ್ನು ಕಲಿಯುವಲ್ಲಿ ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನವೂ ದೊರಕಲಾರದೆಂದು ನನಗೆ ಅನಿಸುತ್ತದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ವಿದ್ಯುತ್ಪದ ಪದ ಶಕ್ತಿ ಪದದೊಡನೆ ಸೇರಿದಾಗ ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿ ಎಂಬ ಜೋಡುಪದ ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯುತ್ಪದ ಎಂಬುದರ ಕೊನೆಯ ಎರಡು ವರ್ಣಗಳು (ತ್ ಮತ್ತು ಉ) ಬಿದ್ದುಹೋಗಿ ವಿದ್ಯುತ್ ಎಂಬುದು ಉಳಿದಿದೆ ಮತ್ತು ಅದರ ಕೊನೆಯ ತಕಾರ ಚಕಾರವಾಗಿದೆ. ಇದಲ್ಲದೆ, ಈ ಪದದ ಅನಂತರ ಬಂದಿರುವ ಶಕ್ತಿ ಪದದ ಮೊದಲನೆಯ ವ್ಯಂಜನ ಶ್ ಎಂದಿದ್ದು ಭ್ ಎಂದಾಗಿದೆ.

ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿ ಪದದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮವನ್ನು ಈ ರೀತಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಸುಲಭವಾಗಿ ಅರ್ಥವಾಗುವ ಹಾಗೆ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳುವ ಬದಲು ಆ ಪದದಲ್ಲಿ ಶ್ರುತ್ವ ಮತ್ತು ಭತ್ವಗಳೆಂಬ ಎರಡು ಸಂಧಿಕಾರ್ಯಗಳು ನಡೆದಿವೆ ಎಂದು ಹೇಳುವುದರಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಯೋಜನವೇನೂ ಸಿಗಲಾರದು. ಇದಲ್ಲದೆ

ಇಂತಹ ಹೇಳಿಕೆಯನ್ನು ವಿವರಿಸಬೇಕಾಗಿರುವ ಹಲವು ಮಂದಿ ಅಧ್ಯಾಪಕರಿಗೂ ಅದು ನಿಜಕ್ಕೂ ಏನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆಯೆಂಬುದು ಅರ್ಥವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ.

೨.೨ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು

ಮೇಲೆಯೇ ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ, ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವೆ ಕೆಲವು ಮುಖ್ಯವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ. ಪ್ರೌಢಶಾಲೆಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಅವು ಕನ್ನಡದ ನಿಯಮಗಳಿಂದ ಹೇಗೆ ಭಿನ್ನವಾಗಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸಿದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಅರ್ಥವಾಗಬಲ್ಲವು. ಇಂತಹ ಕೆಲವು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಕೆಳಗೆ ವಿವರಿಸಲಾಗಿದೆ.

೨.೨.೧ ಸ್ವರಗಳ ಬದಲಾವಣೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು

ಸ್ವರಕ್ಕೆ ಸ್ವರ ಸೇರಿದಾಗ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಅವೆರಡರ ಬದಲು ಬೇರೊಂದು ಸ್ವರ ಬರುತ್ತದೆ ಇಲ್ಲವೇ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯದರ ಬದಲು ಒಂದು ವ್ಯಂಜನ ಬರುತ್ತದೆ. ಎಂದರೆ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ 'ಆದೇಶ' ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮ ಬರುವುದೇ ಜಾಸ್ತಿ.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಎರಡು ಸ್ವರಗಳು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಬಂದಾಗ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ಸ್ವರ ಬಿದ್ದು ಹೋಗುವುದೇ ಜಾಸ್ತಿ. ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಈ ಎರಡು ಸ್ವರಗಳ ನಡುವೆ ವ್ಯಂಜನವೊಂದು ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಎಂದರೆ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಲೋಪ ಹಾಗೂ ಆಗಮಗಳೆಂಬ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳು ಬರುವುದೇ ಜಾಸ್ತಿ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ರೀತಿಯ ಎರಡು ಸ್ವರಗಳು ಒಟ್ಟು ಸೇರಿದಾಗ ಅವೆರಡರ ಬದಲು ಒಂದು ಉದ್ದ ಸ್ವರ ಆದೇಶವಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ (ಸರ್ವಣದೀರ್ಘ). ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ಸ್ವರ ಬಿದ್ದು ಹೋಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಎರಡನೆಯ ಸ್ವರ ಹಾಗೆಯೇ ಬದಲಾಗದೆ ಉಳಿಯುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳಿಗೆ ಹಲಕೆಲವು ಅಪವಾದಗಳಿವೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಮುಂದೆ (೨.೩)ರಲ್ಲಿ ನೋಡಲಿರುವೆವು.

ಸಂಸ್ಕೃತದ ಬದಲಾವಣೆಗಳು

ದೇಶ + ಅಭಿಮಾನ = ದೇಶಾಭಿಮಾನ
ಕವಿ + ಇಂದ್ರ = ಕವೀಂದ್ರ
ಗುರು + ಉಪದೇಶ = ಗುರುಪದೇಶ

ಕನ್ನಡದ ಬದಲಾವಣೆಗಳು

ಚಿಕ್ಕ + ಅಮ್ಮ = ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ
ಅಲ್ಲಿ + ಇಲ್ಲಿ = ಅಲ್ಲಿಲ್ಲ
ಕಲ್ಲು + ಉಪ್ಪು = ಕಲ್ಲುಪ್ಪು

ಮೇಲೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಸಂಸ್ಕೃತ ಉದಾಹರಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಕಾರಕ್ಕೆ ಅಕಾರ ಪರವಾದಾಗ ಅವೆರಡರ ಬದಲು ಆಕಾರವೂ, ಇಕಾರಕ್ಕೆ ಇಕಾರ ಪರವಾದಾಗ ಅವೆರಡರ ಬದಲು ಈಕಾರವೂ, ಮತ್ತು ಉಕಾರಕ್ಕೆ ಉಕಾರ ಪರವಾದಾಗ ಅವೆರಡರ ಬದಲು ಊಕಾರವೂ ಆದೇಶವಾಗಿ ಬಂದಿವೆ.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಅವುಗಳ ಎದುರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಕನ್ನಡದ ಉದಾಹರಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ಪದದ ಕೊನೆಯ ಸ್ವರ ಬಿದ್ದುಹೋಗಿದೆ (ಲೋಪಗೊಂಡಿದೆ) ಮತ್ತು ಎರಡನೆಯ ಪದದ ಮೊದಲನೆಯ ಸ್ವರ ಬದಲಾಗದೆ ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿದಿದೆ.

ಈ ರೀತಿ ಒಟ್ಟು ಸೇರುವ ಒಂದೇ ರೀತಿಯ ಎರಡು ಸ್ವರಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮೊದಲಿಗೇನೇ ಉದ್ದ (ದೀರ್ಘ) ಸ್ವರವಾಗಿತ್ತಾದರೆ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಅದು ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿಯುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅದರೊಡನೆ ಬಂದಿರುವ ಇನ್ನೊಂದು ಸ್ವರ ಬಿದ್ದುಹೋಗುತ್ತದೆ. ಎರಡೂ ಉದ್ದ ಸ್ವರಗಳಾಗಿರುವಲ್ಲೂ ಒಂದು ಉದ್ದ ಸ್ವರ ಉಳಿಯುತ್ತದೆ.

ಇಲ್ಲೂ ಕೂಡ ಮೇಲಿನ ಆದೇಶ ಸಂಧಿಯೇ ನಡೆಯುವುದೆಂದೂ (ಎಂದರೆ ಆ ಎರಡು ಸ್ವರಗಳ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಉದ್ದ ಸ್ವರವೊಂದು ಆದೇಶವಾಗಿ ಬರುವುದೆಂದೂ) ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲೂ ಮೊದಲನೆಯ ಸ್ವರ ಬಿದ್ದು ಹೋಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಎರಡನೆಯದು ಉಳಿಯುತ್ತದೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತದ ಬದಲಾವಣೆಗಳು

ದೇವ + ಅಲಯ = ದೇವಾಲಯ
ವಿದ್ಯಾ + ಅಭ್ಯಾಸ = ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ
ರಿರಿ + ಈಶ = ರಿರೀಶ
ಲಕ್ಶ್ಮೀ + ಈಶ = ಲಕ್ಶ್ಮೀಶ

ಕನ್ನಡದ ಬದಲಾವಣೆಗಳು

ಬಂದ + ಆಗ = ಬಂದಾಗ
ಉಡುಗ+ಆಟ = ಉಡುಗಾಟ
ಅಲ್ಲಿ + ಈಗ = ಅಲ್ಲಿಗ

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಅ, ಆಗಳ ಅನಂತರ (೧) ಇ, ಈಗಳು ಬಂದರೆ ಅವೆರಡರ ಬದಲು ಏಕಾರ ಆದೇಶವಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ, (೨) ಉ, ಊಗಳು ಬಂದರೆ ಅವೆರಡರ ಬದಲು ಓಕಾರ ಆದೇಶವಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ, (೩) ಏ ಮತ್ತು ಓಗಳು ಬಂದರೆ ಅವೆರಡರ ಬದಲು ಅನುಕ್ರಮವಾಗಿ ಏ ಮತ್ತು ಔಗಳು ಆದೇಶವಾಗಿ ಬರುತ್ತವೆ, (೪) ಋಕಾರ ಬಂದರೆ ಅದರ ಬದಲು ಅಠ್ ಎಂಬುದು ಆದೇಶವಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು (೫) ಋ ಮತ್ತು ಔಗಳು ಬಂದರೆ ಅವು ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿದು ಅವುಗಳೊಂದಿಗೆ ಬರುವ ಅಕಾರ ಇಲ್ಲವೇ ಆಕಾರ ಬಿದ್ದು ಹೋಗುತ್ತದೆ.

ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳು

ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಎಲ್ಲಾ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲೂ ಮೊದಲನೆಯ ಸ್ವರ ಬಿದ್ದುಹೋಗಿ ಎರಡನೆಯ ಸ್ವರ ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿಯುತ್ತದೆ (ಮೇಲೆಯೇ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ನಿಯಮಕ್ಕಿರುವ ಅಪವಾದವೊಂದನ್ನು ಮುಂದೆ ನೋಡಲಿರುವೆವು).

	<u>ಸಂಸ್ಕೃತದ ಬದಲಾವಣೆಗಳು</u>	<u>ಕನ್ನಡದ ಬದಲಾವಣೆಗಳು</u>
(೧)	ರಾಜ + ಇಂದ್ರ = ರಾಜೇಂದ್ರ ರಣ + ಈಶ = ರಣೇಶ	ಅಲ್ಲಿಂದ+ಇಳಿದ = ಅಲ್ಲಿಂದಿಳಿದ ಅಲ್ಲಿಂದ + ಈಚೆ = ಅಲ್ಲಿಂದಿಚೆ
(೨)	ಸೂರ್ಯ+ಉದಯ=ಸೂರ್ಯೋದಯ ಗಂಗಾ + ಉದಕ = ಗಂಗೋದಕ	ಕೊಟ್ಟು + ಉಡುಗೆ = ಕೊಟ್ಟುಡುಗೆ ನಮ್ಮ + ಊರು = ನಮ್ಮೂರು
(೩)	ಲೋಕ + ಏಕ = ಲೋಕೈಕ ಜಲ + ಓಷ = ಜಲೋಷ	ನಮ್ಮ + ಎದುರು = ನಮ್ಮೆದುರು ಬಿದ್ದ + ಒಡನೆ = ಬಿದ್ದೊಡನೆ
(೪)	ದೇವ + ಋಷಿ = ದೇವರ್ಷಿ ಮಠಾ + ಋಷಿ = ಮಠರ್ಷಿ	(ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಋಕಾರವಿಲ್ಲ)
(೫)	ವಿಶ್ವ + ಏಕೈಕ = ವಿಶ್ವೈಕೈಕೈ ದಿವ್ಯ + ಔಷಧ = ದಿವ್ಯೌಷಧ	ನೂರ + ಏವತ್ತು = ನೂರೈವತ್ತು ದೊಡ್ಡ + ಔತಣ = ದೊಡ್ಡೌತಣ

ಅಕಾರದ ಬದಲು ಬೇರೆ ಸ್ವರ ಮೊದಲಿನದಾದಲ್ಲಿ ಬೇರೆಯೇ ಸೇರಿಕೆಯ ಬದಲಾವಣೆಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತವೆ. (೧) ಮೊದಲಿನ ಸ್ವರ ಇಕಾರ ವಾದಲ್ಲಿ ಅದರ ಬದಲು ಯಕಾರ ಬರುತ್ತದೆ, (೨) ಉಕಾರವಾದಲ್ಲಿ ವಕಾರ ಬರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು (೩) ಋಕಾರವಾದಲ್ಲಿ ರಕಾರ ಬರುತ್ತದೆ. ಇವೆಲ್ಲವೂ ಆದೇಶ ಗಳು.

ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ಸ್ವರ ಬಿದ್ದುಹೋಗಿ ಎರಡನೆಯದು ಉಳಿಯುವುದನ್ನು ಕೆಳಗಿನ ಉದಾಹರಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು.

	<u>ಸಂಸ್ಕೃತದ ಬದಲಾವಣೆಗಳು</u>	<u>ಕನ್ನಡದ ಬದಲಾವಣೆಗಳು</u>
(೧)	ಅತಿ + ಅಲ್ಪ = ಅತ್ಯಲ್ಪ ಅತಿ + ಅಸೌ = ಅತ್ಯಾಸೌ ಅತಿ + ಉತ್ತಮ = ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಪ್ರತಿ + ಏಕ = ಪ್ರತ್ಯೇಕ	ಅಲ್ಲಿ + ಅಲ್ಲಿ = ಅಲ್ಲಿಲ್ಲಿ ಬಾಯಿ + ಅರಿಕೆ = ಬಾಯಾರಿಕೆ ಅಲ್ಲಿ + ಉಳಿದ = ಅಲ್ಲಿಳಿದ
(೨)	ಗುರು + ಅಕ್ಷರ = ಗುರ್ದಕ್ಷರ ಗುರು + ಅಜ್ಞೆ = ಗುರ್ದಜ್ಞೆ ಲಕ್ಷು + ಇತಿ = ಲಕ್ಷಿತಿ	ಬೆನ್ನು + ಅಟ್ಟು = ಬೆನ್ನುಟ್ಟು ಕಾಡು + ಅನೆ = ಕಾಡಾನೆ ಕಾಡು + ಇಲ್ಲ = ಕಾಡಿಲ್ಲ
(೩)	ಷಿತ್ಯ + ಅರ್ಚಿತ = ಷಿತ್ರಾರ್ಚಿತ	

೨.೨.೨ ವ್ಯಂಜನಗಳ ಬದಲಾವಣೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು

ಹೊಸಗನ್ನಡದ ಪದಗಳೆಲ್ಲವೂ ಸ್ವರದಲ್ಲಿಯೇ ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುವುವಾದ ಕಾರಣ, ವ್ಯಂಜನಕ್ಕೆ ವ್ಯಂಜನ ಸೇರಿ ಆಗುವ 'ವ್ಯಂಜನಸಂಧಿ'ಗಳಾವುವೂ ಹೊಸಗನ್ನಡದಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಹಳೆಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ವ್ಯಂಜನದಲ್ಲಿ ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುವ ಪದಗಳಿದ್ದುವಾದ ಕಾರಣ ಹಳೆಗನ್ನಡದ ಕಾಲದಿಂದ ಉಳಿದು ಬಂದ ಕೆಲವು ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಅಂತಹ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

ಬೆನ್ನು (ಬೆನ್) + ಕಾವಲು = ಬೆಂಗಾವಲು

ಕರಿ (ಕರ್) + ಕಲ್ಲು = ಕರ್ಗಲ್ಲು

ಹಿರಿ (ಹಿರ್) + ಬಾರಿಲು = ಹೆಬ್ಬಾರಿಲು

ಬೆಂಗಾವಲು ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ನಕಾರ ಅನುಸ್ವಾರ (ಇಲ್ಲವೇ ಜಕಾರ)ವಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಅದರ ಅನಂತರ ಬರುವ ಕಕಾರ ಗಕಾರವಾಗಿದೆ; ಕರ್ಗಲ್ಲು ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ರಕಾರ ಗಕಾರವಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಅದರ ಅನಂತರ ಬರುವ ಕಕಾರವೂ ಗಕಾರವಾಗಿದೆ; ಹೆಬ್ಬಾರಿಲು ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ರಕಾರ ಬಕಾರವಾಗಿದೆ.

ಇಂತಹ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಹೊಸಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ವ್ಯಂಜನದ ಬದಲಾವಣೆಗಳೆಂದರೆ ಅವು ಸ್ವರಗಳ ಅನಂತರ ಬಂದಾಗ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಕೆಲವು ಬದಲಾವಣೆಗಳು ಮಾತ್ರ. ಇವೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಪದಗಳ ಒಳಗಡೆ ಎಂದರೆ ಪದಗಳ ಒಳರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಕಾಣಿಸುವ ಬದಲಾವಣೆಗಳು (ಮನೋಲಸ, ಸುಡುಗಾಡು, ನೆಲದಾವರೆ).

ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಈ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಬದಲಾವಣೆಗಳೂ ಸಾಕಷ್ಟು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಇಲ್ಲೂ ಕೂಡ, ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವೆ ಕೆಲವು ಮುಖ್ಯವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕಕಾರ ಮತ್ತು ತಕಾರಗಳು ಸ್ವರದ ಅನಂತರ ಬಂದಾಗ ಅನುಕ್ರಮವಾಗಿ ಗಕಾರ ಮತ್ತು ದಕಾರಗಳಾಗುವುದರೆ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಕ, ತ, ಟ, ಷಗಳು ಸ್ವರಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಬಂದಾಗ (ಅಥವಾ ಬೇರೆ ಗ, ದ, ಡ, ಬಗಳಂತಹ 'ಕೊರಳಿಸಿ'ದ (ಘೋಷ) ವ್ಯಂಜನಗಳ ಮೊದಲು ಬಂದಾಗ) ಅನುಕ್ರಮವಾಗಿ ಗ, ದ, ಡ, ಬಗಳಾಗುತ್ತವೆ.

ಎಂದರೆ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬದಲಾಗುವ ವ್ಯಂಜನ ಎರಡನೆಯ ಪದದ ಸುರುವಿಗೆ ಬರುವುದಾದರೆ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಬದಲಾಗುವ ವ್ಯಂಜನ ಮೊದಲನೆಯ ಪದದ ಕೊನೆಗೆ ಬರುತ್ತದೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇನೆಂದರೆ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ವ್ಯಂಜನದ ಬದಲಾವಣೆಗಳಿಗೆ ಅಪವಾದಗಳಿರುವುದು ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬರುವ ವ್ಯಂಜನದ ಬದಲಾವಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ

ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದಕ್ಕೂ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ಅಪವಾದ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತದೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತದ ಬದಲಾವಣೆಗಳು

ವಾಕ್ + ಈಶ = ವಾಗೀಶ
 ಚಿತ್ + ಅನಂದ = ಚಿದಾನಂದ
 ಷಟ್ + ಅನನ = ಷಡಾನನ
 ಸತ್ + ಭಕ್ತ = ಸದ್ಭಕ್ತ
 ವಾಕ್ + ದಾನ = ವಾಗ್ದಾನ

ಕನ್ನಡದ ಬದಲಾವಣೆಗಳು

ಮನ್ + ಕೆಲಸ = ಮನಗಲಸ
 ನೆಲ + ತಾವರೆ = ನೆಲದಾವರೆ
 ಸುಡು + ಕಾಡು = ಸುಡುಗಾಡು
 ಅನ್ + ಕಾಲು = ಅನಕಾಲು
 ತಲೆ + ತರಿಗೆ = ತಲೆತರಿಗೆ

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳು ವಿಕಲ್ಪವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು (ಎಂದರೆ ಎಲ್ಲಾ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲೂ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು) ಕೊನೆಯ ಎರಡು ಉದಾಹರಣೆಗಳಿಂದ (ಅನಕಾಲು, ತಲೆತರಿಗೆ ಎಂಬವುಗಳಿಂದ) ತಿಳಿಯಬಹುದು.

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲೂ 'ಅನುನಾಸಿಕ ಸಂಧಿ' ಎಂಬುದೊಂದಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯಾದರೂ ಅವೆರಡರ ನಡುವೆ ಕೆಲವು ಮುಖ್ಯವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಉದಾಹರಣೆಗಳಿಂದ ತಿಳಿಯಬಹುದು.

ಸಂಸ್ಕೃತದ 'ಅನುನಾಸಿಕ ಸಂಧಿ'

ವಾಕ್ + ಮಯ = ವಾಚ್ಮಯ
 ಸತ್ + ಮಾನ = ಸನ್ಮಾನ
 ಷಟ್ + ಮುಖ = ಷಣ್ಮುಖ
 ದಿಕ್ + ಮೂಢ = ದಿಙ್ಮೂಢ

ಕನ್ನಡದ 'ಅನುನಾಸಿಕ ಸಂಧಿ'

ಊಂ + ಮೇಳ = ಊಮೈಳ
 ಊಂ + ನೋಟ = ಊನೊಟ
 ಮುಂ + ನುಡಿ = ಮುನ್ನುಡಿ
 ಮುಂ + ನಡೆ = ಮುನ್ನಡೆ

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಊಂ ಮತ್ತು ಮುಂ ಪದಗಳಿಗೆ ಕೆಲವು ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲಿ ಅನುಕ್ರಮವಾಗಿ ಊಂ ಮತ್ತು ಮುಂ ರೂಪಗಳಿವೆ. ಇವುಗಳ ಅನಂತರ ಅನು ನಾಸಿಕವೆಂದು ಬಂದಾಗ ಈ ಪದಗಳ ಕೊನೆಯ ಅನುಸ್ವಾರಕ್ಕೆ ಆ ಅನುನಾಸಿಕದ್ದೇ ರೂಪ ಬರುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು 'ಅನುನಾಸಿಕ ಸಂಧಿ' ಎಂಬುದಾಗಿ ಕರೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಆದರೆ, ಸಂಸ್ಕೃತದ ಅನುನಾಸಿಕ ಸಂಧಿ ಇದಕ್ಕಿಂತ ತೀರ ಭಿನ್ನವಾದುದು. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಅನುನಾಸಿಕವಾಗಿ ಬದಲಾಗುವುದು ಕ, ಟ, ತ, ಷ, ಮೊದಲಾದ ಸ್ವರಗಳಲ್ಲದೆ ಅನುಸ್ವಾರವಲ್ಲ. ಇದಲ್ಲದೆ, ಈ ರೀತಿ ಅನುನಾಸಿಕಗಳಾಗಿ ಬದಲಾಗಿರುವ ಸ್ವರಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ಅನಂತರ ಬರುವ ಅನುನಾಸಿಕಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿಯೇ ಉಳಿಯುತ್ತವೆ.

೨.೩ ನಾಮರೂಢಿಯುಳಿಯುವ ಹಾಗಿದ್ದರೆ..

ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪದದೊಂದಿಗೆ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಸುರುವಾಗುವ ಇನ್ನೊಂದು ಪದವನ್ನು ಇಲ್ಲವೇ ಅಂತಹದೇ ಒಂದು ಪ್ರತ್ಯಯ ವನ್ನು ಸೇರಿಸಿದಾಗ, ಮೊದಲನೆಯ ಪದದ ಕೊನೆಯ ಸ್ವರ ಬಿದ್ದು ಹೋಗುತ್ತದೆ ಯೆಂಬ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮವಿದೆ. ಈ ನಿಯಮಕ್ಕೆ ಹಲಕೆಲವು ಅಪವಾದಗಳೂ ಇವೆ. ಕೆಲವು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಸ್ವರ ಬಿದ್ದು ಹೋಗುವ ಬದಲು ಅದರ ಮುಂದೆ ಯಕಾರ ಇಲ್ಲವೇ ವಕಾರ ಹೊಸದಾಗಿ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ಸ್ವರ ಬಿದ್ದು ಹೋಗುವುದು	ಯ ಇಲ್ಲವೇ ವ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುವುದು
ಕೆಳಗ + ಇಡು = ಕೆಳಗಿಡು	ನಂಬಿಕೆ + ಇಡು = ನಂಬಿಕೆಯಿಡು
ಬೇರೆ + ಒಬ್ಬ = ಬೇರೊಬ್ಬ	ಮನ + ಒಂದು = ಮನೆಯೊಂದು
ಹಿಂದ + ಉಳಿ = ಹಿಂದುಳಿ	ಕಷ್ಟ + ಉಂಟು = ಕಷ್ಟಯುಂಟು
ಕಾಡು + ಇರೆ = ಕಾಡಿರೆ	ಮಗು + ಇರೆ = ಮಗುವಿರೆ
ನಾನು + ಅಲ್ಲ = ನಾನಲ್ಲ	ರಾಜು + ಅಲ್ಲ = ರಾಜುವಲ್ಲ
ಮತ್ತು + ಒಂದು = ಮತ್ತೊಂದು	ಮಗು + ಒಂದು = ಮಗುವೊಂದು
ಇತ್ತು + ಎಂದು = ಇತ್ತೆಂದು	ಇದೆ + ಎಂದು = ಇದೆಯೆಂದು
ಹಣದ + ಅಸೆ = ಹಣದಾಸೆ	ಖಂಡಿತ + ಅರಿ = ಖಂಡಿತವಾಗಿ
ಅಲ್ಲಿ + ಇಲ್ಲ = ಅಲ್ಲಿಲ್ಲ	ಭೀತಿ + ಇಲ್ಲ = ಭೀತಿಯಿಲ್ಲ
ಬಾಯಿ + ಅರು = ಬಾಯಾರು	ಠುರಿ + ಅರು = ಠುರಿಯಾರು
ಅಲ್ಲಿ + ಒಂದು = ಅಲ್ಲೊಂದು	ನಾಯಿ+ಒಂದು= ನಾಯಿಯೊಂದು
ಇದ್ದಾನೆ + ಎಂದು = ಇದ್ದಾನೆಂದು	ಇದೆ + ಎಂದು = ಇದೆಯೆಂದು

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಪದಗಳ ಅನಂತರ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಸುರುವಾಗುವ ಪದ ಇಲ್ಲವೇ ಪ್ರತ್ಯಯ ಬಂದಾಗ ಎಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ಪದದ ಕೊನೆಯ ಸ್ವರ ಬಿದ್ದು ಹೋಗುತ್ತದೆ (ಸ್ವರದ ಲೋಪವಾಗುತ್ತದೆ) ಮತ್ತು ಎಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಆ ಎರಡು ಸ್ವರಗಳೂ ಬದಲಾಗದೆ ಉಳಿದು ಅವೆರಡರ ನಡುವೆ ಯಕಾರ ಇಲ್ಲವೇ ವಕಾರ ಆಗಮವಾಗಿ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ನಿಯಮವನ್ನು ತಯಾರಿಸಿ ಕೊಡಲು ಕನ್ನಡದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ಹಾಗಾಗಿ 'ನಾಮರೂಢಿ' ಇಲ್ಲವೇ 'ನಾಮಭಾಗ' ಅಳಿಯದೆ ಇರುವ ಹಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಲೋಪ ಮಾಡಬೇಕು (ಮತ್ತು ಅಳಿಯುವ ಹಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಲೋಪ ಮಾಡದೆ ಯಕಾರ ಇಲ್ಲವೇ ವಕಾರವನ್ನು ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು ಅಥವಾ ಸಂಧಿ ಮಾಡದೆ ಇರಬೇಕು) ಎಂಬುದಾಗಿ ಕೇಶಿರಾಜನೇ ಮೊದಲಾದ ಪ್ರಾಚೀನ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಈ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಸರಿಯಾದ ಉತ್ತರವನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸದೆ ಜಾರಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ.

ಅನಂತರದ ಕನ್ನಡ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳೆಲ್ಲರೂ ಇದನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಗಿಳಿಪಾರ ಮಾಡಿದ್ದಾರಲ್ಲದೆ ಈ ಪದಕಂಠಗಳ ಹಿಂದೆ ಕನ್ನಡದ್ದೇ ಆದ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳೇನಾದರೂ ಅಡಗಿವೆಯೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದಂತಿಲ್ಲ. ಬಿಳಿಗಿರಿಯವರ 'ಆಲೋಕ' (ಬಿಳಿಗಿರಿ ೧೯೬೯) ಇದಕ್ಕೊಂದು ಅಪವಾದವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು.

ನಾಮರೂಪ ಅಳಿಯುವುದಿಲ್ಲವಾದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಲೋಪಸಂಧಿಯನ್ನು ಬಳಸಬೇಕು ಎಂಬ ಹಳೆಗನ್ನಡ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳ ಮಾತು ಅವರ ಜಾಣ್ಮೆಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತದೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಇವತ್ತಿನ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಕೆಲವರು ಭಾವಿಸಿರುವ ಹಾಗಿದೆ. ನಿಜಕ್ಕೂ ಇದು ಅವರ ಸೋಮಾರಿತನವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತದಲ್ಲದೆ ಜಾಣ್ಮೆಯನ್ನಲ್ಲ.

ಯಾಕೆಂದರೆ, ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಪದಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಬಳಸುವಾಗ ಎಲ್ಲಿ ಸಂಧಿ ಮಾಡಬೇಕು, ಎಲ್ಲಿ ಸಂಧಿಮಾಡಬಾರದು ಮತ್ತು ಎಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ಸಂಧಿಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿ ಹೇಳುವುದೇ ವೈಯಾಕರಣಿಯ ಕೆಲಸ (ಬಿಳಿಗಿರಿ ೧೯೬೯:೧೭೩-೮ ನೋಡಿ).

ನಾಮರೂಪ ಅಳಿಯುವಲ್ಲಿ ಲೋಪ ಮಾಡಬೇಡ ಎನ್ನಲು ಸಾಧ್ಯವಿಡಿಯಾದರೆ, ವಾಕ್ಯರೂಪ ಅಳಿಯುವಲ್ಲಿ ಪದಗಳನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಬೇಡ ಎಂದೂ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಈ ಎರಡೇ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಇಡೀ ವ್ಯಾಕರಣವನ್ನು ಬರೆದು ಮುಗಿಸಿಬಿಡಬಹುದು!

ನಿಜಕ್ಕೂ ಮೇಲಿನ ಅಪವಾದಗಳ ಹಿಂದೆ ಎಂತಹ ನಿಯಮ ಅಡಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕೆಳಗೆ (೨.೪)ರಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಲಾಗಿದೆ.

೨.೪ ಸಂದರ್ಭಗಳ ವಿಭಜನೆ

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ತೆರನಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ಸೇರಿಕೆಯ ಬದಲಾವಣೆಗಳೆಲ್ಲ ನಡೆಯುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದರೆ ಈ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಯಾವ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನವಾಗಿರುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿದು ಅದಕ್ಕನುಸಾರವಾಗಿ ಅವನ್ನು ವಿಭಜಿಸುವುದು ಅವಶ್ಯ.

ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ, ಕನ್ನಡದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳೇ ಹೇಳುವ ಹಾಗೆ, ಪದಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ (ಎಂದರೆ ಪದಗಳ ಒಳರಚನೆಯಲ್ಲಿ) ಕಾಣಿಸುವ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳಿಗೂ ಮತ್ತು ಪದಾಂತ್ಯದಲ್ಲಿ (ಎಂದರೆ ಪದಗಳನ್ನು ವಾಕ್ಯವೊಂದರಲ್ಲಿ ಬಳಸಿದಾಗ ಅವುಗಳ ನಡುವೆ) ಕಾಣಿಸುವ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳಿಗೂ ನಡುವೆ ಹಲಕೆಲವು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ.

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ವ್ಯಂಜನಗಳ ಬದಲಾವಣೆಗಳು ಪದಗಳ ನಡುವೆ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲದೆ ಪದಗಳ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಮೇಲೆ (೨.೨.೨)ರಲ್ಲಿ ನೋಡಿರುವೆವು.

ಪದಗಳ ನಡುವೆ

ನಲ + ಕಡಲೆ = ನಲಗಡಲೆ

ಕೆಳ + ತುಟ = ಕೆಳತುಟ

ಬೀಸು + ಕಲ್ಲು = ಬೀಸುಗಲ್ಲು

ಊರು + ಕೋಲು = ಊರುಗೋಲು

ಪದಗಳ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ

ನನ್ನ + ಕಾಲು = ನನ್ನ ಕಾಲು

ದೊಡ್ಡ + ತುಂಡು = ದೊಡ್ಡ ತುಂಡು

ಕೆಂಪು + ಕಲ್ಲು = ಕೆಂಪು ಕಲ್ಲು

ದೊಡ್ಡ + ಕೋಲು = ದೊಡ್ಡ ಕೋಲು

ಪದಗಳ ನಡುವೆಯೂ ಈ ಬದಲಾವಣೆಗಳು ವಿಕಲ್ಪವಾಗಿ ಮಾತ್ರವೇ ನಡೆಯುತ್ತವಲ್ಲದೆ ಎಲ್ಲಾ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲೂ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಒಳಕೋಣೆ, ಅನಕಾಲು, ತಲೆತೆರಿಗೆ, ಕರಿತುಳಸಿ ಮೊದಲಾದ ಉದಾಹರಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು.

ಸ್ವರಗಳ ಬದಲಾವಣೆಗಳಲ್ಲೂ ಪದಗಳ ನಡುವಿನ ಮತ್ತು ಕೊನೆಯ ಬದಲಾವಣೆಗಳ ನಡುವೆ ಕೆಲವು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಕೆಲವು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಪದಗಳ ನಡುವೆ ಸ್ವರ ಬಿದ್ದು ಹೋಗುವುದಾದರೆ ಪದಗಳ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಯಕಾರ ಇಲ್ಲವೇ ವಕಾರ ಆಗಮವಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ.

ಪದಗಳ ನಡುವಿನ ಬದಲಾವಣೆ

ಕುಡಿ + ಇಸು = ಕುಡಿಸು

ಬರು + ಇಸು = ಬರಿಸು

ಚಿಕ್ಕ + ಅಮ್ಮ = ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ

ನನೆ + ಇಸು = ನನಿಸು

ಪದಗಳ ಕೊನೆಯ ಬದಲಾವಣೆ

ಗತಿ + ಇಲ್ಲ = ಗತಿಯಿಲ್ಲ

ಮಗು + ಇಲ್ಲದೆ = ಮಗುವಿಲ್ಲದೆ

ಕಾರಣ + ಇಲ್ಲ = ಕಾರಣವಿಲ್ಲ

ನಂಚಿಕೆ + ಇಡು = ನಂಚಿಕೆಯಿಡು

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಪದಗಳ ನಡುವಿನ ಬದಲಾವಣೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಪದ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳ (ಎಂದರೆ ಒಂದು ಪದದಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ಪದವನ್ನು ತಯಾರಿಸಲು ಬಳಸುವ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳ) ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳಿಗೂ ಮತ್ತು ಪದರೂಪ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳ (ಎಂದರೆ ಒಂದು ಪದದಿಂದ ಅದರ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೂಪಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸಲು ಬಳಸುವ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳ) ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳಿಗೂ ನಡುವೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಉಕಾರಾಂತ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳಿಗೆ ಇಕೆ ಎಂಬ ಪದರೂಪ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಸೇರಿಸಿದಾಗ ವಕಾರ ಆಗಮವಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ, ಆದರೆ ಇಕೆ ಎಂಬ ಪದಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಸೇರಿಸಿದಾಗ ಉಕಾರ ಬಿದ್ದು ಹೋಗುತ್ತದೆ (೪.೫ ನೋಡಿ).

ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳು

ಪದಪ್ರತ್ಯಯ

ಹೇಳು + ಇಕ್ = ಹೇಳಿಕ್
ಹೆದರು + ಇಕ್ = ಹೆದರಿಕ್
ನಂಬು + ಇಕ್ = ನಂಬಿಕ್
ಅಂಜು + ಇಕ್ = ಅಂಜಿಕ್

ಪದರೂಪ ಪ್ರತ್ಯಯ

ಹೇಳು + ಇಕ್ = ಹೇಳುವಿಕ್
ಹೆದರು + ಇಕ್ = ಹೆದರುವಿಕ್
ನಂಬು + ಇಕ್ = ನಂಬುವಿಕ್
ಅಂಜು + ಇಕ್ = ಅಂಜುವಿಕ್

ಪದರೂಪ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಲ್ಲೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿದಾಗ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳಿಗೆ ಇಸು ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಸೇರಿಸಿದಾಗ ಅವುಗಳ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಉಕಾರ ಬಿದ್ದುಹೋಗುತ್ತದೆ; ಆದರೆ ಇಕ್ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಸೇರಿಸಿದಾಗ ವಕಾರ ಆಗಮವಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಉಕಾರ ಬಿದ್ದು ಹೋಗದೆ ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿಯುತ್ತದೆ.

ಇಸು ಪ್ರತ್ಯಯ ಪರವಾದಾಗ

ಠಾಡು + ಇಸು = ಠಾಡಿಸು
ನೋಡು + ಇಸು = ನೋಡಿಸು
ತಿನ್ನು + ಇಸು = ತಿನ್ನಿಸು
ನುಂಗು + ಇಸು = ನುಂಗಿಸು
ಹೊರಡು + ಇಸು = ಹೊರಡಿಸು

ಇಕ್ ಪ್ರತ್ಯಯ ಪರವಾದಾಗ

ಠಾಡು + ಇಕ್ = ಠಾಡುವಿಕ್
ನೋಡು + ಇಕ್ = ನೋಡುವಿಕ್
ತಿನ್ನು + ಇಕ್ = ತಿನ್ನುವಿಕ್
ನುಂಗು + ಇಕ್ = ನುಂಗುವಿಕ್
ಹೊರಡು + ಇಕ್ = ಹೊರಡುವಿಕ್

ಮೂರನೆಯದಾಗಿ, ಎರಡು ಸ್ವರಗಳು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿದಾಗ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ಸ್ವರ ಪ್ರಕೃತಿಯದೇ ಅಥವಾ ಪ್ರತ್ಯಯದ್ದೇ ಎಂಬ ಅಂಶದ ಮೇಲೂ ಪದಗಳ ಕೊನೆಯ ಸ್ವರ ಬಿದ್ದು ಹೋಗುವುದೇ ಅಥವಾ ಆಗಮ ಬರುವುದೇ ಎಂಬ ವಿಷಯ ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ. ಮೊದಲನೆಯ ಸ್ವರ ಪ್ರಕೃತಿ ಯದ್ದಾದರೆ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಅದು ಬಿದ್ದು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ (ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಅಪವಾದವಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಕೆಳಗೆ ನೋಡಲಿರುವೆವು), ಆದರೆ ಅದು ಪ್ರತ್ಯಯ ದ್ದಾದರೆ ಬಿದ್ದು ಹೋಗುವುದೇ ಜಾಸ್ತಿ.

ಪ್ರಕೃತಿಯ ಸ್ವರ

ದಾರಿ + ಇಲ್ಲ = ದಾರಿಯಿಲ್ಲ
ಕೆಲಸ + ಉಂಟು = ಕೆಲಸವುಂಟು
ದಪ್ಪ + ಅರಿ = ದಪ್ಪವಾರಿ
ಮನೆ + ಒಂದು = ಮನೆಯೊಂದು
ಅಂಚಿಕ್ + ಇತ್ತು = ಅಂಚಿಕೆಯಿತ್ತು
ಮದುವೆ + ಇತ್ತು = ಮದುವೆಯಿತ್ತು
ಅಡ್ಡ + ಅರಿ = ಅಡ್ಡವಾರಿ

ಪ್ರತ್ಯಯದ ಸ್ವರ

ನಮ್ಮಲ್ಲಿ + ಇಲ್ಲ = ನಮ್ಮಲ್ಲಿಲ್ಲ
ನಮ್ಮ + ಊರು = ನಮ್ಮೂರು
ಅಲ್ಲಂದ + ಅಚ್ = ಅಲ್ಲಿಂದಾಚ್
ಅದಕ್ಕೆ + ಒಪ್ಪಿ = ಅದಕ್ಕೊಪ್ಪಿ
ಗಂಜಿಗ + ಇಲ್ಲ = ಗಂಜಿಗಿಲ್ಲ
ಓದದೆ + ಇದ್ದ = ಓದದಿದ್ದ
ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ + ಅರಿ = ಕಾಡಿನಲ್ಲಾರಿ

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಮೇಲೆ ದಾಖಲೆ ಎಂಬುದರ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಇಕಾರ ಪ್ರಕೃತಿಯದ್ದಾದ ಕಾರಣ ಅದರ ಕೊನೆಯ ಸ್ವರ ಬಿದ್ದು ಹೋಗಿಲ್ಲ, ಆದರೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಎಂಬುದರ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಇಕಾರ ಪ್ರತ್ಯಯದ್ದಾದ ಕಾರಣ ಅದು ಬಿದ್ದು ಹೋಗಿದೆ. ಇತರ ಪದಗಳಲ್ಲೂ ಹೀಗೆಯೇ.

ನಾಲ್ಕನೆಯದಾಗಿ, ಸ್ವರಕ್ಕೆ ಸ್ವರ ಸೇರಿದಾಗ ಆಗಮವಾಗಿ ಯಕಾರ ಬರುವುದೋ ಇಲ್ಲವೇ ವಕಾರ ಬರುವುದೋ ಎಂಬುದು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ಸ್ವರ ಎಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನವಲಂಬಿಸಿದೆ. ಮೊದಲನೆಯ ಸ್ವರ ಎಕಾರ ಇಲ್ಲವೇ ಇಕಾರವಾದರೆ ಆಗಮವಾಗಿ ಯಕಾರ ಬರುತ್ತದೆ, ಅಕಾರ ಇಲ್ಲವೇ ಉಕಾರವಾದರೆ ಆಗಮವಾಗಿ ವಕಾರ ಬರುತ್ತದೆ.

ಆಗಮವಾಗಿ ಯಕಾರ

ಕುದುರೆ + ಅಲ್ಲ = ಕುದುರೆಯಲ್ಲ
 ಸಂಜೆ + ಅಯಿತು = ಸಂಜೆಯಾಯಿತು
 ನಂಚಿಕೆ + ಇಡು = ನಂಚಿಕೆಯಿಡು
 ನಂಚಿಕೆ + ಉಂಟು = ನಂಚಿಕೆಯುಂಟು
 ಇದೆ + ಎಂದು = ಇದೆಯೆಂದು
 ಮನೆ + ಒಂದು = ಮನೆಯೊಂದು
 ಕಡಿ + ಅಕ್ಕಿ = ಕಡಿಯಕ್ಕಿ
 ಗುರಿ + ಅಗು = ಗುರಿಯಾಗು
 ಇಲಿ + ಇಲ್ಲ = ಇಲಿಯಿಲ್ಲ
 ನಾಯಿ + ಎಂದು = ನಾಯಿಯೆಂದು
 ವ್ಯಕ್ತಿ + ಒಬ್ಬ = ವ್ಯಕ್ತಿಯೊಬ್ಬ

ಆಗಮವಾಗಿ ವಕಾರ

ಕೆಲಸ + ಅಲ್ಲ = ಕೆಲಸವಲ್ಲ
 ಇಲ್ಲ + ಅದರೂ = ಇಲ್ಲವಾದರೂ
 ಕೆಲಸ + ಇಲ್ಲ = ಕೆಲಸವಿಲ್ಲ
 ಕೆಲಸ + ಉಂಟು = ಕೆಲಸವುಂಟು
 ಇಲ್ಲ + ಎಂದು = ಇಲ್ಲವೆಂದು
 ಕೆಲಸ + ಒಂದು = ಕೆಲಸವೊಂದು
 ಮಗು + ಅಲ್ಲ = ಮಗುವಲ್ಲ
 ಗುರು + ಅಗು = ಗುರುವಾಗು
 ಕರು + ಇಲ್ಲ = ಕರುವಿಲ್ಲ
 ಗುರು + ಎಂದು = ಗುರುವೆಂದು
 ಮಗು + ಒಂದು = ಮಗುವೊಂದು

ಐದನೆಯದಾಗಿ, ಪ್ರಕೃತಿಯ ಕೊನೆಯ ಸ್ವರ ಉಕಾರವಾಗಿದೆಯಾದರೆ ಮತ್ತು ಆ ಪ್ರಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಕಡಿಮೆಯೆಂದರೆ ಮೂರಾದರೂ ಛಂದೋಮಾತ್ರಗಳಿವೆಯಾದರೆ ಅದರ ಕೊನೆಯ ಉಕಾರ ಬಿದ್ದು ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಪ್ರಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಮೂರಕ್ಕಿಂತ ಕಡಿಮೆ (ಎಂದರೆ ಎರಡು) ಛಂದೋಮಾತ್ರಗಳಿವೆಯಾದರೆ ಉಕಾರ ಬಿದ್ದು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಎರಡಕ್ಕಿಂತ ಜಾಸ್ತಿ ಮಾತ್ರಗಳು

ಕಲ್ಲು + ಒಂದು = ಕಲ್ಲೊಂದು
 ಕಾಡು + ಇಗೆ = ಕಾಡಿಗೆ
 ಬೆನ್ನು + ಅಟ್ಟು = ಬೆನ್ನಟ್ಟು
 ಹಣ್ಣು + ಅರಿದೆ = ಹಣ್ಣಾರಿದೆ

ಎರಡು ಮಾತ್ರಗಳು

ಮಗು + ಒಂದು = ಮಗುವೊಂದು
 ಕರು + ಇಗೆ = ಕರುವಿಗೆ
 ಗುರು + ಇನ = ಗುರುವಿನ
 ಕರು + ಅರಿದೆ = ಕರುವಾರಿದೆ

ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳು

ಆರನೆಯದಾಗಿ, ಪ್ರಕೃತಿಯು ನಾಮಪದವೇ ಅಥವಾ ಕ್ರಿಯಾಪದವೇ ಎಂಬ ವಿಷಯವನ್ನಾಧರಿಸಿಯೂ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮದಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಪ್ರಕೃತಿಯು ಕ್ರಿಯಾಪದವಾಗಿದೆಯಾದರೆ, ಅದರಲ್ಲಿ ಎರಡೇ ಛಂದೋಮಾತ್ರಗಳಿದ್ದರೂ ಕೊನೆಯ ಉಕಾರ ಬಿದ್ದು ಹೋಗುತ್ತದೆ.

ನಾಮಪ್ರಕೃತಿಗಳಲ್ಲಿ ಲೋಪವಿಲ್ಲ

ಮರು + ಅನ್ನು = ಮರುವನ್ನು

ಕರು + ಇರ್ = ಕರುವಿರ್

ಹಸು + ಇನ = ಹಸುವಿನ

ಕ್ರಿಯಾಪ್ರಕೃತಿಗಳಲ್ಲಿ ಲೋಪ

ಬಿಡು + ಅಲಿ = ಬಿಡಲಿ

ಕೊಡು + ಇಸು = ಕೊಡಿಸು

ಇರು + ಉತ್ತ = ಇರುತ್ತ

ಏಳನೆಯದಾಗಿ ಪ್ರಕೃತಿಯು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ಅಥವಾ ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಬಂದುದೇ ಎಂಬ ವಿಷಯದ ಮೇಲೂ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮದಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಸಂಸ್ಕೃತದ ಪ್ರಕೃತಿಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರು ಅಥವಾ ಜಾಸ್ತಿ ಛಂದೋಮಾತ್ರಗಳಿದ್ದರೂ ಉಕಾರ ಬಿದ್ದುಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಕನ್ನಡದ ಪ್ರಕೃತಿ

ಮಾತು + ಅನ್ನು = ಮಾತನ್ನು

ಕಾಡು + ಇರ್ = ಕಾಡಿರ್

ಕಾಡು + ಇನ = ಕಾಡಿನ

ಸಂಸ್ಕೃತದ ಪ್ರಕೃತಿ

ಧಾತು + ಅನ್ನು = ಧಾತುವನ್ನು

ಸಾಧು + ಇರ್ = ಸಾಧುವಿರ್

ಸಾಧು + ಇನ = ಸಾಧುವಿನ

ಈ ರೀತಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ವಿವರಿಸಿ ಬರೆಯಲು ಹಲವಾರು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ. ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ಸರಿಯಾಗಿ ಗಮನಿಸಿ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಬರೆದಲ್ಲಿ 'ನಾಮರೂಪವಳಿಯದಿದ್ದಲ್ಲಿ' ಎಂಬಂತಹ ಪ್ರಯೋಗಗಳ ಮೂಲಕ ಜಾರಿಕೊಳ್ಳುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲ.

೨.೫ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳ ಅನಿಯಮಿತತೆ

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಪದಗಳ ನಡುವೆ ಬರುವ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳು, ಅದರಲ್ಲೂ ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಪದಪ್ರತ್ಯಯಗಳ ಮೂಲಕ ಸಿದ್ಧವಾಗುವ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳು ಅನಿಯಮಿತವಾಗಿರುವುದೇ ಜಾಸ್ತಿ.

ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ಈ ಪದಗಳು ಅವುಗಳ ಅವಶ್ಯಕತೆ ತೋರಿ ಬಂದಾಗ ಒಂದೊಂದಾಗಿ ತಯಾರಾಗಿ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಗೆ ಬಂದಂತಹವುಗಳು. ಇವು ಈ ರೀತಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸಮಯಗಳಲ್ಲಿ ತಯಾರಾಗಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯಾದ

ಕಾರಣ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸಮಯದವಾಗಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕಾಳ್ಕೆಟ್ಟು (ಕಾಡು + ಕೆಟ್ಟು 'ಬೆಂಕಿ') ಜೋಡುಪದದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಡಕಾರ ಳಕಾರವಾಗುವ ಬದಲಾವಣೆ ಹಳೆಗನ್ನಡದ ಸಮಯದ್ದು. ಈ ಜೋಡುಪದ ಅಷ್ಟೊಂದು ಹಿಂದೆಯೇ ತಯಾರಾಗಿದ್ದು, ಇಂದಿಗೂ ಬದಲಾಗದೆ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿದೆ.

ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ಕೈಹಿಡಿ ಜೋಡುಪದದಲ್ಲಿ ಹಿಡಿ ಕ್ರಿಯಾಪದ (ಇಲ್ಲವೇ ನಾಮಪದ) ಹಿಡಿ ಎಂಬ ಹಳೆಗನ್ನಡದ ರೂಪದಲ್ಲಿದೆ. ಈ ಪದದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಪದ ಹೊಸಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಹಿಡಿ ರೂಪಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿದ್ದು, ಇದಕ್ಕೆ ಹತ್ತು-ಹನ್ನೊಂದನೇ ಶತಮಾನದಲ್ಲೇನೇ ನಡೆದಿದ್ದ ಪಕಾರ ಹಕಾರವಾಗುವ ಬದಲಾವಣೆ ಕಾರಣ (ಭಟ್ ೧೯೯೫:೭೭ ನೋಡಿ). ಎಂದರೆ, ಹಳೆಗನ್ನಡದ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ಹಿಡಿ ಎಂಬುದು ಈ ಜೋಡುಪದದಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗದೆ ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿದೆ.

ವ್ಯಂಜನದಲ್ಲಿ ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುವ ಪದಗಳು ಹೊಸಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಬೆಂಬತ್ತು, ಕಣ್ಣೆರ, ಹೆದ್ದಾರಿ, ಕಗ್ಗಲ್ಲು, ಬೆಳ್ಳೆಂಗಳು ಮೊದಲಾದ ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುವ ಬೆಮ್, ಕಣ್, ಹೆರ್ (ಹೆದ್), ಕರ್ (ಕಗ್), ಬೆಳ್ ಮೊದಲಾದ ಪದಗಳು ವ್ಯಂಜನದಲ್ಲಿ ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದು, ಅವುಗಳ ಕೊನೆಯ ವ್ಯಂಜನ ಎರಡನೆಯ ಅಂಗವಾಗಿರುವ ಪದದ ಸುರುವಿನ ವ್ಯಂಜನಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಬದಲಾಗಿದೆ. ಇದೂ ಹಳೆಗನ್ನಡದ ಪಳೆಯಳಿಕೆಯೇ ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ.

ಪದಪ್ರತ್ಯಯಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲೂ ಇಂತಹ ಪಳೆಯಳಿಕೆಗಳನ್ನು ಕಾಣಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಬೆಚ್ಚರ್ (ಬಿಸಿ + ಅರ್), ಬೆಚ್ಚರ್ (ಬೆಳೆ + ಅರ್) ಮೊದಲಾದ ಕೆಲವು ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳೆಲ್ಲ ಹಳೆಗನ್ನಡದವು.

ಬೆಳೆ ಪದ ಪೂರ್ವದ ಹಳೆಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆ ಎಂದಿದ್ದಿರಬೇಕು. ಎರಡನೆಯ ಅಕ್ಷರದಲ್ಲಿ ಇಕಾರ ಇಲ್ಲವೇ ಉಕಾರ ಬಂದಿದ್ದಾಗ ಅದರಲ್ಲಿದ್ದ ಎಕಾರ ಹಳೆಗನ್ನಡದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇಕಾರವಾಗಿ ಬದಲಾಗಿತ್ತು (ಬೆಳೆ>ಬೆಳೆ). ಬೆಚ್ಚರ್ ಮತ್ತು ಬೆಚ್ಚರ್ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯ ಅಕ್ಷರವಾಗಿ ಇಕಾರ ಇಲ್ಲವೇ ಉಕಾರ ಇರಲಿಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ, ಮೊದಲನೆಯ ಅಕ್ಷರದ ಎಕಾರ ಹಳೆಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬದಲಾಗದೆ ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿದಿತ್ತು. ಅದೇ ರೂಪ ಇವತ್ತು ಹೊಸಗನ್ನಡದಲ್ಲೂ ಈ ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲಿ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿದೆ (ಭಟ್ ೧೯೯೫:೬೩ ನೋಡಿ).

ಇದಲ್ಲದೆ, ಅಟ, ಓಟ, ಕೂಟ, ನೋಟ ಮೊದಲಾದ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಡಕಾರ ಟಕಾರವಾಗುವ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮವೂ ಹಳೆಗನ್ನಡದಿಂದ

ಅಥವಾ ಅದಕ್ಕೂ ಹಿಂದಿನ ಕನ್ನಡ ಪ್ರಭೇದದಿಂದ ಉಳಿದು ಬಂದ ಪಳೆಯಳಿಕೆ ಯಿರಬೇಕು.

ಪದರೂಪ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲೂ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅನಿಯಮಿತತೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದು ಇದಕ್ಕೂ ಪಳೆಯಳಿಕೆಗಳೇ ಕಾರಣವೆಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳಿಗೆ ಹಿಂದಿನ ಸಮಯವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ದ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಸೇರಿಸಿದಾಗ ಆ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಪ್ರತ್ಯಯದಲ್ಲಿ ಹಲಕೆಲವು ಬದಲಾವಣೆಗಳು ನಡೆಯುತ್ತವೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಅನಿಯಮಿತವಾಗಿರುತ್ತವೆ (ಬರು - ಬಂದ, ತೆರು - ತೆತ್ತ, ಇರು - ಇದ್ದ, ಕೊಡು - ಕೊಟ್ಟ, ಕಾಣು - ಕಂಡ, ಹೋಗು - ಹೋದ).

ಪದರೂಪ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಈ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮದ ಅನಿಯಮಿತತೆಯೂ ಪದಪ್ರತ್ಯಯಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮದ ಅನಿಯಮಿತತೆಯ ಹಾಗೆಯೇ ಪಳೆಯಳಿಕೆಯ ಪರಿಣಾಮವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು.

೨.೬ ವರ್ಣಗಳ ಪಟ್ಟಿ

ಸಂಸ್ಕೃತ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿರುವ ವರ್ಣಗಳ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು 'ಅತ್ಯಂತ ವೈಜ್ಞಾನಿಕವಾದ ಪಟ್ಟಿ' ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೆಚ್ಚಿನವರೂ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಹೇಗೆ ಇದು ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಎಂಬುದನ್ನು ಯಾರೂ ಸರಿಯಾಗಿ ವಿವೇಚಿಸಿದ ಹಾಗಿಲ್ಲ.

ಸಂಸ್ಕೃತದ ವ್ಯಂಜನಗಳಲ್ಲಿ ವರ್ಗೀಯ ವ್ಯಂಜನಗಳನ್ನು (ಸ್ವರ್ಶ ಮತ್ತು ಅನುನಾಸಿಕಗಳನ್ನು) ಅವುಗಳ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಪಟ್ಟಿ ಮಾಡಲಾಗಿದೆಯಾದ ಕಾರಣ ವೈಜ್ಞಾನಿಕತೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ, ಆದರೆ ಅವರ್ಗೀಯ ವ್ಯಂಜನಗಳನ್ನಾಗಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಸ್ವರಗಳನ್ನಾಗಲಿ ಆ ರೀತಿ ಅವುಗಳ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಪಟ್ಟಿ ಮಾಡಿಲ್ಲ.

ನಿಜಕ್ಕೂ ಸಂಸ್ಕೃತ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಈ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಸೂತ್ರರೂಪದಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವ ಹಾಗೆ ತಯಾರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ.

ಕನ್ನಡದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಈ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಹಾಗೆಯೇ ಎತ್ತಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಅದು ಕನ್ನಡದ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸುವಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಅನುಕೂಲವಾಗಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡದ ಮಟ್ಟಿಗಂತೂ ಅದು ನಿಜಕ್ಕೂ 'ವೈಜ್ಞಾನಿಕ'ವಲ್ಲ.

೨.೬.೧ ಸಂಸ್ಕೃತ ಸ್ವರಗಳ ಪಟ್ಟಿ

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಸಂಸ್ಕೃತದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಸ್ವರಗಳನ್ನು ಅ, ಇ, ಉ, ಋ, ಌ, ಂ, ಃ, ಏ, ಐ, ಒ ಎಂಬುದಾಗಿ ಪಟ್ಟಿ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ. ಪಾಣಿನಿಯ ವ್ಯಾಕರಣದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಅಇಉಊ, ಋಌಋ, ಏಐಏ, ಒಓಒ ಎಂಬ 'ಮಾಹೇಶ್ವರ ಸೂತ್ರ'ಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಪಟ್ಟಿಯ ಮೂಲವನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಸ್ವರಗಳ ಈ ಅನುಕ್ರಮಕ್ಕೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯಾಕರಣದಲ್ಲಿ ಬೇರೆಯೇ ಒಂದು ಉದ್ದೇಶವಿದೆ. ಸಂಸ್ಕೃತದ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಸೂತ್ರರೂಪದಲ್ಲಿ ಹೇಳಲು ಅದು ಸಹಾಯಕವಾಗುತ್ತದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಅ, ಇ ಮತ್ತು ಉ ಸ್ವರಗಳು (ಮತ್ತು ಋ, ಌ ಎಂಬವುಗಳು ಕೂಡ) ಗಿಡ್ಡ (ಹ್ರಸ್ವ) ಮತ್ತು ಉದ್ದ (ದೀರ್ಘ) ಎಂಬ ಎರಡು ರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಬರಬಲ್ಲವು. ಸರ್ವಣದೀರ್ಘ ಎಂಬ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮವೂ ಈ ಸ್ವರಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬಾಧಿಸುತ್ತದೆ (೨.೨.೧ ನೋಡಿ). ಹಾಗಾಗಿ ಅವನ್ನೆಲ್ಲ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿಗೆ ಕೊಡಲಾಗಿದೆ.

ಮೇಲಿನ ಮಾಹೇಶ್ವರ ಸೂತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ಸೂತ್ರದ ಮೊದಲನೆಯ ಸ್ವರದೊಂದಿಗೆ ಎರಡನೆಯ ಸೂತ್ರದ ಕೊನೆಯ ವ್ಯಂಜನವನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ರಚಿಸಿದ ಅಕ್ ಸಂಜ್ಞೆಯ ಮೂಲಕ ಈ ಸ್ವರಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತವಾಗಿ ಪಾಣಿನಿಯ ವ್ಯಾಕರಣದಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಉಳಿದ ಸ್ವರಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಉದ್ದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಬರಬಲ್ಲವು. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಏಕಾರ-ಓಕಾರಗಳು ಒಂದು ರೀತಿಯವು, ಮತ್ತು ಐಕಾರ-ಔಕಾರಗಳು ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿಯವು. ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿರುವ ಅವುಗಳ ಜಾಗದ ಮೂಲಕ ಸೂಚಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಸೇರಿಕೆ(ಸಂಧಿ)ಯ ನಿಯಮಗಳಲ್ಲೂ ಏಕಾರ-ಓಕಾರಗಳು ಮತ್ತು ಐಕಾರ ಔಕಾರಗಳು ಅಕ್ ಸ್ವರಗಳಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ (೨.೨.೧ ನೋಡಿ). ಹಾಗಾಗಿ, ಈ ಸ್ವರಗಳನ್ನು ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಉಳಿದವುಗಳಿಗಿಂತ ಬೇರಾಗಿ ಹೇಳಿರುವುದು ಸಂಸ್ಕೃತದ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸುವಲ್ಲಿ ಸಹಾಯಕವಾಗುತ್ತದೆ.

೨.೨.೨ ಕನ್ನಡ ಸ್ವರಗಳ ಪಟ್ಟಿ

ಕನ್ನಡದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಮೇಲೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಸಂಸ್ಕೃತ ಸ್ವರಗಳ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲ ಸ್ವಲ್ಪ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ (ಏ ಮತ್ತು ಒ ಸ್ವರಗಳನ್ನು ಅದಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಿ ಮತ್ತು ಐ ಸ್ವರವನ್ನು ಒ ಸ್ವರದ ಮೊದಲು ಇರಿಸಿ) ತಮ್ಮ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ.

ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳ ಹಾಗೆ ಈ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಸ್ವರಗಳ ಅನುಕ್ರಮವನ್ನು ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣದ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸುವಲ್ಲಿ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲೂ ಅವರಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ.

ಎಂದರೆ, ಈ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಸ್ವರಗಳ ಅನುಕ್ರಮ ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅನುಪಯುಕ್ತವಾಗಿಯೇ ಉಳಿದಿದೆ. ನಿಜಕ್ಕೂ ಈ ಪಟ್ಟಿ ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿಲ್ಲದಿರುವುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅ, ಇ, ಉ ಎಂಬವುಗಳು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಏ, ಒ ಎಂಬವುಗಳೂ ಗಿಡ್ಡ ಮತ್ತು ಉದ್ದ ರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಬರಬಲ್ಲವು. ಆದರೆ, ಏ ಮತ್ತು ಐ 'ಸ್ವರ'ಗಳಿಗೆ ಒಂದೇ ರೂಪವಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಏ ಎಂಬುದನ್ನು ಒ ಎಂಬುದರ ಮೊದಲು ಇರಿಸಿರುವುದು ಕನ್ನಡದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸರಿಯಲ್ಲ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಏ ಮತ್ತು ಐಗಳಿಗೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಸ್ಥಾನವೇ ಇಲ್ಲ. ಅವು ಅಕಾರದೊಂದಿಗೆ ಯಕಾರ ಮತ್ತು ವಕಾರಗಳು ಸೇರಿದಾಗ ಉಂಟಾಗುವ ಅಯ್ ಮತ್ತು ಅವ್ ಎಂಬ ಅಕ್ಷರಜೋಡಿಗಳಲ್ಲದೆ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಹಾಗೆ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ 'ಸಂಧಿಸ್ವರ'ಗಳಲ್ಲ.

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಯಕಾರ ಮತ್ತು ವಕಾರಗಳನ್ನು ಬಳಸಿರುವ ಈ ಎರಡು ಅಕ್ಷರಜೋಡಿಗಳು ಮಾತ್ರ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿವೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇವು ಮಾತ್ರ ವಲ್ಲದೆ ಎಯ್, ಒಯ್, ಆಯ್, ಇವ್ ಮೊದಲಾದ ಬೇರೆಯೂ ಹಲವು ಅಂತಹವೇ ಅಕ್ಷರಜೋಡಿಗಳೂ (ಗೈಯ್, ಕೊಯ್ಲು, ಅಯ್ಕೆ, ಕಿವ್ವು) ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿವೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಮೇಲಿನ ಎರಡು ಅಕ್ಷರಜೋಡಿಗಳಿಗೆ (ಅಯ್ ಮತ್ತು ಅವ್‌ಗಳಿಗೆ) ಮಾತ್ರ ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಕೊಡುವುದರಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಯಾವ ಔಚಿತ್ಯವೂ ಇಲ್ಲ.

ಕನ್ನಡದ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳಲ್ಲಿ ಇಕಾರ ಮತ್ತು ಎಕಾರಗಳು ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಾದರೆ ಉಕಾರ, ಒಕಾರ ಮತ್ತು ಅಕಾರಗಳು ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಇಕಾರ ಮತ್ತು ಎಕಾರಗಳ ಅನಂತರ ಯಕಾರ ಆಗಮವಾಗಿ ಬರುವುದಾದರೆ, ಉಕಾರ, ಒಕಾರ ಮತ್ತು ಅಕಾರಗಳ ಅನಂತರ ವಕಾರ ಆಗಮವಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ (೨.೩ ನೋಡಿ). ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲೂ ಮೇಲಿನ ಸ್ವರಗಳ ಪಟ್ಟಿ ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿಲ್ಲ.

ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಏಕಾರ ಮತ್ತು ಓಕಾರಗಳು ನಿಜಕ್ಕೂ ಮೂಲಪದದಲ್ಲಿದ್ದ ಸ್ವರಗಳಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಸಂಸ್ಕೃತದ ಮೂಲಭಾಷೆಯಾದ ಇಂಡೋ-ಯುರೋಪಿಯನ್‌ನಲ್ಲಿದ್ದ ಎಕಾರ-ಒಕಾರಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಅಕಾರವಾಗಿ ಬದಲಾಗಿವೆ ಮತ್ತು ಏಕಾರ-ಓಕಾರಗಳು ಆಕಾರವಾಗಿ ಬದಲಾಗಿವೆ.

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಅದೇ ಮೂಲಭಾಷೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಅಇ, ಎಇ ಮತ್ತು ಒಇ ಸ್ವರಜೋಡಿಗಳು ಏಕಾರವಾಗಿ ಮತ್ತು ಅಉ, ಎಉ ಮತ್ತು ಒಉ ಸ್ವರ ಜೋಡಿಗಳು ಓಕಾರವಾಗಿ ಬದಲಾದುದರಿಂದಾಗಿ ಇವತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ವೇದ, ತೇ, ಓಜಸ್ ಮೊದಲಾದ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಎರಡು ಸ್ವರಗಳು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿವೆ (ಭಟ್ ೨೦೦೫:೫೪ ನೋಡಿ).

ಇದಲ್ಲದೆ, ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳ ಮೂಲಕವೂ ಇವು ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಾದ ಕಾರಣ, ಸಂಸ್ಕೃತದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಈ ಎರಡು ಸ್ವರಗಳನ್ನು ಸಂಧ್ಯಕ್ಷರಗಳೆಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಅಕಾರ ಮತ್ತು ಆಕಾರಗಳು ಇಕಾರ ಮತ್ತು ಈಕಾರಗಳೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿದಾಗ ಏಕಾರವೂ, ಉಕಾರ ಮತ್ತು ಊಕಾರಗಳೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿದಾಗ ಓಕಾರವೂ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಆದೇಶಗಳಾಗಿ ಬರುತ್ತವೆಯೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಮೇಲೆ (೨.೨.೧ ರಲ್ಲಿ) ನೋಡಿರುವೆವು.

ಏಕಾರ ಮತ್ತು ಓಕಾರಗಳನ್ನು ಅಕಾರ, ಇಕಾರ ಮತ್ತು ಉಕಾರಗಳೆಂದು ಪ್ರತ್ಯೇಕಿಸಿ ಪಟ್ಟಿ ಮಾಡುವುದರ ಮೂಲಕ ಸಂಸ್ಕೃತದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಸೂತ್ರರೂಪದಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಲು ಶಕ್ತರಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ಕನ್ನಡದ ವ್ಯಾಕರಣಕ್ಕೆ ಅದರ ಸ್ವರಗಳ ಪಟ್ಟಿ ಅನುಕೂಲವಾಗಬೇಕಾದಲ್ಲಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಬರುವ ಸ್ವರಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಜಾಗವನ್ನೂ ಬದಲಾಯಿಸಬೇಕು. ಎಂದರೆ, ಇ, ಈ, ಎ, ಓ, ಉ, ಊ, ಒ, ಓ ಮತ್ತು ಅ, ಆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಇಕಾರ-ಈಕಾರಗಳನ್ನು ಏಕಾರ-ಏಕಾರಗಳೊಂದಿಗೆ ಮತ್ತು ಉಕಾರ-ಊಕಾರಗಳನ್ನು ಒಕಾರ-ಓಕಾರಗಳೊಂದಿಗೆ ಇರಿಸಿ ಪಟ್ಟಿ ಮಾಡಬೇಕು.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಅಕಾರ-ಆಕಾರಗಳನ್ನು ಇಕಾರ ಮತ್ತು ಏಕಾರದೊಂದಿಗೆ ಇರಿಸುವ ಬದಲು ಉಕಾರ ಮತ್ತು ಒಕಾರದೊಂದಿಗೆ ಇರಿಸಬೇಕು.

ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದಲ್ಲಿ, ಈ ಸ್ವರಗಳ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನು ಬಳಸಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆ ಸೂತ್ರರೂಪದಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಿಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾದೀತು.

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅವಶ್ಯವಿರುವ ಇಂತಹ ಸ್ವರಗಳ ಪಟ್ಟಿಗೆ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯ ಆಧಾರವಿದೆ. ಇಕಾರ-ಏಕಾರಗಳು ನಾಲಿಗೆಯ ಮುಂಭಾಗದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಉಕಾರ, ಒಕಾರ ಮತ್ತು ಅಕಾರಗಳು ನಾಲಿಗೆಯ ಹಿಂಭಾಗದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟುತ್ತವೆ (ಅಕಾರದ ಕೆಲವು ಪ್ರಭೇದಗಳು ಮಾತ್ರ ನಾಲಿಗೆಯ ನಡುಭಾಗದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟುತ್ತವೆ). ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಕಾಣಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಚಿತ್ರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಬಾಯಿಯ ಜಾಗ

ನಾಲಿಗೆಯ ಭಾಗ

ಮುಂದೆ

ಹಿಂದೆ

ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳು

ಮೇಲೆ	ಇ, ಈ	ಉ, ಊ
ನಡುವೆ	ಏ, ಓ	ಒ, ಓ
ಕೆಳಗೆ		ಅ, ಆ

ಈ ರೀತಿ ಸ್ವರಗಳ ಹುಟ್ಟುನ್ನಾಧರಿಸಿ ರಚಿಸಿದ ಪಟ್ಟಿಯೇ ಕನ್ನಡದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು 'ವೈಜ್ಞಾನಿಕ'ವಾದುದು. ಇದು ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ಸಂಸ್ಕೃತ ಸ್ವರಗಳ ಪಟ್ಟಿಯಿಂದ ತೀರ ಭಿನ್ನವಾಗಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು.

೨.೬.೩ ವ್ಯಂಜನಗಳ ಪಟ್ಟಿ

ಸಂಸ್ಕೃತದ ವ್ಯಂಜನಗಳನ್ನು ವರ್ಗೀಯಗಳು (ಸ್ವರ್ಶ ಮತ್ತು ಅನುನಾಸಿಕಗಳು) ಮತ್ತು ಅವರ್ಗೀಯಗಳು ಎಂಬುದಾಗಿ ಎರಡು ಮುಖ್ಯ ಗುಂಪುಗಳಲ್ಲಿ ವಿಂಗಡಿಸಲಾಗಿದೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ವರ್ಗೀಯಗಳನ್ನು ಅವುಗಳ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯ ಜಾಗವನ್ನು ಆಧರಿಸಿ ಐದು ವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ವಿಂಗಡಿಸಲಾಗಿದ್ದು, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವರ್ಗದಲ್ಲೂ ಅಘೋಷ-ಅಲ್ಪಪ್ರಾಣ (ಕಚಟತಪ), ಅಘೋಷ-ಮಹಾಪ್ರಾಣ (ಖಭಠಥಘ), ಘೋಷ-ಅಲ್ಪಪ್ರಾಣ (ಗಚಡದಬ), ಘೋಷ-ಮಹಾಪ್ರಾಣ (ಘಝಞಢಣ) ಮತ್ತು ಅನುನಾಸಿಕ (ಙನಾಸಕ) ಎಂಬುದಾಗಿ ಐದು ರೀತಿಯ ವ್ಯಂಜನಗಳು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಅವರ್ಗೀಯಗಳನ್ನು ಅಂತಸ್ಥ (ಯರಲವ) ಮತ್ತು ಊಷ್ಮ (ಸಶಷಠ) ಎಂಬುದಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಕನ್ನಡದ ವ್ಯಂಜನಗಳನ್ನು ಈ ರೀತಿ ವಿಂಗಡಿಸುವ ಬದಲು ಬೇರೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವಿಂಗಡಿಸುವುದರಿಂದ ಅದರ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸುವ ಕೆಲಸ ಹೆಚ್ಚು ಸುಲಭವಾಗಬಲ್ಲದು. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮಹಾಪ್ರಾಣಾಕ್ಷರಗಳಿಲ್ಲ. ಇದಲ್ಲದೆ, ಣನಮಗಳೆಂಬ ಮೂರು ಅನುನಾಸಿಕಗಳು ಮತ್ತು ಸಶಠಗಳೆಂಬ ಮೂರು ಊಷ್ಮಗಳು ಮಾತ್ರ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿವೆ.

ಈ ವ್ಯಂಜನಗಳನ್ನು ವರ್ಗೀಯ ಮತ್ತು ಅವರ್ಗೀಯಗಳೆಂದು ವಿಂಗಡಿಸುವ ಬದಲು, ಅವುಗಳ ಉಚ್ಚಾರಣೆಯನ್ನವಲಂಬಿಸಿ ಕೆಳಗೆ (೪೭ನೇ ಪುಟದಲ್ಲಿ) ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಹಾಗೆ ವಿಂಗಡಿಸುವುದು ಕನ್ನಡದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಅನುಕೂಲ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಷಬಮವಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟಾಗಿ ಒಂದೇ ಕಾಲನಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವುದರಿಂದ ಅವುಗಳ ನಡುವಿರುವ ಹತ್ತಿರದ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಇತರ ಕಾಲಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ವ್ಯಂಜನಗಳ ನಡುವೆ ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸಾಲುಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ವ್ಯಂಜನಗಳ ನಡುವೆಯೂ ಇಂತಹವೇ ಹತ್ತಿರದ ಸಂಬಂಧಗಳು ಕಂಡುಬರುತ್ತವೆ.

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಈ ಸಂಬಂಧಗಳು ಕನ್ನಡದ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆದಿರುವ ಬದಲಾವಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಪದಗಳ ಒಳರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ.

ಕನ್ನಡ ವ್ಯಂಜನಗಳ ಪಟ್ಟಿ

ಪ	ತ	ಟ	ಚ	ಶ
ಬ	ದ	ಡ	ಜ	ಗ
ಮ	ನ	ಣ		
ವ			ಯ	
	ರ			
	ಲ	ಳ		
	ಸ		ಶ	ಠ

೨.೨ ತಿರುಳು

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಸೇರಿಕೆಯ (ಸಂಧಿ) ನಿಯಮಗಳಿಗೂ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳಿಗೂ ನಡುವೆ ಹಲವು ಮುಖ್ಯವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ. ಕನ್ನಡದ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳು ಎಂತಹವು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಸಂಸ್ಕೃತದ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳು ಎಂತಹವು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲ.

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತದವೇ ಆದ ಕೆಲವು ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಾದ ಕಾರಣ ಅವನ್ನು ವಿವರಿಸುವಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣದಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಿಹೇಳುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ.

ಕನ್ನಡದ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳು ಪದಗಳ ನಡುವೆ ಮತ್ತು ಪದಗಳ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಇದಲ್ಲದೆ, ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಕ್ಕೆ ಒಳಪಡುವ ವರ್ಣ ಪ್ರಕೃತಿಯದೋ ಪ್ರತ್ಯಯದೋ, ಪದಪ್ರತ್ಯಯದೋ ಪದರೂಪ ಪ್ರತ್ಯಯದೋ, ಕ್ರಿಯಾಪ್ರಕೃತಿಯದೋ ನಾಮಪ್ರಕೃತಿಯದೋ, ಕನ್ನಡ ಪದದೋ ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಬಂದ ಪದದೋ, ಪ್ರಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಛಂದೋ ಮಾತ್ರಗಳಿಷ್ಟಿವೆ, ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಕ್ಕೆ ಒಳಪಡುವ ವರ್ಣದ ಸ್ವರೂಪವೇನು ಮೊದಲಾದ ಹಲವಾರು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ಕನ್ನಡದ ಸೇರಿಕೆಯ (ಸಂಧಿ)ನಿಯಮಗಳೆಂತಹವು ಎಂಬುದನ್ನು ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲೂ ಕನ್ನಡ ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿದೆ.

ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳು

ಸಂಸ್ಕೃತ ವರ್ಣಗಳ ಪಟ್ಟಿ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಮಟ್ಟಿಗೆ 'ವೈಜ್ಞಾನಿಕ'ವಾಗಿರುವುದು ನಿಜವಾದರೂ ಕನ್ನಡದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ವೈಜ್ಞಾನಿಕವಲ್ಲ.

ಕನ್ನಡದ ಸೇರಿಕೆಯ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸಲು ಅದರದೇ ಆದ ವ್ಯಾಕರಣ ವೊಂದನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವುದು ಎಷ್ಟು ಅವಶ್ಯ ಎಂಬ ವಿಷಯ ಇದರಿಂದ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ.

೩. ಪದವರ್ಗಗಳು

೩.೧ ಮುನ್ನೋಟ

ಭಾಷೆಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಬರುವ ಪದಗಳನ್ನು ಅವುಗಳ ಅರ್ಥ ಮತ್ತು ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಅವು ನಡೆಸಬೇಕಾಗಿರುವ ಕೆಲಸ - ಈ ಎರಡು ವಿಷಯಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಕೆಲವು ಮುಖ್ಯ ಗುಂಪುಗಳಲ್ಲಿ ವಿಂಗಡಿಸಬಹುದು.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಪದಗಳನ್ನು ಅವುಗಳ ಅರ್ಥದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಕೆಳಗೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನಾಮಪದ, ಕ್ರಿಯಾಪದ ಮತ್ತು ಗುಣಪದಗಳೆಂಬ ಮೂರು ಗುಂಪುಗಳಲ್ಲಿ ವಿಂಗಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ನಾಮಪದಗಳು: ರಾಜು, ಹುಡುಗಿ, ಮನೆ, ಅನ್ ಮೊದಲಾದ ವ್ಯಕ್ತಿ, ಪ್ರಾಣಿ, ವಸ್ತು ಮೊದಲಾದುವನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ಪದಗಳು.

ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳು: ಹೇಳು, ತಿನ್ನು, ಓಡು, ಬೀಳು, ಕೊಡು, ಮಾಡು ಮೊದಲಾದ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ನಿರ್ದೇಶಿಸುವ ಪದಗಳು.

ಗುಣಪದಗಳು: ದೊಡ್ಡ, ಚಿಕ್ಕ, ಬಿಳಿ, ಕಪ್ಪು, ಬಳ್ಳಿ, ಬಹಳ ಮೊದಲಾದ ಗುಣಧರ್ಮಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪದಗಳು.

ಪದಗಳನ್ನು ವಿಂಗಡಿಸಲು ಈ ರೀತಿ ಅವುಗಳ ಅರ್ಥವನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಅವು ಎಂತಹ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನೂ ತಿಳಿದು ಕೊಳ್ಳುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮೇಲೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಮೂರು ರೀತಿಯ ಪದಗಳು ಮೂರು ರೀತಿಯ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಈ ಕೆಳಗಿನ ವಾಕ್ಯಗಳಿಂದ ತಿಳಿಯಬಹುದು.

(೧ಕ) ರಾಜು ಚಿಕ್ಕ ಹುಡುಗನಿಗೆ ಹಣ್ಣು ಕೊಟ್ಟು

(೧ಖ) ಗಿರಿ ಕಪ್ಪು ಕಾಗದದಲ್ಲಿ ಚಿತ್ರ ಬಿಡಿಸಿದ

(೧೩-೨) ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ರಾಜು, ಹುಡುಗ, ಹಣ್ಣು, ಗಿರಿ, ಕಾಗದ ಮತ್ತು ಚಿತ್ರ ಎಂಬ ಆರು ಪದಗಳನ್ನು ಆರು ವ್ಯಕ್ತಿ ಇಲ್ಲವೇ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಸಲಾಗಿದೆ. ಇವು ಕೊಡು ಮತ್ತು ಬಿಡಿಸು ಎಂಬ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳು ನಿರ್ದೇಶಿಸುವ ಎರಡು ಘಟನೆಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮತ್ತು ವಸ್ತುಗಳಾಗಿವೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ ಮೇಲಿನ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕ ಹಾಗೂ ಕಪ್ಪು ಎಂಬ ಬೇರೆಯೂ ಎರಡು ಪದಗಳ ಬಳಕೆಯಾಗಿದ್ದು, ಅವುಗಳನ್ನು ಅವುಗಳ ಮುಂದಿರುವ ನಾಮಪದಗಳು (ಅನುಕ್ರಮವಾಗಿ ಹುಡುಗ ಮತ್ತು ಕಾಗದ ಎಂಬವುಗಳು) ಗುರುತಿಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಇಲ್ಲವೇ ವಸ್ತುಗಳ ಗುಣಧರ್ಮಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಸಲಾಗಿದೆ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ವ್ಯಕ್ತಿ, ವಸ್ತು, ವಿಷಯ, ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು, ಘಟನೆಗಳನ್ನು ನಿರ್ದೇಶಿಸುವುದು ಮತ್ತು ಗುಣಧರ್ಮಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದು ಎಂಬುದಾಗಿ ಮೂರು ಮುಖ್ಯ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಮೇಲಿನ ಮೂರು ರೀತಿಯ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸುತ್ತೇವೆ. ಇದು ಅವನ್ನು ಅನುಕ್ರಮವಾಗಿ ನಾಮಪದ, ಕ್ರಿಯಾಪದ ಮತ್ತು ಗುಣಪದಗಳೆಂಬ ಮೂರು ಪದವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ವಿಂಗಡಿಸಲು ಇನ್ನೊಂದು ಆಧಾರ.

೩.೨ ನಾಮಪದಗಳು ಮತ್ತು ಗುಣಪದಗಳು

ಪದಗಳನ್ನು ಪದವರ್ಗಗಳಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸುವಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವೆ ಹಲವು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದುದೆಂದರೆ, ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ನಾಮಪದ, ಕ್ರಿಯಾಪದ ಮತ್ತು ಗುಣಪದಗಳೆಂಬುದಾಗಿ ಮೂರು ಪದವರ್ಗಗಳಿವೆ; ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ನಾಮಪದ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳೆಂಬ ಎರಡು ಪದವರ್ಗಗಳು ಮಾತ್ರ ಇವೆ. ಗುಣಪದಗಳು ನಾಮಪದಗಳಿಂದ ಭಿನ್ನವಾದ ಮೂರನೆಯ ಪದವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಬಾರದೆ ನಾಮಪದವರ್ಗದಲ್ಲೇನೇ ಬರುತ್ತವೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತದ ಪದಗಳನ್ನು ನಾಮಪದ, ಕ್ರಿಯಾಪದ ಮತ್ತು ಅವ್ಯಯ ಎಂಬುದಾಗಿ ಮೂರು ಗುಂಪುಗಳಲ್ಲಿ ವಿಂಗಡಿಸುವುದು ಅವಶ್ಯ ಎಂಬುದಾಗಿ ಅದರ ಕೆಲವು ವೈಯಾಕರಣಿಕಗಳು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ; ಆದರೆ ಬೇರೆ ಕೆಲವರು ವೈಯಾಕರಣಿಕಗಳು ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರನೆಯದಾದ ಅವ್ಯಯ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾಮಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ, ಸಂಸ್ಕೃತದ ಪದಗಳನ್ನು ನಾಮಪದ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯಾಪದ ಎಂಬುದಾಗಿ ಎರಡೇ ಎರಡು ಪದವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ವಿಂಗಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬುದಾಗಿ ವಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಕನ್ನಡದ ಹೆಚ್ಚಿನ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲೂ ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳ ಈ ಎರಡು ರೀತಿಯ ವಿಭಜನೆಗಳನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಕನ್ನಡಕ್ಕೂ ಅಳವಡಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸ

ಲಾಗಿದೆ. ನಾಮಪದ, ಕ್ರಿಯಾಪದ ಮತ್ತು ಅವ್ಯಯ ಎಂಬುದಾಗಿ ಮೂರು ರೀತಿಯ ಪದಗಳು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿವೆಯೆಂಬುದಾಗಿ ಕೆಲವು ವ್ಯಾಕರಣಗಳು ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಕೆಲವು ವ್ಯಾಕರಣಗಳು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ನಾಮಪದ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯಾಪದ ಎಂಬುದಾಗಿ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಪದಗಳು ಮಾತ್ರ ಇವೆಯೆಂದು ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯಾಕರಣದಲ್ಲಿ ಗುಣಪದ (ಗುಣವಾಚಕ ಪದ) ಮತ್ತು ನಾಮ ಪದಗಳನ್ನು ಒಂದೇ ಪದವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಇರಿಸಲು ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ಅರ್ಥದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಈ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಪದಗಳು ಭಿನ್ನವಾಗಿ ತೋರುವುದಾದರೂ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಅವಕ್ಕೆ ಒಂದೇ ರೀತಿಯ ಬಳಕೆಯಿದೆ. ಆದರೆ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಗುಣಪದಗಳು ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಅರ್ಥ ಮತ್ತು ಬಳಕೆಗಳೆರಡರಲ್ಲೂ ನಾಮಪದಗಳಿಗಿಂತ ತೀರಾ ಭಿನ್ನವಾಗಿವೆ.

ಹಾಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಗುಣಪದಗಳು ನಾಮಪದಗಳಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾದ ಪದವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತವೆಯೆಂದು ವಾದಿಸಲು ಹಲವು ಆಧಾರಗಳನ್ನು ಕೊಡಬಹುದು. ನಾಮಪದಗಳ ಹಾಗೆ ಅವು ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳೊಂದಿಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಈ ವಿಷಯವನ್ನಾಧರಿಸಿ ಅವನ್ನು ಅವ್ಯಯಗಳೆಂದು ಹೆಸರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯೇನೋ ನಿಜ. ಆದರೆ, ಇದರಿಂದ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಸಮಸ್ಯೆಗಳೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಗುಣಪದಗಳಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿರುವ ಕೆಲವು ಕ್ರಿಯಾವಿಶೇಷಣಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ನಿಪಾತಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಅವ್ಯಯಗಳೆಂದು ಕರೆಯುವುದು ರೂಢಿ. ಇಂತಹವು (ಅಯ್ಯೋ, ಓಹೋ, ಚಿಲಿ, ಧೂ, ಎಲವೋ ಮೊದಲಾದವುಗಳು) ಕನ್ನಡದಲ್ಲೂ ಇವೆಯಾದ ಕಾರಣ, ಅವಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿರುವ ಕನ್ನಡದ ಗುಣಪದಗಳನ್ನು ಅವ್ಯಯಗಳೆಂದು ಕರೆದಲ್ಲಿ ಅನವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಗೊಂದಲಕ್ಕೆಡೆಯಾಗಬಲ್ಲದು. ಹಾಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅವನ್ನು ಬೇರೆಯೇ ಒಂದು ಪದವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಇರಿಸುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು.

ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವಿರುವ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಒಂದು ಅತ್ಯಂತ ಮುಖ್ಯವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸ. ವ್ಯಾಕರಣದ ಹಲವಾರು ಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸದಿಂದಾಗಿ ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಗಳು ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಒಂದು ತೀರ ಭಿನ್ನವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುವವೆಂಬುದನ್ನು ಮುಂದೆ ನೋಡಲಿರುವೆವು.

ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಯಾಕೆ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಹಾಗೆ ಅಲ್ಲ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಗುಣಪದಗಳನ್ನು ಬೇರೆಯೇ ಒಂದು ಪದವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಯಾಕೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಇರಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಈ ಕೆಳಗಿನ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬಹುದು.

೩.೨.೧ ವಿಶೇಷಣಗಳಾಗಿ ಗುಣಪದಗಳ ಬಳಕೆ

ಗುಣಪದಗಳನ್ನು ನಾಮಪದಗಳ ವಿಶೇಷಣಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವ ವಿಧಾನ ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರಾಗಿದೆ. ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗುಣಪದವನ್ನು ನಾಮಪದದ ವಿಶೇಷಣವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಆ ನಾಮಪದದೊಂದಿಗೆ ಯಾವ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯ ಬರುತ್ತಿದೆಯೋ ಅದನ್ನು ಗುಣಪದದೊಂದಿಗೂ ಬಳಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ. ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಗುಣಪದಗಳೂ ನಾಮಪದಗಳೇ ಎನ್ನುವುದು ಇದೇ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ.

ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಆ ರೀತಿ ಗುಣಪದದೊಂದಿಗೆ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಒಂದು ಗುಣಪದವನ್ನು ನಾಮಪದದ ವಿಶೇಷಣವಾಗಿ ಬಳಸಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನೂ ಸೇರಿಸದೆ ನೇರವಾಗಿ ಆ ನಾಮಪದದೊಂದಿಗೆ ಇರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಸಂಸ್ಕೃತ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಕನ್ನಡ ಅನುವಾದಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು.

- (೨ಕ) ತತ್ರ ಏಕಃ ಕೃಷ್ಣಃ ಸರ್ಪಃ ಅಸ್ತಿ
'ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಪ್ಪು ಹಾವು ಇದೆ'
- (೨ಖ) ಹರಿಃ ಏಕಂ ಕೃಷ್ಣಂ ಸರ್ಪಂ ಅಪಶ್ಯತ್
'ಹರಿ ಒಂದು ಕಪ್ಪು ಹಾವನ್ನು ನೋಡಿದ'
- (೨ಗ) ಹರಿಃ ಏಕೇನ ಕೃಷ್ಣೇನ ಸರ್ಪೇನ ದಷ್ಟಃ
'ಹರಿಯನ್ನು ಒಂದು ಕಪ್ಪು ಹಾವು ಕಚ್ಚಿತು'

(೨ಕ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಏಕಃ ಕೃಷ್ಣಃ ಸರ್ಪಃ 'ಒಂದು ಕಪ್ಪು ಹಾವು' ಎಂಬ ನಾಮಪದಕಂಠೆ ಬಂದಿದ್ದು ಅದರಲ್ಲಿರುವ ಸರ್ಪಃ ನಾಮಪದ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಅದರ ವಿಶೇಷಣಗಳಾದ ಏಕ ಮತ್ತು ಕೃಷ್ಣ ಪದಗಳೂ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯ ದೊಂದಿಗೆ (ಪುಲ್ಲಿಂಗ-ಏಕವಚನ-ಪ್ರಥಮಾ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ) ಬಂದಿವೆ.

ಇದೇ ನಾಮಪದಕಂಠೆ (೨ಖ) ಮತ್ತು (೨ಗ) ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲೂ ಬಂದಿದ್ದು, ಆ ಪದಕಂಠೆಯಲ್ಲಿರುವ ಸರ್ಪಃ ನಾಮಪದದ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಇತರ ಎರಡು ವಿಶೇಷಣ ಪದಗಳ (ಏಕ, ಕೃಷ್ಣ ಎಂಬವುಗಳ) ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವೂ ಬದಲಾಗಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

ಇವು ಮೂರೂ (೨ಖ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಪುಲ್ಲಿಂಗ-ಏಕವಚನ-ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ (ಏಕಂ ಕೃಷ್ಣಂ ಸರ್ಪಂ ಎಂಬುದಾಗಿ) ಬಂದಿವೆ ಮತ್ತು (೨ಗ)

ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಪುಲ್ಲಿಂಗ-ಏಕವಚನ-ತೃತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ (ಏಕೇನ ಕೃಷ್ಣೇನ ಸರ್ಪೇನ ಎಂಬುದಾಗಿ) ಬಂದಿವೆ.

ಇಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಗಮನಿಸಬೇಕಾಗಿರುವ ಅಂಶವೇನೆಂದರೆ, ಸರ್ಪ 'ಹಾವು' ನಾಮಪದ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಅದರ ವಿಶೇಷಣವಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಕೃಷ್ಣ 'ಕಪ್ಪು' ಗುಣಪದ (ಮತ್ತು ಏಕ 'ಒಂದು' ಎಣಿಕೆಯ ಪದ) - ಇವೆಲ್ಲವೂ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಲಿಂಗ-ವಚನ-ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯದೊಂದಿಗೆ ಬರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಒಂದೇ ಪದಕಂತೆಯ ಅಂಗಗಳಾಗಿರುವಾಗ ಇವೆಲ್ಲವೂ ಒಂದೇ ಲಿಂಗ-ವಚನ-ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಬರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಈ ಮೂರು ವಾಕ್ಯಗಳ ಕೆಳಗೇನೇ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಕನ್ನಡ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದಲ್ಲಿ, ಅದರ ಗುಣಪದಗಳು (ಮತ್ತು ಎಣಿಕೆಯ ಪದಗಳು) ಸಂಸ್ಕೃತದ ಗುಣಪದಗಳಿಗಿಂತ ಯಾಕೆ ಭಿನ್ನವಾದವುಗಳು ಎಂಬ ವಿಷಯ ಸ್ಪಷ್ಟವಾದೀತು.

ಆ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಕಪ್ಪು ಗುಣಪದ ಮೂರು ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲೂ ಒಂದೇ ರೂಪದಲ್ಲಿದೆ. ಅದಕ್ಕೆ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿ *ಕಪ್ಪನ್ನು ಠಾವನ್ನು ಇಲ್ಲವೇ *ಕಪ್ಪಿನಿಂದ ಠಾವಿನಿಂದ ಎಂದು ಹೇಳಿದವಾದರೆ ಅದು ಕನ್ನಡ ವಾಗಲಾರದು.

ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಎಂಬ ಎಣಿಕೆಯ ಪದವೂ ಕನ್ನಡದ ಈ ಮೂರು (೨ಕ-ಗ) ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ರೂಪದಲ್ಲಿದೆ. ನಾಮಪದದೊಂದಿಗೆ ಬಳಸುವಾಗ ಅದಕ್ಕೆ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಸೇರಿಸಿ *ಒಂದನ್ನು ಠಾವನ್ನು ಇಲ್ಲವೇ *ಒಂದಕ್ಕೆ ಠಾವಿಗೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಲು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.

(ಭಾಷಾವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು ಪದಕಂತೆ ಇಲ್ಲವೇ ವಾಕ್ಯದ ಮುಂದೆ '*' ಸಂಜ್ಞೆಯನ್ನು ಬಳಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಅದು ವ್ಯಾಕರಣಬದ್ಧವಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇದೇ ಕ್ರಮವನ್ನು ಮೇಲೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ *ಕಪ್ಪನ್ನು ಠಾವನ್ನು, *ಕಪ್ಪಿನಿಂದ ಠಾವಿನಿಂದ *ಒಂದನ್ನು ಠಾವನ್ನು ಮೊದಲಾದ ಪದಕಂತೆಗಳು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಕರಣಬದ್ಧವಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಸಲಾಗಿದೆ.)

೩.೨.೨ ವಿಶೇಷಣಗಳಾಗಿ ನಾಮಪದಗಳ ಬಳಕೆ

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಗುಣಪದಗಳ ಹಾಗೆ ನಾಮಪದಗಳನ್ನೂ ಬೇರೆ ನಾಮಪದಗಳ ವಿಶೇಷಣಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಈ ರೀತಿ ಬಳಸಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಗುಣಪದಗಳ ಹಾಗೆ ಆ ನಾಮಪದಗಳಿಗೂ ಅವುಗಳ ವಿಶೇಷ್ಯವಾಗಿರುವ ನಾಮ ಪದದ ಲಿಂಗ-ವಚನ-ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಸೇರಿಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ.

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಒಂದು ನಾಮಪದವನ್ನು ಇನ್ನೊಂದು ನಾಮಪದದ ವಿಶೇಷಣವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅವೆರಡರ ನಡುವೆ ಸಂಬಂಧವಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಅ ('ಷಷ್ಟೀ ವಿಭಕ್ತಿ') ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಸೇರಿಸಬೇಕು (ಎಂದರೆ, ಅದನ್ನೊಂದು 'ಗುಣಪದ'ವಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸಬೇಕು).

(೩ಕ) ಅಹಂ ಮೃತ್ತಿಕಂ ಘಟಂ ದೃಷ್ಟವಾನ್
'ನಾನು ಮಣ್ಣಿನ ಕೊಡವನ್ನು ನೋಡಿದೆ'

(೩ಖ) ಅಹಂ ಮೃತ್ತಿಕೇನ ಘಟೇನ ಜಲಂ ಪಿಬಂ
'ನಾನು ಮಣ್ಣಿನ ಕೊಡದಿಂದ (ಕೊಡದಲ್ಲಿ) ನೀರು ಕುಡಿದೆ'

(೩ಕ) ಮತ್ತು (೩ಖ) ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಮೃತ್ತಿಕ 'ಮಣ್ಣು' ನಾಮಪದ ಎರಡು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳೊಂದಿಗೆ (ದ್ವಿತೀಯಾ ಮತ್ತು ತೃತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳೊಂದಿಗೆ) ಬಳಕೆಯಾಗಿದೆ.

ಆದರೆ ಈ ವಾಕ್ಯಗಳ ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಕನ್ನಡ ವಾಕ್ಯಗಳೆರಡರಲ್ಲೂ ಮಣ್ಣು ನಾಮಪದ ಷಷ್ಟೀ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯದೊಂದಿಗೆ ಬಳಕೆಯಾಗಿದೆ. ಆ ನಾಮಪದವನ್ನು ಅದರ ವಿಶೇಷ್ಯವಾದ ಕೊಡ ನಾಮಪದದ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯದೊಂದಿಗೆ (ಎಂದರೆ ಅನ್ನು ಇಲ್ಲವೇ ಇಂದ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳೊಂದಿಗೆ) ಬಳಸಲು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.

ಸಂಸ್ಕೃತದ ವಿಶೇಷಣ ನಾಮಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಈ ರೀತಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ಅವುಗಳ ವಿಶೇಷ್ಯದೊಂದಿಗೆ ಬರುವ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳೇ ಆಗಿರಬೇಕೆಂಬ ನಿಯಮವಿದೆ. (೩ಕ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಇವೆರಡೂ ದ್ವಿತೀಯೆಯಲ್ಲಿವೆ ಮತ್ತು (೩ಖ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಇವೆರಡೂ ತೃತೀಯೆಯಲ್ಲಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು.

ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಈ ನಾಮಪದಗಳು (೨ಕ-ಗ) ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಗುಣಪದಗಳಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿಲ್ಲ. ಆ ಗುಣಪದಗಳೂ ಅವುಗಳ ವಿಶೇಷ್ಯಗಳಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ನಾಮಪದಗಳ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಬಳಕೆಯಾಗಿವೆ.

ಆದರೆ (೩ಕ-ಗ) ಕನ್ನಡ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿರುವ ನಾಮಪದಗಳು (೨ಕ-ಗ) ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಗುಣಪದಗಳಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿವೆ. (೨ಕ-ಗ) ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿರುವ ಗುಣಪದಗಳಿಗೆ ಯಾವ ಪ್ರತ್ಯಯವೂ ಸೇರಿಲ್ಲ. ಆದರೆ (೩ಕ-ಗ) ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿರುವ ನಾಮಪದಗಳಿಗೆ ಷಷ್ಟೀ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯ ಸೇರಿದೆ. ಈ ರೀತಿ ಷಷ್ಟೀ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯ ಸೇರದೆ ಕನ್ನಡದ ನಾಮಪದಗಳು ಬೇರೊಂದು ನಾಮಪದದ ವಿಶೇಷಣಗಳಾಗಿ ಬರಲಾರವು.

೩.೨.೩ ವಿಶೇಷಣ ಮತ್ತು ವಿಶೇಷ್ಯಗಳ ಜಾಗ

ಗುಣಪದಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವಿರುವ ಇನ್ನೊಂದು ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇನೆಂದರೆ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಗುಣಪದಗಳನ್ನು ಅವುಗಳ ವಿಶೇಷ್ಯಗಳೊಂದಿಗೇನೇ ಬಳಸಬೇಕೆಂಬ ನಿಯಮವಿಲ್ಲ. ಅವೆರಡು ವಾಕ್ಯದ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಂದಿರಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ (೪)ನೇ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು.

- (೪) ಕಟಂ ಕರೋತಿ ದಶನೀಯಂ
 (೪ಕ) *ಚಾಪೆಯನ್ನು ತಯಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ ಸುಂದರವಾದ*
 (೪ಖ) 'ಸುಂದರವಾದ ಚಾಪೆಯನ್ನು ತಯಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ'

(೪)ನೇ ಸಂಸ್ಕೃತ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ದಶನೀಯಂ 'ಸುಂದರ' ಗುಣಪದ ಅದರ ವಿಶೇಷ್ಯವಾಗಿರುವ ಕಟಂ 'ಚಾಪೆ' ಎಂಬುದರೊಂದಿಗೆ ಬರುವ ಬದಲು ಆ ವಾಕ್ಯದ ಕ್ರಿಯಾಪದವಾಗಿರುವ ಕರೋತಿ 'ಮಾಡುತ್ತಾನೆ' ಎಂಬುದರ ಅನಂತರ ಬಂದಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು.

ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷಣವನ್ನು ಈ ರೀತಿ ವಿಶೇಷ್ಯದಿಂದ ದೂರ ಇರಿಸಿ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, (೪)ನೇ ಸಂಸ್ಕೃತ ವಾಕ್ಯದ ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಮೊದಲನೆಯ (೪ಕ) ಕನ್ನಡ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಸುಂದರವಾದ ಎಂಬುದನ್ನು ಕ್ರಿಯಾಪದದ ಅನಂತರ ಇರಿಸಿದ ಕಾರಣ, ಆ ವಾಕ್ಯ ಸರಿಯಾಗಿಲ್ಲ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷಣಗಳು ವಿಶೇಷ್ಯದೊಂದಿಗೇನೇ ಇರುವುದು ಅವಶ್ಯ.

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷ್ಯ ಮತ್ತು ವಿಶೇಷಣಗಳು ಒಂದೇ ವಿಭಕ್ತಿ, ವಚನ ಮತ್ತು ಲಿಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತವೆಯಾದ ಕಾರಣ, ಅವನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಇರಿಸಬೇಕೆಂಬ ನಿಯಮವಿಲ್ಲ. ಅವು ವಾಕ್ಯದ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಂದಿವೆಯಾದರೂ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಲಿಂಗ-ವಿಭಕ್ತಿ-ವಚನಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಅವನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿಸಿ ಅರ್ಥ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷಣಗಳು ಲಿಂಗ, ವಚನ ಮತ್ತು ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳೊಂದಿಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಅವನ್ನು ಯಾವಾಗಲೂ ಅವುಗಳ ವಿಶೇಷ್ಯವಾಗಿರುವ ನಾಮಪದದ ಹತ್ತಿರವೇ ಇರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ; ವಾಕ್ಯದ ಬೇರೆ ಕಡೆಗಳಿಗೆ ವರ್ಗಾಯಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ನಿಜಕ್ಕೂ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷಣ ಮತ್ತು ವಿಶೇಷ್ಯಗಳ ನಡುವೆ ಯಾವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೂ ಇಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅದರ ಪದಕಂಠಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಎರಡು

(ಅಥವಾ ಜಾಸ್ತಿ) ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದು ವಿಶೇಷಣ ಮತ್ತು ಯಾವುದು ವಿಶೇಷ್ಯ ಎಂಬುದಾಗಿ ಅವುಗಳ ನಡುವೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಯಾವ ಆಧಾರವೂ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷಣಗಳು ವಿಶೇಷ್ಯಗಳಿಂದ ತೀರ ಭಿನ್ನವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಕನ್ನಡದ ಪದಕಂಠಗಳಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷ್ಯಗಳು ಮಾತ್ರ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯ ದೊಂದಿಗೆ ಬರಬಲ್ಲವು. ವಿಶೇಷಣಗಳು ಗುಣಪದಗಳಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಹಾಗೆಯೇ ಬರುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ನಾಮಪದಗಳಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಷಷ್ಠೀ ಪ್ರತ್ಯಯದೊಂದಿಗೆ ಬರುತ್ತವೆ. ಈ ಷಷ್ಠೀ ಪ್ರತ್ಯಯ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವಲ್ಲ (ಉ.ಞ.ಞ ನೋಡಿ).

೩.೨.೪ ಪದಕಂಠ ಮತ್ತು ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲಿ ಗುಣಪದಗಳು

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಎರಡು ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ಒಂದು ಪದಕಂಠೆಯ ಅಂಗಗಳನ್ನಾಗಿ ಬಳಸುವ ಬದಲು, ಒಂದು ಜೋಡುಪದದ (ಸಮಸ್ತಪದದ) ಅಂಗಗಳನ್ನಾಗಿ ಬಳಸಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಹೀಗೆ ಬಳಸುವಾಗ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿನದರ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ತೆಗೆದುಹಾಕಲಾಗುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆ ಗಾಗಿ, ಕೃಷ್ಣಂ ಸುಪ್ಪಂ ಪದಕಂಠೆಯನ್ನು ಈ ರೀತಿ ಕೃಷ್ಣಸುಪ್ಪಂ ಜೋಡುಪದ ವಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಇಂತಹ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಜೋಡುಪದಗಳು ಮೇಲೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಕನ್ನಡದ ಪದ ಕಂಠಗಳ ಹಾಗೆ (ಎಂದರೆ ಕಪ್ಪುಹಾವನ್ನು ಎಂಬುದರ ಹಾಗೆ) ಕಾಣಿಸುವುದಾದ ಕಾರಣ, ಕನ್ನಡದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಕನ್ನಡದ ಕೆಲವು ಪದಕಂಠಗಳನ್ನು ಜೋಡುಪದ(ಸಮಸ್ತಪದ)ಗಳೆಂದು ತಪ್ಪಾಗಿ ವರ್ಣಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕೆಳಗಿನ ಸಂಸ್ಕೃತ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಅವುಗಳ ಕೆಳಗಿರುವ ಕನ್ನಡ ವಾಕ್ಯಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಬಹುದು.

- (೫ಕ) ಠರಿಃ ಏಕಂ ಕೃಷ್ಣಸುಪ್ಪಂ ಅಪಶ್ಯತ್
'ಹರಿ ಒಂದು ಕಪ್ಪುಹಾವನ್ನು ನೋಡಿದ'
- (೫ಁ) ಠರಿಃ ಏಕಲನ ಕೃಷ್ಣಸುಪ್ಪಂ ದಷ್ಟಃ
'ಹರಿಯನ್ನು ಒಂದು ಕಪ್ಪುಹಾವು ಕಚ್ಚಿತು'

(೫ಕ-ಁ) ಸಂಸ್ಕೃತ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕೃಷ್ಣಸುಪ್ಪಂ ಮತ್ತು ಕೃಷ್ಣಸುಪ್ಪಂ ಎಂಬುದಾಗಿ ಜೋಡುಪದವೊಂದು ಎರಡು ವಿಭಕ್ತಿ ರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆ ಯಾಗಿದ್ದು, ಅದರ ಮೊದಲನೆಯ ಅಂಗವಾಗಿರುವ ಪದ (ಕೃಷ್ಣ ಎಂಬುದು) ಈ ಎರಡು ಬಳಕೆಗಳಲ್ಲೂ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವಿಲ್ಲದೆ ಬಂದಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಇವುಗಳ ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಕನ್ನಡ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲೂ ಕಷ್ಟಪಡುವುದು ಮತ್ತು ಕಷ್ಟಪಡುವುದು ಎಂಬ ಎರಡು ಬಳಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಷ್ಟ ಎಂಬುದು ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವಿಲ್ಲದೆ ಬಂದಿದೆ.

ಆದರೆ, ಇಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಬಳಕೆಗಳಿಗೂ ಕನ್ನಡದ ಬಳಕೆಗಳಿಗೂ ನಡುವೆ ಒಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸುವುದು ಅವಶ್ಯ. ಸಂಸ್ಕೃತದ ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿದ್ದ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವೊಂದು ಬಿದ್ದು ಹೋಗಿದೆ, ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಆ ರೀತಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯ ಬಿದ್ದುಹೋಗಿಲ್ಲ.

ಯಾಕೆಂದರೆ, ಮೊದಲಿಗೇನೇ ಕಷ್ಟ ಪಡುವುದು ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಕಷ್ಟ ಎಂಬುದರ ಮುಂದೆ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯ ಬಂದಿರಲಿಲ್ಲ, ಮತ್ತು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಹಾಗೆ ಬರಲು ಸಾಧ್ಯವೂ ಇಲ್ಲ. ಈ ವಿಷಯ ೩.೨.೧ನೇ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ (೨ಕ-ಗ) ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸುವಾಗ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿದೆ.

ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ, ಸಂಸ್ಕೃತದ ಕೃಷ್ಣಸೂತ್ರ ಎಂಬುದನ್ನು, ಅದರಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವೊಂದು ಬಿದ್ದು ಹೋಗಿರುವುದನ್ನು ಆಧಾರವಾಗಿ ಇರಿಸಿ, ಜೋಡು ಪದವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಕನ್ನಡದ ಕಷ್ಟ ಪಡುವುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಜೋಡು ಪದವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಕಷ್ಟ ಪಡುವುದು ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯ ಬಿದ್ದು ಹೋಗಿಲ್ಲ; ಯಕೆಂದರೆ, ಅದನ್ನಲ್ಲಿ ಬಳಸಲೇ ಇಲ್ಲ.

ನಿಜಕ್ಕೂ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಜೋಡುಪದಗಳಿಗೂ ಅವಕ್ಕೆ ಸಮನಾಗಿರುವ ಪದ ಕಂಠಗಳಿಗೂ ನಡುವೆ ಅರ್ಥದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇನೂ ಇಲ್ಲ; ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯದ ಲೋಪವೊಂದೇ ಅವುಗಳ ನಡುವೆ ಕಾಣಿಸುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸ.

ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಜೋಡುಪದ ಮತ್ತು ಪದಕಂಠಗಳ ನಡುವೆ ಅರ್ಥದ ಮಟ್ಟಿಗೂ ಮುಖ್ಯವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿದ್ದು, ಅವನ್ನು ಬರಿಯ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯದ ಇರುವಿಕೆ ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲದಿರುವಿಕೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಒಂದರಿಂದೊಂದನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆಂಬುದನ್ನು ಮುಂದೆ ನಾಲ್ಕನೇ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ನೋಡಲಿರುವೆವು.

೩.೨.೫ ನಾಮಪದಗಳಾಗಿ ಗುಣಪದಗಳ ಬಳಕೆ

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಗುಣಪದಗಳನ್ನು (ಎಂದರೆ ಗುಣಪದದ ಅರ್ಥವಿರುವ ನಾಮಪದಗಳನ್ನು) ಬೇರೆ ನಾಮಪದಗಳ ವಿಶೇಷಣಗಳಾಗಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಸ್ವತಂತ್ರವಾದ ನಾಮಪದಗಳಾಗಿಯೂ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ ಮತ್ತು ಹಾಗೆ ಬಳಸಿದಾಗ ಅವು ಎಲ್ಲಾ ರೀತಿಯ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳೊಂದಿಗೂ ಬರಬಲ್ಲವು.

ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಗುಣಪದಗಳನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ನಾಮಪದಗಳಾಗಿ ಬಳಸಲು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕನ್ನಡದ ದೊಡ್ಡ,

ಚಿಕ್ಕ, ಹೊಸ, ಹಳೆ ಮೊದಲಾದ ಗುಣಪದಗಳನ್ನು ನಾಮಪದಗಳ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಬಳಸಲು (ಎಂದರೆ ನೇರವಾಗಿ ಅವಕ್ಕೆ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಹೇಳಲು) ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.

ಈ ನಿಯಮಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಅಪವಾದಗಳಿರುವುದು ನಿಜ. ಉದಾ ಹರಣೆಗಾಗಿ, ಮೇಲೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಕಷ್ಟ ಗುಣಪದ ನಾಮಪದವಾಗಿಯೂ ಬಳಕೆ ಯಾಗಬಲ್ಲದು (ಅದಕ್ಕೆ ಕಷ್ಟ ಹಾಕಿದ್ದು ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿದೆ) ಮತ್ತು ಗುಣಪದ ವಾಗಿಯೂ ಬಳಕೆಯಾಗಬಲ್ಲದು (ಅದು ಕಷ್ಟ ಹಕ್ಕಿ).

ಹೀಗಿದ್ದರೂ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳೊಂದಿಗೆ ಬರಲಾರದ ಗುಣಪದಗಳು ಹಲವು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿವೆಯಾದ ಕಾರಣ ಅವುಗಳಿಗಾಗಿ ಬೇರೊಂದು ಪದವರ್ಗ ವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿದೆ. ಆದರೆ ಇಂತಹ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿಲ್ಲ.

ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವಿರುವ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೆಳಗಿನ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು.

- (೬ಕ) ಅಹಂ ಘಲಂ ಖಾದಾಮಿ
'ನಾನು ಹಣ್ಣನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತೇನೆ'
- (೬ಖ) ಅಹಂ ಶುಕ್ಲಂ ಖಾದಾಮಿ
'ನಾನು ಬಿಳಿಯದನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತೇನೆ'
- (೬ಗ) ಅಹಂ ಶುಕ್ಲಾಯ ಘಲಂ ದಾಶ್ಯಾಮಿ
'ನಾನು ಬಿಳಿಯವನಿಗೆ ಹಣ್ಣು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ'

(೬ಖ-ಗ) ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಶುಕ್ಲ 'ಬಿಳಿ' ಗುಣಪದವನ್ನು (೬ಕ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ಘಲ 'ಹಣ್ಣು' ನಾಮಪದದ ಹಾಗೆಯೇ ಬಳಸಲಾಗಿದೆ. ಅದು (೬ಖ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯದೊಂದಿಗೆ ಮತ್ತು (೬ಗ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಚತುರ್ಥೀ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯದೊಂದಿಗೆ ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ, ಎಂದರೆ ಘಲ ಎಂಬುದರ ಆಧಾರವಿಲ್ಲದೆ, ಬಳಕೆಯಾಗಿದೆ.

ಆದರೆ ಈ (೬ಖ-ಗ) ವಾಕ್ಯಗಳ ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಕನ್ನಡ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಬಿಳಿ ಗುಣಪದಕ್ಕೆ ಆ ರೀತಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ಸೇರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಮೊದಲಿಗೆ ಅವಕ್ಕೆ ಸರ್ವನಾಮ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲವೇ ಸರ್ವನಾಮಗಳನ್ನು (ದು ಇಲ್ಲವೇ ಅವನು ಎಂಬುದನ್ನು) ಸೇರಿಸಿ ಅನಂತರ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಕನ್ನಡದ ಗುಣಪದಗಳು ನಾಮಪದ ಗಳಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾದವುಗಳು ಎಂಬ ವಿಷಯ ಇದರಿಂದಲೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡದ ಗುಣಪದಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವನ್ನು ಉದ್ಧ-ರಿಡ್ಡ, ಅಗಲ-ಸಪ್ಪುರ, ಎತ್ತರ-ತಗ್ಗು, ದಪ್ಪ-ತೆಳು, ದೊಡ್ಡ-ಚಿಕ್ಕ, ಬಿಸಿ-ತಂಪು, ಭಾರ-ಹಗುರ, ಎಂಬಂತಹ ಜೋಡಿಗಳಾಗಿ ಸೇರಿಸಿ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಈ ಜೋಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯದನ್ನು ಮಾತ್ರ ನಾಮಪದವಾಗಿ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದು, ಅದು ಆ ಜೋಡಿಯ ಒಟ್ಟು ಅರ್ಥವನ್ನು ಸೂಚಿಸಬಲ್ಲದು.

- (೭ಕ) ಈ ಗೋಡೆಯ ಎತ್ತರ ಆರು ಅಡಿ
 (೭ಖ) *ಈ ಗೋಡೆಯ ತಗ್ಗು ಎರಡು ಅಡಿ
 (೮ಕ) ಮೇಲೆ ಇರುವ ಹಗ್ಗದ ಉದ್ದ ಆರು ಅಡಿ
 (೮ಖ) *ಮೇಲೆ ಇರುವ ಹಗ್ಗದ ರಿಡ್ಡ ಎರಡು ಅಡಿ

(೭ಕ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಎತ್ತರ ಗುಣಪದ ನಾಮಪದವಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗಿದೆ. ಗೋಡೆ ತಗ್ಗಿದ್ದರೂ ಎತ್ತರವಾಗಿದ್ದರೂ ಅದರ ಅಳತೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸಲು ಎತ್ತರ ಪದವಿರುವ (೭ಕ) ವಾಕ್ಯವನ್ನೇ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು ರಿಡ್ಡ ಪದವನ್ನು ಬಳಸಿರುವ (೭ಖ) ವಾಕ್ಯ ಸರಿಯಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನೂ ಗಮನಿಸಬಹುದು. (೮ಕ-೮ಖ) ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲೂ ಹೀಗೆಯೇ.

ಇದಲ್ಲದೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ನಾಮಪದಗಳೊಂದಿಗೆ 'ಮೊದಲಾದ' ಎಂಬ ಅರ್ಥ ವನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅವುಗಳ ಪ್ರತಿಧ್ವನಿಯ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸುವ ಪದವೊಂದನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಆದರೆ, ಗುಣಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಅಂತಹ ಪದವನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಈ ಪ್ರತಿಧ್ವನಿಸುವ ಪದ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಗಕಾರದಿಂದ ತೊಡಗುತ್ತದೆ.

- (೯ಕ) ನಿಮ್ಮ ದೊಡ್ಡಮ್ಮ ರಿಡ್ಡಮ್ಮ ಎಲ್ಲಿ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ
 (೯ಖ) ಅವರು ಮನೆ ರಿನ್ ಎಲ್ಲಿ ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ
 (೯ಗ) *ಅವನು ತನ್ನ ಚಿಕ್ಕ ರಿಕ್ ಮನೆಯನ್ನು ಮಾರಿದ್ದಾನೆ

(೯ಕ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡಮ್ಮ ನಾಮಪದದೊಂದಿಗೆ ಅದರ ಪ್ರತಿಧ್ವನಿಯ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸುವ ರಿಡ್ಡಮ್ಮ ಎಂಬುದನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ. ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ (೯ಖ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಮನೆ ನಾಮಪದದೊಂದಿಗೆ ರಿನ್ ಎಂಬುದನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಆದರೆ (೯ಗ)ದಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕ ಗುಣಪದದೊಂದಿಗೆ ಅದರ ಪ್ರತಿಧ್ವನಿಯ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸುವ ರಿಕ್ ಎಂಬುದನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಹೇಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದುದರಿಂದಾಗಿ ಆ ವಾಕ್ಯ ಸರಿಯಿಲ್ಲವೆಂದು ಅನಿಸುತ್ತದೆ.

ನಾಮಪದವೊಂದರ ಅರ್ಥಕ್ಕೆ ಒಂದು ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ಗುಣಧರ್ಮವನ್ನು ಸೇರಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಅದರ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುವುದೇ ಗುಣ ಪದಗಳ ಮುಖ್ಯ ಕೆಲಸ. 'ಮೊದಲಾದ' ಎಂಬ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕೊಡುವ ಪ್ರತಿ ಧ್ವನಿಸುವ ಪದಗಳನ್ನು ಅವುಗಳೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿಸಿ ಹೇಳಿದಲ್ಲಿ ಅವು ಸೂಚಿಸುವ ಅರ್ಥ ಅನಿಶ್ಚಿತವಾಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಇದರಿಂದಾಗಿ ಅವುಗಳ ಮುಖ್ಯ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡಿಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಧ್ವನಿಸುವ ಪದಗಳನ್ನು ಗುಣಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದಿರುವುದಕ್ಕೆ ಅವು ಸೂಚಿಸುವ ಈ ಅನಿಶ್ಚಿತತೆಯೇ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ.

ನಾಮಪದಗಳು ಮತ್ತು ಗುಣಪದಗಳು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವರ್ಗ ಗಳಿಗೆ ಸೇರುತ್ತವೆಯೆಂಬುದಕ್ಕೆ ಮೇಲಿನ ಎರಡು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳೂ ಆಧಾರವಾಗ ಬಲ್ಲುವು.

೩.೨.೬ ಗುಣಪದಗಳ ಜಾಗ

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಗುಣಪದಗಳನ್ನು ಅವುಗಳ ವಿಶೇಷ್ಯದ ಮೊದಲೂ ಹೇಳಬಹುದು, ಅನಂತರವೂ ಹೇಳಬಹುದು. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅವನ್ನು ವಿಶೇಷ್ಯದ ಮೊದಲೇ ಹೇಳಬೇಕೆಂಬ ನಿಯಮವಿದೆ. ಅವನ್ನು ವಿಶೇಷ್ಯದ ಅನಂತರ ಹೇಳಿದಲ್ಲಿ ಆ ರಚನೆ ಒಂದು ನಾಮಪದಕಂಠೆಯಾಗಿ ಉಳಿಯುವ ಬದಲು ವಾಕ್ಯವಾದೀತು.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಕೃಷ್ಣಃ ಸುಪ್ತಃ ಎಂದರೂ ಸುಪ್ತಃ ಕೃಷ್ಣಃ ಎಂದರೂ ಅರ್ಥ ಒಂದೇ. ಅವೆರಡೂ ಪದಕಂಠೆಗಳಾಗಿಯೇ ಉಳಿಯುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕಪ್ಪು ಠಾವು ಎಂಬುದೊಂದು ಪದಕಂಠೆ, ಮತ್ತು ಠಾವು ಕಪ್ಪು ಎಂಬುದೊಂದು ವಾಕ್ಯ. ಅವುಗಳ ನಡುವೆ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ.

ಮೇಲೆ (೩.೨.೩)ರಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ನಿಜಕ್ಕೂ ವಿಶೇಷಣ ಮತ್ತು ವಿಶೇಷ್ಯಗಳ ನಡುವೆ ಯಾವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೂ ಇಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಈ ಉದಾಹರಣೆಯಿಂದಲೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಕೃಷ್ಣಃ ಸುಪ್ತಃ ಎಂಬ ಪದಕಂಠೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಎರಡು ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದನ್ನು ಬೇಕಿದ್ದರೂ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷಣವೆಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ಕಪ್ಪುಠಾವು ಎಂಬ ಪದಕಂಠೆಯಲ್ಲಿ ಕಪ್ಪು ಎಂಬುದು ಮಾತ್ರವೇ ವಿಶೇಷಣವಾಗಬಲ್ಲದಲ್ಲದೆ ಠಾವು ಎಂಬುದು ವಿಶೇಷಣವಾಗಲಾರದು.

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಎರಡು ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ ಒಂದು ವಾಕ್ಯವನ್ನು ರಚಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲೂ ಇದು ಸಾಧ್ಯ. ಇಂತಹ ವಾಕ್ಯಗಳ ಮೂಲಕ ಆ ನಾಮಪದಗಳು ಸೂಚಿಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಇಲ್ಲವೇ ವಸ್ತುಗಳೆರಡೂ ಒಂದೇ ಎಂಬ ಅರ್ಥವನ್ನು ಈ ಎರಡು ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲೂ ಸೂಚಿಸಬಹುದು.

ಆದರೆ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ನಾಮಪದಗಳ ಬದಲು ಗುಣಪದವನ್ನು ಬಳಸಿಯೂ ರಚಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ, ಮತ್ತು ಹೀಗೆ ರಚಿಸಿದ ವಾಕ್ಯಗಳು ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ ರಚಿಸಿದ ವಾಕ್ಯಗಳಿಗಿಂತ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಭಿನ್ನವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ.

(೧೦ಕ) ರಾಮಃ ಅಧ್ಯಾಪಕಃ
'ರಾಮ ಅಧ್ಯಾಪಕ'

(೧೦ಖ) ರಾಮಃ ಕೃಷ್ಣಃ
'ಅವನು ಕಪ್ಪು'

ರಾಮ ನಾಮಪದದೊಂದಿಗೆ (೧೦ಕ)ದಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಾಪಕ ಎಂಬ ಇನ್ನೊಂದು ನಾಮಪದದ ಬಳಕೆಯಾಗಿದೆ ಆದರೆ (೧೦ಖ)ದಲ್ಲಿ ಅದರೊಂದಿಗೆ ಕೃಷ್ಣ ಗುಣಪದದ (ಗುಣಪದದ ಅರ್ಥವಿರುವ ನಾಮಪದದ) ಬಳಕೆಯಾಗಿದೆ. ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಈ ಎರಡು ರೀತಿಯ ವಾಕ್ಯಗಳ ನಡುವೆ ಯಾವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೂ ಇಲ್ಲ.

ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಗುಣಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ ರಚಿಸಿದ ವಾಕ್ಯಗಳು ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ ರಚಿಸಿದ ವಾಕ್ಯಗಳಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಉದಾ ಹರಣೆಗಾಗಿ ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಮೂರು ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡ ಬಹುದು.

(೧೧ಕ) ಅಲ್ಲಿರುವ ಹೂ ಗುಲಾಬಿ

(೧೧ಖ) ಅಲ್ಲಿರುವ ಹೂ ಬಿಳಿದು

(೧೧ಗ) ಅಲ್ಲಿರುವ ಹೂ ಬಿಳಿ

(೧೧ಕ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿರುವ ಹೂ ನಾಮಪದಕಂಠೆಯೊಂದಿಗೆ ಗುಲಾಬಿ ನಾಮಪದ ಬಂದಿದೆ ಮತ್ತು (೧೧ಖ)ದಲ್ಲಿ ಅದೇ ನಾಮಪದಕಂಠೆಯೊಂದಿಗೆ ಬಿಳಿ ಗುಣಪದದ ಬಿಳಿದು ನಾಮರೂಪ ಬಂದಿದೆ.

ಆದರೆ (೧೧ಗ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಅದೇ ನಾಮಪದಕಂಠೆಯೊಂದಿಗೆ ಬಿಳಿ ಗುಣ ಪದ ಯಾವ ಪ್ರತ್ಯಯವೂ ಸೇರದೆ ನೇರವಾಗಿ ಗುಣಪದ ರೂಪದಲ್ಲೇ ಬಂದಿದೆ.

ಈ ರೀತಿ ನಾಮಪದಕಂಠೆಯೊಂದಿಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ನಾಮಪದವನ್ನು ಇಲ್ಲವೇ ಗುಣಪದದ ನಾಮರೂಪವನ್ನು ಬಳಸುವುದಕ್ಕೂ ಗುಣಪದವನ್ನೇ ನೇರವಾಗಿ ಬಳಸುವುದಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ. ಈ ಎರಡು ರೀತಿಯ ವಾಕ್ಯ

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಬಳಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದರಿಂದ ಈ ವಿಷಯ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ.

ನಾಮಪದಕಂಠೆಯೊಂದಿಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ನಾಮಪದವನ್ನು ಇಲ್ಲವೇ ಗುಣಪದದ ನಾಮರೂಪವನ್ನು ಬಳಸಿ ರಚಿಸಿದ (೧೧ಕ) ಮತ್ತು (೧೧ಖ) ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲ ಪದವನ್ನು ಬಳಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ನಾಮಪದಕಂಠೆಯೊಂದಿಗೆ ನೇರವಾಗಿ ಒಂದು ಗುಣಪದವನ್ನು ಬಳಸಿ ರಚಿಸಿದ (೧೧ಗ) ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ ಪದವನ್ನು ಬಳಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

- (೧೨ಕ) ಅಲ್ಲಿರುವ ಠಾ ಗುಲಾಬಿ ಅಲ್ಲ
- (೧೨ಖ) ಅಲ್ಲಿರುವ ಠಾ ಬಿಳಿದು ಅಲ್ಲ
- (೧೨ಗ) ಅಲ್ಲಿರುವ ಠಾ ಬಿಳಿ ಇಲ್ಲ

ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಗುಣಪದವನ್ನು ಬಳಸಿರುವ ಮೂರನೆಯ (೧೧ಗ) ವಾಕ್ಯ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸಿರುವ ವಾಕ್ಯಗಳ ಹಾಗೆಯೇ ಇದೆ; ಯಾಕೆಂದರೆ, ನಾಮಪದ(ಕಂಠೆ)ಯೊಂದಿಗೆ ಒಂದು ಕ್ರಿಯಾಪದವನ್ನು ಬಳಸಿರುವ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯಬೇಕಿದ್ದರೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ ಪದವನ್ನೇ ಬಳಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

- (೧೩ಕ) ಅವನು ಮನೆಗೆ ಹೋದ
- (೧೩ಖ) ಅವನು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ

ಮೇಲಿನ ವಿಷಯ ನಾಮಪದಗಳಿಗೂ ಗುಣಪದಗಳಿಗೂ ನಡುವೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇರುವ, ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದಿರುವ ಇನ್ನೊಂದು ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನೂ ತೋರಿಸಿಕೊಡುತ್ತದೆ.

ಅದೇನೆಂದರೆ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ರೀತಿಯ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನೂ ನ ಪದವನ್ನು ಬಳಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಅಲ್ಲಗಳೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಕನ್ನಡದ ಹಾಗೆ ನಾಮಪದ, ಕ್ರಿಯಾಪದ ಮತ್ತು ಗುಣಪದಗಳ ನಡುವೆ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಇಲ್ಲ.

- (೧೪ಕ) ಮಾಂ ನ ಕಲ್ಪಿದ್ ಅಪಶ್ಯತ್
'ನನ್ನನ್ನು ಯಾರೂ ನೋಡಲಿಲ್ಲ'
- (೧೪ಖ) ಸಃ ನ ಅಧ್ಯಾಪಕಃ
'ಅವನು ಅಧ್ಯಾಪಕನಲ್ಲ'
- (೧೪ಗ) ಸಃ ನ ಕೃಷ್ಣಃ

‘ಅವನು ಕಪ್ಪಲ್ಲ/ ಅವನು ಕಪ್ಪಿಲ್ಲ’

ಮೇಲಿನ ಮೂರು ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲೂ ನಿಷೇಧಾರ್ಥವನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ನ ಎಂಬ ಒಂದೇ ಒಂದು ಪದದ ಬಳಕೆಯಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದ ಮೊದಲನೆಯ (೧೪ಕ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ ಪದ ಬಳಕೆಯಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಎರಡನೆಯ (೧೪ಖ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲ ಪದ ಬಳಕೆಯಾಗಿದೆ.

ಮೂರನೆಯ (೧೪ಗ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ ಮತ್ತು ಅಲ್ಲ ಎಂಬವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದನ್ನು ಬೇಕಿದ್ದರೂ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದು ಅವು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಅರ್ಥಗಳನ್ನು ಕೊಡುತ್ತವೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ನಾಮಪದ-ಗುಣಪದ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ, ಇಂತಹ ಸಾಧ್ಯತೆಗಳಿಲ್ಲ.

೩.೨.೨ ತಾರತಮ್ಯ ಸೂಚನೆ

ತಾರತಮ್ಯವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ತರ ಮತ್ತು ತಮ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನಾಗಲೀ ಇಲ್ಲವೇ ಈಯ ಮತ್ತು ಇಷ್ಠ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನಾಗಲೀ ಬಳಸುವ ಕ್ರಮವಿದೆ. ಇವನ್ನು ಗುಣಪದಗಳೊಂದಿಗೂ (ಗುಣಧರ್ಮವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪದಗಳೊಂದಿಗೂ) ಬಳಸಬಹುದು ನಾಮಪದಗಳೊಂದಿಗೂ ಬಳಸಬಹುದು.

(೧೪ಕ) ಕ್ರಿಯಃ	ಪ್ರೇಯಃ	ಪ್ರೇಷ್ಠಃ
(೧೪ಖ) ಸ್ರಕ್	ಸ್ರಜೀಯಃ	ಸ್ರಜಿಷ್ಠಃ

ಈಯ ಮತ್ತು ಇಷ್ಠ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು (೧೪ಕ)ದಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯ ಗುಣಪದದೊಂದಿಗೆ ಬಳಸಲಾಗಿದೆ ಮತ್ತು (೧೪ಖ)ದಲ್ಲಿ ಸ್ರಕ್ ‘ಮಾಲೆ’ ನಾಮಪದದೊಂದಿಗೆ ಬಳಸಲಾಗಿದೆ. ಸ್ರಜೀಯ ಎಂದರೆ ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಲೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿರುವವನೆಂದು ಮತ್ತು ಸ್ರಜಿಷ್ಠ ಎಂದರೆ ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತಲೂ ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಲೆಗಳನ್ನು ಹಾಕಿರುವವನೆಂದು ಅರ್ಥ ಬರುತ್ತದೆ. ಇಂತಹದೇ ಬಳಕೆಯನ್ನು ಕೆಳಗಿನ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಣಬಹುದು.

(೧೪ಕ) ಗೋವಿಂದಾದ್ ರಾವೋ ವಿದ್ವತ್ತರಃ
 ‘ಗೋವಿಂದನಿಗಿಂತ ರಾಮ ಜಾಸ್ತಿ ವಿದ್ವಾಂಸ’

(೧೪ಖ) ತಂ ಅಶ್ವತಮಂ ವಿಜ್ಞಾಯ ಅಧಿರೂಢಃ
 ‘ಅದು ಕುದುರೆಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲ ಅತ್ಯಂತ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಎಂದು ತಿಳಿದು ಹತ್ತಿದ’

ತಮ ಪ್ರತ್ಯಯ (೧೬ಕ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ವಿದ್ವತ್ ಗುಣಪದದೊಂದಿಗೂ (೧೬ಖ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಶ್ವ 'ಕುದುರೆ' ನಾಮಪದದೊಂದಿಗೂ ಬಂದಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ತರ-ತಮಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಕೊಡುವ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಿಲ್ಲವಾದರೂ, ಬಹಳ, ಬಾರಿ, ಬಳ್ಳಿ, ಮೊದಲಾದ ಕೆಲವು ವಿಶೇಷಣಗಳನ್ನು ಅಂತಹದೇ ಅರ್ಥ ಬರುವ ಹಾಗೆ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಆದರೆ ಈ ಪದಗಳನ್ನು ಗುಣಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯಲ್ಲದೆ ನಾಮಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.

ಕನ್ನಡದ ಕೆಲವು ಪ್ರಭೇದಗಳಲ್ಲಿ ಆ ರೀತಿ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದರೂ, ಅಂತಹ ನಾಮಪದಗಳ ಮೂಲಕ ಗುಣಪದವೊಂದರ ಅರ್ಥ ಧ್ವನಿತವಾಗುತ್ತದೆ. ತುಲನಾತ್ಮಕ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲೂ ಹೀಗೆಯೇ.

(೧೭ಕ) ಅವನು ನನಗಿಂತ ದೊಡ್ಡ

(೧೭ಖ) ಅವನು ನನಗಿಂತ ತಮ್ಮ

ಕರಾವಳಿಯ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ (೧೭ಖ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ನಾಮಪದವನ್ನು ಹೋಲಿಕೆಯ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಬಳಸಲಾಗಿದೆಯಾದರೂ ಆ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ 'ಚಿಕ್ಕವನು' ಎಂಬುದಾಗಿ ಒಂದು ಗುಣಪದದ ಅರ್ಥವಿದೆ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಗುಣಪದಗಳು ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಗುಣಧರ್ಮವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ನಾಮಪದಗಳು ಇದಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಹಲವಾರು ಗುಣಧರ್ಮಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ. ಬಹಳ, ಬಳ್ಳಿ ಮೊದಲಾದ ತರ-ತಮಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಕೊಡುವ ವಿಶೇಷಣಗಳನ್ನು ಬಳಸಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ವಿಶೇಷ್ಯವಾಗಿ ಬರುವ ಪದ ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಜಾಸ್ತಿ ಗುಣಧರ್ಮಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತಿರಬಾರದೆಂಬ ನಿಯಮ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅವನ್ನು ಗುಣಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ನಾಮಪದ ಮತ್ತು ಗುಣಪದಗಳೆರಡೂ ಒಂದೇ ಪದವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಬರುವುದಾದ ಕಾರಣ, ತರ-ತಮ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಬಳಸುವ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿರುವಂತಹ ನಿರ್ಬಂಧ ಆ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲ.

೩.೨.೮ ಕೃದಂತಗಳ ಬಳಕೆ

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ತಯಾರಿಸಬಹುದಾದ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳ ಕೃದಂತ ರೂಪಗಳೆಲ್ಲ ನಾಮಪದಗಳ ವಿಶೇಷಣಗಳಾಗಿ ಮಾತ್ರವೇ ಬರಬಲ್ಲವು. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಮಾಡು ಕ್ರಿಯಾಪದದ ಮಾಡಿದ, ಮಾಡುವ, ಮತ್ತು ಮಾಡದ ಎಂಬ ರೂಪಗಳು

ಮಾಡಿದ ಕೆಲಸ, ಮಾಡುವ ಕೆಲಸ, ಮಾಡದ ಕೆಲಸ ಎಂಬಂತಹ ಪದಕಂಠೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಬರಬಲ್ಲವು.

ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ತಯಾರಿಸಬಹುದಾದ ಕೃದಂತ ರೂಪಗಳೆಲ್ಲ ನಾಮ ಪದಗಳಾಗಿದ್ದು ಅವು ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿಯೂ ಬರಬಲ್ಲವು ಮತ್ತು ಬೇರೆ ನಾಮಪದಗಳ ವಿಶೇಷಣಗಳಾಗಿಯೂ ಬರಬಲ್ಲವು (೧೮ಕ-ಖ ಮತ್ತು ೧೯ಕ-ಖ ನೋಡಿ).

ಇದಲ್ಲದೆ ಕೃದಂತಗಳು ಈ ರೀತಿ ನಾಮಪದಗಳ ವಿಶೇಷಣಗಳಾಗಿ ಬರುವಾಗ ಅವುಗಳೊಂದಿಗೆ ಆ ನಾಮಪದಗಳ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳೂ ಬರಬೇಕೆಂಬ ನಿಯಮ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿದೆ. ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯ ಬಾರದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅವು ಆ ನಾಮಪದದೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿ ಜೋಡುಪದ(ಸಮಸ್ತಪದ)ಗಳಾಗುತ್ತವೆ.

ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕೃದಂತಗಳು ನಾಮಪದಗಳ ವಿಶೇಷಣಗಳಾಗಿ ಬಂದಾಗ ಅವುಗಳೊಂದಿಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಹಾಗೆ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ (೧೮ಕ-ಖ) ಸಂಸ್ಕೃತ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಅವುಗಳ ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಕನ್ನಡ ವಾಕ್ಯಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಬಹುದು.

(೧೮ಕ) ಅಹಂ ಏಕಂ ಭಗ್ನಂ ಘಟಂ ದೃಷ್ಟ್ವಾನ್
'ನಾನು ಒಂದು ಒಡೆದ ಕೊಡವನ್ನು ನೋಡಿದೆ'

(೧೮ಖ) ಅಹಂ ಏಕಂ ಭಗ್ನಘಟಂ ದೃಷ್ಟ್ವಾನ್
'ನಾನು ಒಂದು ಒಡೆದ ಕೊಡವನ್ನು ನೋಡಿದೆ'

(೧೮ಕ) ಸಂಸ್ಕೃತ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಭಗ್ನ 'ಒಡೆದ' ಕೃದಂತ ಅದರ ವಿಶೇಷ್ಯವಾಗಿರುವ ಘಟ 'ಕೊಡ' ಎಂಬುದರ ಹಾಗೆ ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯದೊಂದಿಗೆ ಬಂದಿದೆ. (೧೮ಖ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಈ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯ ಲೋಪಗೊಂಡಿದ್ದು, ಭಗ್ನ ಕೃದಂತವು ಮುಂದಿರುವ ನಾಮಪದದೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿ ಭಗ್ನಘಟ 'ಒಡೆದ ಕೊಡ' ಎಂಬ ಜೋಡುಪದವಾಗಿ ಬಂದಿದೆ.

ಆದರೆ ಈ ಎರಡೂ ವಾಕ್ಯಗಳ ಕನ್ನಡ ಅನುವಾದಗಳಲ್ಲಿ ಕೃದಂತ ಪದ (ಒಡೆದ ಎಂಬುದು) ಒಂದೇ ರೂಪದಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವಿಲ್ಲದೆ ಬಂದಿದೆ. ನಿಜಕ್ಕೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕೃದಂತಗಳಿಗೆ ನೇರವಾಗಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಸಂಸ್ಕೃತದ ಕೃದಂತಗಳು ನಾಮಪದಗಳಾಗಿರುವ ಕಾರಣ ಅವನ್ನು ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ, ಎಂದರೆ ಬೇರೆ ನಾಮಪದಗಳ ಆಧಾರವಿಲ್ಲದೆ, ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದ ಕೃದಂತಗಳನ್ನು ವಿಶೇಷಣಗಳಾಗಿ ಮಾತ್ರ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯ.

ಅವನ್ನು ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ಬಳಸಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅವಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನಾಗಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಅವನು, ಅವಳು ಮೊದಲಾದ ಸರ್ವನಾಮ(ಸರ್ವಪದ)ಗಳನ್ನಾಗಲಿ ಸೇರಿಸಿ ಹೇಳುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ. ನೇರವಾಗಿ ಅವಕ್ಕೆ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.

(೧೯ಕ) ಅಹಂ ಭಗ್ನಂ ಅಪಶ್ಯಂ
'ನಾನು ಒಡೆದುದನ್ನು ನೋಡಿದೆ'

(೧೯ಖ) ಅಹಂ ಘಟಂ ಕುರ್ವಾಣಂ ಅಪಶ್ಯಂ
'ನಾನು ಕೊಡ ಮಾಡುವವನನ್ನು ನೋಡಿದೆ'

(೧೯ಕ-ಖ) ಸಂಸ್ಕೃತ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಭಗ್ನ 'ಒಡೆದ' ಮತ್ತು ಕುರ್ವಾಣ 'ಮಾಡುವ' ಕೃದಂತಗಳು ನೇರವಾಗಿ ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಯೊಂದಿಗೆ (ಎಂದರೆ ಸ್ವತಂತ್ರವಾದ ನಾಮಪದಗಳಾಗಿ) ಬಂದಿವೆ.

ಆದರೆ ಅವುಗಳ ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಕನ್ನಡ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಭಗ್ನ ಮತ್ತು ಕುರ್ವಾಣಗಳಿಗೆ ಸಮಾನವಾಗಿರುವ ಒಡೆದ ಮತ್ತು ಮಾಡುವ ಕೃದಂತಗಳು ಆ ರೀತಿ ನೇರವಾಗಿ ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಯೊಂದಿಗೆ ಬಂದಿಲ್ಲ; ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಅವು ಅನುಕ್ರಮವಾಗಿ ಉದಾಹರಣೆ ಪ್ರತ್ಯಯದೊಂದಿಗೆ ಮತ್ತು ಅವನು ಸರ್ವನಾಮ (ಸರ್ವಪದ)ದೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿ, ಅನಂತರ ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಪಡೆದಿವೆ.

೩.೩ ಜೋಡುಪದಗಳ ರಚನೆ

ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವೆ ಈ ರೀತಿ ಗುಣಪದಗಳ ವಿಭಜನೆ ಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸದಿಂದಾಗಿ ಆ ಎರಡು ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಜೋಡುಪದಗಳ (ಸಮಸ್ತಪದಗಳ) ರಚನೆಯಲ್ಲೂ ಹಲವಾರು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ.

ಕನ್ನಡ ವೈಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವರೂ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಸಮಾಸಗಳನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅಳವಡಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿರುವರಾದ ಕಾರಣ, ಅವರು ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಲು ಶಕ್ತರಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ಮುಂದೆ ಐದನೇ ಅಧ್ಯಾಯ

ದಲ್ಲಿ ವಿವರವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಲಿರುವೆವಾದ ಕಾರಣ, ಇಲ್ಲಿ ಪದವರ್ಗಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿರುವಂತಹ ಒಂದು ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಸೂಚಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತದ ಸಮಾಸಗಳ ಒಳರಚನೆಯಲ್ಲಿ ನಾಮಪದ ಮತ್ತು ಗುಣಪದಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅದರಲ್ಲಿ ಬರುವ ಕರ್ಮಧಾರಯ ಮತ್ತು ತತ್ಪುರುಷ ಸಮಾಸಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯದು ಎರಡು ಪದಗಳ ನಡುವೆ ವಿಶೇಷಣ-ವಿಶೇಷ್ಯ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಮತ್ತು ಎರಡನೆಯದು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯ ಇತರ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದೆಂದು ಕೆಲವರು ವರ್ಣಿಸಿರುವ ರೇನೋ ನಿಜ.

ಆದರೆ, ಕರ್ಮಧಾರಯದಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ಪದ ಗುಣಪದವೇ ಆಗ ಬೇಕೆಂಬ ನಿಯಮವೇನೂ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಎರಡು ನಾಮಪದಗಳ ಸೇರುವಿಕೆ ಯಿಂದಲೂ ಕರ್ಮಧಾರಯ ಸಿದ್ಧವಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಚಂದ್ರಮುಖಂ ಜೋಡುಪದದಲ್ಲಿ ಎರಡು ನಾಮಪದ ಗಳು ಬಳಕೆಯಾಗಿವೆಯಾದರೂ ಅದು ಕರ್ಮಧಾರಯ ಸಮಾಸಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆ ಯಾಗಬಲ್ಲದು. ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಮೇಲಿನ ಸಂಸ್ಕೃತ ಸಮಾಸಗಳನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವಾಗ, ಎರಡು ಪದಗಳೂ ಒಂದೇ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿದ್ದರೆ ಕರ್ಮಧಾರಯ ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವಿಭಕ್ತಿಗಳಲ್ಲಿದ್ದರೆ ತತ್ಪುರುಷ ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ನಾಮಪದ ಮತ್ತು ಗುಣಪದಗಳು ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಒಂದು ತೀರ ಭಿನ್ನವಾದವುಗಳೆಂಬ ವಿಷಯ ಕನ್ನಡದ ಸಮಾಸಗಳ ರಚನೆಯಲ್ಲೂ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಕನ್ನಡದ ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಬರುವ ಪದ ನಾಮಪದವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಮೊದಲನೆಯದು ನಾಮಪದವಿರಬಹುದು, ಗುಣಪದವಿರಬಹುದು, ಇಲ್ಲವೇ ಕ್ರಿಯಾಪದವಿರಬಹುದು. ಅದು ಗುಣಪದವಾಗಿದೆಯಾದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಸಮಾಸಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಚಿಕ್ಕಾಸು ಮತ್ತು ನಡುಹಗಲು ಎಂಬ ಎರಡು ಜೋಡುಪದಗಳನ್ನು ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಬಹುದು. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯದನ್ನು ತಯಾರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಚಿಕ್ಕ ಗುಣಪದವನ್ನು ಕಾಸು ನಾಮಪದಕ್ಕೆ ವಿಶೇಷಣವಾಗಿ ಬಳಸಲಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಎರಡನೆಯದರಲ್ಲಿ ನಡು ಗುಣಪದವನ್ನು ಹಗಲು ನಾಮಪದಕ್ಕೆ ಆ ರೀತಿ ವಿಶೇಷಣವಾಗಿ ಮಾಡಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಆ ಜೋಡುಪದದಲ್ಲಿಲ್ಲದಿರುವ ಭಾಗ ಎಂಬ ಪದಕ್ಕೆ ಅದನ್ನು ವಿಶೇಷಣವಾಗಿ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ.

ನಡುಹಗಲು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ 'ಹಗಲಿನ ನಡುಭಾಗ' ಎಂಬ ಅರ್ಥವಿದೆಯಲ್ಲದೆ 'ಹಗಲಿನ ನಡುವೆ' ಎಂಬ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂಬಾರಿಲು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ '(ಮನೆಯ) ಮುಂದಿನ ಬಾಗಿಲು'

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಎಂಬ ಅರ್ಥವಿದೆಯಾದರೂ ಮುಂಗೈ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ 'ಮುಂದಿನ ಕೈ' ಎಂಬ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲ, 'ಕೈಯ ಮುಂದಿನ ಭಾಗ' ಎಂಬ ಅರ್ಥವಿದೆ.

ಈ ರೀತಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ನಾಮಪದದೊಂದಿಗೆ ಗುಣಪದವೊಂದನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ರಚಿಸಿದ ಜೋಡುಪದಕ್ಕೂ ಇನ್ನೊಂದು ನಾಮಪದವನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ರಚಿಸಿದ ಜೋಡುಪದಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ಮುಖ್ಯವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ. ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿಲ್ಲ. ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಕರ್ಮಧಾರಯವನ್ನು ತತ್ಪುರುಷದ ಒಂದು ಉಪಭೇದವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ, ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

೩.೪ ಪದಕಂಠಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸಲು ಎರಡು ವಿಧಾನಗಳು

ಮೇಲೆಯೇ ತಿಳಿಸಿರುವ ಹಾಗೆ, ಭಾಷೆಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಯಾವ ರೀತಿಯ ಪದವರ್ಗಗಳೆಲ್ಲ ಇವೆ ಎಂಬುದು ಪದಗಳು ಆ ಭಾಷೆಯ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಯಾವ ರೀತಿಯ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ನಡೆಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದರ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿ, ವಸ್ತು ಮೊದಲಾದವನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದು, ಘಟನೆಗಳನ್ನು ನಿರ್ದೇಶಿಸುವುದು ಮತ್ತು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಗುಣಧರ್ಮಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದು ಎಂಬುದಾಗಿ ಮೂರು ಮುಖ್ಯ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಅದರ ಪದಗಳು ನಡೆಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ನಾಮಪದ, ಕ್ರಿಯಾಪದ ಮತ್ತು ಗುಣಪದ ಎಂಬುದಾಗಿ ಮೂರು ಮುಖ್ಯ ಪಂಗಡಗಳಲ್ಲಿ ವಿಂಗಡಿಸಬಲ್ಲ ಪದಗಳ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಅದಕ್ಕಿದೆ.

ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನಾಮಪದ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯಾಪದ ಎಂಬುದಾಗಿ ಎರಡು ಪದವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ವಿಂಗಡಿಸಬಲ್ಲ ಪದಗಳಿದ್ದರೆ ಸಾಕು. ಗುಣಪದ ಎಂಬ ಮೂರನೆಯ ಪದವರ್ಗದ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಅದಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಕನ್ನಡಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿರಲು ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ಅದರ ಪದಗಳು ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿ ಇಲ್ಲವೇ ವಸ್ತುಗಳ ಗುಣಧರ್ಮಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸುವುದು ಎಂಬ ಮೂರನೆಯ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕನ್ನಡದ ಕಷ್ಟು ಠಾವು ಪದಕಂಠೆಯನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದ ಕೃಷ್ಣಃ ಸೃಷಣಃ ಪದಕಂಠೆಯೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಬಹುದು. ಇವೆರಡೂ ಒಂದೇ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕೊಡುವುದಾದರೂ ಆ ಅರ್ಥವನ್ನು ಅವು ಕೊಡುವ ಕ್ರಮ ಮಾತ್ರ ಬೇರೆ ಬೇರೆ.

ಕನ್ನಡದ ಕಷ್ಟು ಠಾವು ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಬರುವ ಠಾವು ನಾಮಪದ ಒಂದು ಪ್ರಾಣಿಯನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಕಷ್ಟು ಗುಣಪದ ಒಂದು ಗುಣಧರ್ಮವನ್ನು (ಎಂದರೆ ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಬಣ್ಣವನ್ನು) ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಇವೆರಡನ್ನು ಒಟ್ಟು ಸೇರಿಸಿ ಒಂದೇ ಪದಕಂಠೆಯಲ್ಲಿ ಕಷ್ಟು ಠಾವು ಎಂಬುದಾಗಿ

ಬಳಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಹಾವನ್ನು (ಕಪ್ಪುಬಣ್ಣದ ಹಾವನ್ನು) ಗುರುತಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಇದು ಕನ್ನಡದ ಪದಕಂಠೆಗಳು ವ್ಯಕ್ತಿ, ಪ್ರಾಣಿ, ವಸ್ತು ಮೊದಲಾದವನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ವಿಧಾನ. ಸಂಸ್ಕೃತದ ವಿಧಾನ ಇದಕ್ಕಿಂತ ತೀರ ಭಿನ್ನವಾದುದು.

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಕೃಷ್ಣಃ ಸರ್ಪಃ ಪದಕಂಠೆಯಲ್ಲಿ ಕೃಷ್ಣಃ ಮತ್ತು ಸರ್ಪಃ ಎಂಬ ಎರಡು ನಾಮಪದಗಳು ಬಳಕೆಯಾಗಿವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೃಷ್ಣಃ ಎಂಬುದು ಕಪ್ಪಾಗಿರುವ ಒಂದು ಪ್ರಾಣಿ ಇಲ್ಲವೇ ವಸ್ತುವನ್ನೂ ಸರ್ಪಃ ಎಂಬುದು 'ಹಾವಾ'ಗಿರುವ ಒಂದು ಪ್ರಾಣಿಯನ್ನೂ ಗುರುತಿಸುತ್ತವೆ.

ಈ ಎರಡು ಪದಗಳನ್ನೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಒಂದೇ ಪದಕಂಠೆಯ ಅಂಗಗಳನ್ನಾಗಿ (ಎಂದರೆ ಒಂದೇ ಲಿಂಗ-ವಚನ-ವಿಭಕ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ) ಬಳಸಿರುವ ಕಾರಣ, ವಾಕ್ಯ ವೊಂದರಲ್ಲಿ ಅವು ಗುರುತಿಸುವ ಪ್ರಾಣಿಗಳೆರಡೂ ಒಂದೇ ಎಂಬ ಅರ್ಥ ವ್ಯಕ್ತವಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಇದರಿಂದಾಗಿ ಈ ಪದಕಂಠೆ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದೊಂದು ಪ್ರಾಣಿಯನ್ನು (ಕಪ್ಪು ಬಣ್ಣದ ಹಾವನ್ನು) ಗುರುತಿಸುವಂತಾಗುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಗಳು ಈ ರೀತಿ ವ್ಯಕ್ತಿ, ವಸ್ತು ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಪದಕಂಠೆಗಳನ್ನು ರಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಎರಡು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಿವೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕು.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಠಾವು ನಾಮಪದ ಹಲವಾರು ರೀತಿಯ ಹಾವುಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಬಲ್ಲದು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವನ್ನು ಕಪ್ಪು ಠಾವು ಎಂಬ ಪದಕಂಠೆ ಯಿಂದಲೂ, ಇನ್ನು ಕೆಲವನ್ನು ಠಸುರು ಠಾವು ಎಂಬ ಪದಕಂಠೆಯಿಂದಲೂ, ಬೇರೆ ಕೆಲವನ್ನು ಉದ್ದ ಠಾವು ಎಂಬ ಪದಕಂಠೆಯಿಂದಲೂ ಪ್ರತ್ಯೇಕಿಸಿ ಹೇಳಲು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯ.

ಇಲ್ಲಿ ಕಪ್ಪು, ಠಸುರು, ಉದ್ದ ಮೊದಲಾದ ಗುಣಪದಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಗುಣಧರ್ಮಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತಿದ್ದು, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನು ಠಾವು ನಾಮಪದ ದೊಂದಿಗೆ ಬಳಸಿದಾಗ ಆ ಗುಣಪದ ಸೂಚಿಸುವ ಗುಣಧರ್ಮವನ್ನು ತೋರಿಸುವ ಹಾವನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಆ ಪದಕಂಠೆ ಗುರುತಿಸುವಂತಾಗುತ್ತದೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತ ಬಳಸುವ ವಿಧಾನ ಇದಕ್ಕಿಂತ ತೀರ ಭಿನ್ನವಾದುದು. ಸಂಸ್ಕೃತ ದಲ್ಲಿ ಗುಣಪದಗಳು ನಾಮಪದಗಳಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಮೇಲೆಯೇ ನೋಡಿರುವೆವು. ಕೃಷ್ಣಃ ಎಂಬುದೂ ಒಂದು ನಾಮಪದ, ಸರ್ಪಃ ಎಂಬುದೂ ಒಂದು ನಾಮಪದ. ಮೊದಲನೆಯದು ಕಪ್ಪುಬಣ್ಣವಿರುವ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯ ವ್ಯಕ್ತಿ, ವಸ್ತು, ಪ್ರಾಣಿ ಮೊದಲಾದವನ್ನು (ಇದರಲ್ಲಿ ಹಾವುಗಳೂ ಸೇರುತ್ತವೆ) ಗುರುತಿಸುತ್ತದೆಯಾದರೆ, ಎರಡನೆಯದು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಬಣ್ಣದ

ಮತ್ತು ಆಕಾರದ ಹಾವುಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತದೆ (ಇದರಲ್ಲಿ ಕಪ್ಪು ಬಣ್ಣದ ಹಾವುಗಳೂ ಸೇರುತ್ತವೆ).

ಈ ಎರಡು ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿಸಿ ಒಂದು ಪದಕಂತೆಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಬಳಸಿದಾಗ, ಅದಕ್ಕೆ ಆ ಎರಡು ಪದಗಳು ಗುರುತಿಸುವವುಗಳಲ್ಲಿ ಸಮಾನವಾಗಿರುವಂತಹದನ್ನು (ಎಂದರೆ ಕಪ್ಪು ಬಣ್ಣದ ಹಾವನ್ನು) ಗುರುತಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಗುಣಧರ್ಮಗಳ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕೊಡುವ ನಾಮ ಪದಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಬೇರೆ ನಾಮಪದಗಳನ್ನೂ ಒಂದರೊಡನೊಂದನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಪದಕಂತೆಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಮೃತ್ತಿಕಂ ಘಟಂ ಪದಕಂತೆಯಲ್ಲಿ ಮೃತ್ತಿಕ 'ಮಣ್ಣು' ಮತ್ತು ಘಟ 'ಕೊಡ' ಎಂಬ ಎರಡು ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿಸಿ ಬಳಸಲಾಗಿದೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯದು ಮಣ್ಣಾಗಿರುವ ಒಂದು ವಸ್ತುವನ್ನೂ ಎರಡನೆಯದು ಕೊಡವಾಗಿರುವ ಒಂದು ವಸ್ತುವನ್ನೂ ಗುರುತಿಸುತ್ತಿದ್ದು, ಅವೆರಡೂ ಒಂದೇ ಪದಕಂತೆಯ ಅಂಗಗಳಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಕಾರಣ ಅದಕ್ಕೆ ಮಣ್ಣಿನ ಕೊಡವನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಎರಡು ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ಒಂದೇ ಪದಕಂತೆಯ ಅಂಗಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಮೇಲಿನ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕೊಡಲು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮಣ್ಣಿನ ಕೊಡ ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಬೇಕು; ಎಂದರೆ, ಮಣ್ಣಿಗೂ ಕೊಡಕ್ಕೂ ನಡುವಿರುವ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ತಿಳಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಆ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ವಸ್ತುವನ್ನು ಗುರುತಿಸಬೇಕು.

೩.೫ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವಿನ ವೈವಿಧ್ಯ

ಈ ರೀತಿ ಗುಣಪದಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾದೊಂದು ಪದವರ್ಗದಲ್ಲಿರಿಸುವ ಬದಲು ಇಲ್ಲವೇ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆ ನಾಮ ಪದಗಳ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸುವ ಬದಲು ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಭಾರತದ ವಾಯವ್ಯ ಗಡಿಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಕೆಲವು ಟಿಬೆಟೋ-ಬರ್ಮನ್ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಮೂರನೆಯ ವಿಧಾನ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಈ ಭಾಷಾಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಸೇರಿರುವ ಮಣಿಪುರಿ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬಹುದು. ಗುಣಪದ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳ ನಡುವೆ ಈ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೂ ಇಲ್ಲ. ಓಡು, ಬಿಡು, ಬಡೆ, ಕೊಳ್ ಮೊದಲಾದ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳ ಹಾಗೆಯೇ ಬಿಳಿ, ಕಪ್ಪು, ದೊಡ್ಡ, ಚಿಕ್ಕ ಮೊದಲಾದ ಗುಣಪದಗಳನ್ನೂ ಈ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಸಮಯವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳೊಂದಿಗೆ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಈ ಗುಣಪದಗಳನ್ನು ನಾಮಪದಗಳ ವಿಶೇಷಣಗಳಾಗಿ ಬಳಸಬೇಕಿದ್ದರೂ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳ ಹಾಗೆ ಅವುಗಳ ಕೃದಂತ ರೂಪಕ್ಕೆ ಬದಲಾಯಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಮಣಿಪುರಿ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಚಾ 'ತಿನ್ನು', ಚತ್ 'ಹೋಗು', ಮೊದಲಾದ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳ ಹಾಗೆಯೇ ಸಾಬ್ಜ್ 'ಉದ್ದ', ಮೂ 'ಕಪ್ಪು' ಮೊದಲಾದ ಗುಣ ಪದಗಳನ್ನೂ ಸಮಯವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ (ಕಾಲವಾಚಕ) ಪ್ರತ್ಯಯಗಳೊಂದಿಗೆ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬುದನ್ನು ಈ ಕೆಳಗಿನ ಪದರೂಪಗಳಿಂದ ತಿಳಿಯಬಹುದು.

ಚಾಗನಿ 'ತಿಂದಾನು'	ಸಾಬ್ಜ್‌ಗನಿ	'ಉದ್ದವಿದ್ದಾನು'
ಚತ್‌ಕನಿ 'ಹೋದಾನು'	ಮೂಗನಿ	'ಕಪ್ಪಿದ್ದಾನು'
ಚಾರಿ 'ತಿಂದಿತು'	ಸಾಬ್ಜ್	'ಉದ್ದವಾಯಿತು'
ಚತ್ನಿ 'ಹೋಯಿತು'	ಮೂರಿ	'ಕಪ್ಪಾಯಿತು'

ಮೇಲೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಪದರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಮುಂದಿನ ಸಮಯವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಗನಿ ಇಲ್ಲವೇ ಕನಿ ಪ್ರತ್ಯಯ ಮತ್ತು ಹಿಂದಿನ ಸಮಯವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಇ (ರಿ) ಪ್ರತ್ಯಯ - ಇವೆರಡೂ ಘಟನೆಯನ್ನು ನಿರ್ದೇಶಿಸುವ ಚಾ ಮತ್ತು ಚತ್ ಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಗುಣಧರ್ಮವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಸಾಬ್ಜ್ ಮತ್ತು ಮೂ ಪದಗಳೊಂದಿಗೂ ಬಂದಿವೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು.

ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಸಮಯವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಆ ರೀತಿ ನೇರವಾಗಿ ಗುಣಪದಗಳಿಗೆ ಸೇರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಗುಣಪದಗಳ ಅನಂತರ ಇರು ಇಲ್ಲವೇ ಅಗು ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ ಅವಕ್ಕೆ ಈ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ (ಉದ್ದವಿದ್ದಾನು, ಉದ್ದವಾಯಿತು).

ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಪದಗಳನ್ನು ಮಣಿಪುರಿ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ನಾಮಪದದ ವಿಶೇಷಣವಾಗಿ ಬಳಸಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅವಕ್ಕೆ ಅ ಪೂರ್ವ ಪ್ರತ್ಯಯ ಮತ್ತು ಪ ಇಲ್ಲವೇ ಬ ಪರಪ್ರತ್ಯಯ - ಇವೆರಡನ್ನೂ ಸೇರಿಸುವ ಮೂಲಕ ಕೃದಂತ ರೂಪಕ್ಕೆ ಬದಲಾಯಿಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ.

ಅಚಾಬ ಮೀ	'ತಿನ್ನುವ ಮನುಷ್ಯ'
ಅಚತ್‌ಪ ಮೀ	'ಹೋಗುವ ಮನುಷ್ಯ'
ಅಸಾಬ್ಜ್‌ಬ ಮೀ	'ಉದ್ದ ಮನುಷ್ಯ'
ಅಮೂಬ ಮೀ	'ಕಪ್ಪು ಮನುಷ್ಯ'

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಆ ರೀತಿ ಕೃದಂತ ರೂಪಕ್ಕೆ ಬದಲಾಯಿಸಬಹುದಲ್ಲದೆ ಗುಣಪದಗಳನ್ನು ಕೃದಂತ ರೂಪಕ್ಕೆ ಬದಲಾಯಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.

ಇದಲ್ಲದೆ ಇನ್ನೂ ಹಲವಾರು ರೀತಿಯ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಪದ ಮತ್ತು ಗುಣಪದಗಳು ಮಣಿಪುರಿ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ವಿಧವಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದು ಅವನ್ನು ಒಂದೇ ಪದವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿ ಹೇಳುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ. ನಾಮಪದಗಳು ಮಾತ್ರ ಇವಕ್ಕಿಂತ ತೀರ ಭಿನ್ನವಾದವುಗಳು.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಮಣಿಪುರಿ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ನಾಮಪದಗಳಿಗೆ ನೇರವಾಗಿ ಸಮಯವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಇದಲ್ಲದೆ ಒಂದು ನಾಮಪದವನ್ನು ಇನ್ನೊಂದು ನಾಮಪದಕ್ಕೆ ವಿಶೇಷಣವಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆ ರಿ/ಕಿ ಷಷ್ಟೀ ವಿಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಸೇರಿಸಬೇಕಲ್ಲದೆ ಮೇಲೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಕೃದಂತ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು (ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿವರಗಳಿಗೆ ಭಟ್ ಮತ್ತು ನಿಂಗೊಂಬ ೧೯೯೭ ನೋಡಿ).

ವಾ	'ಬಿದಿರು'	ವಾರಿ ಸಂಬಲ್	'ಬಿದಿರನ ಬೇಲಿ'
ಲಯ್‌ರಿಕ್	'ಪುಸ್ತಕ'	ಲಯ್‌ರಿಕ್‌ಕಿ ಮಮನ್	'ಪುಸ್ತಕದ ಬೆಲೆ'
ಅಯ್	'ನಾನು'	ಅಯ್‌ರಿ ಚಿತಿ	'ನನ್ನ ಪತ್ರ'

ಈ ಮೂರು ರೀತಿಯ ಭಾಷೆಗಳು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಗುಣಪದಗಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ನಾಲ್ಕನೇ ರೀತಿಯ ಭಾಷೆಗಳೂ ಕೆಲವಿವೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ನಾಮಪದ, ಕ್ರಿಯಾಪದ ಮತ್ತು ಗುಣಪದಗಳೆಂಬ ಮೂರು ರೀತಿಯ ಅರ್ಥ ಕೊಡುವ ಪದಗಳೂ ಒಂದೇ ಪದವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೇರುತ್ತವೆ. ಎಂದರೆ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದನ್ನು ಬೇಕಿದ್ದರೂ ನೇರವಾಗಿ ಯಾವ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನೂ ಮಾಡದೆ ನಾಮಪದವಾಗಿ, ಕ್ರಿಯಾಪದವಾಗಿ ಇಲ್ಲವೇ ಗುಣಪದವಾಗಿ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಮುಂಡಾರಿ ಎಂಬ ಆಸ್ಟ್ರೋ-ಏಶಿಯಾಟಿಕ್ ಭಾಷಾಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಸೇರುವ ಭಾಷೆ ಇಂತಹದು (ಜಾಸ್ತಿ ವಿವರಗಳಿಗೆ ಭಟ್ ೧೯೯೪ ನೋಡಿ).

೩.೬ ಬೇರೆ ಪದವರ್ಗಗಳು

ನಾಮಪದ, ಕ್ರಿಯಾಪದ ಮತ್ತು ಗುಣಪದಗಳು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಮುಖ್ಯವಾದ ಪದವರ್ಗಗಳು. ಕನ್ನಡ ಪದಕೋಶದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿರುವ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವನ್ನೂ ಈ ಮೂರು ಪದವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ವಿಂಗಡಿಸಿ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಕನ್ನಡ ವಾಕ್ಯರಚನೆಯನ್ನು ವಿವರಿಸಲು ಈ ಮೂರು ಮುಖ್ಯವಾದ ಪದವರ್ಗಗಳು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಬೇರೆಯೂ ಕೆಲವು ಪದವರ್ಗಗಳ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ.

ಇಂತಹ ಅಮುಖ್ಯವಾದ ಪದವರ್ಗಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲೂ ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಸರ್ವನಾಮಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಎಣಿಕೆಯ (ಸಂಖ್ಯಾವಾಚಕ) ಪದಗಳನ್ನು ನಾಮಪದವರ್ಗದಲ್ಲೇ ಸೇರಿಸಿ ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಹಾಗೆ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇವುಗಳ ಸ್ವರೂಪ ವೇನೆಂಬುದನ್ನು ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವೆ ಇವುಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿಲ್ಲ ಇವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮುಂದೆ ಹತ್ತನೇ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಲಾಗುವುದು.

ಇದಲ್ಲದೆ ಕನ್ನಡದ ಗುಣಪದಗಳಲ್ಲೂ ನಾಮಪದಕ್ಕೆ ವಿಶೇಷಣವಾಗಿ ಬರುವವುಗಳು ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯಾಪದಕ್ಕೆ ವಿಶೇಷಣವಾಗಿ ಬರುವವು ಎಂಬುದಾಗಿ ಎರಡು ವಿಧವುಗಳಿವೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯ ಉಪವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೇರುವ ಪದಗಳನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ (ನಾಮಪದ ವರ್ಗದಲ್ಲೇ ಬರುವ) ಅವ್ಯಯಗಳೆಂದು ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ.

೩.೨ ತತ್ಸಮ ಮತ್ತು ತದ್ಭವ ಪದಗಳು

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಪದಗಳನ್ನು ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಅವುಗಳ ಅರ್ಥವೇನು ಮತ್ತು ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ಕೆಲಸವೆಂತಹದು ಎಂಬ ವಿಷಯದ ಮೇಲೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಅವುಗಳ ಮೂಲ ಯಾವುದು (ದೇಶ್ಯ ಪದಗಳೇ ಅಥವಾ ಎರವಲು ಪದಗಳೇ) ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಸ್ವರೂಪವೆಂತಹದು (ಎರವಲಾಗಿ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಈ ಪದಗಳು ಬದಲಾಗಿವೆಯೇ ಅಥವಾ ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿದಿವೆಯೇ) ಎಂಬ ವಿಷಯದ ಮೇಲೆಯೂ ವಿಂಗಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ದೇಶ್ಯ, ತತ್ಸಮ ಮತ್ತು ತದ್ಭವ ಎಂಬ ಪದಗಳ ವಿಂಗಡಣೆ ಇಂತಹದೇ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಈ ವಿಭಜನೆಯನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಪದಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರವೇ ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್, ಹಿಂದಿ ಮೊದಲಾದ ಇತರ ಭಾಷೆಗಳಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಪದಗಳನ್ನು ತತ್ಸಮ ಮತ್ತು ತದ್ಭವ ಪದಗಳೆಂಬುದಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ನಿಜಕ್ಕೂ ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಈ ತತ್ಸಮ-ತದ್ಭವ ವಿಂಗಡಣೆ ಪಾಲಿ, ಪ್ರಾಕೃತ ಮೊದಲಾದ ಸಂಸ್ಕೃತಜನ್ಯ ಭಾಷೆಗಳ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ವಿಭಜನೆಯನ್ನು ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣಕ್ಕೆ ಅಳವಡಿಸಲು ನಡೆಸಿದ ಪ್ರಯತ್ನವಲ್ಲದೆ ಬೇರೇನಲ್ಲ. ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ಸಂಸ್ಕೃತಜನ್ಯ ಭಾಷೆಯಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ, ಪಾಲಿ-ಪ್ರಾಕೃತ ಭಾಷೆಗಳ ಈ ವಿಭಜನೆ ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿಲ್ಲ.

ಪಾಲಿ, ಪ್ರಾಕೃತ ಮೊದಲಾದ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಪದಗಳನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ವೇದಕಾಲದಿಂದ ಬುದ್ಧ ಮತ್ತು ಮಹಾವೀರರ ಕಾಲದ ವರೆಗೆ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ಬದಲಾವಣೆಗಳು ನಡೆದಿದ್ದುವು. ಇವುಗಳ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಈ ಭಾಷೆಗಳವೇ ಆದ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಇಂತಹ ಬದಲಾವಣೆಗಳಾವುವೂ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ನಡೆದಿರಲಿಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ ಅದರ ಪದಗಳು ಈ ಪದಗಳಿಗಿಂತ ತೀರ ಭಿನ್ನವಾಗಿ ಉಳಿದಿವೆ.

ಇಂತಹ ಬದಲಾವಣೆಗಳ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ತೋರಿಸುವ ಪಾಲಿ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಕೃತ ಪದಗಳನ್ನು ಅವುಗಳ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ 'ತದ್ಭವ' ಪದಗಳೆಂದು ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ. ಅನಂತರದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಇವೇ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ರಚಿಸಿದ ಬೌದ್ಧ ಮತ್ತು ಜೈನ ಪಂಡಿತರು ಹಲವಾರು ಪದಗಳನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆದಿದ್ದು, ಅವನ್ನು 'ತತ್ಸಮ' ಪದಗಳೆಂದು ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಪಾಲಿ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಕೃತ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲೇನೇ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಪದಗಳಿಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ನೇರವಾಗಿ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಪದಗಳು ಇಂಡೋ-ಆರ್ಯನ್ ಮೂಲದಿಂದ ಲೇನೇ ಬಂದಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ, ಇಲ್ಲವೇ ಬೇರೆ ಮೂಲಗಳಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಬಂದಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಇವನ್ನು ಈ ಭಾಷೆಯ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ 'ದೇಶಿ' ಇಲ್ಲವೇ 'ದೇಶಜ' ಪದಗಳೆಂದು ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಇಂತಹದೇ ಒಂದು ವಿಭಜನೆಯನ್ನು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅಳವಡಿಸುವುದಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಹಳೆಗನ್ನಡದಿಂದ ಹೊಸಗನ್ನಡದ ವರೆಗಿನ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಬದಲಾವಣೆಗಳ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ತೋರಿಸುವ ಠಾಲು (<ಠಾಲ್), ಠಣ್ಣ (<ಠಣ್), ನೂಕು (<ನೂಂಕು), ಠಬ್ಬು (<ಠಬ್ಬು) ಮೊದಲಾದವನ್ನು ತದ್ಭವಗಳೆಂದು ಕರೆಯಬೇಕು ಮತ್ತು ಅನಂತರದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹಳೆಗನ್ನಡದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಪಡೆದ ಪಾಡು, ಪಾಡೆ, ಪಾಲು, ಪಾಟ್ಟು ಮೊದಲಾದವನ್ನು ತತ್ಸಮಗಳೆಂದು ಕರೆಯಬೇಕು.

ಇವತ್ತಿನ ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ತತ್ಸಮ-ತದ್ಭವ ವಿಭಜನೆ ಇದಕ್ಕಿಂತ ತೀರ ಭಿನ್ನವಾಗಿದ್ದು, ಪ್ರಾಕೃತ ಭಾಷೆಯ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ನಡೆಸಿದ ವಿಭಜನೆಯ ನಕಲು ಮಾತ್ರ. ಅದರಿಂದ ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ರಚಿಸುವಲ್ಲಿ ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನವೂ ಸಿಗಲಾರದು (ಜಾಸ್ತಿ ವಿವರಗಳಿಗೆ ಭಟ್ ೨೦೦೫:೮೮ ನೋಡಿ).

೩.೮ ತಿರುಳು

ಮೇಲಿನ ಪರಿಶೀಲನೆಯಿಂದ ತಿಳಿಯುವುದೇನೆಂದರೆ, ಭಾಷೆಗಳು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಪದವರ್ಗಗಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಒಂದು ತೀರ ಭಿನ್ನವಾಗಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಹೀಗೆ ಭಿನ್ನವಾಗಿರಲು ಅವು ವಾಕ್ಯರಚನೆಗಾಗಿ ಬಳಸುವ ವಿಧಾನಗಳು ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಒಂದು ಭಿನ್ನವಾಗಿರುವುದೇ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ.

ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಸಂಸ್ಕೃತ ದಲ್ಲಿರುವ ಪದವರ್ಗಗಳೇ ಕನ್ನಡದಲ್ಲೂ ಇವೆಯೆಂದು ಹೇಳುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕೆ ನಾಮಪದ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯಾಪದ ಎಂಬುದಾಗಿ ಎರಡು ಮುಖ್ಯ ಪದವರ್ಗಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಸಾಕು. ಆದರೆ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಈ ಎರಡು ಪದ ವರ್ಗಗಳು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಗುಣಪದಗಳೆಂಬ ಮೂರನೆಯದೊಂದು ಮುಖ್ಯ ಪದ ವರ್ಗವನ್ನೂ ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ.

ಯಾಕೆಂದರೆ, ಗುಣಧರ್ಮವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪದಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ನಾಮಪದಗಳ ಹಾಗೆಯೇ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ, ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅವು ನಾಮ ಪದ ಗಳಿಗಿಂತ ತೀರ ಭಿನ್ನವಾಗಿರುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ.

ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವಿರುವ ಈ ಮುಖ್ಯವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸದ ಪರಿಣಾಮವಾಗಿ ಈ ಎರಡು ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವೆ ವ್ಯಾಕರಣದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಇನ್ನೂ ಹಲವಾರು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಈ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ನೋಡಿರುವೆವು.

೪. ಪದಗಳ ಒಳರಚನೆ

೪.೧ ಮುನ್ನೋಟ

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನಾಮಪದಗಳು, ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳು ಮತ್ತು ಗುಣಪದಗಳು ಎಂಬುದಾಗಿ ಮೂರು ಪದವರ್ಗಗಳಿಗೆ ಸೇರುವ ಪದಗಳು ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿವೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಹಿಂದಿನ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ನೋಡಿದ್ದೇವೆ.

ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡು ವರ್ಗಗಳಿಗೆ ಸೇರುವ ಪದಗಳು, ಎಂದರೆ ನಾಮಪದಗಳು ಮತ್ತು ಗುಣಪದಗಳು, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಪದವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೇರುತ್ತವೆ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿದೆ.

ಕನ್ನಡದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಗಮನಿಸದುದರಿಂದಾಗಿ ಕನ್ನಡ ಪದಗಳ ಒಳರಚನೆಯನ್ನು ವಿವರಿಸುವಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಹಲವಾರು ಕಡೆ ಎಡವಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಈ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ನೋಡಲಿದ್ದೇವೆ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಈ ಮೂರು ರೀತಿಯ ಪದಗಳಲ್ಲಿ (ನಾಮಪದ, ಕ್ರಿಯಾಪದ ಮತ್ತು ಗುಣಪದಗಳಲ್ಲಿ) ಕೆಲವಕ್ಕೆ ಒಳರಚನೆಯೆಂಬುದಿದೆ, ಆದರೆ ಇನ್ನು ಕೆಲವಕ್ಕೆ ಅಂತಹ ಒಳರಚನೆಯೆಂಬುದಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ನಾಮಪದ, ಗುಣಪದ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು.

ಗಾಣ + ಇಗ	ಗಾಣಿಗ
ಊರು + ಕೋಲು	ಊರುಗೋಲು
ತುಂಬು + ಅ	ತುಂಬಾ
ಕುಣಿ + ಇಸು	ಕುಣಿಸು

ಗಾಣಿಗ, ಊರುಗೋಲು, ತುಂಬಾ ಮತ್ತು ಕುಣಿಸು ಪದಗಳನ್ನು ಪ್ರತ್ಯಯಗಳ ಇಲ್ಲವೇ ಬೇರೆ ಪದಗಳ ಸೇರಿಕೆಯ ಮೂಲಕ ತಯಾರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಅವನ್ನು ಒಳರಚನೆಯುಳ್ಳ ಪದಗಳೆಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಆದರೆ ಇವುಗಳ ತಯಾರಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗಿರುವ ಗಾಣ, ತುಂಬು, ಊರು, ಕೋಲು ಮತ್ತು ಕುಣಿ ಪದಗಳನ್ನಾಗಲೀ ಇಲ್ಲವೇ ಮರ, ರಿಡ, ನೀರು, ಕೈ ಮೊದಲಾದ ಅಂತಹವೇ ಬೇರೆ ಹಲವಾರು ಪದಗಳನ್ನಾಗಲೀ ಈ ರೀತಿ

ಪ್ರತ್ಯಯ ಇಲ್ಲವೇ ಪದಗಳ ಸೇರಿಕೆಯಿಂದ ತಯಾರಿಸಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಅವನ್ನೆಲ್ಲ ಒಳರಚನೆಯಿಲ್ಲದ ಪದಗಳೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಪದಗಳಿಗಿರಬಲ್ಲ ಈ ಒಳರಚನೆಯ ಮಟ್ಟಿಗೆ ನಾಮಪದ, ಕ್ರಿಯಾಪದ ಮತ್ತು ಗುಣಪದಗಳ ನಡುವೆ ಹಲಕೆಲವು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ನಾಮಪದಗಳ ಒಳರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಎರಡು ವಿಧಾನಗಳು ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ: ಪದಗಳಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಬೇರೆ ಪದಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸುವ ವಿಧಾನವೊಂದು, ಮತ್ತು ಎರಡು ಪದಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟು ಸೇರಿಸಿ ಬೇರೊಂದು ಪದವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವ ವಿಧಾನ (ಸಮಾಸ) ಇನ್ನೊಂದು.

ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ವಿಧಾನ ಮಾತ್ರ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳ ಮತ್ತು ಗುಣ ಪದಗಳ ಒಳರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಎರಡನೆಯ ಸಮಾಸವೆಂಬ ವಿಧಾನ ನಾಮಪದಗಳ ಒಳರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವುದಲ್ಲದೆ ಕ್ರಿಯಾಪದ ಮತ್ತು ಗುಣಪದಗಳ ಒಳರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟು ಸೇರಿಸಿ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ ಯಾದರೂ (ಬಂದುಬಿಡು, ತಿಳಿಸಿಹೇಳು, ಮಾಡಿಕೊಡು) ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಕೆ ಯಾಗುವ ವಿಧಾನ ಬೇರೆ ರೀತಿಯದಾಗಿದ್ದು, ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಅದು ಪದ ರಚನೆಯ ವಿಧಾನವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ.

ಗುಣಪದಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಕನ್ನಡಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಗುಣಪದಗಳು ನಾಮಪದಗಳ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸೇರುವ ಕಾರಣ, ನಾಮಪದಗಳ ಹಾಗೆ ಅವನ್ನೂ ಸಮಾಸವೆಂಬ ವಿಧಾನದಿಂದ ಸಾಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅವು ಬೇರೆಯೇ ಒಂದು ಪದವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸೇರುವುದಾದ ಕಾರಣ ಇದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

೪.೧.೧ ಹೆಸರಿಸುವುದು ಮತ್ತು ವರ್ಣಿಸುವುದು

ನಾಮಪದ, ಕ್ರಿಯಾಪದ ಮತ್ತು ಗುಣಪದಗಳನ್ನು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಮೂರು ರೀತಿಯ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಕನ್ನಡದ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸುತ್ತೇವೆಂಬುದನ್ನು ಹಿಂದಿನ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ನೋಡಿದ್ದೇವೆ.

ವ್ಯಕ್ತಿ, ವಸ್ತು ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ, ಘಟನೆಗಳನ್ನು ನಿರ್ದೇಶಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಗುಣಧರ್ಮಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಗುಣಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಮೂರು ಪದವರ್ಗಗಳಿರುವ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಸೂಚಿಸಬಹುದು.

ಈ ಮೂರು ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿ, ವಸ್ತು ಮೊದಲಾದುವನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ಹೆಸರಿಸುವುದು ಮತ್ತು ವರ್ಣಿಸುವುದು ಎಂಬ ಎರಡು ವಿಧಾನಗಳ ಮೂಲಕ ನಡೆಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಆದರೆ ಉಳಿದ ಎರಡು ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ (ಎಂದರೆ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ನಿರ್ದೇಶಿಸುವ ಮತ್ತು ಗುಣಧರ್ಮಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ) ಇಂತಹ ವೈವಿಧ್ಯತೆಯಿಲ್ಲ. (ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿವರಗಳಿಗೆ ಭಟ್ ೨೦೦೨, ೨೦೦೪ ನೋಡಿ).

ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ನಾಮಪದಗಳೆಲ್ಲವೂ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದೊಂದು ವ್ಯಕ್ತಿ, ವಸ್ತು ಇಲ್ಲವೇ ವಿಷಯದೊಂದಿಗೆ ರೂಢಿಯಿಂದ ಸಂಬಂಧಿಸಿರುತ್ತವೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಅವು ಹೆಸರಿಸುವ ವಿಧಾನದ ಮೂಲಕ ಮಾತ್ರವೇ ವ್ಯಕ್ತಿ, ವಸ್ತು ಮೊದಲಾದುವನ್ನು ಗುರುತಿಸಬಲ್ಲವು.

ಇದು ಒಳರಚನೆಯಿಲ್ಲದ ಮರ, ಕಲ್ಲು ಮೊದಲಾದ ನಾಮಪದಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಕಟ್ಟಡ, ಮೆಟ್ಟಲು, ಹೊದಿಕೆ, ಕಲ್ಲಿದ್ದಲು, ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಮೊದಲಾದ ಒಳರಚನೆಯಿರುವ ನಾಮಪದಗಳಿಗೂ ಅನ್ವಯಿಸುವಂತಹ ಸಂಗತಿ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಒಳರಚನೆಯಿದ್ದರೂ ಅದರ ಮೂಲಕ ಈ ನಾಮಪದಗಳ ಅರ್ಥವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಪದಕ್ಕೆ ಒಳರಚನೆಯಿದ್ದು, ಚಿಕ್ಕ ಮತ್ತು ಅಮ್ಮ ಎಂಬ ಎರಡು ಪದಗಳು ಅದರ ಅಂಗಗಳಾಗಿ ಬಂದಿವೆ. ಆದರೆ, ಈ ಒಳರಚನೆಯ ಸಹಾಯದಿಂದ ಆ ಪದದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತಿಳಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಪದ ತಾಯಿಯ ತಂಗಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆಯಲ್ಲದೆ, ತಾಯಿಗಿಂತ ಎಲ್ಲಾ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲೂ ಚಿಕ್ಕವಳಾಗಿರುವ ಹೆಂಗಸನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಆಕೆ ನಂಟಿನಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ತಾಯಿಗಿಂತ ಚಿಕ್ಕವಳಲ್ಲದೆ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಾಗಲೀ ಇಲ್ಲವೇ ಗಾತ್ರದಲ್ಲಾಗಲೀ ಚಿಕ್ಕವಳಾಗಿರಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ.

ಹೆಸರಿಸುವುದು ಮತ್ತು ವರ್ಣಿಸುವುದು ಎಂಬ ಈ ಎರಡು ವಿಧಾನಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೆಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಕೆಳಗಿನ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬಹುದು.

- (೧) ರಾಜುವಿಗ್ ಒಂದು ಕೆಂಪು ಟೊಪ್ಪಿ ಸಿಕ್ಕಿದೆ
- (೨) ಅಗಸ ಕತ್ತೆಗ್ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದಾನೆ

(೧)ನೇ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಿಗು ಕ್ರಿಯಾಪದ ಒಂದು ಘಟನೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ರಾಜು ನಾಮಪದ ಆ ಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರುವ (ಎಂದರೆ ಒಂದು ಟೊಪ್ಪಿಯನ್ನು ಪಡೆದಿರುವ) ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತದೆ. ಟೊಪ್ಪಿ ನಾಮಪದ

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಅದೇ ಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರುವ (ಎಂದರೆ ರಾಜುವಿಗೆ ದೊರೆತಿರುವ) ಒಂದು ವಸ್ತುವನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತದೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ ಅದೇ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಕೆಂಪು ಗುಣಪದ ಟೊಪ್ಪಿ ನಾಮಪದೊಂದಿಗೆ ಅದರ ವಿಶೇಷಣವಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದು, ಒಂದು ಗುಣಧರ್ಮವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಆ ಗುಣಧರ್ಮದ ಮೂಲಕ ಅದು ಆ ನಾಮಪದದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಕೆಂಪು ಟೊಪ್ಪಿ ಎಂಬುದು ಕೆಲವು ಟೊಪ್ಪಿಗಳನ್ನು (ಕೆಂಪು ಬಣ್ಣದವುಗಳನ್ನು) ಮಾತ್ರ ವರ್ಣಿಸಬಲ್ಲದಾದ ಕಾರಣ ಅದರ ವ್ಯಾಪ್ತಿ ಬರೀ ಟೊಪ್ಪಿ ಪದಕ್ಕಿರುವ ವ್ಯಾಪ್ತಿಗಿಂತ ಕಡಿಮೆ.

ಈ ಮೇಲಿನ ಕಾರಣಗಳಿಗಾಗಿ, (೧)ನೇ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ರಾಜು ನಾಮಪದ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೆಸರಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಗುರುತಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಕೆಂಪು ಟೊಪ್ಪಿ ನಾಮಪದಕಂತೆ ಒಂದು ವಸ್ತುವನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಗುರುತಿಸುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ರಾಜು ಪದಕ್ಕೆ ಒಳರಚನೆಯೆಂಬುದಿಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ ಅದು ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೆಸರಿಸಬಲ್ಲದಲ್ಲದೆ ವರ್ಣಿಸಲಾರದು. ಆದರೆ ಕೆಂಪು ಟೊಪ್ಪಿ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಒಳರಚನೆಯಿದ್ದು, ಅಂತಹ ರಚನೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಅದಕ್ಕೆ ಅರ್ಥ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಈ ಅರ್ಥದ ಮೂಲಕ ಅದು ಒಂದು ವಸ್ತುವನ್ನು ವರ್ಣಿಸಿ ಗುರುತಿಸಬಲ್ಲದು.

ರಾಜು, ಹರಿ, ಬೆಂಗಳೂರು, ಅಜಿತ್, ಮೊದಲಾದ ಅಂಕಿತ ನಾಮಗಳು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಮರ, ರಿಡ, ಕತ್ತೆ, ಕಲ್ಲು ಮೊದಲಾದ ರೂಢನಾಮಗಳೂ ಹೆಸರಿಸುವ ವಿಧಾನದ ಮೂಲಕ ಮಾತ್ರವೇ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಇಲ್ಲವೇ ವಸ್ತುವನ್ನು ಗುರುತಿಸಬಲ್ಲವು. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಇಂತಹ ರೂಢನಾಮಗಳಿಗೂ ಒಳರಚನೆಯೆಂಬುದಿಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ ಅವುಗಳ ಮೂಲಕ ವರ್ಣನೆಯೊಂದನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಮೇಲೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ (೨)ನೇ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಗಸ ಮತ್ತು ಕತ್ತೆ ಎಂಬ ಎರಡು ರೂಢನಾಮಗಳೂ ಹೆಸರಿಸುವ ವಿಧಾನದ ಮೂಲಕ ಅನುಕ್ರಮವಾಗಿ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಒಂದು ಪ್ರಾಣಿಯನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತವೆ.

ವರ್ಣಿಸುವ ವಿಧಾನದ ಮೂಲಕ ವ್ಯಕ್ತಿ, ವಸ್ತು ಮೊದಲಾದುವನ್ನು ಗುರುತಿಸಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಒಳರಚನೆಯಿರುವ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸುವುದು ಅತ್ಯವಶ್ಯ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಒಳರಚನೆಯಿರುವ ಪದಗಳ ಮೂಲಕ ಮಾತ್ರ ವರ್ಣನೆಯೊಂದನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ನಾಮಪದಗಳ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳ ಇಲ್ಲವೇ ಗುಣಪದಗಳ ರೂಪಗಳನ್ನು ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದು ಅವು ವರ್ಣಿಸುವ ವಿಧಾನದ ಮೂಲಕ ಗುರುತಿಸುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಡೆಸಬಲ್ಲವು.

- (೪) ಅವನ ಬರೆಯುವಿಕೆ ಇನ್ನೂ ಮುಗಿದಿಲ್ಲ
 (೫) ಅವನ ದೊಡ್ಡತನವನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಬಲ್ಲರು

(೪-೫) ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಬರೆ ಕ್ರಿಯಾಪದದ ನಾಮರೂಪವಾಗಿರುವ ಬರೆಯುವಿಕೆ ಎಂಬುದು ಮತ್ತು ದೊಡ್ಡ ಗುಣಪದದ ನಾಮರೂಪವಾಗಿರುವ ದೊಡ್ಡತನ ಎಂಬುದು ವರ್ಣಿಸುವ ವಿಧಾನದ ಮೂಲಕ ಅನುಕ್ರಮವಾಗಿ ಒಂದು ಘಟನೆ ಯನ್ನು ಮತ್ತು ಒಂದು ಗುಣಧರ್ಮವನ್ನು ಗುರುತಿಸಿವೆ. ಈ ಪದಗಳ ಅರ್ಥವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅವುಗಳ ಒಳರಚನೆಯ ಸಹಾಯದಿಂದ ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯ ವಿರುವ ಕಾರಣ, ಅವನ್ನು ಒಂದು ವರ್ಣನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಆದರೆ ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಪ್ರತ್ಯಯಗಳ ಮೂಲಕ ಇಲ್ಲವೇ ಸಮಾಸದ ಮೂಲಕ ಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವ ನಾಮಪದಗಳಿಗೆ ಒಳರಚನೆಯಿದ್ದರೂ ಅವು ಈ ರೀತಿ ವ್ಯಕ್ತಿ, ವಸ್ತು ಮೊದಲಾದವನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವ ವಿಧಾನದ ಮೂಲಕ ಗುರುತಿಸಲಾರವು. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ಅವುಗಳ ಸರಿಯಾದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಅವುಗಳ ಒಳರಚನೆಯನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಮಾತ್ರವೇ ಕಂಡು ಹಿಡಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.

ನಾಮಪದಗಳ ಮೂಲಕ ವರ್ಣಿಸುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕಾಗಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅವನ್ನು ಒಂದು ನಾಮಪದಕಂಠೆಯ ಅಂಗವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಬಳಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಯಿದೆ. ಮೇಲೆ (೧)ನೇ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಕೌಂಪ್ರ ಟೊಪ್ಪಿ ಎಂಬ ನಾಮ ಪದಕಂಠೆ ಈ ರೀತಿ ಒಂದು ವರ್ಣನೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಅದರ ಮೂಲಕ ವಸ್ತು ವೊಂದನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತಿದೆ.

ನಾಮಪದಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಸರಿಸುವುದು ಮತ್ತು ವರ್ಣಿಸುವುದು ಎಂಬ ಈ ಎರಡು ಗುರುತಿಸುವ ವಿಧಾನಗಳು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಇನ್ನಷ್ಟು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಯಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಜೋಡುಪದ (ಸಮಸ್ತಪದ) ಗಳಿಗೂ ಪದಕಂಠೆಗಳಿಗೂ ನಡುವಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯುವುದು ಅವಶ್ಯ.

ಇವೆರಡನ್ನೂ ಎರಡು ಪದಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟು ಸೇರಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ತಯಾರಿಸಲಾಗಿದೆಯೇನೋ ನಿಜ; ಆದರೆ, ಜೋಡುಪದಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸುವಲ್ಲಿ ಸಮಾಸವೆಂಬ ಪದರಚನೆಯ ವಿಧಾನವನ್ನು ಬಳಸಲಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಪದಕಂಠೆ ಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸುವಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕಿಂತ ತೀರ ಭಿನ್ನವಾಗಿರುವ ವಾಕ್ಯರಚನೆಯ ವಿಧಾನವನ್ನು ಬಳಸಲಾಗಿದೆ.

೪.೧.೨ ಜೋಡುಪದಗಳು ಮತ್ತು ಪದಕಂಠೆಗಳು

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಜೋಡುಪದಗಳು ಹೆಸರಿಸುವ ವಿಧಾನದಿಂದ ಮತ್ತು ಪದಕಂಠೆಗಳು ವರ್ಣಿಸುವ ವಿಧಾನದಿಂದ ವ್ಯಕ್ತಿ, ವಸ್ತು ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತವೆ.

ಈ ಎರಡು ವಿಧಾನಗಳ ನಡುವಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ ಕನ್ನಡದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಮಾವಿನ ಮರ, ನೆರೆಮನೆ ಸುದ್ದಿ, ಕೆಟ್ಟ ಬುದ್ಧಿ, ಬಿಳಿಯ ಬಟ್ಟೆ ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಸಮಸ್ತಪದ(ಜೋಡುಪದ)ಗಳೆಂದು ಕರೆದಿದ್ದಾರೆ. ನಿಜಕ್ಕೂ ಇವೆಲ್ಲ ಪದಕಂಠೆಗಳಾಗಿದ್ದು ವರ್ಣಿಸುವ ವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವಲ್ಲದೆ ಹೆಸರಿಸುವ ವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ನಾಮಪದಗಳಿಗಿರುವ ಒಳರಚನೆಯೆಂಬುದು ನಿಜಕ್ಕೂ ಅವುಗಳ ಚರಿತ್ರೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ವಿಷಯ. ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಪದವೊಂದನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿ ಮಾಡುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಮೂಡಿಬಂದಾಗ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಒಂದು ಪದಕ್ಕೆ ಪ್ರತ್ಯಯವೊಂದನ್ನು ಸೇರಿಸಿ, ಇಲ್ಲವೇ ಬೇರೊಂದು ಪದವನ್ನು ಸೇರಿಸಿ, ಹೊಸ ಪದವೊಂದನ್ನು ಸಿದ್ಧಗೊಳಿಸಿರಬೇಕು. ಅನಂತರ ಅದು ಜನರ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಬರವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಗೆ ಬಂದು ಭಾಷೆಯ ಪದವಾಗಿರಬೇಕು.

ನಿಜಕ್ಕೂ ಇಂತಹ ಒಳರಚನೆಯಿರುವ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸುವವರಿಗೆ ಅವುಗಳ ಒಳರಚನೆಯೆಂತಹದು ಎಂಬ ವಿಷಯ ತಿಳಿದಿರಬೇಕೆಂದೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಈ ಪದಗಳ ಅರ್ಥವನ್ನು ಇತರ ಒಳರಚನೆಯಿಲ್ಲದ ಪದಗಳ ಹಾಗೆ ಅವುಗಳ ಬಳಕೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೇನೇ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದಲ್ಲದೆ ಅವುಗಳ ಒಳರಚನೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ನಿರ್ಧರಿಸುವುದು ಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯ.

ಕೆಲವು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಇಂತಹ ಒಳರಚನೆಯ ಸಹಾಯದಿಂದ ಒಂದು ಪದದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಊಹಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಬಹುದು.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಜಲಜನಕ ಪದಕ್ಕೆ ಒಳರಚನೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ 'ನೀರನ್ನು ಉಂಟು ಮಾಡುವಂತಹದು' ಎಂಬ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಆದರೆ ಬರಿಯ ಈ ಅರ್ಥದ ಸಹಾಯದಿಂದ ಅದು ಯಾವ ವಸ್ತುವನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.

ಅದು ಒಂದು ರೀತಿಯ ಅನಿಲವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ ಎಂಬ ವಿಷಯ ತಿಳಿದಿದೆ ಯಾದರೂ ಜಲಜನಕ ಮತ್ತು ಆಮ್ಲಜನಕಗಳೆಂಬ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಅನಿಲಗಳು ಈ 'ನೀರನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡುವ' ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವುದಾದ ಕಾರಣ, ಜಲಜನಕ ಪದ ಆ ಎರಡು ಅನಿಲಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯದನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತದೆ

ಎಂಬುದನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಆ ಪದದ ಬಳಕೆಯೆಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದಿದ್ದರೆ ಮಾತ್ರ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯ.

ಪದಕಂಠೆಗಳ ಬಳಕೆ ಇದಕ್ಕಿಂತ ತೀರ ಭಿನ್ನವಾದುದು. ಅದರ ಅಂಗಗಳಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಪದ ಮತ್ತು ಪ್ರತ್ಯಯಗಳ ಅರ್ಥವನ್ನಾಧರಿಸಿ ಅದರ ಅರ್ಥ ವೇನೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ ಮತ್ತು ಆ ಅರ್ಥವನ್ನವಲಂಬಿಸಿ ಅದು ಎಂತಹ ವ್ಯಕ್ತಿ ಇಲ್ಲವೇ ವಸ್ತುವನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಹೊಸಬಟ್ಟೆ ಎಂಬುದು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪದಕಂಠೆಯಾಗಿದ್ದು, ಅದು ವರ್ಣಿಸುವ ಕ್ರಿಯೆಯ ಮೂಲಕ ವಸ್ತುವೊಂದನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತದೆ. ಹೊಸದಾಗಿರುವ ಯಾವ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನು ಬೇಕಿದ್ದರೂ ಈ ಪದಕಂಠೆಯ ಮೂಲಕ ಗುರುತಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಪದಗಳಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಸಿದ್ಧವಾಗಿರುವ ಪದಗಳೂ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಜೋಡುಪದಗಳ ಹಾಗೆಯೇ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಅವುಗಳ ಅರ್ಥವನ್ನು ಅವುಗಳ ಒಳರಚನೆಯ ಸಹಾಯದಿಂದ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಮತ್ತು ಸರಿಯಾಗಿ ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ಬಳಕೆಯೆಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯುವುದರ ಮೂಲಕ ಮಾತ್ರವೇ ಅವುಗಳ ಸರಿಯಾದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಮೆಟ್ಟಿಲು ಪದವನ್ನು ಮೆಟ್ಟು ಕ್ರಿಯಾಪದಕ್ಕೆ ಅಲು ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ರಚಿಸಲಾಗಿದೆಯೆಂದು ನಮಗೆ ತಿಳಿದಿದ್ದರೂ ಅದರಿಂದ ಆ ಪದ ನಿಜಕ್ಕೂ ಸೂಚಿಸುವ ವಸ್ತು ಎಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಊಹಿಸಿ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಅಲು ಪ್ರತ್ಯಯಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಅರ್ಥಗಳನ್ನು ಕೊಡುವ ಶಕ್ತಿಯಿದೆ.

ಮೆಟ್ಟಿಲು ಪದದಲ್ಲಿ ಈ ಅಲು ಪ್ರತ್ಯಯ ಒಂದು ಜಾಗವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ, ಶೆಮ್ಮೆಲು ಪದದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಬಿಲಿಳಲು ಪದದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕ್ರಿಯೆಯ ಮೂಲಕ ಪಡೆದಿರುವ ವಸ್ತುವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತದ ನಾಮಪದಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಹೆಸರಿಸುವ ಮತ್ತು ವರ್ಣಿಸುವ ವಿಧಾನಗಳ ನಡುವಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಬಹಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ನಶಿಸಿಹೋಗಿದೆ. ಸಂಸ್ಕೃತ ಮಾತಿನ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಮುಂದುವರಿಯದೆ ಬರಿಯ ಬರಹದ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಉಳಿದಿರುವುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಿರಬೇಕು.

ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಜೋಡುಪದ ಮತ್ತು ಪದಕಂಠೆಗಳ ನಡುವೆ ಅರ್ಥದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಬಳಕೆಗಳಲ್ಲೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇನೂ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂಗಗಳಾಗಿ ಬರುವ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಕೊನೆಯದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಉಳಿದವು

ಗಳೊಂದಿಗೆ ಬರುವ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಲೋಪಗೊಳಿಸಿ ಬಳಸಿದಾಗಲೆಲ್ಲ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಜೋಡುಪದ ಸಿದ್ಧಿಸುತ್ತದೆ.

೪.೨ ಕೃತ್ ಮತ್ತು ತದ್ಧಿತ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು

ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಯ ಇನ್ನೊಂದು ಮೈಶಿಷ್ಟ್ಯವೇನೆಂದರೆ, ಅದರಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಕ್ರಿಯಾಧಾತುಗಳಿಂದ ಸಾಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ದಿಶ್ 'ದಿಕ್ಕು', ಯುದ್ಧ 'ಯುದ್ಧ', ಪದ್ 'ಕಾಲು', ಮಹ್ 'ಮೊಡ್ಡ' ಮೊದಲಾದ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಅಪವಾದಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕಾಣಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಎಂದರೆ, ಒಳರಚನೆಯಿಲ್ಲದ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ಎಲ್ಲವೂ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಧಾತುಗಳಾಗಿವೆ. ಅಂತಹ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಮಾತ್ರ (ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ) ನಾಮಪದಗಳಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆಯಾದರೂ 'ಸೊನ್ನೆ' ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಬಳಸುವ ಮೂಲಕ ಅವನ್ನೂ ಕ್ರಿಯಾಧಾತುಗಳಿಂದ ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಧಾತು ಪದವನ್ನು ಕ್ರಿಯಾಧಾತು ಎಂಬ ಅರ್ಥದಲ್ಲೇನೇ ಬಳಸುವುದು ರೂಢಿ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲೂ ಹಲವಾರು ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಗುಣಪದಗಳನ್ನು ಕ್ರಿಯಾಧಾತುಗಳಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯಾದರೂ, ಆ ರೀತಿ ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದಂತಹ ನಾಮಪದಗಳು ಮತ್ತು ಗುಣಪದಗಳು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಹಲವಿವೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಮರ, ಝ, ಕಲ್ಲು, ಕರು, ಕಾಲು, ಹಲ್ಲು, ನಾರು, ನೂರ ಮೊದಲಾದ ಹಲವಾರು ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಹಿರಿ, ಹಾಳು, ತೆಳು, ನಡು ಮೊದಲಾದ ಹಲವು ಗುಣಪದಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಧಾತುಗಳಿಂದ ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.

ಹಾಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡದ ಧಾತುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಹಾಗೆ ಕ್ರಿಯಾಧಾತುಗಳೆಂಬ ಒಂದೇ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಅವನ್ನು ಸಂದರ್ಭಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಹಾಗೆ ಕ್ರಿಯಾಧಾತು, ನಾಮಧಾತು, ಮತ್ತು ಗುಣಧಾತು ಎಂಬುದಾಗಿ ಮೂರು ವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ವಿಂಗಡಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವಿರುವ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೆಳಗಿನ ನಾಮಪದಗಳು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತೋರಿಸಿಕೊಡುತ್ತವೆ.

ನಾಮಪದಗಳು		ಕ್ರಿಯಾಧಾತುಗಳು	
ಸ್ವಪ್ನ	'ಕನಸು'	ಸ್ವಪ್ನ	'ಕನಸು ಕಾಣು'
ಕ್ಷೇತ್ರ	'ಗದ್ದೆ'	ಕ್ಷಿ	'ವಾಸವಾಗಿರು'

ಪದಗಳ ಒಳರಚನೆ

ಶಿಖರ	'ತುದಿ'	ಶಿ	'ಚೂಪು ಮಾಡು'
ದಕ್ಷಿಣ	'ತೆಂಕ, ಬಲ'	ದಕ್ಷ	'ಸಮರ್ಥನಾಗಿರು'
ವೃದ್ಧ	'ಮುದಿ'	ವೃದ್ಧ	'ಬೆಳೆ'
ಘಟ	'ಕೊಡ'	ಘಟ	'ತಯಾರಿಸು'
ಧನು	'ಬಿಲ್ಲು'	ಧನ	'ಜೋರಾಗಿ ಹೋಗಿಸು'
ವೃಕ್ಷ	'ಮರ'	ವೃಕ್ಷ	'ಬೆಳೆ'
ಅಕ್ಷಿ	'ಕಣ್ಣು'	ಅಕ್ಷಿ	'ಭೇಟಿ ಮಾಡು'
ಚೀರಣ	'ಹಳ್ಳಿ'	ಚುರ್	'ಹಳೆಯದಾಗು'

ಮೇಲೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಸಂಸ್ಕೃತದ ನಾಮಪದಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕ್ರಿಯಾಧಾತುಗಳಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ರಚಿಸಲಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಅವಕ್ಕೆ ಅರ್ಥಗಳಾಗಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಕನ್ನಡದ ನಾಮಪದ ಇಲ್ಲವೇ ಗುಣಪದಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನೂ ಈ ರೀತಿ ಕ್ರಿಯಾಧಾತುವಿನಿಂದ ತಯಾರಿಸಿಲ್ಲ.

ಸಂಸ್ಕೃತ ನಾಮಪದಗಳ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಈ ಗುಣಧರ್ಮವನ್ನು ಆಧಾರವಾಗಿರಿಸಿ, ಅವನ್ನು ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಕೃದಂತ, ತದ್ಧಿತಾಂತ ಮತ್ತು ಸಮಾಸ ಎಂಬುದಾಗಿ ಮೂರು ವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ವಿಂಗಡಿಸುತ್ತಾರೆ. ಕ್ರಿಯಾಧಾತುಗಳಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯಯವೊಂದನ್ನು ಸೇರಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ತಯಾರಾದ ನಾಮಪದಗಳು ಕೃದಂತಗಳು; ಆ ರೀತಿ ತಯಾರಾಗಿರುವ ನಾಮಪದಗಳಿಗೆ ಬೇರೊಂದು (ತದ್ಧಿತ) ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಸೇರಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ತಯಾರಾದ ನಾಮಪದಗಳು ತದ್ಧಿತಾಂತಗಳು; ಮತ್ತು ಎರಡು ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ತಯಾರಾದ ನಾಮಪದಗಳು ಸಮಾಸಗಳು (ಜೋಡುಪದಗಳು).

ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ಎಲ್ಲಾ ಪದಗಳನ್ನೂ ಕ್ರಿಯಾಧಾತುಗಳಿಂದ ಸಾಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯಾದ ಕಾರಣ ಇಂತಹ ವಿಭಜನೆ ಆ ಭಾಷೆಯ ವ್ಯಾಕರಣಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗಿದೆ.

ಆದರೆ ಕನ್ನಡದ ನಾಮಪದ ಮತ್ತು ಗುಣಪದಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವನ್ನು ಆ ರೀತಿ ಕ್ರಿಯಾಧಾತುಗಳಿಂದ ಸಾಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ, ಕೃದಂತ, ತದ್ಧಿತಾಂತ ಮತ್ತು ಸಮಾಸಗಳೆಂಬ ನಾಮಪದಗಳ ವಿಭಜನೆ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾದುದಲ್ಲ.

ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಕನ್ನಡದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವರೂ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಆ ವಿಭಜನೆಯನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅಳವಡಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗದಂತಹ ಪದಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕೆಲವರು ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ನಾಮ ಎಂಬ ನಾಲ್ಕನೆಯ ಪದವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕೃದಂತ, ತದ್ಧಿತಾಂತ, ಸಮಾಸ ಮತ್ತು ನಾಮ ಎಂಬ ನಾಲ್ಕು ಪದವರ್ಗಗಳವೆಯೆಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳಿಗೆ ಸೇರುವ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕೃತ್‌ಪ್ರತ್ಯಯಗಳೆಂದು ಮತ್ತು ನಾಮಪದಗಳಿಗೆ ಸೇರುವ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ತದ್ಧಿತ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸುವ ಇನ್ನೊಂದು ವಿಧಾನವನ್ನೂ ಕೆಲವರು ಕನ್ನಡ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಅನುಸರಿಸಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ.

ಇದೂ ಒಂದು ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯಾಕರಣದ ಅನುಕರಣೆಯೇ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆ ಎಲ್ಲಾ ನಾಮಪದಗಳನ್ನೂ ಕ್ರಿಯಾ ಧಾತುವಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯಯವೊಂದನ್ನು ಸೇರಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ತಯಾರಿಸಲಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಮೇಲೆ ನೋಡಿರುವೆವು. ಹಾಗಾಗಿ, ಅವುಗಳ (ಎಂದರೆ ನಾಮಪದಗಳ) ಅನಂತರ ಬರುವ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳೆಲ್ಲ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ತದ್ಧಿತ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಾಗುತ್ತವೆ (ಎಂದರೆ 'ಮೊದಲನೆಯ' ಪ್ರತ್ಯಯವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ).

ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಧಾತುಗಳಿಂದ ತಯಾರಿಸಿಲ್ಲವಾದ ನಾಮಪದಗಳೂ ಬೇಕಾದಷ್ಟಿವೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ನಾಮಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಬರುವ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳೇ. ಎಂದರೆ, ಈ ಎರಡನೆಯ ವಿಧಾನವನ್ನು ಬಳಸುವವರು ಸಂಸ್ಕೃತದ ಕೃತ್ ಮತ್ತು ತದ್ಧಿತ ಎಂಬ ಪಾರಿಭಾಷಿಕ ಪದಗಳಿಗೆ ಮೊದಲನೆಯ ಮತ್ತು ಅನಂತರದ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳೆಂಬ ಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯಾಕರಣದಲ್ಲಿರುವ ಅರ್ಥಕ್ಕಿಂತ ಬೇರೆಯೇ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಆದರೆ ಇಂತಹ ತೇಪೆ ಕೆಲಸ ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ತೀರಾ ಅಸಮರ್ಪಕವಾದುದೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ.

ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವಿರುವ ಇನ್ನೊಂದು ವ್ಯತ್ಯಾಸವೂ ಮೇಲಿನ ವಿಭಜನೆ ಕನ್ನಡದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ತೋರಿಸಿ ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಬಡವ, ಕಳವು, ನೋವು, ಬರಹ, ಬಿರುಕು ಮೊದಲಾದ ಒಂದೇ ಒಂದು ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನೊಳಗೊಂಡಿರುವ ಸಾಧಿತ ಪದಗಳೇ ಜಾಸ್ತಿ. ಎರಡು ಅಥವಾ ಜಾಸ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡಿರುವ ತಿಳುವಳಿಕೆ, ಬರವಣಿಗೆ, ಬಿಲ್ಲುಗಾರಿಕೆ ಎಂಬಂತಹ ಸಾಧಿತ ಪದಗಳು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ.

ಇದಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಅಥವಾ ಜಾಸ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡಿರುವ ಪದಗಳು ಬೇಕಾದಷ್ಟಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು.

<u>ಧಾತು</u>	<u>ಕೃದಂತ</u>	<u>ತದ್ಧಿತಾಂತ</u>
ಕೃ	ಕಠಣ್ಯ	ಕಠಣ್ಯತ್ವ
ಮನ್	ಮತಿ	ಮತಿಮತ್

ಪದಗಳ ಒಳರಚನೆ

ಜಿ	ಜಿಯ	ಜಿಯ್ಯ
ಶುಚ್	ಶುಚಿ	ಶೌಚ
ಪೃಥ್	ಪೃಥು	ಪೌಥಿವ
ದಿವ್	ದೇವ	ದೈವ
ಬುಧ್	ಬುದ್ಧಿ	ಬುದ್ಧಿಮತ್
ಜ್ಞಾ	ಜ್ಞಾನ	ಜ್ಞಾನಿನ್
ವಚ್	ವಾಚ್	ವಾರ್ಷಿನ್

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಒಳರಚನೆಯಿರುವ ಪದಗಳನ್ನು ಕೃದಂತ, ತದ್ಧಿತಾಂತ ಮತ್ತು ಸಮಾಸ ಎಂಬುದಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಿದಾಗ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಒಂದೇ ಪ್ರಮಾಣದ ಮೂರು ಪದವರ್ಗಗಳು ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತವೆ.

ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಿರುವ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪದಗಳಲ್ಲೂ ಒಂದೇ ಪ್ರತ್ಯಯ ಕಾಣಿಸುವುದಾದ ಕಾರಣ, ಮೇಲಿನ ಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯಾಕರಣದ ನಿಯಮ ವನ್ನು ಬಳಸಿದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪದಗಳನ್ನೂ 'ಕೃದಂತ' ಎಂಬ ಒಂದೇ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ತದ್ಧಿತಾಂತ ಎಂಬ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಲು ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಪದಗಳು ಮಾತ್ರ ಉಳಿಯುತ್ತವೆ. ಕನ್ನಡದ ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ವಿಭಜಿಸಲು ಬೇರೆಯೇ ಆಧಾರವನ್ನು ಬಳಸುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದೆನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಇದೂ ಒಂದು ಕಾರಣ.

೪.೩ ಪದದ ಮೊದಲು ಮತ್ತು ಅನಂತರ ಬರುವ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳೆಲ್ಲವೂ ಪದದ ಅನಂತರ ಬರುವವುಗಳು (ಮೆಚ್ಚು-ಗ್, ನಡ-ತ್, ಅಳಿ-ವು, ಬಡ-ವ, ಗಾಣ್-ಇಗ). ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ಪದದ ಮೊದಲೂ ಬರಬಲ್ಲವು (ಪ್ರ-ಕೃತಿ, ಪ್ರ-ಭಾವ, ವಿ-ನಾಶ, ಅ-ಭಾವ, ಅ-ಸತ್ಯ), ಅನಂತರವೂ ಬರಬಲ್ಲವು (ರಸ-ರಸಿಕ, ನಟ-ನಟ, ಪದ-ಪದ್ಯ, ಸನ್ಯಾಸಿ-ಸನ್ಯಾಸಿನಿ).

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿಯೂ ಹೆಚ್ಚಿನ, ಹಿಂಗಾಲು, ಕೆಮ್ಮಣ್ಣು, ಇನ್ನೂರು ಮೊದಲಾದ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಜೇನು, ಕಾಲು, ಮಣ್ಣು, ನೂರು ಮೊದಲಾದ ಪದಗಳ ಮೊದಲು ಬರುವ ಹೆಚ್, ಹಿಂ, ಕೆಂ, ಇನ್ ಎಂಬಂತಹ 'ಪ್ರತ್ಯಯ'ಗಳಿವೆಯೆಂದು ಕೆಲವರು ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ವಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ (ಶ್ರೀಧರ್ ೧೯೯೫ ನೋಡಿ).

ಆದರೆ ಇವನ್ನು ಪ್ರತ್ಯಯಗಳೆಂದು ಹೇಳುವ ಬದಲು ಪದಗಳೆಂದು ಹೇಳಿ, ಹೆಚ್ಚಿನ ಮೊದಲಾದವುಗಳು ಜೋಡುಪದಗಳೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸುವುದೇ ಒಳ್ಳೆಯದೆಂದು ಬೇರೆ ಕೆಲವರು ವಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ (ತಿರುಮಲೇಶ್ ೧೯೯೭ ನೋಡಿ). ಕೇಶಿರಾಜನೇ ಮೊದಲಾದ ಪ್ರಾಚೀನ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳೂ ಹೀಗೆಯೇ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಇಂತಹ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ಮೊದಲಿಗೆ ಬರುವ ಅಂಶಗಳು (ಹೆಚ್, ಉಂ, ಕೆಂ, ಇನ್ ಮೊದಲಾದವು) ಪ್ರತ್ಯಯಗಳೆಂದು ಹೇಳಿದಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರು ಎಂಬಂತಹ ಕೆಲವು ಪದಗಳು ಎರಡು ಪ್ರತ್ಯಯಗಳ ಸೇರಿಕೆಯಿಂದ (ಎಂದರೆ ಧಾತುವಿಲ್ಲದೆಯೇ) ತಯಾರಾಗಿವೆಯೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾದೀತು.

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಪದಗಳಿಗೆ ಇಲ್ಲವೇ ಧಾತುಗಳಿಗೆ ಸೇರಿಸಿ ಹೊಸ ಪದಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸುತ್ತೇವಲ್ಲದೆ ಎರಡು ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಒಂದರೊಡನೊಂದನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಪದಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸುವ ಕ್ರಮವಿಲ್ಲ.

೪.೪ ನಾಮಪದಗಳ ರಚನೆ

ಕನ್ನಡದ ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳಿಗೆ, ಗುಣಪದಗಳಿಗೆ ಇಲ್ಲವೇ ಇತರ ನಾಮಪದಗಳಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ತಯಾರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ದಣಿ ಕ್ರಿಯಾಪದಕ್ಕೆ ವು ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ದಣಿವು ನಾಮಪದವನ್ನೂ, ಬಡ ಗುಣಪದಕ್ಕೆ ವ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಬಡವ ನಾಮಪದವನ್ನೂ, ಗಾಣ ನಾಮಪದಕ್ಕೆ ಇಗ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಗಾಣಿಗ ನಾಮಪದವನ್ನೂ ತಯಾರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಈ ರೀತಿ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳಿಗೆ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ತಯಾರಿಸಿರುವಂತಹ ನಾಮಪದಗಳೇ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಜಾಸ್ತಿ.

ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿರುವ ಹಾಗೆ, ನಾಮಪದಗಳ ಒಳರಚನೆಯೆಂಬುದು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಅವುಗಳ ಚರಿತ್ರೆಯನ್ನವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತದೆ. ಪದವೊಂದನ್ನು ಹೊಸದಾಗಿ ತಯಾರಿಸಿ ಬಳಕೆಗೆ ತಂದಾಗ ಎಂತಹ ಪದರಚನೆಯ ನಿಯಮವನ್ನು ಅನುಸರಿಸಲಾಗಿತ್ತು ಎಂಬುದೇ ಅದರ ಒಳರಚನೆಗೆ ಆಧಾರವಾಗುತ್ತದೆ.

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸುವಾಗ ಇಲ್ಲವೇ ಅವುಗಳ ಅರ್ಥವೇನೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವಾಗ ಅವುಗಳ ಒಳರಚನೆ ಹೆಚ್ಚಿನೆಡೆಗಳಲ್ಲೂ ಜಾಸ್ತಿ ಸಹಾಯಕವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಪದಗಳಿಗೆ ರೂಢಿಯಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ಅರ್ಥವಿದೆ ಎಂಬುದು ಮಾತ್ರವೇ ಅವುಗಳ ಬಳಕೆಗೆ ಮತ್ತು ಅರ್ಥಕ್ಕೆ ಆಧಾರವಾಗಬಲ್ಲದು.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಠಾಸು ಕ್ರಿಯಾಪದಕ್ಕೂ ಠಾಸುಗೆ ನಾಮಪದಕ್ಕೂ ನಡುವಿರುವ ಸಂಬಂಧ, ತೆರು ಕ್ರಿಯಾಪದಕ್ಕೂ ತೆರಿಗೆ ನಾಮಪದಕ್ಕೂ ನಡುವಿರುವ ಸಂಬಂಧ, ಇಲ್ಲವೇ ಮಿಡಿ ಕ್ರಿಯಾಪದಕ್ಕೂ ಮಿಡಿತೆ ನಾಮಪದಕ್ಕೂ

ನಡುವಿರುವ ಸಂಬಂಧ ಈ ನಾಮಪದಗಳನ್ನು (ಠಾಸುಗ್, ತೆರಿಗ್ ಮತ್ತು ಮಿಡಿತ್ ಎಂಬವು ಗಳನ್ನು) ಬಳಸುವಾಗ ನಮ್ಮ ಗಮನಕ್ಕೆ ಬರುವುದು ಅಪರೂಪವೆಂದೇ ಹೇಳ ಬಹುದು. ರೂಢಿಮೂಲವಾದ ಅರ್ಥದ ಸಹಾಯದಿಂದಲೇನೇ ನಾವು ಅವನ್ನು ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸುತ್ತೇವೆ ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಯಾರಾದರೂ ಅವನ್ನು ಬಳಸಿದಾಗ ಅವಕ್ಕೆ ಅರ್ಥ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ.

ಈ ರೀತಿ ಪದಗಳ ಒಳರಚನೆ ಅವುಗಳ ದಿನನಿತ್ಯದ ಬಳಕೆಗೆ ಅವಶ್ಯ ವಿಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ, ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಅದು ಬಹಳ ಅನಿಯಮಿತವಾಗಿರುವುದೇ ಜಾಸ್ತಿ. ಇದಲ್ಲದೆ ನಾಮಪದಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವೂ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದು, ಅವುಗಳ ಸ್ವರೂಪ ಮತ್ತು ಅರ್ಥ ಇವೆರಡೂ ಬಹಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅನಿಯಮಿತವಾಗಿರುತ್ತವೆ.

ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಒಳರಚನೆಯಿರುವ ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ವರ್ಣಿಸುವಾಗ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳ ಪಟ್ಟಿಯನ್ನಷ್ಟೇ ಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಅಂತಹ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳೊಂದಿಗೆ ಬರುವ ಪದಗಳು, ಆ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗುವ ಸೇರಿಕೆಯ ಬದಲಾವಣೆಗಳು, ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಮೂಲಕ ತಯಾರಾಗಬಲ್ಲ ಪದಗಳ ಅರ್ಥ ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಪಟ್ಟಿ ಮಾಡಿಯೇ ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಕೆಲವರು ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಪದಗಳ ಒಳರಚನೆಯೆಂಬುದು ಅರ್ಥಕೋಶದ ಅಂಗವಲ್ಲದೆ ವ್ಯಾಕರಣದ ಅಂಗವಲ್ಲ ಎಂಬುದಾಗಿಯೂ ವಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಪ್ರತ್ಯಯಗಳ ಮೂಲಕ ಸಾಧಿತವಾಗುವ ನಾಮಪದಗಳ ಒಳರಚನೆ ಈ ರೀತಿ ಅನಿಯಮಿತವಾಗಿರುವುದಾದ ಕಾರಣ ಅದನ್ನು ವ್ಯಾಕರಣ ನಿಯಮಗಳ ಮೂಲಕ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳುವುದು ಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯ. ಅವುಗಳ ಹಿಂದೆ ನಿಯಮಗಳಿರುವ ಬದಲು ಬರೇ ಕೆಲವು 'ಒಲವು'ಗಳಿವೆಯೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಒಲವುಗಳನ್ನು ನಿಯಮರೂಪದಲ್ಲಿ ವರ್ಣಿಸಿದರೂ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದಕ್ಕೂ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ಅಪವಾದವಿಲ್ಲದೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲ.

ವ್ಯಾಕರಣದ ಇತರ ರಚನೆಗಳಿಗಿಂತ ಸಾಧಿತ ಪದಗಳ ರಚನೆ ಈ ಒಂದು ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತೀರಾ ಭಿನ್ನವಾಗಿದೆ. ಸಾಧಿತ ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಅರ್ಥವನ್ನು ಅರ್ಥಕೋಶಗಳಲ್ಲಿ ಕೊಡಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಇದೇ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕನ್ನಡದ ಪದರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಇಕ್-ಇಗ್ ಪ್ರತ್ಯಯದ ಸ್ವರೂಪವೇನೆಂಬುದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬಹುದು.

೪.೫ ಇಕ್-ಇಗ್ ಪ್ರತ್ಯಯ

ಕನ್ನಡದ ನಾಮಪದಗಳ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಲ್ಲಿ ಇಕ್-ಇಗ್ ಎಂಬುದು ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಈ ಪ್ರತ್ಯಯದ ಮೂಲಕ ತಯಾರಾಗಬಲ್ಲ

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ನಾಮಪದಗಳು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಹಲವಿದ್ದು, ಅವುಗಳ ಒಳರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಒಲವನ್ನು ಕೆಲವು ವ್ಯಾಕರಣ ನಿಯಮಗಳ ಮೂಲಕ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಆದರೆ ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಇವು ನಿಜಕ್ಕೂ ನಿಯಮಗಳಲ್ಲ, ಒಲವುಗಳು ಮಾತ್ರ - ಎಂದರೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದಕ್ಕೂ ಸಾಕಷ್ಟು ಅಪವಾದಗಳಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ನೆನಪಿನಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಈ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳಿಗೆ ಸೇರಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸಬಹುದು (ಬಳಲು-ಬಳಲಿಕೆ, ಬಪ್ಪು-ಬಪ್ಪಿಗೆ, ಝಡಿ-ಝಡಿಕೆ, ಕೊಡು-ಕೊಡುಗೆ). ಇದಕ್ಕೆ ಇಕೆ, ಇಗೆ, ಕೆ ಮತ್ತು ಗೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ನಾಲ್ಕು ರೂಪಗಳಿವೆ. ಇವುಗಳ ಬಳಕೆಯನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ನಿಯಮ(ಒಲವು)ಗಳ ಮೂಲಕ ವಿವರಿಸಬಹುದು.

೧. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಉಕಾರಾಂತ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳ ಅನಂತರ ಈ ಪ್ರತ್ಯಯಕ್ಕೆ ಇಕೆ ರೂಪವಿದೆ.

ಬಳಲು	ಬಳಲಿಕೆ
ಹೇಳು	ಹೇಳಿಕೆ
ಅಂಜು	ಅಂಜಿಕೆ

೨. ಉಕಾರಾಂತ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡೇ ಅಕ್ಷರಗಳಿದ್ದು ಮೊದಲನೇ ಅಕ್ಷರದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಸ್ವರ ಹ್ರಸ್ವವಾಗಿದೆಯಾದರೆ ಅವುಗಳ ಅನಂತರ ಬರುವ ಈ ಪ್ರತ್ಯಯಕ್ಕೆ ಇಗೆ ಇಲ್ಲವೇ ಗೆ ರೂಪವಿದೆ. ಆದರೆ, ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಇಗೆ ಎಂಬುದು ಎಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಗೆ ಎಂಬುದು ಎಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಿಯಮವನ್ನು ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ತೆರು	ತೆರಿಗೆ
ಮುಚ್ಚು	ಮುಚ್ಚಿಗೆ
ಮುತ್ತು	ಮುತ್ತಿಗೆ
ಕೊಡು	ಕೊಡುಗೆ
ಮೆಚ್ಚು	ಮೆಚ್ಚಿಗೆ
ಉಡು	ಉಡುಗೆ

ಮೇಲೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ನಿಯಮಕ್ಕೆ ನಾಚು-ನಾಚುಗೆ, ಏಳು-ಏಳಿಗೆ ಎಂಬಂತಹ ಕೆಲವು ಅಪವಾದಗಳೂ ಇವೆ.

೩. ಸು ಇಲ್ಲವೇ ಇಸು ಪ್ರತ್ಯಯದಲ್ಲಿ ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುವ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳ ಅನಂತರ ಈ ಪ್ರತ್ಯಯಕ್ಕೆ ಕೆ ರೂಪವಿದೆ. ಈ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳ ಕೊನೆಯ ಸು ಅಕ್ಷರ ಮೇಲಿನ ಪ್ರತ್ಯಯ ಪರವಾದಾಗ ಲೋಪಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ಬಯಸು	ಬಯಕೆ
ಪರಸು	ಪರಕೆ
ತುರಿಸು	ತುರಿಕೆ
ಗದರಿಸು	ಗದರಿಕೆ

೪. ಇಕಾರಾಂತ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳ ಅನಂತರ ಇದಕ್ಕೆ ಗೆ ರೂಪವಿದೆ (ಸುಲಿ-ಸುಲಿಗೆ, ಹೊಲಿ-ಹೊಲಿಗೆ); ಆದರೆ, ಹಿಡಿಕೆ ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕೆ ಕೆ ರೂಪವಿದೆ.

೫. ಏಕಾರಾಂತ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳ ಅನಂತರ ಇದಕ್ಕೆ ಕೆ ರೂಪವಿದ್ದು ಕ್ರಿಯಾಪದದ ಕೊನೆಯ ಏಕಾರ ಈ ಪ್ರತ್ಯಯ ಸೇರಿದಾಗ ಅಕಾರವಾಗುತ್ತದೆ (ಮೊಳೆ-ಮೊಳಕೆ); ಈ ನಿಯಮಕ್ಕೂ ಹೊಂದೆ-ಹೊಂದಿಕೆ, ನಡೆ-ನಡುಗೆ ಎಂಬಂತಹ ಅಪವಾದಗಳಿವೆ.

೬. ಈ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಎಲ್ಲಾ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳಿಗೂ ಸೇರಿಸಿ ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಮಾಡು, ಕುದಿ, ಬರೆ, ದುಡುಕು, ತಿರುಗು ಮೊದಲಾದ ಹಲವಾರು ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳಿಗೆ ಇದನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ನಾಮ ಪದಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.

ಯಾವ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳೊಂದಿಗೆಲ್ಲ ಅದು ಈ ರೀತಿ ಸೇರುತ್ತದೆ, ಮತ್ತು ಯಾವ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಸೇರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ಪದಗಳೆಲ್ಲ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

೭. ಈ ಪ್ರತ್ಯಯದ ಮೂಲಕ ಸಿದ್ಧವಾದ ನಾಮಪದಗಳಿಗೆ ಎಂತಹ ಅರ್ಥವಿದೆ, ಅದಕ್ಕೂ ಕ್ರಿಯಾಪದದ ಅರ್ಥಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ಎಂತಹ ಸಂಬಂಧವಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನೂ ರೂಢಿಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಮಾತ್ರವೇ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಅಂಜಿಕೆ ಎಂಬುದು ಒಂದು ಘಟನೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಾದರೆ, ಮೊಳಕೆ ಎಂಬುದು ಒಂದು ಘಟನೆಯಿಂದ ಸಿದ್ಧವಾದ ವಸ್ತುವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಹೊಂದಿಕೆ ಎಂಬುದು

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಒಂದು ಘಟನೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಬೇಕಾಗುವ ಕರಣವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ.

೮. ಹೆಗ್ಗಳಿಕೆ, ತಿಳುವಳಿಕೆ ಮೊದಲಾದ ಕೆಲವು ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಪ್ರತ್ಯಯ ವಳಿ ಎಂಬ ಬೇರೊಂದು ಪ್ರತ್ಯಯದ ಅನಂತರ ಬರುತ್ತದೆ.

೯. ಬಿಲ್ಲುಗಾರಿಕೆ, ಶ್ರೀಮಂತಿಕೆ ಮೊದಲಾದವುಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಇಕ್ ಪ್ರತ್ಯಯ ಮೇಲಿನ ಪ್ರತ್ಯಯಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾದುದು. ಇದು ನಾಮಪದಗಳ ಅನಂತರ ಬರುತ್ತಿದ್ದು, ಸಂಸ್ಕೃತದ ಇಕ್ ಪ್ರತ್ಯಯಕ್ಕೆ (ಕ್ಷಣ-ಕ್ಷಣಿಕ, ತರ್ಕ-ತಾರ್ಕಿಕ) ಸಂಬಂಧಿಸಿದುದಿರಬೇಕು.

ಎಲ್ಲಾ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳಿಗೂ ಸೇರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿರುವಂತಹ ಇಕ್ ಎಂಬ ಇನ್ನೊಂದು ಪ್ರತ್ಯಯ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿದೆ. ಇದು ಮೇಲಿನ ಪ್ರತ್ಯಯಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾದುದು. ಈ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಕ್ರಿಯಾಪದಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಒಂದು ನಾಮಪದವನ್ನು ತಯಾರಿಸುವ ಬದಲು, ನಾಮಪದದ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಬರಬಲ್ಲ ಒಂದು ಕ್ರಿಯಾರೂಪವನ್ನು (ಕ್ರಿಯಾಪದದ ನಾಮರೂಪವನ್ನು) ತಯಾರಿಸುತ್ತೇವೆ ಎಂಬುದೇ ಇದಕ್ಕೂ ಮೇಲಿನ ಇಕ್-ಇಗ್ ಪ್ರತ್ಯಯಕ್ಕೂ ನಡುವಿರುವ ಮುಖ್ಯ ವ್ಯತ್ಯಾಸ.

ಎಂದರೆ, ಈ ಇಕ್ ಎಂಬುದು ಒಂದು 'ಪದರೂಪ' ಪ್ರತ್ಯಯ ಮತ್ತು ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ಇಕ್-ಇಗ್ ಎಂಬುದು ಒಂದು 'ಪದಪ್ರತ್ಯಯ'. ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ, ಈ ಎರಡು ಪ್ರತ್ಯಯಗಳ ನಡುವೆ ಹಲವಾರು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು.

ಕ. ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಇಕ್ ಪದರೂಪ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಯಾವ ಕ್ರಿಯಾಪದದೊಂದಿಗೆ ಬೇಕಿದ್ದರೂ ಸೇರಿಸಿ ಹೇಳಬಹುದು (ಮಾಡುವಿಕೆ, ಕುದಿಯುವಿಕೆ, ಬರೆಯುವಿಕೆ, ದುಡುಕುವಿಕೆ, ತಿರುಗುವಿಕೆ). ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳೊಂದಿಗೂ ಅದನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಹೇಳಬಹುದು (ರಕ್ಷಿಸುವಿಕೆ, ಶಿಕ್ಷಿಸುವಿಕೆ, ಅನುಮತಿಸುವಿಕೆ, ವಿರೋಧಿಸುವಿಕೆ).

ಖ. ಎಲ್ಲಾ ಬಳಕೆಗಳಲ್ಲೂ ಅದಕ್ಕೆ ಇಕ್ ಎಂಬ ಒಂದೇ ರೂಪವಿದೆ. ಆದರೆ ಈ ಪ್ರತ್ಯಯ ಸೇರಿದಾಗ ಉಕಾರಾಂತ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ವಕಾರಾಗಮವೂ ಮತ್ತು ಏಕಾರಾಂತ ಹಾಗೂ ಇಕಾರಾಂತ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಯುವ್ ಎಂಬುದರ ಆಗಮವೂ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ.

ಪದಗಳ ಒಳರಚನೆ

ಹೊಗಳು	ಹೊಗಳುವಿಕೆ
ಠಾಸು	ಠಾಸುವಿಕೆ
ಹೇಳು	ಹೇಳುವಿಕೆ
ಠಿಡಿ	ಠಿಡಿಯುವಿಕೆ
ಇಳಿ	ಇಳಿಯುವಿಕೆ
ಕೊಳ	ಕೊಳೆಯುವಿಕೆ

ಗ. ಎಲ್ಲಾ ಬಳಕೆಗಳಲ್ಲೂ ಅದಕ್ಕೆ ಕ್ರಿಯಾಪದವು ನಿರ್ದೇಶಿಸುವ ಘಟನೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸಿ ಹೇಳುವಂತಹ ಒಂದೇ ಅರ್ಥವಿದೆ.

ಘ. ಈ ಪ್ರತ್ಯಯದ ಬಳಕೆಯನ್ನು ಒಂದು ವ್ಯಾಕರಣನಿಯಮದ ಮೂಲಕ ವರ್ಣಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಪದಪ್ರತ್ಯಯಗಳ ಹಾಗೆ ನಿಯಮದ ಬದಲು 'ಒಲವ'ನ್ನು ಬಳಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲ.

ಇಕೆ ಪದರೂಪ ಪ್ರತ್ಯಯಕ್ಕೂ ಇಕೆ-ಇಗೆ ಪದಪ್ರತ್ಯಯಕ್ಕೂ ನಡುವಿರುವ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಕೆಳಗಿನ ಉದಾಹರಣೆಗಳು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತವೆ.

<u>ಕ್ರಿಯಾಪದ</u>	<u>ಇಕೆ (ಪದರೂಪಪ್ರತ್ಯಯ)</u>	<u>ಇಕೆ-ಇಗೆ (ಪದಪ್ರತ್ಯಯ)</u>
ಅಂಜು	ಅಂಜುವಿಕೆ	ಅಂಜಿಕೆ
ಕೊಡು	ಕೊಡುವಿಕೆ	ಕೊಡುಗೆ
ತೆರು	ತೆರುವಿಕೆ	ತೆರಿಗೆ
ನಾಚು	ನಾಚುವಿಕೆ	ನಾಚುಗೆ
ಹೊಲಿ	ಹೊಲಿಯುವಿಕೆ	ಹೊಲಿಗೆ
ಮೊಳ	ಮೊಳೆಯುವಿಕೆ	ಮೊಳಕೆ
ಬಯಸು	ಬಯಸುವಿಕೆ	ಬಯಕೆ
ಕೆತ್ತು	ಕೆತ್ತುವಿಕೆ	ಕೆತ್ತಿಗೆ
ಠಾಸು	ಠಾಸುವಿಕೆ	ಠಾಸುಗೆ
ಠಿಡಿ	ಠಿಡಿಯುವಿಕೆ	ಠಿಡಿಕೆ

ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳಿಂದ ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಇಕೆ-ಇಗೆ ಎಂಬ ಈ ಪ್ರತ್ಯಯದ ಹಾಗೆಯೇ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬೇರೆಯೂ ಕೆಲವು ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ಬಳಕೆ ಯಾಗುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವೂ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಕ್ರಿಯಾಪದ ಗಳೊಂದಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಬರಬಲ್ಲವು. ಇದಲ್ಲದೆ ಅವುಗಳ ಬಳಕೆ ಇಕೆ-ಇಗೆ ಎಂಬ ದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಜಾಸ್ತಿ ಅನಿಯಮಿತವಾದುದು.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ತ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಇಕಾರಾಂತ ಕ್ರಿಯಾಪದದೊಂದಿಗೆ ಬಳಸಿ ಕುಣಿತ, ಠಿಡಿತ, ದುಡಿತ ಮೊದಲಾದ ನಾಮಪದಗಳನ್ನೂ, ಎಕಾರಾಂತ

ಕ್ರಿಯಾಪದದೊಂದಿಗೆ ಬಳಸಿ ಅಲೆತ, ನೆಗೆತ, ಒದೆತ ಮೊದಲಾದುವನ್ನೂ ತಯಾರಿಸಬಹುದು; ಗು ಇಲ್ಲವೇ ಡು ಅಕ್ಷರದಲ್ಲಿ ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುವ ಕ್ರಿಯಾ ಪದಗಳಿಗೆ ಅ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಸೇರಿಸಿ (ಕ್ರಿಯಾಪದದ ಕೊನೆಯ ಉಕಾರವನ್ನು ಲೋಪಗೊಳಿಸಿ ಮತ್ತು ಗಕಾರ-ಡಕಾರಗಳನ್ನು ಕಕಾರ-ಟಕಾರಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ) ನಡುಕ, ತಿರುಕ, ಮರುಕ, ಅಟ, ಓಟ, ನೋಟ, ಹೋರಾಟ ಮೊದಲಾದ ಕೆಲವು ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸಬಹುದು. (ಜಾಸ್ತಿ ವಿವರಗಳಿಗೆ ಭಟ್ ೨೦೦೨ ನೋಡಿ).

ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ಈ ರೀತಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯ ಪದಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳಿಂದ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಗುಣಪದಗಳಿಂದ ಮತ್ತು ಇತರ ನಾಮಪದಗಳಿಂದಲೂ ತಯಾರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ (ಹೊಸ-ಹೊಸತು, ಜಾಣ-ಜಾಣೈ, ಒಕ್ಕಲು-ಒಕ್ಕಲಿಗ, ಮೂರು-ಮೂರುತಿ).

೪.೬ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳ ರಚನೆ

ಕನ್ನಡದ ನಾಮಪದಗಳ ಹಾಗೆ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳನ್ನೂ ಒಳರಚನೆಯಿರುವವುಗಳು ಮತ್ತು ಇಲ್ಲದವುಗಳು ಎಂಬುದಾಗಿ ಎರಡು ವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ವಿಂಗಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಳರಚನೆಯಿರುವ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳ ಅರ್ಥವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲೂ ನೇರವಾಗಿ ಅವುಗಳ ಅಂಗಗಳಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಪದಗಳ ಅರ್ಥದಿಂದ ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಹಂಗಿಸು, ಬಿಡಿಸು, ತುಂಡಿಸು, ಹೆಸರಿಸು ಮೊದಲಾದ ಒಳರಚನೆಯಿರುವ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳನ್ನು ಹಂಗು, ಬಿಡು, ತುಂಡು, ಹೆಸರು ಮೊದಲಾದ ನಾಮಪದಗಳಿಗೆ ಇಸು ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ರಚಿಸಲಾಗಿದ್ದು, ಅವುಗಳ ಅರ್ಥವನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ಅವುಗಳ ಒಳರಚನೆಯಿಂದ ಪಡೆಯಬಹುದು. ಈ ನಿಯಮಕ್ಕೆ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ಅಪವಾದಗಳಿರುವುದು ನಿಜವಾದರೂ ಅಂತಹ ಅಪವಾದಗಳನ್ನು 'ನುಡಿಗಟ್ಟು'ಗಳೆಂಬುದಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಒಳರಚನೆಯಿರುವ ನಾಮಪದಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಹೆಸರು ಮತ್ತು ವರ್ಣನೆ ಎಂಬ ಭೇದ ಒಳರಚನೆಯಿರುವ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸ ದಿರುವುದೇ ಅವುಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ನಾಮಪದಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವಂತಹ ಅನಿಯಮಿತತೆಯಿಲ್ಲದಿರಲು ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ 'ಕ್ರಿಯಾಸಮಾಸ'ವೆಂಬ ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಸಮಾಸವಿದೆ ಯೆಂದು ಕನ್ನಡದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಈ ಆಭಿಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ಆಧಾರವಾಗಿ ಅವರು ಕೊಡುವ ಮರವೇಳೆ, ಕೈಮುರಿ, ಕನಸುಕಾಣು ಮೊದಲಾದ ಉದಾಹರಣೆಗಳು ನಿಜಕ್ಕೂ ಪದಕಂತೆಗಳು ಮಾತ್ರ, ಜೋಡುಪದ(ಸಮಸ್ತಪದ)ಗಳಲ್ಲ.

ಕಷ್ಟುಹಾವು, ಸತ್ತ್ವ ಹಾವು ಮೊದಲಾದ ಪದಕಂಠೆಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ಪದದ ಅನಂತರ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯ ಬಾರದಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಅವನ್ನು ಸಮಾಸಗಳೆಂದು ತಪ್ಪಾಗಿ ಹೇಳಿರುವ ಹಾಗೆ ಇಲ್ಲೂ ಮೊದಲನೆಯ ಪದದ ಅನಂತರ (ಮರ, ಕೈ, ಕನಸು ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಅನಂತರ) ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯ ಬಾರದಿರುವುದನ್ನು ಕಂಡು ಅವನ್ನೂ ಸಮಾಸಗಳೆಂದು ಕರೆಯುವ ತಪ್ಪಾದ ನಿರ್ಣಯಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಬಂದಿದ್ದಾರೆ.

ಕೈಮುರಿ, ಮರವೇರು ಮೊದಲಾದ ಬಳಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ಪದದ ವಿಭಕ್ತಿ ಲೋಪಗೊಂಡಿರುವುದು ಕನ್ನಡದ ವಾಕ್ಯರಚನೆಯ ನಿಯಮದ ಆಧಾರದ ಮೇಲಲ್ಲದೆ, ವಾಕ್ಯರಚನೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲಲ್ಲ. ಕ್ರಿಯಾಪದದೊಂದಿಗೆ ಬರುವ ಈ ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ವಾಕ್ಯದ ಇತರ ಜಾಗಗಳಿಗೆ ಕೊಂಡುಹೋದಾಗ (ಓನೇ ವಾಕ್ಯ ನೋಡಿ), ಇಲ್ಲವೇ ಅವುಗಳೊಂದಿಗೆ ಒತ್ತಿಹೇಳುವ ಪ್ರತ್ಯಯವೊಂದನ್ನು ಬಳಸಿದಾಗ (ಓನೇ ವಾಕ್ಯ ನೋಡಿ), ಆ ರೀತಿ ಲೋಪಗೊಂಡಿರುವ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯ ತಿರುಗಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

- (ಓ) ಮರವನ್ನು ರಾಜು ನಾಳೆ ಏರುತ್ತಾನೆ.
- (ಒ) ನಿನ್ನ ರಾಜು ಮರವನ್ನೂ ಏರಿದ.

ಕೈಪಿಡಿ, ಬಾನುಲಿ ಮೊದಲಾದ ಜೋಡುಪದಗಳ ಅಂಗಗಳಾಗಿ ಬರುವ ಪದಗಳನ್ನು ಈ ರೀತಿ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಕಡೆಗಳಿಗೆ ಕೊಂಡುಹೋಗಲು ಇಲ್ಲವೇ ಅವುಗಳ ನಡುವೆ ಒತ್ತಿಹೇಳುವ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆಯು ದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಬೇಕು.

ಕನ್ನಡ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳ ಒಳರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಬಳಸಿರುವುದು ಬಹಳ ಅಪರೂಪ. ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಅವಶೇಷಗಳಾಗಿರುವ ಇಂತಹ ಕೆಲವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕಳೆ-ಕಳಚು, ಎರೆ-ಎರಚು, ನುಣುಪು-ನುಣುಚು ಎಂಬಂತಹ ಕೆಲವು ಪದಯುಗ್ಮಗಳಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ತುರುಕು, ದೊರಕು, ನಿಲುಕು, ಕುಟುಕು ಎಂಬಂತಹ ಕೆಲವು ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳ ಒಳರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಇಸು ಪ್ರತ್ಯಯದ ಬಳಕೆಯನ್ನು ಕಾಣಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಹೆಸರಿಸು, ಕನ್ನಡಿಸು, ಒತ್ತಾಯಿಸು ಮೊದಲಾದ ಕೆಲವು ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳಿಗೂ ಹೆಸರು, ಕನ್ನಡ, ಒತ್ತಾಯ ನಾಮಪದಗಳಿಗೂ ನಡುವೆ ಇಂತಹ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಎತ್ತರಿಸು, ಬೋಳಿಸು, ತಂಪಿಸು ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳಿಗೂ ಎತ್ತರ, ಬೋಳು, ತಂಪು ಗುಣಪದಗಳಿಗೂ ನಡುವೆ ಅಂತಹದೇ ಸಂಬಂಧ ವಿರುವ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಇದಲ್ಲದೆ, ಗಹಗಹಿಸು, ಬಡಬಡಿಸು, ಚಪ್ಪರಿಸು,

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಕೆಲಕರಿಗು ಮೊದಲಾದ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳನ್ನು ಅಣಕಿಸುವ ಪದಗಳಿಗೆ ಇಸು ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ತಯಾರಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಚಾರಿತ್ರಿಕವಾಗಿ ಈ ಇಸು ಎಂಬುದು ಒಂದು ಕ್ರಿಯಾಪದದ ರೂಪವೇ.

ಅಗು, ಅಡು, ಕೊಡು, ಬರು, ಬಿಡು, ಕಟ್ಟು, ಬಿಡು, ಮಾಡು, ಠಾಕು ಮೊದಲಾದ ಕೆಲವು ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಇತರ ಕ್ರಿಯಾಪದ (ಅಥವಾ ಕ್ರಿಯಾ ರೂಪ)ಗಳನ್ನಾಗಲೀ (ಕಂಡುಬರು, ಹೊಡೆದಾಡು, ಓಡಾಡು, ಓಡಿಬರು, ಇಲ್ಲವಾಗು) ಇಲ್ಲವೇ ನಾಮಪದ ಅಥವಾ ಗುಣಪದಗಳನ್ನಾಗಲೀ (ಸಿಟ್ಟಾಗು, ಬೇಲರುಬಿಡು, ಮಾತುಕೊಡು, ಅಡ್ಡಬಿಡು, ಕಷ್ಟಾಗು, ಸುಳ್ಳಾಗು) ಸೇರಿಸಿ 'ಸಂಯುಕ್ತ ಕ್ರಿಯಾಪದ'ಗಳನ್ನು ರಚಿಸುವ ಕ್ರಮ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದೆ.

ಇಲ್ಲೂ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಈ ರಚನೆಗಳ ಅರ್ಥವನ್ನು ಅವುಗಳ ಒಳರಚನೆಯ ಸಹಾಯದಿಂದಲೇನೇ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಇವನ್ನೂ ಜೋಡು ಪದ(ಸಮಾಸ)ಗಳೆಂದು ಕರೆಯದೆ 'ಕೂಡುಪದ'ಗಳೆಂಬ ಬೇರೆಯೇ ಒಂದು ರೀತಿಯ ರಚನೆಗಳೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸುವುದು ಉತ್ತಮ.

೪.2 ಗುಣಪದಗಳ ರಚನೆ

ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳ ಬಳಕೆಯ ಹಾಗೆ ಗುಣಪದಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲೂ ಹೆಸರಿಸುವುದು ಮತ್ತು ವರ್ಣಿಸುವುದು ಎಂಬ ಪ್ರಯೋಗಭೇದವಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ, ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಒಳರಚನೆಯಿರುವ ಗುಣಪದಗಳ ಅರ್ಥವನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ಅವುಗಳ ಅಂಗಗಳಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಪದ ಮತ್ತು ಪ್ರತ್ಯಯಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ನಿರ್ಧರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಅವಶೇಷಗಳಾಗಿ ಕಾಣಿಸುವಂತಹ ಒಳರಚನೆಗಳನ್ನು ಪಡೆದಿರುವ ಕೆಲವು ಗುಣಪದಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಇದಕ್ಕೆ ಅಪವಾದವಾಗಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಉದಾಹರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ (ಕಂಪು, ಕಪ್ಪು, ತಂಪು, ನುಣುಪು).

ಈ ರೀತಿ ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಅವಶೇಷಗಳಾಗಿ ಕಾಣಿಸುವ ಒಳರಚನೆಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ, ಬೇರೆ ನಿಯಮಿತವಾದ ಒಳರಚನೆಯುಳ್ಳ ಗುಣಪದಗಳು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೆಂದೇ ಹೇಳಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳನ್ನು ಗುಣಪದಗಳ ಜಾಗದಲ್ಲಿ (ಎಂದರೆ ನಾಮಪದಗಳಿಗೆ ವಿಶೇಷಣಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ) ಬಳಸಲು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳಿಂದ ಗುಣಪದಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸಿ ಬಳಸುವ ಬದಲು ಅವುಗಳ ಕೃದಂತರೂಪಗಳನ್ನು ಬಳಸುವ ಕ್ರಮ ರೂಢಿಯಲ್ಲಿದೆ (ಬೇಲಿಯಿಸಿದ ಬಟಾಣಿ, ಬಣಗಿದ ಕಟ್ಟಿಗೆ, ಹಸಿದ ಹುಲಿ). ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ಗುಣಪದಗಳ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಬಳಸಲು ಅವುಗಳ ಸಂಬಂಧ (ಷಷ್ಟೀ) ರೂಪಗಳನ್ನು ಬಳಸುವ ಕ್ರಮವೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿದೆ (ಮಣ್ಣಿನ ಕೊಡ, ಹತ್ತಿಯ ಬಟ್ಟೆ, ಕಲ್ಲಿನ ಮೂರ್ತಿ).

ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ, ನಿಯಮಿತವಾದ ಒಳರಚನೆಯುಳ್ಳ ಗುಣಪದಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತವೇ ಮೊದಲಾದ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಭಾಷೆಗಳಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಬಂದ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಕಾಣಲು ಸಾಧ್ಯ.

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ನಾಮಪದಗಳು ಮತ್ತು ಗುಣಪದಗಳು ಎಂಬ ಈ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಪದಗಳೂ ಒಂದೇ ಪದವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೇರುತ್ತವೆಯೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಹಿಂದಿನ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ನೋಡಿರುವೆವು. ಆದರೆ, ಸಂಸ್ಕೃತದ ಪದಗಳು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಎರವಲಾಗಿ ಬಂದಾಗ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ನಾಮಪದಗಳಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಗುಣಪದಗಳಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ನೀಲಿ, ಮುಖ್ಯ, ಉತ್ತಮ, ಯೋಗ್ಯ ಮೊದಲಾದವು ಗಳು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಗುಣಪದಗಳಾಗಿಯೂ ಗ್ರಾಮ, ಕವಿ, ಪಾಠ, ವಿದ್ಯೆ, ಸೇವಕ, ಯಂತ್ರ ಮೊದಲಾದವುಗಳು ನಾಮಪದಗಳಾಗಿಯೂ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಪದ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಲ್ಲೂ ಕೆಲವನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ನಾಮಪದಗಳ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳೆಂದೂ ಮತ್ತು ಇನ್ನು ಕೆಲವನ್ನು ಗುಣಪದಗಳ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳೆಂದೂ ವಿಭಜಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಇಂತಹ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಅದು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅವಶ್ಯವಾದ ಕಾರಣ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ತ (ಅಧ್ಯಕ್ಷ-ಅಧ್ಯಕ್ಷತೆ, ಕೃತಜ್ಞ-ಕೃತಜ್ಞತೆ, ಅರ್ಥ-ಅರ್ಥತೆ, ಅಸ್ಪೃಶ್ಯ-ಅಸ್ಪೃಶ್ಯತೆ), ಇ (ಅಧಿಕಾರ-ಅಧಿಕಾರಿ, ಆರೋಪ-ಆರೋಪಿ, ವಿರಹ-ವಿರಹಿ, ವ್ಯಾಪಾರ-ವ್ಯಾಪಾರಿ) ಮೊದಲಾದ ಕೆಲವು ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಿರುವ ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದ ಗಳು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ನಾಮಪದಗಳಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಇಕ (ದೇಹ-ದೈಹಿಕ, ಲೋಕ-ಲೌಕಿಕ, ವ್ಯವಹಾರ-ವ್ಯಾವಹಾರಿಕ, ವರ್ಷ-ವಾರ್ಷಿಕ, ಯಂತ್ರ-ಯಾಂತ್ರಿಕ), ಈಯ (ಸ್ಥಳೀಯ, ಪ್ರೇಕ್ಷಣೀಯ, ಶ್ಲಾಘನೀಯ, ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ) ಮೊದಲಾದ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಿರುವ ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಗಳು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಗುಣಪದಗಳಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವುದೇ ಜಾಸ್ತಿ. ಈ ನಿಯಮಕ್ಕೂ ರಸಿಕ, ಮಾಂತ್ರಿಕ, ವೈದಿಕ, ತಾರ್ಕಿಕ ಮೊದಲಾದ ಕೆಲವು ಅಪವಾದಗಳಿವೆ.

೪.೮ ತಿರುಳು

ಪದಗಳ ಒಳರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕಿಂತ ಕನ್ನಡ ಹಲವು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನವಾಗಿದೆ. ಪ್ರತ್ಯಯಗಳ ಮೂಲಕ ನಾಮಪದ, ಕ್ರಿಯಾಪದ ಮತ್ತು ಗುಣಪದ

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯ ವಿಧಾನಗಳು ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿವೆ.

ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಪ್ರತ್ಯಯವಿರುವ ಪದಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕೃತ್ ಮತ್ತು ತದ್ಧಿತ ಎಂಬ ಎರಡು ವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ವಿಂಗಡಿಸುವುದು ರೂಢಿ. ಇದು ಸಂಸ್ಕೃತದ ಪದರಚನೆಯ ವಿಧಾನವನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅಳವಡಿಸಿದುದರ ಫಲ.

ನಿಜಕ್ಕೂ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಇದಕ್ಕಿಂತ ತೀರಾ ಭಿನ್ನವಾದ ವರ್ಗೀಕರಣದ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಯಿದೆ. ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಯಾವ ವರ್ಗದ ಪದಗಳಿಂದ ತಯಾರಿಸ ಲಾಗಿದೆ ಎಂಬ ವಿಷಯವನ್ನಾಧರಿಸಿ ವರ್ಗೀಕರಿಸುವುದೇ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲ.

ಪದಗಳ ಒಳರಚನೆಯ ಕುರಿತು ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿವರಗಳಿಗೆ ಕನ್ನಡ ಪದಗಳ ಒಳರಚನೆ ಎಂಬ ನನ್ನ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು (ಭಟ್ ೨೦೦೨) ನೋಡಬಹುದು.

೫. ಸಮಾಸಗಳು

೫.೧ ಮುನ್ನೋಟ

ಕನ್ನಡ ವೈಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವರೂ ಕನ್ನಡ ಸಮಾಸಗಳನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ಸಮಾಸಗಳು ಯಾವುವು ಎಂಬುದನ್ನು ವರ್ಣಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅನಂತರ ಅವಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿರುವಂತಹ ಯಾವ ಸಮಾಸಗಳು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ. ಸಂಸ್ಕೃತದ ಸಮಾಸಗಳೆಲ್ಲವೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಹೇಗಿದ್ದರೂ ಇದ್ದೇ ಇರುತ್ತವೆ ಅಥವಾ ಇದ್ದೇ ಇರಬೇಕು ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಅವರಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆ ತೋರುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ ಈ ಅಭಿಪ್ರಾಯಕ್ಕೆ ಯಾವ ಆಧಾರವೂ ಇಲ್ಲ. ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕಿಂತ ತೀರ ಭಿನ್ನವಾಗಿದ್ದು, ಅದರಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಸಮಾಸಗಳ ರಚನೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ಸಮಾಸಗಳ ರಚನೆಗಿಂತ ಬಹಳ ಭಿನ್ನವಾದುದು. ಕನ್ನಡದವೇ ಆದ ಪದಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಬಂದ ಪದಗಳಿಗೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ್ದೇ ಆದ ಒಳರಚನೆಯಿರುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಅಂತಹ ಪದಗಳಿಗೂ ಸಂಸ್ಕೃತ ವೈಯಾಕರಣಗಳು ಕೊಡುವ ಒಳರಚನೆಯನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.

ಸಂಸ್ಕೃತ ಸಮಾಸಗಳನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣದೊಳಕ್ಕೆ ತಂದು ತುರುಕಿಸಿರುವುದು ಕನ್ನಡ ವೈಯಾಕರಣಗಳು ಮಾಡಿರುವ ಒಂದು ತಪ್ಪಾದರೆ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಸಮಾಸ ಮತ್ತು ಪದಕಂಠಗಳ ನಡುವೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸದಿರುವುದು ಇನ್ನೊಂದು ತಪ್ಪು. ಇದಕ್ಕೂ ಈ ವೈಯಾಕರಣಗಳು ಬಹಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯಾಕರಣಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿರುವುದೇ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ.

ಸಮಾಸ ಮತ್ತು ಪದಕಂಠಗಳ ನಡುವಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಗಮನಿಸದೆ, ಸಂಸ್ಕೃತದ ಪದ ರಚನೆಯ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅಳವಡಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಈ ವೈಯಾಕರಣಗಳು ಆ ಉಡುಗ, ಸುತ್ತ ಉವು, ಕನಸು ಕಾಣು ಮೊದಲಾದ ಪದಕಂಠಗಳನ್ನು ಸಮಾಸಗಳೆಂದು ಭ್ರಮಿಸಿ ವರ್ಣಿಸುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದ ಗಮಕಸಮಾಸ, ತ್ರಿಯಾಸಮಾಸ ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಈ ಉದಾಹರಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣುತ್ತಾರೆ.

ಸಮಾಸಗಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಕನ್ನಡ ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕಿಂತ ಹೇಗೆ ಭಿನ್ನವಾಗಿದೆ, ಮತ್ತು ಹಾಗೆ ಅದು ಭಿನ್ನವಾಗಿರಲು ಕಾರಣವೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ಕೆಳಗಿನ ವಿಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ವಿವರವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಲಾಗುವುದು. ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಸಮಾಸ ವೆಂದರೇನು, ಅದಕ್ಕೂ ಪದಕಂತೆಗೂ ನಡುವಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳೆಂತಹವು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಅವಶ್ಯ.

೫.೨ ಜೋಡುಪದಗಳು ಮತ್ತು ಪದಕಂತೆಗಳು

‘ಸಮಾಸ’ ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ಎರಡು ಅರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸುವ ಕ್ರಮ ವ್ಯಾಕರಣ ಗಳಲ್ಲಿದೆ. ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ, ಎರಡು ಪದಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟು ಸೇರಿಸಿ ಒಂದೇ ಪದವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲು ಬಳಸುವ ವ್ಯಾಕರಣ ವಿಧಾನವನ್ನು (ಇಲ್ಲವೇ ವ್ಯಾಕರಣ ಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು) ಸಮಾಸವೆಂದು ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ.

ತತ್ಪರುಷ, ಕರ್ಮಧಾರಯ, ಬಹುವ್ರೀಹಿ ಮೊದಲಾದವುಗಳು ಇಂತಹ ವ್ಯಾಕರಣಕ್ರಿಯೆಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವವಾದ ಕಾರಣ, ಅವು ಸಮಾಸಗಳು. ಸಂಸ್ಕೃತ ದಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಇಲ್ಲವೇ ಆರು ಸಮಾಸಗಳಿವೆ ಎಂಬ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಸಮಾಸ ಪದ ಈ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗಿದೆ.

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಇಂತಹ ವ್ಯಾಕರಣ ಕ್ರಿಯೆಯ ಮೂಲಕ ತಯಾರಾಗಿರುವ ಪದಗಳನ್ನೂ ಸಮಾಸವೆಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಸಂಸ್ಕೃತದ ಕೃಷ್ಣಸುಪ್ತಃ ಪದವನ್ನು ಕರ್ಮಧಾರಯವೆಂಬ ಒಂದು ಸಮಾಸ ಕ್ರಿಯೆಯ ಮೂಲಕ ತಯಾರಿಸಲಾಗಿದೆಯಾದ ಕಾರಣ, ಅದನ್ನೂ ಸಮಾಸವೆಂದು ಕರೆಯುವ ಪದ್ಧತಿಯಿದೆ.

ಆದರೆ ಈ ರೀತಿ ಒಂದೇ ಪಾರಿಭಾಷಿಕ ಪದವನ್ನು ಎರಡು ಅರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸುವುದರಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಗೊಂದಲವುಂಟಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಈ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ‘ಸಮಾಸ’ ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿರುವ ವ್ಯಾಕರಣ ಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಹೆಸರಿಸಲು ಮಾತ್ರವೇ ಬಳಸಲಾಗಿದೆ.

ಅಂತಹ ಕ್ರಿಯೆಯಿಂದ ತಯಾರಾಗಿರುವ ಪದಗಳನ್ನು ಹೆಸರಿಸಲು ‘ಜೋಡು ಪದ’ ಎಂಬ ಬೇರೆಯೇ ಒಂದು ಪದವನ್ನು ಬಳಸಲಾಗಿದೆ. ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕೆ ‘ಸಮಸ್ತಪದ’ ಎಂಬ ಹೆಸರೂ ಇದೆ.

ಎರಡು ಪದಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟು ಸೇರಿಸಿ ಒಂದೇ ಪದವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಬಳಸಿದರೆ ಅದನ್ನು ಒಂದು ಜೋಡುಪದವೆಂದೂ, ಎರಡು ಪದಗಳನ್ನು ಬೇರೆ ಬೇರಾಗಿ, ಆದರೂ ಒಂದು ಘಟಕವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಬಳಸಿದರೆ ಅದನ್ನು ಒಂದು ಪದಕಂತೆಯೆಂದೂ ಹೇಳಬಹುದು.

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಕಗ್ಗಲ್ಲು ಎಂಬುದು ಒಂದು ಜೋಡುಪದ, ಆದರೆ ಕಪ್ಪುಕಲ್ಲು ಎಂಬುದು ಒಂದು ಪದಕಂತೆ. ಮೊದಲನೆಯದರಲ್ಲಿ ಕಪ್ಪು ಪದವನ್ನು (ಅದರ ಕ್ ರೂಪವನ್ನು) ಕಲ್ಲು ಎಂಬ ಇನ್ನೊಂದು ಪದದೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿಸಿ ಒಂದೇ ಪದವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಎರಡನೆಯದರಲ್ಲಿ (ಕಪ್ಪುಕಲ್ಲು ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ) ಅವನ್ನು ಆ ರೀತಿ ಒಟ್ಟು ಸೇರಿಸದೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಪದಗಳಾಗಿಯೇ ಉಳಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಕಪ್ಪುಕಲ್ಲು ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಕಪ್ಪು ಮತ್ತು ಕಲ್ಲು ಪದಗಳು ಎರಡು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಪದಗಳಾಗಿ ಉಳಿದಿವೆಯಾದರೂ ಅವು ಒಟ್ಟಿಗೆ ವಾಕ್ಯದ ಒಂದು 'ಘಟಕ'ವಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಕಪ್ಪುಕಲ್ಲು ಎಂಬುದನ್ನು ಒಂದು ಪದಕಂತೆಯೆಂದು ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಕಗ್ಗಲ್ಲು ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಕಪ್ಪು ಪದ ಕ್ ಎಂಬ ರೂಪಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಈ ರೀತಿ ಬದಲಾಗುವುದು ಜೋಡುಪದದ ರಚನೆಗೆ ಅವಶ್ಯವೇನೂ ಅಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಅಡ್ಡದಾರಿ ಪದದಲ್ಲಿ ಅಂಗವಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಎರಡು ಪದಗಳೂ ಬದಲಾಗದೆ ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿದಿವೆ. ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅದು ಒಂದು ಜೋಡುಪದವಲ್ಲದೆ ಪದಕಂತೆಯಲ್ಲ.

ಒಂದು ಪದಕಂತೆಯ ಅರ್ಥವನ್ನು ಅದರ ಅಂಗಗಳಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಪದಗಳ ಅರ್ಥದ ಸಹಾಯದಿಂದ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಿರ್ಧರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಆದರೆ ಒಂದು ಜೋಡುಪದದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಆ ರೀತಿ ಅದರ ಅಂಗಗಳಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಪದಗಳ ಅರ್ಥದ ಸಹಾಯದಿಂದ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ನಿರ್ಧರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಇದು ಈ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಘಟಕಗಳ ನಡುವಿರುವ ಎರಡನೆಯ ವ್ಯತ್ಯಾಸ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಕಗ್ಗಲ್ಲು ಎಂಬುದು ಕಪ್ಪು(ಕ್) ಮತ್ತು ಕಲ್ಲು ಎಂಬ ಎರಡು ಪದಗಳ ಜೋಡಣೆಯಿಂದ ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಅದು ಎಲ್ಲಾ ರೀತಿಯ ಕಪ್ಪು ಬಣ್ಣದ ಕಲ್ಲುಗಳನ್ನೂ ಗುರುತಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಜಾತಿಗೆ ಸೇರಿದ ಕಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಗುರುತಿಸುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಕಪ್ಪುಕಲ್ಲು ಪದಕಂತೆ ಎಲ್ಲಾ ರೀತಿಯ ಕಪ್ಪುಬಣ್ಣದ ಕಲ್ಲುಗಳನ್ನೂ ಗುರುತಿಸಬಲ್ಲದು.

ಜೋಡುಪದದ ಅರ್ಥವನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ರೂಢಿಯಲ್ಲಿ ಅದು ಯಾವ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ ಇಲ್ಲವೇ ರೂಢಿಯಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ವ್ಯಕ್ತಿ ಅಥವಾ ವಸ್ತುವನ್ನು ಅದು ಗುರುತಿಸುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕಗ್ಗಲ್ಲು ಪದ ಯಾವ ರೀತಿಯ ಕಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ರೂಢಿಯ ಬಳಕೆಯಿಂದ ಮಾತ್ರವೇ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯ.

ಜೋಡುಪದ ಮತ್ತು ಪದಕಂತೆಗಳ ನಡುವಿರುವ ಈ ಎರಡು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ರೀತಿಯ ಜೋಡುಪದ ಮತ್ತು ಪದಕಂತೆಗಳ ನಡುವೆಯೂ ಸ್ಪಷ್ಟ

ವಾಗಿ ಕಾಣಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದಿರಬಹುದು. ಆದರೆ ಹೆಚ್ಚಿನೆಡೆಗಳಲ್ಲೂ ಅವೆರಡನ್ನು ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳ ಸಹಾಯದಿಂದ ಪ್ರತ್ಯೇಕಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಜೋಡುಪದ ಮತ್ತು ಪದಕಂಠೆಗಳ ನಡುವೆ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಅವು ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ ಎಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲಿಯೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ. ಹಿಂದಿನ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ವ್ಯಕ್ತಿ, ವಸ್ತು ಮೊದಲಾದವನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಈ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಘಟಕಗಳೂ ನಡೆಸಬಲ್ಲವಾದರೂ, ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಜೋಡುಪದಗಳು 'ಹೆಸರಿಸುವ' ವಿಧಾನವನ್ನು ಬಳಸುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಪದಕಂಠೆಗಳು 'ವರ್ಣಿಸುವ' ವಿಧಾನವನ್ನು ಬಳಸುತ್ತವೆ.

ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಜೋಡುಪದ ಮತ್ತು ಪದಕಂಠೆಗಳ ನಡುವಿರುವ ಎರಡನೆಯ (ಅರ್ಥಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ) ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ. ವರ್ಣಿಸುವ ವಿಧಾನದ ಮೂಲಕ ವ್ಯಕ್ತಿ, ವಸ್ತು ಮೊದಲಾದವನ್ನು ಗುರುತಿಸಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ವರ್ಣಿಸಲು ಬಳಸುವ ಘಟಕದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅದರ ಒಳ ರಚನೆಯ ಸಹಾಯದಿಂದ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿರಬೇಕು. ಜೋಡುಪದಗಳ ಅರ್ಥವನ್ನು ಈ ರೀತಿ ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ ಅವು ವರ್ಣಿಸುವ ವಿಧಾನದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗಲಾರವು.

ಜೋಡುಪದವನ್ನು ಒಂದು ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಸೃಷ್ಟಿ ಎಂದು ಕರೆಯಬಹುದು. ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ವಸ್ತುವನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು (ಹೆಸರಿಸಲು) ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಪದವಿಲ್ಲದಿರುವಾಗ, ಇಲ್ಲವೇ ಇರುವ ಪದ ನೆನಪಿಗೆ ಬಾರದಿರುವಾಗ, ಹೊಸ ಪದವೊಂದನ್ನು ತಯಾರಿಸಲು ಜನರು ಸಮಾಸವೆಂಬ ಈ ವ್ಯಾಕರಣ ಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಾರೆ. ಈ ಕ್ರಿಯೆಯ ಮೂಲಕ ತಯಾರಾಗಿರುವ ಪದ ಅನಂತರ ಇತರರ ಮಾತಿನಲ್ಲೂ ಸೇರಿಕೊಂಡು ರೂಢಿಗೆ ಬಂದಾಗ ಮಾತ್ರ ಅದು ಭಾಷೆಯ ಪದ ವೆನಿಸಬಲ್ಲದು.

ಆದರೆ ಪದಕಂಠೆಗಳು ಆ ರೀತಿಯವಲ್ಲ. ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬಳಸುವಾಗ ಅವನ್ನು ಬೇಕಾದ ಹಾಗೆ ಹೊಸದಾಗಿ ತಯಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ, ಒಂದು ಭಾಷೆಯ ಅರ್ಥಕೋಶವನ್ನು ತಯಾರಿಸುವಾಗ ಅದರಲ್ಲಿ ಆ ಭಾಷೆಯ ಎಲ್ಲಾ ಜೋಡುಪದಗಳನ್ನೂ ಕೊಡುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ; ಆದರೆ ಎಲ್ಲಾ ಪದಕಂಠೆಗಳನ್ನೂ ಕೊಡುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲ; ಹಾಗೆ ಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವೂ ಆಗದು. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಒಂದು ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿರುವ ಜೋಡುಪದಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಚಿಕ್ಕದು. ಆದರೆ ಪದಕಂಠೆಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಬಹಳ ದೊಡ್ಡದು. ಅದು ಅನಂತ ಎಂದೇ ಹೇಳಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

೫.೩ ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸ

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಜೋಡುಪದಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವೆ ಹಲವು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ. ಇವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳದೆ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಎಲ್ಲಾ ಸಮಾಸಗಳನ್ನೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕಾಣಲು ನಡೆಸಿದ ಕನ್ನಡ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳ ಪ್ರಯತ್ನ ಹಲವು ರೀತಿಯ ಗೊಂದಲಗಳಿಗೆ ಎಡೆಮಾಡಿದೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವಿರುವ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದ ಕೆಲವನ್ನು ಕೆಳಗೆ ವಿವರಿಸಲಾಗಿದೆ.

೫.೩.೧ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಜೋಡುಪದಗಳು

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಮೇಲೆ (೫.೨)ರಲ್ಲಿ ತಿಳಿಸಿರುವಂತಹ ಜೋಡುಪದ ಮತ್ತು ಪದಕಂಠೆಗಳ ನಡುವೆ ಕಾಣಿಸಬೇಕಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಬಹಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅಳಿದು ಹೋಗಿವೆ. ಆ ಭಾಷೆ ದಿನನಿತ್ಯದ ವ್ಯಾವಹಾರಿಕ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಉಳಿಯದೆ ಸುಮಾರು ಎರಡು ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ಬರಿಯ ಕಾವ್ಯಗಳ ಮತ್ತು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಭಾಷೆಯಾಗಿ ಮಾತ್ರವೇ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿರುವುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಿರಬೇಕು.

ಎರಡು ಪದಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟು ಸೇರಿಸಿದೊಡನೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಜೋಡುಪದ (ಸಮಸ್ತಪದ) ಸಿದ್ಧವಾಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ಅನಂತರ ಅವೆರಡು ಒಂದೇ ಪದವಾಗಿ ಆ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ರೂಢಿಗೆ ಬರಬೇಕಾದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೇ ಇಲ್ಲ.

ಹಾಗಾಗಿ, ಜೋಡುಪದ ಮತ್ತು ಪದಕಂಠೆಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ಯಾವ ಜಾಗಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲ ಬರಬಲ್ಲವು ಎಂಬುದರ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ. ಒಂದು ಘಟಕದ ಅಂಗಗಳಾಗಿ ಬರುವ ಪದಗಳೆಲ್ಲವೂ ವಿಭಕ್ತಿಪ್ರತ್ಯಯದೊಂದಿಗೆ ಬರುತ್ತವೆಯಾದರೆ ಅದೊಂದು ಪದಕಂಠೆ ಮತ್ತು ಕೊನೆಯ ಅಂಗ ಮಾತ್ರ ವಿಭಕ್ತಿಪ್ರತ್ಯಯದೊಂದಿಗೆ ಬರುತ್ತದೆ ಯಾದರೆ ಅದೊಂದು ಜೋಡುಪದ ಎಂಬುದಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಒಂದು ನಿಯಮವನ್ನು ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಈ ನಿಯಮಕ್ಕೆ ಕೆಲವು ಅಪವಾದಗಳಿವೆಯಾದರೂ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತಿಪ್ರತ್ಯಯ ಲೋಪವಾದಾಗಲೆಲ್ಲ ಜೋಡುಪದ ಸಿದ್ಧಿಸುತ್ತದೆ ಯೆಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಪದಕಂಠೆಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಜೋಡುಪದಗಳನ್ನು ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಬಹುದು.

<u>ಪದಕಂಠೆ</u>	<u>ಜೋಡುಪದ</u>	
ಮಾತ್ರಾ ಸದೃಶಃ	ಮಾತ್ಸೃಸದೃಶಃ	'ತಾಯಿಯ ಹಾಗಿರುವವನು'
ಸ್ವರ್ಗಾತ್ ಪತಿತಃ	ಸ್ವರ್ಗಪತಿತಃ	'ಸ್ವರ್ಗದಿಂದ ಬಿದ್ದವನು'
ಕರ್ಮಣಿ ಕುಶಲಃ	ಕರ್ಮಕುಶಲಃ	'ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಕುಶಲನಾದವನು'

ಸಮಾಸಗಳು

ಗ್ರಾಮಂ ರತಃ ಗ್ರಾಮರತಃ 'ಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೋದವನು'
ರಾಜ್ಞಃ ಪುರುಷಃ ರಾಜಪುರುಷಃ 'ರಾಜನ ಜನ'

ಮೊದಲನೇ ಕಾಲನಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಪದಕಂಠೆಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡು ಪದಗಳೂ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯದೊಂದಿಗೆ ಬಂದಿವೆ, ಆದರೆ ಅವುಗಳ ಎದುರು ಎರಡನೇ ಕಾಲನಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯ ಪದ ಮಾತ್ರ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯದೊಂದಿಗೆ ಬಂದಿದೆ, ಮೊದಲನೆಯ ಪದ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವಿಲ್ಲದೆ ಬಂದಿದೆ.

ಮೆಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಪದಕಂಠೆ ಮತ್ತು ಜೋಡುಪದಗಳ ನಡುವೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇ ಕನ್ನಡದಲ್ಲೂ ಇರಬಹುದೆಂದು ಭಾವಿಸಿ, ಸಂಸ್ಕೃತದ ಈ ಪದರಚನೆಯ ನಿಯಮವನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅಳವಡಿಸಲು ಕನ್ನಡದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಪದಕಂಠೆಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಎರಡು ಅಥವಾ ಜಾಸ್ತಿ ಪದಗಳು ಬಳಕೆಯಾಗಿವೆ ಯಾದರೆ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದನ್ನೂ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯದೊಂದಿಗೆ ಬಳಸಬೇಕೆಂಬ ನಿಯಮ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಆ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಪದದೊಂದಿಗೆ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯ ಬಂದಿಲ್ಲವಾದರೆ, ಅದು ತನ್ನ ಅನಂತರ ಬಂದಿರುವ ಪದದೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿ ಸಮಸ್ತಪದವಾಗಿದೆಯೆಂದೇ ಅರ್ಥ.

ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ನಿಯಮವಿಲ್ಲ. ಕನ್ನಡದ ಪದಕಂಠೆಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಕೊನೆಯದಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಸೇರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ. ಉಳಿದ ಪದಗಳು ನಾಮಪದಗಳಾಗಿವೆಯಾದರೆ ಷಷ್ಠಿಯಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತವೆ, ಮತ್ತು ಗುಣಪದ, ಎಣಿಕೆಯ ಪದ ಇಲ್ಲವೇ ಕೃದಂತಗಳಾಗಿವೆಯಾದರೆ ಯಾವ ಪ್ರತ್ಯಯವೂ ಸೇರದೆ ಹಾಗೆಯೇ ಬರುತ್ತವೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವಿರುವ ಈ ಮುಖ್ಯವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೆಳಗೆ (೫.೨.೧-೫)ನೇ ವಿಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಲಾಗಿದೆ.

೫.೨.೧ ಪದಕಂಠೆಗಳಲ್ಲಿ ಗುಣಪದಗಳ ಬಳಕೆ

ಸಂಸ್ಕೃತದ ಪದಕಂಠೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಗುಣಪದವನ್ನು ಬಳಸಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಸೇರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಈ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯ ಅದರ ಅನಂತರ ಬರುವ ನಾಮಪದದ (ವಿಶೇಷ್ಯದ) ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವೇ ಆಗಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ (೨.೨.೧ ನೋಡಿ).

ಆದರೆ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಗುಣಪದಗಳಿಗೆ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಹೇಳುವ ವಿಧಾನ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ

ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಕಂಠಗಳನ್ನು ಅವುಗಳ ಕನ್ನಡ ರೂಪದೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಬಹುದು.

- (೧ಕ) ಏಕಂ ಕೃಷ್ಣಂ ಸರ್ಪಣಂ
'ಒಂದು ಕಪ್ಪು ಹಾವನ್ನು'
- (೧ಖ) ಏಕೇನ ಕೃಷ್ಣೇನ ಸರ್ಪೇಣ
'ಒಂದು ಕಪ್ಪು ಹಾವಿನಿಂದ'
- (೧ಗ) ಏಕಾಯ ಕೃಷ್ಣಾಯ ಸರ್ಪಾಯ
'ಒಂದು ಕಪ್ಪು ಹಾವಿಗೆ'

(೧ಕ-ಗ) ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದಕಂಠಗಳಲ್ಲಿ ದ್ವಿತೀಯಾ, ತೃತೀಯಾ ಮತ್ತು ಚತುರ್ಥೀ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ಪದಕಂಠೆಯ ಮೂರು ಪದಗಳೊಂದಿಗೂ ಬಂದಿವೆ. ಆದರೆ ಅವುಗಳ ಕನ್ನಡ ರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಪದಕಂಠೆಯ ಕೊನೆಯ ಪದವಾಗಿರುವ ಠಾವು ಎಂಬುದೊಂದಿಗೆ ಮಾತ್ರ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ಬಂದಿವೆ.

ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೃಷ್ಣ 'ಕಪ್ಪು' ಪದವನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯ ವಿಲ್ಲದೆಯೂ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದಲ್ಲಿ ಅದು ಅದರ ಅನಂತರ ಬರುವ ಸರ್ಪ 'ಹಾವು' ಪದದೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿ ಕೃಷ್ಣಸರ್ಪ ಎಂಬ ಜೋಡುಪದವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕಪ್ಪು ಪದ ಹೇಗಿದ್ದರೂ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯ ವಿಲ್ಲದೆಯೇ ಕಪ್ಪು ಠಾವು ಪದಕಂಠೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವುದಾದ ಕಾರಣ ಅದನ್ನು ಆ ರೀತಿ ಜೋಡುಪದವಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.

- (೨ಕ) ಏಕಂ ಕೃಷ್ಣಸರ್ಪಣಂ
'ಒಂದು ಕಪ್ಪು ಹಾವನ್ನು'
- (೨ಖ) ಏಕೇನ ಕೃಷ್ಣಸರ್ಪೇಣ
'ಒಂದು ಕಪ್ಪು ಹಾವಿನಿಂದ'
- (೨ಗ) ಏಕಾಯ ಕೃಷ್ಣಸರ್ಪಾಯ
'ಒಂದು ಕಪ್ಪು ಹಾವಿಗೆ'

ಮೇಲೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ (೨ಕ-ಗ) ಪದಕಂಠಗಳನ್ನು ಅದಕ್ಕೆ ಹಿಂದೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ (೧ಕ-ಗ) ಪದಕಂಠಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಿದಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಸ್ಪಷ್ಟವಾದೀತು.

ಸಂಸ್ಕೃತದ (೧ಕ-ಗ) ಪದಕಂಠೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೃಷ್ಣ ಪದದೊಂದಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು (೨ಕ-ಗ) ಪದಕಂಠೆಗಳಲ್ಲಿ ಲೋಪಗೊಂಡಿವೆ; ಆದರೆ ಅವಕ್ಕೆ ಸಮಾನವಾಗಿರುವ ಕನ್ನಡದ ಪದಕಂಠೆಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೀತಿಯ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೂ ಆಗಿಲ್ಲ.

ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡು ಪದಗಳು ಒಟ್ಟು ಸೇರಿ ಒಂದು ಜೋಡುಪದವಾಗಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಅರ್ಥವೂ ಬಂದಿರುವುದು ಅವಶ್ಯ. ಈ ಅರ್ಥ ಅದರ ಅಂಗಗಳಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಪದಗಳು ಕೊಡುವ ಅರ್ಥಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿರಬೇಕು.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಎಂಬುದು ಒಂದು ಜೋಡುಪದ; ಆದರೆ, ಚಿಕ್ಕಡಿಕ್ ಎಂಬುದು ಒಂದು ಪದಕಂಠೆ. ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಎಂಬುದು ಚಿಕ್ಕ ಅಮ್ಮನನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಿಲ್ಲ; ಅಮ್ಮನ ತಂಗಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ; ಆದರೆ, ಚಿಕ್ಕಡಿಕ್ ಎಂಬುದು ಚಿಕ್ಕ ಅಡಿಕೆಯನ್ನೇ ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಎಂಬುದರ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಅರ್ಥದ ಬದಲಾವಣೆಯೂ ಸೇರಿಕೊಂಡಿದೆ; ಆದರೆ, ಚಿಕ್ಕಡಿಕ್ ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಬದಲಾವಣೆ ಸೇರಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ.

ಗುಣಪದವನ್ನು ನಾಮಪದದೊಂದಿಗೆ ಬಳಸಿರುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಅರ್ಥದ ಬದಲಾವಣೆ ನಡೆದಿಲ್ಲವಾದರೆ ಅದನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಪದಕಂಠೆಯೆಂದೇ ಪರಿಗಣಿಸಬೇಕಲ್ಲದೆ ಜೋಡುಪದವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲು ಯಾವ ಆಧಾರವೂ ಇರುವುದಿಲ್ಲ.

೫.೩.೩ ಕೃದಂತಗಳ ಬಳಕೆ

ಕೃದಂತಗಳನ್ನು ನಾಮಪದಕಂಠೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸಬೇಕಿದ್ದರೂ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಅವಕ್ಕೆ ನಾಮಪದದ ಲಿಂಗ-ವಚನ-ವಿಭಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯ ವೊಂದನ್ನು ಸೇರಿಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಆ ರೀತಿ ಕೃದಂತಗಳಿಗೆ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಸೇರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ವೇನೆಂದರೆ, ಮೇಲೆ (೫.೩.೨)ರಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ನಾಮಪದಕಂಠೆಗಳ ಕೊನೆಯ ಪದದೊಂದಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಬರುತ್ತವೆ.

- (೩ಕ) ಏಕಂ ಮೃತಂ ಸರ್ಪಂ
'ಒಂದು ಸತ್ತ ಹಾವನ್ನು'
- (೩ಖ) ಏಕೇನ ಮೃತೇನ ಸರ್ಪೇಣ
'ಒಂದು ಸತ್ತ ಹಾವಿನಿಂದ'
- (೩ಗ) ಏಕಾಯ ಮೃತಾಯ ಸರ್ಪಾಯ
'ಒಂದು ಸತ್ತ ಹಾವಿಗೆ'

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಕೃದಂತಗಳನ್ನೂ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸದೆ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದಾಗ ಅವು ಅವುಗಳ ಮುಂದಿರುವ ನಾಮ ಪದದೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿ ಜೋಡುಪದಗಳಾಗುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದ ಕೃದಂತಗಳು ಪದಕಂತೆಗಳಲ್ಲೇನೇ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವಿಲ್ಲದೆ ಬರುತ್ತವೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಅವುಗಳೊಂದಿಗೆ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯ ಬಂದಿಲ್ಲ ಎಂಬ ವಿಷಯದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಅವು ಅನಂತರ ಬರುವ ನಾಮಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿ ಜೋಡುಪದಗಳಾಗಿವೆಯೆಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

- (ಆಕ) ಏಕಂ ಮೃತಸರ್ಪಂ
ಒಂದು ಸತ್ತ ಹಾವನ್ನು'
- (ಆಖ) ಏಕೇನ ಮೃತಸರ್ಪೇಣ
'ಒಂದು ಸತ್ತ ಹಾವಿನಿಂದ'
- (ಆಗ) ಏಕಾಯ ಮೃತಸರ್ಪಾಯ
'ಒಂದು ಸತ್ತ ಹಾವಿಗೆ'

ಇಲ್ಲೂ (ಓಕ-ಗ) ಮತ್ತು (ಆಕ-ಗ) ಪದಕಂತೆಗಳ ನಡುವೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತಿಗಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ, ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಯಾವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೂ ಇಲ್ಲ. (ಆಕ-ಗ)ಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಮೃತಸರ್ಪ ಎಂಬುದನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಜೋಡುಪದ ಎಂಬುದಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಲು (ಓಕ-ಗ)ಗಳಲ್ಲಿ ಮೃತ ಪದದ ಅನಂತರ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯ ಇಲ್ಲವಾಗಿರುವುದನ್ನು ಆಧಾರವಾಗಿ ಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಆದರೆ ಕನ್ನಡದ ಸತ್ತ ಪದ (ಆಕ-ಗ)ಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ (ಓಕ-ಗ)ಗಳಲ್ಲೂ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವಿಲ್ಲದೆಯೇ ಬಂದಿರುವ ಕಾರಣ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಸತ್ತ ಠಾವು ಎಂಬುದನ್ನು ಜೋಡುಪದ ಎಂಬುದಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಲು ಯಾವ ಆಧಾರವೂ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ.

೫.೩.೪ ನಿರ್ದೇಶಕ ಪದಗಳ ಬಳಕೆ

ಸಂಸ್ಕೃತದ ಪದಕಂತೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಯಂ 'ಇವನು', ಸಃ 'ಅವನು' ಮೊದಲಾದ ಮಾತನಾಡುವವನಿಗೂ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಬರುವ ವ್ಯಕ್ತಿ, ವಸ್ತು ಮೊದಲಾದವುಗಳಿಗೂ ನಡುವಿರುವ 'ಸ್ಥಾನೀಯ' ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ನಿರ್ದೇಶಕ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅವುಗಳೊಂದಿಗೆ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಯಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಅವು ಇಂತಹ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಿಲ್ಲದೆ ಬಂದಾಗ ಅವುಗಳ

ಅನಂತರ ಬರುವ ನಾಮಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿ ಜೋಡುಪದಗಳಾಗಿವೆಯೆಂದು ಹೇಳಲು ಬರುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಪದಗಳನ್ನು ಪದಕಂಠಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸುವಾಗಲೆಲ್ಲ ಈ ಮತ್ತು ಆ ಎಂಬ ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತ ರೂಪಗಳನ್ನು ಬಳಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ. ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಹಾಗೆ ಅವಕ್ಕೆ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸುವ ಕ್ರಮ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿಲ್ಲ.

- (ಚಿ) ಇಮಂ ಘಟಂ
'ಈ ಕೊಡವನ್ನು'
- (ಚಿಖ) ಅಸ್ಮಾತ್ ಘಟಾತ್
'ಈ ಕೊಡದಿಂದ'
- (ಚಿಗ) ತಸ್ಮಾತ್ ಘಟಾತ್
'ಆ ಕೊಡದಿಂದ'
- (ಚಿಘ) ತಸ್ಮಿನ್ ಘಟೇ
'ಆ ಕೊಡದಲ್ಲಿ'

ಸಂಸ್ಕೃತದ ಇದಂ 'ಈ' ಎಂಬುದು (ಚಿ)ದಲ್ಲಿ ಇಮಂ ಎಂಬುದಾಗಿ ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿದೆ ಮತ್ತು (ಚಿಖ)ದಲ್ಲಿ ಅಸ್ಮಾತ್ ಎಂಬುದಾಗಿ ತೃತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿದೆ; ತತ್ 'ಆ' ಎಂಬುದು (ಚಿಗ)ದಲ್ಲಿ ತಸ್ಮಾತ್ ಎಂಬುದಾಗಿ ತೃತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿದೆ ಮತ್ತು (ಚಿಘ)ದಲ್ಲಿ ತಸ್ಮಿನ್ ಎಂಬುದಾಗಿ ಸಪ್ತಮೀ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿದೆ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಬಳಕೆಗಳಲ್ಲೂ ಅವು ಅವುಗಳ ಅನಂತರ ಬರುವ ನಾಮಪದದ (ಘಟ ಎಂಬುದರ) ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲೇ ಬಂದಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು.

ಆದರೆ ಕನ್ನಡದ ಈ ಮತ್ತು ಆ ಎಂಬವುಗಳು ಆ ರೀತಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯ ದೊಂದಿಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಅವುಗಳ ಅನಂತರ ಬರುವ ನಾಮಪದ ಯಾವ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲೇ ಇರಲಿ ಅವಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ರೂಪವಿರುತ್ತದೆ. ಇದು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಪದಕಂಠಗಳನ್ನು ರಚಿಸುವ ವಿಧಾನ.

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಮೇಲೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ನಿರ್ದೇಶಕ ಪದಗಳನ್ನು ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವಿಲ್ಲದೆಯೂ (ತದ್ಘಟಾತ್ 'ಆ ಕೊಡದಿಂದ', ತದ್ಘಟೇ 'ಆ ಕೊಡ ದಲ್ಲಿ' ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಹಾಗೆ) ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ ಮತ್ತು ಹಾಗೆ ಬಳಸಿದಾಗ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಜೋಡುಪದ ಸಿಗುತ್ತದೆಯೆಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಜೋಡುಪದವನ್ನು ರಚಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಇಂತಹ ಪದಕಂಠಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ನಿರ್ದೇಶಕ ಪದಗಳು ಅ ಕೊಡದಿಂದ, ಅ ಕೊಡದಲ್ಲಿ ಎಂಬವುಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಹಾಗೆ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವಿಲ್ಲದ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಬರಬಲ್ಲವು.

ಕನ್ನಡದ ಕೆಲವು ವ್ಯಾಕರಣ ಪಠ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಅ ಉಡುಗ ಎಂಬಂತಹ ಪದ ಕಂಠಗಳನ್ನು ಜೋಡುಪದ (ಸಮಾಸ)ಗಳೆಂದು ತೋರಿಸಿಕೊಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅವಕ್ಕೆ ಅವನು ಉಡುಗ ಎಂಬಂತಹ ಒಳನುಡಿ (ವಿಗ್ರಹವಾಕ್ಯ)ಗಳನ್ನು ಕೊಡಲಾಗಿದೆ.

ಆದರೆ ಇಲ್ಲೂ ಮೊದಲನೆಯ ಪದದಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ *ಅವನನ್ನು ಉಡುಗನನ್ನು ಇಲ್ಲವೇ *ಅವನಿಂದ ಉಡುಗನಿಂದ ಎಂಬುದಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಇಮಂ ಘಟಂ, ಅಸ್ಮಾತ್ ಘಟಾತ್ ಎಂಬವುಗಳ ಹಾಗೆ ಪದಕಂಠೆಯ ಮೊದಲನೆಯ ಪದಕ್ಕೆ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಸೇರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.

ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯವೇನೆಂದರೆ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅವನು ಉಡುಗ ಎಂಬುದು ಒಂದು ವಾಕ್ಯವಾಗುತ್ತದಲ್ಲದೆ ಪದಕಂಠೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಅ ಉಡುಗ ಎಂಬುದನ್ನು ಅವನು ಉಡುಗ ಎಂಬುದರಿಂದ ಸಾಧಿಸುವುದೂ ಸರಿಯಲ್ಲ.

೫.೩.೫ ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಯ ಬಳಕೆ

ಕನ್ನಡ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಇನ್ನೊಂದು ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವೇನೆಂದರೆ, ಅಪ್ರಾಣಿ ವಾಚಕ ಪದಗಳು ಕ್ರಿಯಾಪದದ ಪಕ್ಕದಲ್ಲೇ ಇವೆಯಾದರೆ ಅವುಗಳೊಂದಿಗಿರುವ ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ತೆಗೆದು ಹಾಕಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಆದರೆ ಆ ಪದವನ್ನು ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಬೇರೆಡೆಗೆ ಸಾಗಿಸಿದಾಗ ಇಲ್ಲವೇ ಒತ್ತಿ ಹೇಳುವ ಊ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಅದಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಿದಾಗ ಆ ರೀತಿ ತೆಗೆದು ಹಾಕಿದ ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯ ತಿರುಗಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

- (೬ಕ) ರಾಜು ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಸಿದ್ದಾನೆ
- (೬ಖ) ರಾಜು ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮನೆಯನ್ನೂ ಕಟ್ಟಿಸಿದ್ದಾನೆ
- (೬ಗ) ರಾಜು ಒಂದು ಮನೆಯನ್ನು ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲೂ ಕಟ್ಟಿಸಿದ್ದಾನೆ

ಮನೆ ಪದದೊಂದಿಗಿದ್ದ ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯ (೬ಕ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದುಹೋಗಿದೆ, ಆದರೆ (೬ಖ-ಗ) ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಅದು ಉಳಿದುಕೊಂಡಿದೆ.

ಈ ರೀತಿ ಕ್ರಿಯಾಪದದ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಅಪ್ರಾಣಿವಾಚಕ ನಾಮಪದಗಳು ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವಿಲ್ಲದೆ ಬಂದಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಕನ್ನಡದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಅಂತಹ ರಚನೆಗಳು (ಮನೆಕಟ್ಟು ಎಂಬಂತಹವುಗಳು) 'ಕ್ರಿಯಾಸಮಾಸ'ವೆಂಬ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ

ವಿಶಿಷ್ಟವಾಗಿರುವ ಸಮಾಸವೊಂದಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆಗಳಾಗುತ್ತವೆಯೆಂದು ವಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಆದರೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಇದು ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವೆ ವಾಕ್ಯ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ (ಎಂದರೆ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ) ಕಾಣಿಸುವ ಒಂದು ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಮಾತ್ರ (ಉ. ನೋಡಿ). ಇಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಪದದ ರಚನೆಯಾಗಿಲ್ಲ.

೫.೩.೫ ನಾಮಪದಗಳ ಬಳಕೆ

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಎರಡು ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ಒಂದು ಪದಕಂತೆಯ ಅಂಗಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಬಳಸಬೇಕಾಗಿದೆಯಾದರೆ ಅವೆರಡನ್ನು ಸಂಬಂಧಿಸಲು ಮೊದಲನೆಯದರೊಂದಿಗೆ ಷಷ್ಠೀ 'ವಿಭಕ್ತಿ' ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಬಳಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ.

ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಅವೆರಡನ್ನೂ ಒಂದೇ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿರಿಸಿ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ನಾಮಪದ ಮತ್ತು ಗುಣಪದಗಳ ನಡುವೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿಲ್ಲದಿರುವುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ.

- (೭ಕ) ಏಕಂ ಮೃತ್ತಿಕಂ ಘಟಂ
'ಒಂದು ಮಣ್ಣಿನ ಕೊಡವನ್ನು'
- (೭ಖ) ಏಕೇನ ಮೃತ್ತಿಕೇನ ಘಟೇನ
'ಒಂದು ಮಣ್ಣಿನ ಕೊಡದಿಂದ'
- (೭ಗ) ಏಕಾಯ ಮೃತ್ತಿಕಾಯ ಘಟಾಯ
'ಒಂದು ಮಣ್ಣಿನ ಕೊಡಕ್ಕೆ'

(೭ಕ-ಗ) ಪದಕಂತೆಗಳಲ್ಲಿ ಎಣಿಕೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಏಕ ಪದ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಮೃತ್ತಿಕ ನಾಮಪದವೂ ವಿಶೇಷ್ಯ ನಾಮಪದದ (ಘಟ ಎಂಬುದರ) ವಿಭಕ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಂದಿದೆ. ಇಲ್ಲೂ ಈ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಲೋಪಮಾಡುವುದರ ಮೂಲಕ ಜೋಡುಪದಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. (ಮೃತ್ತಿಕಘಟಂ ಮಣ್ಣಿನ ಕೊಡವನ್ನು', ಮೃತ್ತಿಕಘಟೇನ 'ಮಣ್ಣಿನ ಕೊಡದಿಂದ').

ಆದರೆ (೭ಕ-ಗ) ಕನ್ನಡ ಪದಕಂತೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಣ್ಣು ನಾಮಪದ ಆ ರೀತಿ ವಿಶೇಷ್ಯದ ವಿಭಕ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಬದಲು ಎಲ್ಲೆಡೆಯಲ್ಲೂ ಅದನ್ನು ವಿಶೇಷ್ಯದೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಬಲ್ಲ ಅ ಪ್ರತ್ಯಯದೊಂದಿಗೆ (ಷಷ್ಠೀ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ) ಬಂದಿದೆ.

ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಕನ್ನಡದಲ್ಲೂ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಹಾಗೆ 'ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯ' ಲೋಪವಾಗುವುದರ ಮೂಲಕ ಜೋಡುಪದ ಸಿದ್ಧಿಸುತ್ತದೆಯೆಂದು

ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಅರಮನೆ 'ಅರಸನ ಮನೆ', ಮೂಗುದಾರ 'ಮೂಗಿನ ದಾರ', ಕಣ್ಣೆರರು 'ಕಣ್ಣಿನ ನೀರು' ಮೊದಲಾದವುಗಳಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಷಷ್ಟಿ ವಿಭಕ್ತಿಯ ಲೋಪವನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

ವಿಭಕ್ತಿಲೋಪದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವೆ ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಸಮಾನತೆಯಿದೆಯಾದರೆ ಅದು ಇಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ. ಆದರೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಷಷ್ಟಿ ವಿಭಕ್ತಿಯೆಂಬುದು ಒಂದು ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಮುಂದೆ (೮.೫.೫)ರಲ್ಲಿ ನೋಡಲಿರುವೆವು.

೫.೩.೨ ಪದಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಪದಗಳನ್ನು ಬೇಕಿದ್ದರೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿಸಿ ಜೋಡುಪದಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಬಾಣಭಟ್ಟನ ಕಾದಂಬರಿಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಕೆಲವು ಜೋಡುಪದಗಳು ಒಂದು ಇಡೀ ಪುಟವನ್ನೇ ತುಂಬುವಷ್ಟು ಉದ್ದವಾಗಿವೆ.

ವೇದ ಕಾಲದ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿಯಿರಲಿಲ್ಲ. ಅದರಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಜೋಡುಪದಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯೂ ಕಡಿಮೆಯಿತ್ತು ಮತ್ತು ಅವು ಜಾಸ್ತಿ ಉದ್ದವಾಗಿಯೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಹೆಚ್ಚಿನ ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲೂ ಎರಡಕ್ಕಿಂತ ಜಾಸ್ತಿ ಪದಗಳು ಅಂಗಗಳಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಬಹುಶಃ ವೇದಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯವಹಾರದ ಭಾಷೆಯಾಗಿದ್ದುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಿರಬೇಕು.

ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡಕ್ಕಿಂತ ಜಾಸ್ತಿ ಅಂಗಗಳಿರುವ ಪದಗಳು ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ. ಹೆಚ್ಚಿನವುಗಳಲ್ಲೂ ಎರಡು ಪದಗಳು ಮಾತ್ರ ಒಟ್ಟು ಸೇರಿರುತ್ತವೆ. ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ 'ಸಮಸ್ತಪದ'ಗಳನ್ನು 'ಜೋಡುಪದ' ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಕರೆಯುವುದು ಸರಿಯಾಗಿದೆ.

೫.೩.೮ ಜೋಡುಪದಗಳ ಅರ್ಥ

ಅರ್ಥದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಪದಕಂತೆ ಮತ್ತು ಜೋಡುಪದಗಳ ನಡುವೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆಯೆಂದು ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಹೇಳುವರಾದರೂ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುವುದು ವೇದ ಕಾಲದ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ. ಅನಂತರದ ಕಾವ್ಯ ಮತ್ತು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಇದು ಬಹಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅಳಿದು ಹೋಗಿದೆ.

ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಕೆಲವು ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಇಂತಹ ಅರ್ಥವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವನ್ನು ಕಾಣಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ನೀಲೋತ್ಪಲ ಜೋಡುಪದಕ್ಕೆ 'ನೀಲಿಬಣ್ಣದ ಕಮಲ' ಎಂಬ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಅದು

ಸಾಧುವೆನಿಸಿದರು. ಆ ಪದ ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಜಾತಿಗೆ ಸೇರಿದ ಕಮಲವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಹೆಚ್ಚಿನ ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲೂ ಇಂತಹ ಅರ್ಥವೈಶಿಷ್ಟ್ಯ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಕೃಷ್ಣಃ ಸುಪಃ ಪದಕಂತೆಗೂ ಕೃಷ್ಣಸುಪಃ ಜೋಡುಪದಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಅರ್ಥದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಯಾವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೂ ಇಲ್ಲ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮೇಲೆ (೫.೩.೧)ರಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನೆಡೆಗಳಲ್ಲೂ ಅರ್ಥವ್ಯತ್ಯಾಸ ಮೂಡಿಬಂದಿಲ್ಲವಾದರೆ ಎರಡು ಪದಗಳು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿರುವ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಸಮಾಸ ನಡೆದಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.

೫.೪ ಸಂಸ್ಕೃತ ಸಮಾಸಗಳ ವಿಭಜನೆ

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ತತ್ಪುರುಷ, ಅವ್ಯಯೀಭಾವ, ದ್ವಂದ್ವ ಮತ್ತು ಬಹುವ್ರೀಹಿ ಎಂಬುದಾಗಿ ನಾಲ್ಕು ರೀತಿಯ ಸಮಾಸಗಳಿವೆಯೆಂದು ಅದರ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇವನ್ನು ಬಳಸಿ ತಯಾರಿಸಿದ ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲಿ 'ಪ್ರಧಾನ ಪದ' ಯಾವುದು ಎಂಬುದರ ಮೇಲೆ ಈ ವಿಭಜನೆ ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ.

ಜೋಡುಪದದ ಅಂಗಗಳಾಗಿ ಬರುವ ಎರಡು ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯದು ಆ ಪದಕ್ಕೆ ಪ್ರಧಾನ ಪದವಾಗಿದೆಯಾದರೆ ತತ್ಪುರುಷ, ಮೊದಲನೆಯದು ಪ್ರಧಾನ ಪದವಾಗಿದೆಯಾದರೆ ಅವ್ಯಯೀಭಾವ, ಎರಡೂ ಪ್ರಧಾನ ಪದಗಳಾಗಿವೆಯಾದರೆ ದ್ವಂದ್ವ, ಮತ್ತು ಎರಡೂ ಪ್ರಧಾನ ಪದವಲ್ಲವಾದರೆ ಬಹುವ್ರೀಹಿ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ರಾಜರ್ಷಿ ಜೋಡುಪದದಲ್ಲಿ ರಾಜ ಮತ್ತು ಋಷಿ ಎಂಬ ಎರಡು ಅಂಗಗಳಿವೆ. ಆ ಪದ ಒಬ್ಬ ಋಷಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಕಾರಣ, ಅದರ ಪ್ರಧಾನ ಪದ ಋಷಿ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ಈ ಪದದಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯ ಅಂಗ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿರುವ ಕಾರಣ, ಅದು ತತ್ಪುರುಷ ಸಮಾಸಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆ.

ಉಪರಾಜಂ 'ಅರಸನ ಹತ್ತಿರ' ಜೋಡುಪದವನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಅವ್ಯಯೀಭಾವ ಸಮಾಸಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಿ ಕೊಡಲಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಯಾರ ಹತ್ತಿರ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸುವ ಒಂದು ಕ್ರಿಯಾವಿಶೇಷಣ(ಅವ್ಯಯ)ವಾಗಿದ್ದು, ಅದರ ಅಂಗಗಳಾಗಿರುವ ಉಪ 'ಹತ್ತಿರ' ಮತ್ತು ರಾಜ 'ಅರಸು' ಎಂಬ ಎರಡು ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಉಪ ಎಂಬ ಮೊದಲನೆಯ ಪದ ಪ್ರಧಾನವಾದುದು.

ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣೌ 'ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣರು' ಜೋಡುಪದ ದ್ವಂದ್ವ ಸಮಾಸಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ರಾಮ ಮತ್ತು ಲಕ್ಷ್ಮಣ ಎಂಬ ಎರಡು ಪದಗಳು

ಅಂಗಗಳಾಗಿ ಸೇರಿಕೊಂಡಿವೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದನ್ನೂ ಪ್ರಧಾನಪದವಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ, ಅದರ ಎರಡು ಅಂಗಗಳೂ ಪ್ರಧಾನ ಪದಗಳೇ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಶೀತಾಂಬರಃ 'ಹಳದಿಬಟ್ಟೆಯ ವ್ಯಕ್ತಿ' ಎಂಬುದು ಬಹುವ್ರೀಹಿ ಸಮಾಸಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಶೀತ 'ಹಳದಿ' ಮತ್ತು ಅಂಬರ 'ಬಟ್ಟೆ' ಎಂಬ ಎರಡು ಪದಗಳು ಅಂಗಗಳಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದು, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದನ್ನೂ ಅದರ ಪ್ರಧಾನ ಪದವೆಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಆ ಜೋಡುಪದದ ಹೊರಗಿರುವ, ಎಂದರೆ ಅದರ ಅಂಗವಾಗಿ ಬಾರದಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಎಂಬಂತಹ ಪದವೊಂದು ಅದರ ಪ್ರಧಾನ ಪದವೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಈ ಜೋಡುಪದ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತದಲ್ಲದೆ ಒಂದು ಬಣ್ಣ(ಶೀತ)ವನ್ನಾಗಲೀ ಇಲ್ಲವೇ ಒಂದು ಬಟ್ಟೆ(ಅಂಬರ)ವನ್ನಾಗಲೀ ಗುರುತಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ತತ್ಪುರುಷ ಸಮಾಸದ ಉಪಭೇದಗಳಾಗಿ ಕರ್ಮಧಾರಯ ಮತ್ತು ದ್ವಿಗು ಎಂಬ ಇನ್ನೂ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಸಮಾಸಗಳನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸುವ ಕ್ರಮ ರೂಢಿಯಲ್ಲಿದೆ.

(೧) ತತ್ಪುರುಷ ಜೋಡುಪದದ ಅಂಗಗಳಾಗಿ ಬರುವ ಪದಗಳನ್ನು ಒಳ ನುಡಿಯ (ವಿಗ್ರಹವಾಕ್ಯದ) ಮೂಲಕ ಸಂಬಂಧಿಸುವಾಗ ಅವೆರಡನ್ನೂ ಒಂದೇ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿರಿಸಿ (ಎಂದರೆ ಪ್ರಥಮಾ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿರಿಸಿ) ಸಂಬಂಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯಾದರೆ ಅದನ್ನು ಕರ್ಮಧಾರಯವೆಂಬ ಉಪವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸುವುದು ರೂಢಿ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕೃಷ್ಣಸುಪ್ತಃ 'ಕಪ್ಪುಹಾವು' ಎಂಬುದರ ಅಂಗವಾಗಿರುವ ಪದಗಳನ್ನು ಕೃಷ್ಣಃ ಸುಪ್ತಃ ಎಂಬುದಾಗಿ ಒಂದೇ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ (ಪ್ರಥಮಾ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ) ಇರಿಸಿ ಸಂಬಂಧಿಸಬಹುದು. ಹಾಗಾಗಿ ಅದು ಕರ್ಮಧಾರಯ ವಾಗುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ, ವ್ಯಕ್ತಿಯ 'ತೋಳನ ಹೆದರಿಕೆ' ಎಂಬ ಇನ್ನೊಂದು ಜೋಡುಪದ ತತ್ಪುರುಷಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಬಲ್ಲದಾದರೂ ಕರ್ಮಧಾರಯಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಲಾರದು. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಈ ಜೋಡುಪದದ ಅಂಗಗಳಾಗಿ ಬರುವ ವ್ಯಕ್ತ 'ತೋಳ' ಮತ್ತು ಭಯ 'ಹೆದರಿಕೆ' ಪದಗಳನ್ನು ಒಂದೇ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿರಿಸಿ ಸಂಬಂಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಭಯಂ ಎಂಬುದಾಗಿ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ಪದವನ್ನು ಪಂಚಮೀ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಇರಿಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿಿದೆ.

(೨) ತತ್ಪುರುಷ ಜೋಡುಪದದ ಅಂಗಗಳಾಗಿ ಬರುವ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯದು ಎಣಿಕೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪದವಾಗಿದೆಯಾದರೆ ಅದನ್ನು 'ದ್ವಿಗು' ಎಂಬ ಉಪವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸುವ ಕ್ರಮವಿದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ತ್ರಿಲೋಕಂ 'ಮೂರು ಲೋಕಗಳು' ಜೋಡುಪದದಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ಅಂಗವಾಗಿರುವ ತ್ರಿ 'ಮೂರು' ಎಂಬುದು ಎಣಿಕೆಯ ಪದವಾಗಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಅದನ್ನು ತಯಾರಿಸುವಲ್ಲಿ ದ್ವಿಗು ಸಮಾಸದ ಬಳಕೆಯಾಗಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು.

೫.೫ ಕನ್ನಡ ಜೋಡುಪದಗಳ ಒಳರಚನೆ

ಮೇಲೆ (೫.೧ರಲ್ಲಿ) ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಸಂಸ್ಕೃತದ ಆರು ಸಮಾಸಗಳೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿವೆಯೆಂಬುದಾಗಿ ಕನ್ನಡದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಇದಲ್ಲದೆ, ಗಮಕ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯಾಸಮಾಸಗಳೆಂಬ ಬೇರೆ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಕನ್ನಡದವೇ ಆದ ಸಮಾಸಗಳೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿವೆಯೆಂದು ಇವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಆದರೆ ಇದು ಕನ್ನಡದ ಜೋಡುಪದಗಳನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯಾಕರಣದ ಮತ್ತು ಪದರಚನೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಪರಿಶೀಲಿಸಿದುದರಿಂದಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿಬಂದ ತಪ್ಪು ಕಲ್ಪನೆ. ಕನ್ನಡದ ಜೋಡುಪದಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ಆದ ವ್ಯಾಕರಣದ ಮತ್ತು ಪದರಚನೆಯ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಪರಿಶೀಲಿಸಿದಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತದ ವಿಭಜನೆಗಿಂತ ತೀರ ಭಿನ್ನವಾಗಿರುವ ಬೇರೊಂದು ರೀತಿಯ ಕನ್ನಡದ್ದೇ ಆದ ವಿಭಜನೆ ನಮಗೆ ದೊರಕುತ್ತದೆ.

ಹೊಸಗನ್ನಡದ ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಎರಡನೆಯ ಅಂಗ ವಾಗಿ ಬರುವ ಪದ ನಾಮಪದವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಮೊದಲನೆಯದು ನಾಮಪದವಿರ ಬಹುದು, ಕ್ರಿಯಾಪದವಿರಬಹುದು ಇಲ್ಲವೇ ಗುಣಪದವಿರಬಹುದು.

ಈ ವಿಷಯದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಕನ್ನಡದ ಜೋಡುಪದಗಳನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಮೂರು ಮುಖ್ಯ ವಿಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ವಿಂಗಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ (ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿವರಗಳಿಗೆ ಕನ್ನಡ ಪದಗಳ ಒಳರಚನೆ (ಭಟ್ ೨೦೦೨) ನೋಡಿ).

- (೧) ನಾಮಪದವಿರುವವು: ಬಯಲಾಟ, ನೆಲಗಡಲೆ, ಕೈಮಗ್ಗ
- (೨) ಕ್ರಿಯಾಪದವಿರುವವು: ಕಡೆಗೊಲಲು, ಸಿಡಿಮದ್ದು, ತೂರುದಿಲಿಪ
- (೩) ಗುಣಪದವಿರುವವು: ದೊಡ್ಡಮ್ಮ, ಕಿರುಬೆರಳು, ಕಗ್ಗಲ್ಲು

೫.೫.೧ ನಾಮಪದವಿರುವ ಜೋಡುಪದಗಳು

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

‘ನಾಮಪದವಿರುವ’ ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವಕ್ಕೂ ಒಳನುಡಿಯನ್ನು (ವಿಗ್ರಹ ವಾಕ್ಯವನ್ನು) ಹೇಳುವಾಗ ಮೊದಲನೆಯ ಅಂಗವನ್ನು ಷಷ್ಠೀ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿರಿಸುವ ಮೂಲಕ ಎರಡನೆಯ ಅಂಗದೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

<u>ಒಳನುಡಿ</u>	<u>ಜೋಡುಪದ</u>
ಬೆಂಕಿಯ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ	ಬೆಂಕಿಪೆಟ್ಟಿಗೆ
ನಲಿದ ಕಡಲೆ	ನಲಿಕಡಲೆ
ಬಯಲಿನ ಅಟ	ಬಯಲಾಟ
ಕಾಲಿನ ಮಣೆ	ಕಾಲ್ಮಣೆ
ಕೈಯ ಮಗ್ಗ	ಕೈಮಗ್ಗ

ಈ ನಿಯಮಕ್ಕೆ ಅನೇಕಾಲು, ಕೈಗಂಬ, ಇಲಿಕಿವಿ, ನಲಿದಾವರೆ ಮೊದಲಾದ ಕೆಲವು ಅಪವಾದಗಳಿವೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಮೇಲೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಜೋಡುಪದಗಳ ಹಾಗೆ ಇವುಗಳ ಎರಡು ಅಂಗಗಳನ್ನು ಷಷ್ಠೀ ವಿಭಕ್ತಿಯ ಮೂಲಕ ಸಂಬಂಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಅನೇಕಾಲು ಪದ ‘ಆನೆಯ ಕಾಲ’ನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಬದಲು ‘ಆನೆಯ ಕಾಲಿನ ಹಾಗೆ ಕಾಲು ಬಾತುಕೊಳ್ಳುವ ಒಂದು ರೋಗ’ವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ಅಂಗ, ಎರಡನೆಯ ಅಂಗ, ಇಲ್ಲವೇ ಎರಡೂ ಅಂಗಗಳು ಉಪಮಾನಗಳಾಗಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

<u>ಜೋಡುಪದ</u>	<u>ಒಳನುಡಿ</u>
ಕಲ್ಲೆದೆ	ಕಲ್ಲಿನ ಹಾಗೆ ಕಠಿಣವಾಗಿರುವ ಎದೆ
ನಲಿದಾವರೆ	ನೆಲದಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುವ ತಾವರೆಯಂತಹ ಹೂ
ಇಲಿಕಿವಿ	ಇಲಿಯ ಕಿವಿಯ ಹಾಗಿರುವ ಎಲೆಯಿರುವ ಗಿಡ

ಇದಲ್ಲದೆ, ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಜೋಡುಪದಗಳ ಅಂಗಗಳನ್ನು ಷಷ್ಠೀ ವಿಭಕ್ತಿಯ ಮೂಲಕ ಸಂಬಂಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯಾದರೂ ಅವುಗಳ ಅರ್ಥವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಸೂಚಿಸುವ ಹಾಗೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯ ಒಳನುಡಿಗಳನ್ನು ಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ, ಮತ್ತು ಈ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಅವನ್ನು ಹಲವು ಉಪವಿಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ ವಿಂಗಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಇಂತಹ ಒಳನುಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಜೋಡುಪದದ ಅಂಗಗಳಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ನಾಮಪದಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದರೊಡನೊಂದನ್ನು ಸಂಬಂಧಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಯಾವುದಾದರೊಂದು ಕ್ರಿಯಾಪದವನ್ನು ಬಳಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿರುತ್ತದೆ. ಈ

ಕ್ರಿಯಾಪದದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆಯೂ ಇಂತಹ ಜೋಡುಪದಗಳನ್ನು ವಿಂಗಡಿಸಬಹುದು.

<u>ಜೋಡುಪದ</u>	<u>ಒಳನುಡಿ</u>
ಕಾಲ್ಮಣ್	ಕಾಲು ಇರುವ ಮಣೆ
ಅರಮನೆ	ಅರಸನು ವಾಸಿಸುವ ಮನೆ
ಜೇನುಹುಳ	ಜೇನನ್ನು ಸಂಗ್ರಹಿಸುವ ಹುಳ
ಬೆಂಕಿಪೆಟ್ಟಿಗೆ	ಬೆಂಕಿಯನ್ನು ಹೊತ್ತಿಸಲು ಬಳಸುವ ಪೆಟ್ಟಿಗೆ
ಕೈಕೊಡಲಿ	ಕೈಯಿಂದ ಕಡಿಯಲು ಬಳಸುವ ಕೊಡಲಿ
ಕಣ್ಣುಸನ್ನೆ	ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ಮಾಡುವ ಸನ್ನೆ
ತಪ್ಪುಕಾಣಿಕೆ	ತಪ್ಪಿಗೆ ಕೊಡುವ ಕಾಣಿಕೆ
ಮೂಗುದಾರ	ಮೂಗಿಗೆ ಕಟ್ಟುವ ದಾರ
ಕಣ್ಣೆರೆ	ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ಬರುವ ನೀರು
ತಲೆಗೂದಲು	ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದ ಕೂದಲು

ಮೇಲೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಜೋಡುಪದಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಅವುಗಳ ಮೊದಲನೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಪದವನ್ನು ಷಷ್ಠೀ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿರಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಸಾಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು (ಕಾಲಿನ ಮಣೆ, ಜೇನಿನ ಹುಳ, ಕೈಯ ಕೊಡಲಿ, ತಪ್ಪಿನ ಕಾಣಿಕೆ, ಕಣ್ಣಿನ ನೀರು).

೫.೫.೨ ಕ್ರಿಯಾಪದವಿರುವ ಜೋಡುಪದಗಳು

ಕ್ರಿಯಾಪದವಿರುವ ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಒಂದು ಕ್ರಿಯಾಪದ ಬಂದಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಕ್ರಿಯಾಪದಕ್ಕೂ ಎರಡನೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ನಾಮಪದಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯ ಸಂಬಂಧಗಳಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

(೧) ಕ್ರಿಯಾಪದವು ತಿಳಿಸುವ ಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ನಾಮಪದವು ಗುರುತಿಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಇಲ್ಲವೇ ವಸ್ತು ತೊಡಗಿಕೊಂಡಿರಬಹುದು. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಸುಳಿಗಾಳಿ ಜೋಡುಪದದ ಎರಡನೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಗಾಳಿ ನಾಮಪದ ಬಂದಿದ್ದು, ಇದು ಸುಳಿ ಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದೆ; ಸಿಡಿಮದ್ದು ಎಂಬುದರಲ್ಲೂ ಹೀಗೆಯೇ.

(೨) ಬೇರೆ ಯಾರಾದರೂ ಅದನ್ನು ಆ ಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿರಬಹುದು ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ತೂಗುದಿಲಿಪ ಜೋಡುಪದದಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯ ಅಂಗ

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ವಾಗಿರುವ ದೀಪವನ್ನು ಯಾರೋ ತೂಗಲು ಬಳಸಿದ್ದಾರೆ; ಚುಚ್ಚುಮದ್ದು ಜೋಡುಪದವೂ ಇಂತಹದೇ.

(ಓ) ಅದು ಆ ಘಟನೆಯ ಕರಣವಾಗಿರಬಹುದು. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಬೀಸುಗಲ್ಲು ಜೋಡುಪದದಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯ ಅಂಗವಾಗಿರುವ ಕಲ್ಲು ಬೀಸುವ ಘಟನೆಯ ಕರಣವಾಗಿದೆ; ಕಡೆಗೋಲು ಜೋಡುಪದದಲ್ಲೂ ಹೀಗೆಯೇ.

(ಛ) ಅದು ಆ ಘಟನೆಯ ಆಕರವಾಗಿರಬಹುದು. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಸುಡುಗಾಡು ಜೋಡುಪದದಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯ ಅಂಗವಾಗಿರುವ ಕಾಡು ನಾಮ ಪದವು ಸುಡು ಘಟನೆಯ ಆಕರವಾಗಿದೆ (ಸುಡುವುದೆಲ್ಲಿ ಎಂಬುದನ್ನು ಅದು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ); ಜಾರುಬಂಡಿ ಜೋಡುಪದವೂ ಇಂತಹದೇ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಇಂತಹ ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದು, ಅವನ್ನವಲಂಬಿಸಿಯೂ ಇಂತಹ ಜೋಡುಪದಗಳನ್ನು ವಿಭಜಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಈ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳು ಸೂಚಿಸುವ ಘಟನೆ ಹಲವು ಬಾರಿ ನಡೆಯುವಂತಹದಿರಬಹುದು (ಸುರಿಮಳೆ, ಬೀಸುಗಲ್ಲು) ಇಲ್ಲವೇ ಒಮ್ಮೆ ಮಾತ್ರ ನಡೆಯುವಂತಹದಿರಬಹುದು (ಚಿಚ್ಚುಗತ್ತಿ, ಹುರಿಗಡಲೆ).

೫.೫.೩ ಗುಣಪದವಿರುವ ಜೋಡುಪದಗಳು

ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಗುಣಪದ ಬಂದಿದೆಯಾದಲ್ಲಿ ಅವಕ್ಕೆ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಒಳರಚನೆಗಳಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವಕ್ಕೆ ಎರಡನೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ನಾಮಪದ ಪ್ರಧಾನ ಪದವಾಗಿರಬಲ್ಲದು ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಕೆಲವಕ್ಕೆ ಅಂಗಗಳಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದೂ ಪ್ರಧಾನ ಪದವಾಗಿರದೆ, ಜೋಡುಪದದಿಂದ ಹೊರಗಿರುವ ಪದವೊಂದು ಪ್ರಧಾನ ಪದವಾಗಿರಬಲ್ಲದು.

ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ (ಕ-ಖ) ಜೋಡುಪದಗಳ ನಡುವೆ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

<u>ಜೋಡುಪದ</u>	<u>ಒಳನುಡಿ</u>
(ಆಕ) ಕಡೆಹಲ್ಲು	(ಬಾಯಿಯ) ಕಡೆಯಲ್ಲಿರುವ ಹಲ್ಲು
(ಆಖ) ಕಡೆಗಣ್ಣು	ಕಣ್ಣಿನ ಕಡೆಯಲ್ಲಿರುವ ಭಾಗ
(ಛಕ) ಮುಂಬಾರಿಲು	(ಮನೆಯ) ಮುಂದುಗಡೆಯಿರುವ ಬಾಗಿಲು
(ಛಖ) ಮುಂಗೈ	ಕೈಯ ಮುಂದಿರುವ ಭಾಗ
(ಂಕ) ನಡುಬೆರಳು	(ಕೈಯಲ್ಲಿ) ನಡುವೆ ಇರುವ ಬೆರಳು
(ಂಖ) ನಡುಹಗಲು	ಹಗಲಿನ ನಡುವೆ ಇರುವ ಭಾಗ

(೧೧ಕ) ಚಿಕ್ಕಾಸು ಚಿಕ್ಕದಾಗಿರುವ ಕಾಸು
(೧೧ಖ) ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಅಮ್ಮನಿಗಿಂತ ಚಿಕ್ಕವಳಾಗಿರುವ ಹೆಂಗಸು

(೮-೧೧) ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲಿ (ಕ) ಮತ್ತು (ಖ)ಜೋಡುಪದಗಳ ನಡುವೆ ಪ್ರಧಾನ ಪದದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಇಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಂದರಲ್ಲೂ (ಕ)ಜೋಡುಪದಕ್ಕೆ ಎರಡನೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಬಂದ ಪದ ಪ್ರಧಾನ ಪದವಾಗಿದೆಯಾದರೆ, (ಖ)ಜೋಡುಪದಕ್ಕೆ ಅದರ ಎರಡು ಅಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೂ ಪ್ರಧಾನ ಪದವಾಗಿರದೆ, ಜೋಡುಪದದ ಹೊರಗಿರುವ ಪದವೊಂದು ಪ್ರಧಾನ ಪದವಾಗಿದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, (೮ಕ)ದಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ಕಡೆಹಲ್ಲು ಜೋಡುಪದಕ್ಕೆ ಅದರ ಎರಡನೆಯ ಅಂಗವಾಗಿರುವ ಹಲ್ಲು ಪದ ಪ್ರಧಾನ ಪದವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ, (೮ಖ)ದಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ಕಡೆಗಣ್ಣು ಜೋಡುಪದಕ್ಕೆ ಆ ಪದದ ಅಂಗವಾಗಿಲ್ಲದ (ಎಂದರೆ ಅದರ ಹೊರಗಿರುವ) ಭಾಗ ಪದ ಪ್ರಧಾನ ಪದವಾಗಿದೆ.

ಉಳಿದ (೯-೧೧) ಪದಯುಗ್ಮಗಳಲ್ಲೂ ಇಂತಹದೇ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಅವುಗಳ ಮುಂದೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಒಳನುಡಿಗಳಿಂದ ತಿಳಿಯಬಹುದು.

ಗುಣಪದವಿರುವ ಜೋಡುಪದಗಳ ನಡುವೆ ಇನ್ನೂ ಕೆಲವು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಕಾಣಲು ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದು, ಅವು ಬೇರೆ ಕೆಲವು ರೀತಿಯ ವಿಭಜನೆಗಳಿಗೆ ಆಧಾರ ವಾಗಬಲ್ಲವು. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಈ ಜೋಡುಪದಗಳ ಮೊದಲನೆಯ ಅಂಗ ವಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಗುಣಪದವು ನಾಮವಿಶೇಷಣವಾಗಿರಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ, ಕ್ರಿಯಾ ವಿಶೇಷಣವಾಗಿರಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

(೧೨ಕ) ಗುಣಪದ ನಾಮವಿಶೇಷಣವಾಗಿರುವ ಜೋಡುಪದಗಳು:

ಚಿಕ್ಕಾಸು	ಚಿಕ್ಕ ಕಾಸು
ಕೆಂದಾಳಿ	ಕೆಂಪು ತಾಳಿ (ತೆಂಗು)
ಕರಿತುಳಸಿ	ಕರಿ (ಕಪ್ಪು) ತುಳಸಿ

(೧೨ಖ) ಗುಣಪದ ಕ್ರಿಯಾವಿಶೇಷಣವಾಗಿರುವ ಜೋಡುಪದಗಳು:

ಮುಂಗಡ	(ಕೆಲಸಕ್ಕೆ) ಮುಂದಾಗಿ ಕೊಡುವ ಕಡ
ಅಡ್ಡದಾರಿ	ಅಡ್ಡಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ದಾರಿ
ಹೊರಬಾರಿಲು	(ಮನೆಯ) ಹೊರಗಿರುವ ಬಾಗಿಲು

ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿಯ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇನೆಂದರೆ, ಕೆಲವು ಗುಣಪದಗಳು ನೇರವಾಗಿ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಇಲ್ಲವೇ ಒಂದು ವಸ್ತುವಿನ ಗುಣಧರ್ಮವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುವಾದರೆ,

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಇನ್ನು ಕೆಲವು ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಇಲ್ಲವೇ ಒಂದು ವಸ್ತುವಿಗೂ ಬೇರೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಇಲ್ಲವೇ ವಸ್ತುವಿಗೂ ನಡುವೆ ಅಂತಹ ಗುಣಧರ್ಮದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇನಿದೆ ಯೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಕರಿತುಳಸಿ ಎಂಬುದು ತುಳಸಿಯ ಒಂದು ಗುಣಧರ್ಮವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಮೂಲಕ ಬೇರೆ ರೀತಿಯ ತುಳಸಿಗಳಿಂದ ಅದನ್ನು ಬೇರ್ಪಡಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ, ನಡುಬೆರಳು ಎಂಬುದು ಕೈಯಲ್ಲಿರುವ ಬೆರಳುಗಳ ನಡುವಿರುವ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬೆರಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತದೆ.

೫.೫.೪ ಕೆಲವು ಅಪವಾದಗಳು

ಕನ್ನಡದ ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವುಗಳಲ್ಲೂ ಎರಡನೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಒಂದು ನಾಮಪದ ಬಂದಿರುತ್ತದೆಯೆಂಬುದಾಗಿ ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಲಾಗಿತ್ತು. ಇದಕ್ಕೆ ಅಪವಾದವಾಗಿ ಕೆಲವು ಜೋಡುಪದಗಳ ಒಳನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಗುಣಪದ ಎರಡನೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಬಂದಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು; ಆದರೆ, ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲೂ ಜೋಡುಪದದಲ್ಲಿ ಅದು ಮೊದಲನೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಬದಲಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಎರಡನೆಯ ಅಂಗ ನಾಮಪದವೇ ಆಗಿರಬೇಕೆಂಬ ಕನ್ನಡ ಜೋಡುಪದಗಳ ಸಾಮಾನ್ಯ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಇದು ಒತ್ತಿ ಹೇಳುತ್ತದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, 'ಕೈಯ ಮುಂದಿರುವ ಭಾಗ' ಎಂಬ ಒಳನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಮುಂದೆ ಪದ ಎರಡನೆಯ ಅಂಗವಾಗಿದೆಯಾದರೂ ಅದರಿಂದ ತಯಾರಾದ ಮುಂಗೈ ಜೋಡುಪದದಲ್ಲಿ ಆ ಗುಣಪದ ಅದರ ಮೊದಲನೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಬದಲಾಗಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

ಈ ನಿಯಮಕ್ಕೆ ಅಪವಾದಗಳಾಗಿ ಕಾಣಿಸುವ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಜೋಡುಪದಗಳೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಕೈಹಿಡಿ, ಲಾನುಲಿ, ಇಳಿಜಾರು, ಒಡಲುಟ್ಟು ಮೊದಲಾದ ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಒಂದು ಕ್ರಿಯಾಪದ ಬಂದಿರುವ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯ ಅಂಗಗಳಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಹಿಡಿ, ಉಲಿ, ಜಾರು, ಉಟ್ಟು ಮೊದಲಾದವುಗಳು ಹಿಡಿ, ಕಟ್ಟು, ನಗು, ಓದು, ತಪ್ಪು, ಬದುಕು ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಹಾಗೆ 'ಸೊನ್ನೆ' ಪ್ರತ್ಯಯದ ಮೂಲಕ ತಯಾರಾಗಿರುವ ನಾಮಪದಗಳೆಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಕನ್ನಡದ ಜೋಡುಪದಗಳ ಈ ವಿಭಜನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯವನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಅವಶ್ಯ. ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ ತಯಾರಿಸಿರುವ ನಾಮಪದಗಳ ಹಾಗೆ ಸಮಾಸವೆಂಬ ವಿಧಾನವನ್ನು ಬಳಸಿ ತಯಾರಿಸಿರುವ ಈ ಜೋಡುಪದಗಳೂ ಹಲವಾರು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಅನಿಯಮಿತ

ವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿರುವ ವಿಭಜನೆಗಳಿಗೆ ಅಪವಾದಗಳನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವುದೇನೂ ಕಷ್ಟವಲ್ಲ. ಎಂದರೆ, ಈ ವಿಭಜನೆಗಳು ಭಾಷೆಯ ಒಂದು 'ಒಲವ'ನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತಿವೆಯಲ್ಲದೆ ತರ್ಕಬದ್ಧವಾದ ನಿಯಮವನ್ನಲ್ಲ.

೫.೬ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಸಮಾಸಗಳು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿವೆಯೇ?

ಹೊಸಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಜೋಡುಪದಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ಆದ ವ್ಯಾಕರಣದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಪರಿಶೀಲಿಸಿದವಾದರೆ, ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದಂತಹ ಒಳರಚನೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿದೆಯೆಂಬ ವಿಷಯ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದಲ್ಲದೆ ಆ ಒಳರಚನೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಅವನ್ನು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನಾಮಪದವಿರುವವು, ಕ್ರಿಯಾಪದ ವಿರುವವು ಮತ್ತು ಗುಣಪದವಿರುವವು ಎಂಬ ಮೂರು ರೀತಿಯ ಸಮಾಸಗಳಲ್ಲಿ ವಿಭಜಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬ ವಿಷಯವೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ.

ಈ ವಿಭಜನೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ಜೋಡುಪದಗಳ ವಿಭಜನೆ ಗಿಂತ ತೀರ ಭಿನ್ನವಾದುದು. ಜೋಡುಪದಗಳ ಅಂಗಗಳಾಗಿ ಬರುವ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿರುವ ಪದ ಯಾವುದು ಎಂಬ ವಿಷಯದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಸಂಸ್ಕೃತದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಅದರ ಜೋಡುಪದಗಳನ್ನು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ತತ್ಪುರುಷ, ದ್ವಂದ್ವ, ಅವ್ಯಯೀಭಾವ ಮತ್ತು ಬಹುವ್ರೀಹಿ ಎಂಬುದಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತದ ಈ ವಿಭಜನೆಯನ್ನು ಕನ್ನಡಕ್ಕೂ ಅಳವಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬುದು ಕನ್ನಡ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಎಂದರೆ, ಮೇಲಿನ ನಾಲ್ಕು ಸಮಾಸಗಳಲ್ಲದೆ ತತ್ಪುರುಷದ ಉಪಭೇದಗಳಾಗಿರುವ ಕರ್ಮಧಾರಯ ಮತ್ತು ದ್ವಿಗು ಎಂಬ ಬೇರೆ ಎರಡು ಸಮಾಸಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಕನ್ನಡದವೇ ಆದ ಕ್ರಿಯಾಸಮಾಸ ಮತ್ತು ಗಮಕಸಮಾಸ ಎಂಬ ಇನ್ನೂ ಎರಡು ಸಮಾಸಗಳನ್ನು ಬಳಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಕನ್ನಡ ಸಮಾಸಗಳನ್ನು ವರ್ಣಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬುದು ಅವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಈ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಸರಿಯೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಪರಿಶೀಲಿಸುವುದು ಅವಶ್ಯ.

೫.೬.೧ ವಿಭಜನೆಯ ಆಧಾರ

ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಸಂಸ್ಕೃತದ ಜೋಡುಪದಗಳನ್ನು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಅವುಗಳ ಅಂಗಗಳಾಗಿ ಬರುವ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದು ಪ್ರಧಾನ ಪದವಾಗಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ ಎಂಬ ವಿಷಯದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ತತ್ಪುರುಷ, ಅವ್ಯಯೀಭಾವ, ದ್ವಂದ್ವ ಮತ್ತು ಬಹುವ್ರೀಹಿ ಎಂಬ ನಾಲ್ಕು ಸಮಾಸಗಳಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಎರಡನೆಯ ಪದ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿದೆಯಾದರೆ ತತ್ಪುರುಷ, ಮೊದಲನೆಯ ಪದ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿದೆಯಾದರೆ ಅವ್ಯಯೀಭಾವ, ಎರಡು ಪದಗಳೂ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿವೆ

ಯಾದರೆ ದ್ವಂದ್ವ ಮತ್ತು ಒಂದೂ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿಲ್ಲವಾದರೆ ಬಹುವ್ರೀಹಿ ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಈ ವಿಭಜನೆಯ ಸಾರ.

ಈ ನಾಲ್ಕು ಸಮಾಸಗಳೊಳಗೆ ಬಹುವ್ರೀಹಿ ಸಮಾಸದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಜೋಡು ಪದದ ಅಂಗವಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದೂ ಪ್ರಧಾನಪದವಾಗಿರದೆ ಜೋಡುಪದದ ಹೊರಗಿರುವ ಪದವೊಂದು ಪ್ರಧಾನಪದವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ ಹೊಸಗನ್ನಡದ ಜೋಡುಪದಗಳನ್ನು ವಿಂಗಡಿಸುವಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಪ್ರಧಾನಪದ ಯಾವುದು ಎಂಬ ವಿಷಯ ಅಷ್ಟೊಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ ಪಾತ್ರವನ್ನು ವಹಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಕನ್ನಡದ ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವುಗಳಲ್ಲೂ ಪ್ರಧಾನಪದ ಎರಡನೆಯ ಅಂಗವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಹಾಗಾಗಿ, ಮೇಲಿನ ವಿಷಯದ ಬದಲು ಜೋಡುಪದದ ಮೊದಲನೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಬರುವ ಪದ ಯಾವ ಪದವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೇರುತ್ತದೆ - ಅದು ನಾಮಪದವೇ, ಕ್ರಿಯಾಪದವೇ, ಅಥವಾ ಗುಣಪದವೇ ಎಂಬ ವಿಷಯ ಕನ್ನಡದ ಜೋಡುಪದಗಳ ವಿಭಜನೆಯಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಮುಖ್ಯವಾದ ಪಾತ್ರವನ್ನು ವಹಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ, ಕನ್ನಡದ ಜೋಡುಪದಗಳನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಹಾಗೆ ಆರು (ಇಲ್ಲವೇ ನಾಲ್ಕು) ಸಮಾಸಗಳಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದಲ್ಲಿ ಗೊಂದಲವಲ್ಲದೆ ಬೇರೇನೂ ಸಿಗಲಾರದು.

ಕನ್ನಡದ ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲಿ ಗುಣಪದವುಳ್ಳವುಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಅವುಗಳ ಪ್ರಧಾನಪದ ಯಾವುದು ಎಂಬ ವಿಷಯದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಎರಡು ಉಪ ವಿಭಾಗಗಳಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ. ಮೇಲೆ (೫.೬.೩ರಲ್ಲಿ) ಸೂಚಿಸಿರುವ ಹಾಗೆ ಮುಂಬಾರಿಲು ಮತ್ತು ಮುಂಗೈ ಎಂಬಂತಹ ಜೋಡುಪದಗಳ ನಡುವೆ ಇಂತಹ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ.

ಹಾಗಾಗಿ ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯದನ್ನು (ಮುಂಬಾರಿಲು ಎಂಬುದನ್ನು) ತತ್ಪುರುಷದ ಹಾಗೆ ಎರಡನೆಯ ಅಂಗ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿರುವ ಸಮಾಸವೆಂದೂ ಎರಡನೆಯದನ್ನು (ಮುಂಗೈ ಎಂಬುದನ್ನು) ಬಹುವ್ರೀಹಿಯ ಹಾಗೆ ಯಾವ ಅಂಗವೂ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿಲ್ಲದ ಸಮಾಸವೆಂದೂ ಪರಿಗಣಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಆದರೆ ಕನ್ನಡ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಇವೆರಡನ್ನೂ ಅವ್ಯಯೀಭಾವದಲ್ಲಿ (ಅವು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅವ್ಯಯವಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ ಅವಕ್ಕೆ 'ಅಂಶೀ' ಎಂಬ ಬೇರೆಯೇ ಒಂದು ಹೆಸರನ್ನು ಕೊಟ್ಟು) ಸೇರಿಸಿದ್ದಾರೆ, ಮತ್ತು ಬಹುವ್ರೀಹಿಗೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯ ಜೋಡುಪದಗಳನ್ನು ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನಾಗಿ ಕೊಟ್ಟು ಗೊಂದಲ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.

ಕರ್ಮಧಾರಯವನ್ನು ತತ್ಪುರುಷದ ಒಂದು ಉಪಭೇದವೆಂಬುದಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಿರುವುದು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಈ ಜೋಡುಪದಗಳ ಅಂಗಗಳಾಗಿ ಬರುವ ಪದಗಳ ನಡುವೆ ಎಂತಹ ಸಂಬಂಧವಿದೆ ಎಂಬ ವಿಷಯದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಎಂಬ

ದನ್ನು ಮೇಲೆ (ಋ.ಋರಲ್ಲಿ) ನೋಡಿರುವೆವು. ಜೋಡುಪದಗಳ ಅಂಗಗಳನ್ನು ಪ್ರಥಮಾ ವಿಭಕ್ತಿಯ ಮೂಲಕ ಸಂಬಂಧಿಸಲಾಗಿದೆಯಾದರೆ ಅವು ಕರ್ಮಧಾರಯಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆಗಳಾಗುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಬೇರೆ ವಿಭಕ್ತಿಗಳ ಮೂಲಕ ಸಂಬಂಧಿಸಲಾಗಿದೆಯಾದರೆ ಅವು (ಕರ್ಮಧಾರಯವಲ್ಲದ) ತತ್ಪುರುಷಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆಗಳಾಗುತ್ತವೆ.

ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇಂತಹದೇ ವಿಭಜನೆಯನ್ನು ಬಳಸುವುದು ಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಕರ್ಮಧಾರಯ ಸಮಾಸದ ಮೂಲಕ ತಯಾರಾಗುವ ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವಕ್ಕೂ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಗುಣಪದವನ್ನೊಳಗೊಂಡಿರುವಂತಹ ಜೋಡುಪದಗಳು ಬರುತ್ತವೆ. ಇದಲ್ಲದೆ, ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಮೊದಲನೆಯ ಅಂಗ ಅವುಗಳ ಒಳನುಡಿಯಲ್ಲಿ (ವಿಗ್ರಹವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ) ಯಾವ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯದೊಂದಿಗೂ ಸೇರದೆ ಬರುತ್ತವೆ (ಋ.ಋ ನೋಡಿ).

ಹಾಗಾಗಿ, ಅವುಗಳನ್ನು ತತ್ಪುರುಷದ ಉಪಭೇದವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸುವ ಬದಲು ಗುಣಪದವಿರುವವುಗಳೆಂಬ ಬೇರೆಯೇ ಒಂದು ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಇರಿಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ.

ಇಂತಹ ಗುಣಪದವಿರುವ ಜೋಡುಪದಗಳು ಕರ್ಮಧಾರಯವೆಂದೆನಿಸಲು (ಇಲ್ಲವೇ ತತ್ಪುರುಷದ ಒಂದು ಉಪವಿಭಾಗವೆಂದೆನಿಸಲು) ಅವುಗಳ ಎರಡು ಅಂಗಗಳೂ ಒಂದೇ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಬರುವುದು ಅವಶ್ಯ. ಈ ಅವಶ್ಯಕತೆಯನ್ನು ಪೂರೈಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಕನ್ನಡದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಇಂತಹ ಜೋಡುಪದಕ್ಕೆ ಒಳನುಡಿಯನ್ನು ಹೇಳುವಾಗ ಗುಣಪದಗಳನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಬಳಸದೆ, ಅವುಗಳ ನಾಮರೂಪದಲ್ಲಿ ಬಳಸುತ್ತಾರೆ (ಹೊಸದು ಕನ್ನಡ > ಹೊಸಗನ್ನಡ, ಕರಿದು ಮುಗಿಲು > ಕರ್ಮುಗಿಲು) ಎಂಬುದನ್ನು ಮೇಲೆ ನೋಡಿದ್ದೇವೆ.

ಆದರೆ ಇಂತಹ ಒಳನುಡಿಗಳು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ 'ವಾಕ್ಯ' (ಇಲ್ಲವೇ ವಾಕ್ಯಾಂಶ) ಗಳಾಗಲಾರವು. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಹೊಸದು ಎಂಬುದು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಗುಣಪದವನ್ನು ಕ್ರಿಯಾಪದದ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಎಂದರೆ ವಾಕ್ಯದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಇರಿಸ ಬೇಕಾದಾಗ ಬಳಸುವ ರೂಪ (ಈ ಪ್ರಸ್ತುತ ಹೊಸದು ಎಂಬುದಾಗಿ). ಅದನ್ನು ಹೊಸದಕ್ಕೆ, ಹೊಸದರ ಎಂಬಂತಹ ವಿಭಕ್ತಿ ರೂಪದಲ್ಲೂ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಆದರೆ, ನಾಮಪದದ ಮುಂದೆ ಇರಿಸಿ ಹೊಸದು ಪ್ರಸ್ತುತ ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳಿದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಹೊಸ ಪ್ರಸ್ತುತ ಎಂಬುದಕ್ಕಿಂತ ತೀರ ಭಿನ್ನವಾದ ಅರ್ಥ ಬರುತ್ತದೆ. ಇದಲ್ಲದೆ, *ಹೊಸದರ ಪ್ರಸ್ತುತ ಎಂಬಂತಹ ಬಳಕೆಯೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವಾದುದರಿಂದ, ಈ ಗುಣಪದವುಳ್ಳ ಜೋಡುಪದಗಳನ್ನು

ಒಂದೇ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿರುವ ಎರಡು ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ಜೋಡಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಪಡೆಯುವುದು ಕಷ್ಟ.

ಅಂಗಗಳೆರಡು ವಿಶೇಷಣ-ವಿಶೇಷ್ಯ ಸಂಬಂಧದಿಂದ ಸೇರಿಕೊಂಡಿವೆಯಾದರೆ ಅಂತಹ ಜೋಡುಪದವನ್ನು ಕರ್ಮಧಾರಯವೆಂದು ಕರೆಯಬಹುದೆಂಬುದಾಗಿ ಬೇರೆಯೇ ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಕೆಲವರು ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ತತ್ಪುರುಷದ ವಿಭಜನೆಗೆ ಆಧಾರವಾಗಿ ಕೊಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ, ಅಂತಹ ವಿಭಜನೆಯ ವ್ಯಾಪ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ಗುಣಪದವಿರುವ ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಮಾತ್ರ ಬರಬಲ್ಲವಲ್ಲದೆ ಎಲ್ಲವೂ ಬರಲಾರವು.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡದ ನಡುಹಗಲು, ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ ಮೊದಲಾದವುಗಳು ಗುಣಪದವಿರುವ ಜೋಡುಪದಗಳಾಗಿವೆ. ಆದರೆ ಅವುಗಳ ಅಂಗಗಳಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ನಾಮಪದಗಳು (ಹಗಲು, ಅಮ್ಮ ಮೊದಲಾದವು) ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ಗುಣಪದಗಳ (ನಡು, ಚಿಕ್ಕ ಮೊದಲಾದವುಗಳ) ವಿಶೇಷ್ಯಗಳಲ್ಲ. ಈ ಜೋಡುಪದಗಳ ಅಂಗಗಳಾಗಿಲ್ಲದಂತಹ ಭಾಗ, ಹೆಂಗಸು ಮೊದಲಾದ ಪದಗಳು ಅವುಗಳ ವಿಶೇಷ್ಯಗಳು (ಹಗಲಿನ ನಡುಭಾಗ > ನಡುಹಗಲು). ಹಾಗಾಗಿ ಅಂತಹ ಜೋಡುಪದಗಳಿಗೆ ವಿಶೇಷಣ-ವಿಶೇಷ್ಯ ಸಂಬಂಧ ಆಧಾರ ವಾಗಲಾರದು.

ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯವೇನೆಂದರೆ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಎರಡು ನಾಮಪದಗಳು ಅಂಗಗಳಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಚಂದ್ರಮುಖಂ, ಗೋಗರ್ಭಿಣೀ ಮೊದಲಾದ ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲೂ ಕರ್ಮಧಾರಯ ಸಮಾಸವಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಪದಗಳಲ್ಲೂ ಪ್ರಥಮಾ ವಿಭಕ್ತಿಯ ಮೂಲಕ ಎರಡು ಅಂಗಗಳನ್ನು ಸಂಬಂಧಿಸಲಾಗಿದೆಯೆಂಬುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ.

ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಎರಡು ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿಸಿ ರಚಿಸಿದ ಜೋಡುಪದಗಳು ಗುಣಪದವೊಂದನ್ನು ನಾಮಪದದೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿಸಿ ರಚಿಸಿದ ಜೋಡುಪದಗಳಿಗಿಂತ ತೀರಾ ಭಿನ್ನವಾಗಿರುತ್ತವೆ (೩.೨-೪ ನೋಡಿ). ಹಾಗಾಗಿ, ಅಂತಹ ವಿಭಜನೆ ಕನ್ನಡದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಮರ್ಪಕವಾಗಲಾರದು.

ತತ್ಪುರುಷ ಸಮಾಸದಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಬರುವ ಪದ ಎಣಿಕೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪದವಾಗಿದೆಯಾದರೆ ಅದನ್ನು ದ್ವಿಗು ಎಂಬ ಬೇರೊಂದು ಉಪವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಇರಿಸುವ ಕ್ರಮ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ರೂಢಿಯಲ್ಲಿದೆ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಜೋಡುಪದಗಳು ತತ್ಪುರುಷದ ಅಂಗವಾಗಿ ಬರುವ ಬದಲು ಕರ್ಮಧಾರಯದ (ಎಂದರೆ ಗುಣಪದವಿರುವ ಸಮಾಸದ) ಅಂಗವಾಗಿ ಬರುತ್ತವೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಎಣಿಕೆಯ ಪದಗಳು ಗುಣಪದಗಳ ಹಾಗೆ ನಾಮಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಬರುವಾಗ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವಿಲ್ಲದೆ ಬರುತ್ತವೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮೂರು ಪ್ರಸ್ತುತಗಳಿಂದ ಎನ್ನುತ್ತೇವಲ್ಲದೆ *ಮೂರರಿಂದ ಪ್ರಸ್ತುತಗಳಿಂದ ಎಂದು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ; ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ತ್ರಿಭ್ಯಃ ಪ್ರಸ್ತುತೇಭ್ಯಃ 'ಮೂರು ಪ್ರಸ್ತುತಗಳಿಂದ' ಎಂಬುದಾಗಿ ಭ್ಯಃ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಪ್ರಸ್ತುತ ನಾಮಪದಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ತ್ರಿ ಎಣಿಕೆಯ ಪದಕ್ಕೂ ಸೇರಿಸಿ ಹೇಳಲಾಗುತ್ತದೆ (೧೦.೩ ನೋಡಿ).

ಈ ರೀತಿ ಜೋಡುಪದಗಳ ವಿಭಜನೆಗೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಆಧಾರವಾಗಬಲ್ಲ ವಿಷಯಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಆಧಾರವಾಗಬಲ್ಲ ವಿಷಯಗಳಿಗಿಂತ ತೀರಾ ಭಿನ್ನವಾಗಿರುವುದಾದ ಕಾರಣ, ಜೋಡುಪದಗಳ (ಸಮಾಸಗಳ) ವಿಭಜನೆಯನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಹಾಗೆಯೇ ತಂದು ಅಳವಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.

೫.೬.೨ ಒಳನುಡಿಗಳ ಬಳಕೆ

ಜೋಡುಪದಗಳ ಒಳರಚನೆ ಎಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಅಂಗಗಳಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಪದಗಳ ನಡುವೆ ಎಂತಹ ಸಂಬಂಧವಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅವುಗಳಿಗೆ ಎಂತಹ ಒಳನುಡಿ (ವಿಗ್ರಹವಾಕ್ಯ)ಗಳನ್ನು ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಅಥವಾ ಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬ ವಿಷಯದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ನಿರ್ಧರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಮಿಂಚುಹುಳ ಜೋಡುಪದಕ್ಕೆ ಮಿಂಚುವ ಹುಳ ಎಂಬುದಾಗಿ ಒಳನುಡಿಯನ್ನು ಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದು ಅದನ್ನು ಈ ಹುಳ ಮಿಂಚುತ್ತದೆ ಎಂಬ ವಾಕ್ಯದಿಂದ ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಈ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಜೋಡುಪದದ ಅಂಗಗಳಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಮಿಂಚು ಮತ್ತು ಹುಳ ಎಂಬ ಪದಗಳು ಅನುಕ್ರಮವಾಗಿ ಒಂದು ಘಟನೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಕ್ರಿಯಾಪದ ಮತ್ತು ಆ ಘಟನೆಯನ್ನು ನಡೆಸುವ ಜಂತುಗಳಾಗಿವೆ.

ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕಣ್ಣುಸನ್ನೆ ಜೋಡುಪದಕ್ಕೆ ಕಣ್ಣಿನಿಂದ ಮಾಡಿದ ಸನ್ನೆ ಎಂಬ ಒಳನುಡಿಯನ್ನು ಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದು, ಅದರ ಅಂಗಗಳಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಕಣ್ಣು ಮತ್ತು ಸನ್ನೆ ಎಂಬ ಎರಡು ನಾಮಪದಗಳ ನಡುವೆ ತೃತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಯ ಮೂಲಕ ಸೂಚಿತವಾಗುವ ಕರಣ-ಕಾರ್ಯ ಸಂಬಂಧವಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು.

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಜೋಡುಪದಗಳ ಒಳನುಡಿಯನ್ನು ಅವುಗಳ ಅರ್ಥಕ್ಕನುಸಾರವಾಗಿ ಕೊಡುವುದು ರೂಢಿ. ಆದರೆ ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಅವುಗಳ ಅರ್ಥಕ್ಕೂ ಅವುಗಳ ಅಂಗಗಳಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಪದಗಳಿಗೂ ಹೊಂದಿಕೆಯಾಗದಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಜೋಡುಪದದ ಒಳನುಡಿ ಅದರ ಅರ್ಥವನ್ನು ಸೂಚಿಸದಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಹೊಸಮನೆ ಜೋಡುಪದ ಬಹಳ ಹಳೆಯದಾಗಿರುವ ಒಂದು ಮನೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯಾದರೂ ಆ ಪದಕ್ಕೆ ಒಳನುಡಿ ಯನ್ನು ಕೊಡುವಾಗ ಹೊಸ ಎಂಬುದರ ಬದಲು ಹಳೆ ಎಂಬ ಗುಣಪದವನ್ನು ಬಳಸುವುದು ಸರಿಯಾಗದು.

ನಿಜಕ್ಕೂ ಜೋಡುಪದವೊಂದಕ್ಕೆ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಒಳನುಡಿಗಳನ್ನು ಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಆ ಪದವನ್ನು ಮೊದಲ ಬಾರಿಗೆ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಸಿದಾಗ ಅದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಅರ್ಥ ಇದ್ದಿರಬಹುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಒಳನುಡಿ ಯೊಂದು, ಮತ್ತು ರೂಢಿಗೆ ಬಂದ ಮೇಲೆ ಅದು ಗುರುತಿಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಇಲ್ಲವೇ ವಸ್ತುವಿನಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆಗಳಾದುದರಿಂದಾಗಿ ಅದರ ಅರ್ಥದಲ್ಲೂ ಮಾರ್ಪಾಟು ಗಳಾಗಿವೆಯಾದಲ್ಲಿ, ಅದರ ಈಗಿನ ಅರ್ಥವೇನೆಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಒಳನುಡಿ ಯಿನ್ನೊಂದು.

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಜೋಡುಪದದ ಅಂಗಗಳನ್ನು ಅದರ ಈಗಿನ ಅರ್ಥಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೆಯಾಗುವ ಹಾಗೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನು ಇನ್ನೊಂದರೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸುವಂತಹ ಒಳನುಡಿ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಈ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಒಳನುಡಿಗಳ ಸಮ್ಮಿಳನವಾಗಿರಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಕೆಲವು ಜೋಡುಪದಗಳು ಮೇಲ್ನೋಟಕ್ಕೆ ಒಂದೇ ರೀತಿಯವಾಗಿ ಕಂಡುಬಂದರೂ ಅವುಗಳ ಒಳನುಡಿ ಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದಾಗ ಅವು ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಒಂದು ತೀರಾ ಭಿನ್ನವಾಗಿರುವುದು ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ. ಜೋಡುಪದಗಳ ವಿಭಜನೆಗೆ ಅವುಗಳ ಒಳನುಡಿ ಒಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ ಆಧಾರವಾಗುವುದರಿಂದ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಕಡೆಗಣಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಎರವಲಾಗಿ ಬಂದ ಜೋಡುಪದಗಳಿಗೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕೊಡಬೇಕಾಗುವ ಒಳನುಡಿ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಕೊಡುವ ಒಳನುಡಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿರಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬುದನ್ನು ಮುಂದೆ (೫.೯ರಲ್ಲಿ) ನೋಡಲಿರುವೆವು.

೫.೨ ಕನ್ನಡ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಹೇಳುವ ಸಮಾಸಗಳು

ಸಂಸ್ಕೃತ ಜೋಡುಪದಗಳ ವಿಭಜನೆಯನ್ನು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಹಾಗೆಯೇ ಅಳವಡಿಸಲು ಕನ್ನಡ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ್ದಾರೆಂದು ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದೆ. ಈ ಪ್ರಯತ್ನ ಕನ್ನಡದ ಅತೀ ಪ್ರಾಚೀನ ವ್ಯಾಕರಣ ಗ್ರಂಥಗಳ ಕಾಲದಿಂದಲೂ ನಡೆದು ಬಂದಿದೆ. ಪ್ರಾಕೃತ, ಅಪಭ್ರಂಶ, ಪಾಲಿ ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಹಾಗೆ ಕನ್ನಡವೂ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಒಂದು (ವಿಕೃತ) ರೂಪವೆಂಬ ತಪ್ಪು ಕಲ್ಪನೆ ಇದಕ್ಕೆ ಆಧಾರ ವಾಗಿದ್ದಿರಬೇಕು.

ಈ ಎರಡು ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಜೋಡುಪದಗಳ ಒಳರಚನೆ ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಒಂದು ತೀರಾ ಭಿನ್ನವಾಗಿದೆಯಾದ ಕಾರಣ, ಈ ಪ್ರಯತ್ನ ಸಫಲವಾಗುವುದು ಅಸಂಭವವೇ. ಹಾಗಿದ್ದರೂ ನಮ್ಮ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಅದನ್ನು ಇವತ್ತಿಗೂ, ಎಂದರೆ ಈ ಎರಡು ಭಾಷೆಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಭಾಷಾಕುಟುಂಬಗಳಿಗೆ ಸೇರಿದವುಗಳೆಂಬ ವಿಷಯ ತಿಳಿದಮೇಲೂ, ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವುದು ನಿಜಕ್ಕೂ ಆಶ್ಚರ್ಯವನ್ನು ತರುವ ಸಂಗತಿ.

ಸಂಸ್ಕೃತದ ಆರು ಸಮಾಸಗಳನ್ನು (ತತ್ಪುರುಷ, ಅವ್ಯಯೀಭಾವ, ದ್ವಂದ್ವ ಮತ್ತು ಬಹುವ್ರೀಹಿ ಎಂಬ ನಾಲ್ಕು ಮುಖ್ಯ ಸಮಾಸಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಾದ ತತ್ಪುರುಷದ ಎರಡು ಉಪಭೇದಗಳಾಗಿರುವ ಕರ್ಮಧಾರಯ ಮತ್ತು ದ್ವಿಗು ಎಂಬವುಗಳನ್ನು) ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅಳವಡಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ತೊಂದರೆಗಳೆಲ್ಲ ಇವೆ ಎಂಬುದನ್ನು, ಮತ್ತು ಅವುಗಳಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾದ ಹಾಗೂ ಕನ್ನಡದವೇ ಆದ ಕ್ರಿಯಾಸಮಾಸ ಮತ್ತು ಗಮಕಸಮಾಸಗಳೆಂಬವು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿವೆಯೆಂದು ಸಾಧಿಸುವುದು ಹೇಗೆ ಅಸಾಧ್ಯ ಎಂಬುದನ್ನು ಕೆಳಗೆ ವಿವರಿಸಲಾಗಿದೆ.

೫.೨.೧ ತತ್ಪುರುಷ

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ರಾಜೇಂದ್ರ, ಇಂದ್ರಧನು ಮೊದಲಾದ ಜೋಡುಪದಗಳನ್ನು 'ತತ್ಪುರುಷ'ವೆಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ. (೫.೫)ರಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಈ ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯ ಅಂಗ ಪ್ರಧಾನ ಪದವಾಗಿದೆ ಎಂಬ ವಿಷಯ ಇದಕ್ಕೆ ಆಧಾರವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದ ಜೋಡುಪದಗಳನ್ನು ಈ ವಿಷಯದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಹೆಸರಿಸುವುದರಿಂದ ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನವೂ ದೊರಕಲಾರದು.

ಯಾಕೆಂದರೆ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಎಲ್ಲಾ ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲೂ ಎರಡನೆಯ ಅಂಗ ಪ್ರಧಾನ ಪದವಾಗಿರುತ್ತದೆ (೫.೬ ನೋಡಿ). ಹಾಗಾಗಿ, ಮೇಲಿನ ವಿಷಯವನ್ನು ಬಳಸಿದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ಎಲ್ಲಾ ಜೋಡುಪದಗಳೂ ತತ್ಪುರುಷವೆಂಬ ಒಂದೇ ಸಮಾಸಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆಗಳಾಗಬಲ್ಲವು. ಎಂದರೆ, ಮೇಲಿನ ವಿಷಯವನ್ನು ಬಳಸಿದಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಜೋಡುಪದಗಳ ವಿಭಜನೆಯೇ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಸಂಸ್ಕೃತದ ಅವ್ಯಯೀಭಾವಕ್ಕೆ ಸಮನಾಗಿರುವ ('ಅಂಶಿ' ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ) ಸಮಾಸಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನಾಗಿ ಕೊಡುವ ಕೆಳದುಟಿ (ಕೆಳಗಿನ ತುಟಿ) ಹೊರಬಾಗಿಲು (ಹೊರಗಿನ ಬಾಗಿಲು) ಮೊದಲಾದವುಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯ ಅಂಗ ಪ್ರಧಾನ ಪದವೆನ್ನಲು ಯಾವ ತೊಂದರೆಯೂ ಇಲ್ಲ.

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ಕನ್ನಡದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಬಹುವ್ರೀಹಿ ಸಮಾಸಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನಾಗಿ ಕೊಡುವ ಹಣೆಗಣ್ಣು, ಚಲವಾದಿ ಮೊದಲಾದವುಗಳಲ್ಲೂ ಕೆಳಗೆ (ಔ.ಉ.೬)ರಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿರುವ ಹಾಗೆ ಎರಡನೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಬರುವ ಪದ ಪ್ರಧಾನವೆಂದು ವಾದಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಕನ್ನಡ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಗಮಕ, ಕ್ರಿಯಾಸಮಾಸ ಮೊದಲಾದ ಇತರ ಹೆಸರುಗಳಿಂದ ಕರೆಯುವ ಜೋಡುಪದ ಇಲ್ಲವೆ ಪದಕಂತೆಗಳಲ್ಲೂ ಎರಡನೆಯ ಪದವೇ ಪ್ರಧಾನ ಪದವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಹಾಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ತತ್ಪುರುಷ ಸಮಾಸ ಎಂಬುದು ಒಂದು ಅನವಶ್ಯಕವಾದ ಕಲ್ಪನೆ.

೫.೨.೨ ಕರ್ಮಧಾರಯ

ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಕರ್ಮಧಾರಯ ಸಮಾಸಕ್ಕೆ ಕೊಡುವ ಉದಾಹರಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವೂ ಜೋಡುಪದಗಳೇ ಅಲ್ಲ. ಗುಣಪದಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಹಾಗೆಯೇ ಅವುಗಳಿಗೆ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸದೆ ನಾಮಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಬಳಸುವ ಕ್ರಮವಿದೆಯಾದ ಕಾರಣ, ಸಂಸ್ಕೃತದ ಜೋಡುಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದಾಗ ಅವು ಜೋಡುಪದಗಳ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅವು ಪದಕಂತೆಗಳಲ್ಲದೆ ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಮೇಲೆ (ಔ.ಉ)ರಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತೋರಿಸಿಕೊಡಲಾಗಿದೆ.

ಕರ್ಮಧಾರಯಕ್ಕೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಜೋಡುಪದಗಳು (ಕಿರುಗಜ್ಜೆ, ಎಳನೀರು, ಹಳಗನ್ನಡ, ಬೆಳ್ಳೆಲ್ಲು ಮೊದಲಾದವುಗಳು) ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಜೋಡುಪದಗಳಾಗಿವೆಯಾದರೂ ಅವನ್ನು ತತ್ಪುರುಷದ ಉಪವಿಭಾಗವೆಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ಜೋಡುಪದಗಳ ಮೊದಲನೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಪದ ನಾಮಪದವಲ್ಲ. ಅದು ಗುಣಪದವೆಂಬ ಬೇರೆಯೇ ಒಂದು ಪದವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೇರುವ ಪದ.

ಹಾಗಾಗಿ, ಈ ಜೋಡುಪದಗಳು ಕರ್ಮಧಾರ ಸಮಾಸಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆಗಳೆಂದು ಹೇಳುವುದಿದ್ದಲ್ಲಿ, ಅದು ಸಂಸ್ಕೃತದ ಹಾಗೆ ತತ್ಪುರುಷದ ಅಂಗವಾಗಿರದೆ, ಬೇರೆಯೇ ಒಂದು ಸಮಾಸವಾಗಿದೆಯೆಂದು ವಾದಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಮೇಲೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಗುಣಪದವಿರುವ ಜೋಡುಪದಗಳನ್ನು ಅವುಗಳ ಅಂಗಗಳೆರಡು ಒಂದೇ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಕರ್ಮಧಾರಯವೆಂದು ಕರೆದಲ್ಲಿ ಬೇರೊಂದು ತೊಂದರೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಅದೇನೆಂದರೆ, ಅಂಗಗಳಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡೂ ಒಂದೇ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿರುವಂತಹ ಎರಡು ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ರಚಿಸಿದ ಜೋಡುಪದಗಳೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕೆಲವಿವೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಅರಮನೆ (ಅರಸನು ಇರುವ ಮನೆ), ಕಾಲ್ಮಣೆ (ಕಾಲು ಇರಿಸುವ ಮಣೆ) ಮೊದಲಾದ ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿರುವ ಎರಡು ನಾಮಪದಗಳು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿವೆ. ಆದರೆ ಇವುಗಳ ಮೊದಲನೆಯ ಪದ ಗುಣಪದವಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ, ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಅಭಿಪ್ರಾಯದ ಮೇರೆಗೆ ಅವು ಕರ್ಮಧಾರಯವಾಗಲಾರವು. ಅಂತೂ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಕರ್ಮಧಾರಯವನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅಳವಡಿಸುವುದು ಅಸಾಧ್ಯ.

ಮೇಲೆ (ಙ.ಙ.೨)ನೇ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಪದವಿರುವ ಜೋಡುಪದಗಳೆಂದು ಕರೆದಿರುವ ಉರಿಗಡಲೆ, ಸಿಡಿಮದ್ದು, ಕಡೆಗೋಲು ಎಂಬಂತಹ ಜೋಡುಪದಗಳನ್ನು ಕೆಲವರು ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಕರ್ಮಧಾರಯವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಿದ್ದಾರೆ (ಶ್ರೀಕಂಠಯ್ಯ ೧೯೫೨ ನೋಡಿ). ಇಂತಹ ಜೋಡುಪದಗಳಿಗೆ ಹಿಂದೆ ಕಡಲೆ, ಸಿಡಿಯುವ ಮದ್ದು, ಕಡೆಯುವ ಕೋಲು ಎಂಬುದಾಗಿ ಕ್ರಿಯಾಪದದ ಕೃದಂತರೂಪವೊಂದನ್ನು ಬಳಸಿರುವ ಒಳನುಡಿ(ವಿಗ್ರಹವಾಕ್ಯ)ವನ್ನು ಕೊಡುವುದರ ಮೂಲಕ ಇದನ್ನು ಸಮರ್ಥಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಆದರೆ ಇಲ್ಲೂ ಜೋಡುಪದದ ಅಂಗಗಳಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯದು (ಒಳನುಡಿಯಲ್ಲೂ ಮೊದಲನೆಯದು) ನಾಮಪದವಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಕೃದಂತಗಳು ನಾಮಪದಗಳಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಅವಕ್ಕೆ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕೃದಂತಗಳು ನಾಮಪದಗಳಲ್ಲ; ಅವು ಗುಣಪದಗಳ ಜಾಗದಲ್ಲಿ (ಎಂದರೆ ನಾಮಪದಗಳ ವಿಶೇಷಣಗಳಾಗಿ) ಬಳಕೆಯಾಗಬಲ್ಲ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳು ಮಾತ್ರ.

ಙ.೨.೩ ದ್ವಿಗು

ತತ್ಪುರುಷ ಸಮಾಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಒಂದು ಎಣಿಕೆಯ ಪದ ಬಂದಿದೆಯಾದರೆ, ಅವನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ದ್ವಿಗು ಎಂಬ ಒಂದು ಉಪವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ವರ್ಗೀಕರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಎಣಿಕೆಯ ಪದಗಳು ಇತರ ನಾಮಪದಗಳ ಹಾಗೆಯೇ ಬಳಕೆಯಾಗುವುದಾದ ಕಾರಣ ಈ ಸಮಾಸವನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ತತ್ಪುರುಷದ ಒಂದು ಉಪವಿಭಾಗವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ತಪ್ಪಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಎಣಿಕೆಯ ಪದಗಳು ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ನಾಮಪದಗಳ ಹಾಗೆ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಗುಣಪದಗಳ ಹಾಗೆ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಬೇರೆ ನಾಮಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಬಳಸಿದಾಗ ಅವು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ನಾಮಪದಗಳ ಹಾಗೆ ಷಷ್ಠಿ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಗುಣಪದಗಳ ಹಾಗೆ ಯಾವ ಪ್ರತ್ಯಯ

ದೊಂದಿಗೂ ಸೇರದೆ ಹಾಗೆಯೇ ಬರುತ್ತವೆ (ಮೂರು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು, ಮೂರು ಪುಸ್ತಕಗಳಿಗೆ).

ನಾಮಪದಗಳ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಬರುವಾಗ ಮಾತ್ರ ಅವು ಇತರ ನಾಮಪದಗಳ ಹಾಗೆ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳೊಂದಿಗೆ ಬರುತ್ತವೆ (ಮೂರನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಕೊಡು).

ಇಬ್ಬಾಗ, ಇಮ್ಮಡಿ, ಮುನ್ನೂರು, ನಲುವತ್ತು ಮೊದಲಾದ ಜೋಡು ಪದಗಳ ಒಳರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಎಣಿಕೆಯ ಪದಗಳು ಗುಣಪದಗಳ ಹಾಗೆ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವಿಲ್ಲದೆ ಬಳಕೆಯಾಗಿವೆಯಾದ ಕಾರಣ ಅಂತಹ ಜೋಡುಪದಗಳನ್ನು ಗುಣಪದವಿರುವ ಜೋಡುಪದಗಳ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸುವುದೇ ಒಳ್ಳೆಯದು.

ಈ ಜೋಡುಪದಗಳ ಅಂಗಗಳಾಗಿ ಬರುವ ಪದಗಳು ಸಮಾನ (ಇಲ್ಲವೇ ಅಸಮಾನ) ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿರುವವುಗಳೆಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ (ಅವು ಯಾವ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲೂ ಇಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ) ಅವನ್ನು ತತ್ಪುರುಷದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸುವುದು ಕನ್ನಡದ ಮಟ್ಟಿಗಂತೂ ಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯ.

೫.೨.೪ ಅವ್ಯಯೀಭಾವ

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಯಥಾಶಕ್ತಿ, ಉಪಕೃಷ್ಣಂ, ಪ್ರತಿದಿನಂ, ಪರೋಕ್ಷಂ ಮೊದಲಾದ ಜೋಡುಪದಗಳನ್ನು ಅವ್ಯಯೀಭಾವ ಸಮಾಸಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನಾಗಿ ಕೊಡುವುದು ಕ್ರಮ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಅವ್ಯಯದೊಂದಿಗೆ ನಾಮಪದವನ್ನು ಸೇರಿಸಲಾಗಿದೆ, ಮತ್ತು ಈ ಜೋಡುಪದಗಳನ್ನು ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಅವ್ಯಯಗಳಾಗಿ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಅವ್ಯಯಕ್ಕೆ ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ರಚಿಸಿದ ಮತ್ತು ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಅವ್ಯಯಗಳಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಜೋಡುಪದಗಳು ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ, ಮೇಲೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಇನ್ನೊಂದು ಅಂಶವನ್ನು ಆಧಾರವಾಗಿರಿಸುವ ಮೂಲಕ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅವ್ಯಯೀಭಾವಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಹಿಡಿಯಲಾಗಿದೆ.

ಮೇಲೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಪದ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿದ್ದು, ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅದು ಇತರ ಜೋಡುಪದಗಳಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಯಥಾಶಕ್ತಿ ಜೋಡು ಪದದಲ್ಲಿ ಶಕ್ತಿ ಎಂಬುದು ಪ್ರಧಾನ ಪದವಲ್ಲ, ಯಥಾ ಎಂಬುದೇ ಪ್ರಧಾನ ಪದ. 'ಎಷ್ಟು ಶಕ್ತಿಯಿದೆಯೋ ಅಷ್ಟು' ಎಂಬುದಾಗಿ ಇದು ಶಕ್ತಿಯ ಪ್ರಮಾಣವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಜೋಡುಪದ.

ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬರುವ ತುದಿನಾಲಿಗೆ, ಅಂಗೈ, ಹೊರವೈ, ಹಿಂಗಾಲು ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಮೊದಲನೆಯ ಅಂಗ ಪ್ರಧಾನ

ಪದವಾಗಿದೆ ಯೆಂಬುದಾಗಿ ಭಾವಿಸಿ, ಅವನ್ನು ಈ ಸಮಾಸಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನಾಗಿ ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಕೊಡಲಾಗಿದೆ (ಇದು ಯಾಕೆ ತಪ್ಪು ಎಂಬುದನ್ನು ಕೆಳಗೆ ವಿವರಿಸಲಾಗಿದೆ).

ಇದಲ್ಲದೆ, ಈ ಜೋಡುಪದಗಳು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅವ್ಯಯಗಳಾಗಿ ಬಳಕೆ ಯಾಗುವುದಿಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ ಕೆಲವರು ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಅವನ್ನು ಅವ್ಯಯೀ ಭಾವವೆಂದು ಕರೆಯದೆ 'ಅಂಶಿ' ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಅಂಶವನ್ನು ಅಂಶಿಯೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಲಾಗುತ್ತದೆಯೆಂಬುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಆಧಾರ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ತುದಿನಾಲಿಗ್ ಜೋಡುಪದದಲ್ಲಿ ತುದಿ ಎಂಬುದು ನಾಲಿಗೆಯ ಒಂದು ಅಂಶವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ; ಈ ಅಂಶವನ್ನು ಪಡೆದಿರುವ ನಾಲಿಗ್ ಪದದೊಂದಿಗೆ (ಎಂದರೆ ಅಂಶಿಯೊಂದಿಗೆ) ತುದಿ ಎಂಬ ಅದರ ಅಂಶವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪದವನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ತುದಿನಾಲಿಗ್ ಪದವನ್ನು ತಯಾರಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಆದರೆ ಮೆಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಇಂತಹ ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವಕ್ಕೂ ಮೊದಲನೆಯ ಅಂಗ ಪ್ರಧಾನ ಪದವಾಗಿರುತ್ತದೆ ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಕಷ್ಟ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಹೊರಬಾರಿಲು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ 'ಬಾಗಿಲಿನ ಹೊರಗು' (ಅಥವಾ 'ಬಾಗಿಲಿನ ಹೊರಗೆ') ಎಂಬ ಒಳನುಡಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಅದು ಆ ಪದದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಸೂಚಿಸಲಾರದು. ಹೊರಬಾರಿಲು ಎಂಬುದು ಹೊರಗಿನ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಾದ ಕಾರಣ, ಅದರಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯ ಪದ ಪ್ರಧಾನ ವಾಗಿದೆಯಲ್ಲದೆ ಮೊದಲನೆಯದಲ್ಲ.

ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಳದುಟಿ ಜೋಡುಪದಕ್ಕೆ 'ತುಟಿಯ ಕೆಳಗು' ಎಂಬ ಒಳನುಡಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಅದು ಆ ಪದದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಸೂಚಿಸಲಾರದು. ನಿಜಕ್ಕೂ ಈ ಜೋಡುಪದ 'ಕೆಳಗಿನ ತುಟಿ'ಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಕಾರಣ, ಕರ್ಮಧಾರಯಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರವೇ ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಬಲ್ಲದು.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಇದೇ ಅಂಶಿ ಸಮಾಸಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನಾಗಿ ಕೊಡುವ ಋಂಗಾಲು, ಹೊರವೈ, ನಡುಹಗಲು ಮೊದಲಾದ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಅಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದೂ ಪ್ರಧಾನ ಪದವಾಗಿ ಇಲ್ಲದಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ನಡುಹಗಲು ಎಂಬುದು 'ಹಗಲಿನ ನಡು ಭಾಗ'ವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಾದ ಕಾರಣ ಅದರ ಅಂಗಗಳಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ನಡು ಮತ್ತು ಹಗಲು ಎಂಬ ಎರಡು ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದೂ ಅದರ ಪ್ರಧಾನ ಪದವಾಗಿರದೆ, ಆ ಜೋಡುಪದದ ಹೊರಗಿರುವ ಭಾಗ ಎಂಬ ಪದ ಅದರ ಪ್ರಧಾನ ಪದವೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಹಾಗಾಗಿ ಈ ಪದಗಳನ್ನು ಅಂಶ ಸಮಾಸಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನಾಗಿ ಕೊಡುವ ಬದಲು ಬಹುವ್ರೀಹಿ ಸಮಾಸಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನಾಗಿ ಕೊಡುವುದೇ ಯೋಗ್ಯವೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ.

‘ಅಂಶ’ ಪಾರಿಭಾಷಿಕ ಪದವೂ ಕನ್ನಡದ ಈ ಜೋಡುಪದಗಳನ್ನು ವರ್ಣಿಸಲು ಸಮರ್ಪಕವಾದುದಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಅಂಶ ಮತ್ತು ಅಂಶಗಳ ನಡುವಿರುವ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಸೂಚಿಸದಿರುವಂತಹ ಚಿಕ್ಕಮ್ಮ, ದೊಡ್ಡಪ್ಪ ಮೊದಲಾದ ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲೂ ಇಂತಹದೇ ರಚನೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ (ಃ.ಃ.೩ ನೋಡಿ).

ಃ.೨.ಃ ದ್ವಂದ್ವ

ದ್ವಂದ್ವ ಸಮಾಸಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಉದಾಹರಣೆಗಳೆಲ್ಲ ಪದಕಂಠೆಗಳಲ್ಲದೆ ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲ. ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ರಾಮಲಕ್ಷ್ಮಣ, ಮಾತಾ ಪಿತರ ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಜೋಡುಪದಗಳೆಂದು ಕರೆಯಲು ಅವುಗಳ ಅಂಗಗಳಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಕೊನೆಯದರೊಂದಿಗೆ ಮಾತ್ರ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ಬಂದಿವೆಯೆಂಬುದೇ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ.

ಇಂತಹ ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡೇ ಅಂಗಗಳಿರಬೇಕೆಂದೇನಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ರೋಗಶೋಕಪರಿತಾಪಬಂಧನವ್ಯಸನಾನಿ ಎಂಬ ಜೋಡುಪದದಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು ಐದು ಅಂಗಗಳಿವೆ.

ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಜೋಡುಪದಗಳನ್ನು ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯದ ಬಳಕೆಯಾಗಿದೆಯೇ ಅಥವಾ ಇಲ್ಲವೇ ಎಂಬ ವಿಷಯದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ವರ್ಣಿಸಲು ಇಲ್ಲವೇ ವಿಭಜಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಮೇಲೆ (ಃ.೩)ರಲ್ಲಿ ನೋಡಿರುವೆವು. ಹಾಗಾಗಿ, ದ್ವಂದ್ವವೆಂಬ ಸಮಾಸ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳುವುದೇ ಒಳ್ಳೆಯದು.

ಃ.೨.೬ ಬಹುವ್ರೀಹಿ

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಚಕ್ರಪಾಣಿ ‘ಕೈಯಲ್ಲಿ ಚಕ್ರವನ್ನು ಹಿಡಿದವನು’, ಪೀತಾಂಬರ ‘ಹಳದಿ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನುಟ್ಟವನು’, ದತ್ತಧನ ‘ಹಣವನ್ನು ಕೊಟ್ಟವನು’ ಮೊದಲಾದ ಜೋಡುಪದಗಳನ್ನು ಬಹುವ್ರೀಹಿ ಸಮಾಸಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನಾಗಿ ಕೊಡುವುದು ಕ್ರಮ. ಈ ಜೋಡುಪದಗಳ ಅಂಗಗಳಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ಪದವೂ ಅದರ ಪ್ರಧಾನ ಪದವಾಗಿಲ್ಲದಿರುವುದೇ ಅವನ್ನು ಬಹುವ್ರೀಹಿಯೆಂದು ಕರೆಯಲು ಕಾರಣ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಚಕ್ರಪಾಣಿ ಜೋಡುಪದದಲ್ಲಿ ಚಕ್ರ ಮತ್ತು ಪಾಣಿ ‘ಕೈ’ ಎಂಬ ಎರಡು ಪದಗಳು ಒಟ್ಟು ಸೇರಿದ್ದು, ಆ ಪದಗಳಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾದ ಸ:

‘ಅವನು’ ಇಲ್ಲವೇ ವ್ಯಕ್ತಿ ಎಂಬ ಪದ ಅದರ ಪ್ರಧಾನ ಪದವಾಗಿದೆ. ಎಂದರೆ, ಚಕ್ರಪಾಣಿ ಎಂಬುದು ಚಕ್ರವನ್ನಾಗಲಿ, ಕೈಯನ್ನಾಗಲಿ ಹೆಸರಿಸದೆ, ಕೈಯಲ್ಲಿ ಚಕ್ರವನ್ನು ಹಿಡಿದಿರುವ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು (ಕೃಷ್ಣನನ್ನು) ಹೆಸರಿಸುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಬಹುವ್ರೀಹಿ ಸಮಾಸಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆಗಳಾಗಿ ಕೊಡುವ ಹಣೆಗಣ್ಣು, ಚಲವಾದಿ, ಗೆಡ್ಡೆಮೂಗ, ಹಣಾಹಣೆ ಮೊದಲಾದ ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಅವುಗಳ ಅಂಗಗಳಾಗಿರುವ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದೂ ಪ್ರಧಾನ ಪದವಲ್ಲ ಎಂದು ವಾದಿಸುವುದು ಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಚಲವಾದಿ ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ವಾದಿ ಪದವನ್ನು ಪ್ರಧಾನ ಪದವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಕನ್ನಡದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಬಹುವ್ರೀಹಿಗೆ ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಿ ಕೊಡುವ ಇತರ ಹಲವಾರು ಜೋಡುಪದಗಳೂ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಬಹುವ್ರೀಹಿ ಪದಗಳಿಗಿಂತ ಒಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನವಾಗಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸುವುದು ಅವಶ್ಯ.

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ನಾಮಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಬರುವ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ನಾಮಪದಗಳ ಲಿಂಗ, ವಚನ, ಮತ್ತು ವಿಭಕ್ತಿ ಈ ಮೂರನ್ನೂ ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಮುಂದೆ ಏಳನೇ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ನೋಡಲಿರುವೆವು. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ವಿಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ. ಲಿಂಗ ಮತ್ತು ವಚನಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬೇರೆಯೇ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಿವೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಸಂಸ್ಕೃತದ ಗುರುಭ್ಯಃ ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ಭ್ಯಃ ವಿಭಕ್ತಿಪ್ರತ್ಯಯ ಪುಲ್ಲಿಂಗ, ಬಹುವಚನ ಮತ್ತು ಚತುರ್ಥೀ ವಿಭಕ್ತಿ - ಈ ಮೂರನ್ನೂ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇದಕ್ಕೆ ಸಮನಾಗಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಗುರುಗಳಿಗೆ ನಾಮಪದರೂಪದಲ್ಲಿ ಗಳು ಪ್ರತ್ಯಯ ಬಹುವಚನವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ; ಚತುರ್ಥೀ ವಿಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಈ ಪದರೂಪದಲ್ಲಿ ಬಹುವಚನ ಪ್ರತ್ಯಯಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿರುವ ಇಗೆ ಪ್ರತ್ಯಯ ಬಂದಿದೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತದ ಪೀಠಾಂಬರ ಜೋಡುಪದವನ್ನು (ಅಥವಾ ಬೇರೆ ಯಾವುದೇ ನಾಮಪದವನ್ನು) ಸಂಸ್ಕೃತ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯೋಗಿಸಬೇಕಾದಾಗ ಅದಕ್ಕೆ ಲಿಂಗ, ವಚನ ಮತ್ತು ವಿಭಕ್ತಿ ಈ ಮೂರನ್ನೂ ಸೂಚಿಸುವಂತಹ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯ ವೊಂದನ್ನು ಸೇರಿಸಲೇಬೇಕೆಂಬ ನಿಯಮವಿದೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಚಲವಾದಿ ಜೋಡುಪದವನ್ನು (ಇಲ್ಲವೇ ಇತರ ಯಾವುದೇ ನಾಮಪದವನ್ನು) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಹಾಗೆಯೇ ಅದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನೂ ಸೇರಿಸದೆ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯ. ಇದು ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವಿರುವ ಇನ್ನೊಂದು ಮುಖ್ಯ ವ್ಯತ್ಯಾಸ.

- (೧೪ಕ) ಖೀತಾಂಬರಃ ಕುತ್ರ ಗತಃ
'ಹಳದಿ ಬಟ್ಟೆಯುಟ್ಟವನು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದ? '
(೧೪ಖ) ಚಲವಾದಿ ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದ?

ಮೇಲೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ (೧೪ಕ) ಸಂಸ್ಕೃತ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಖೀತಾಂಬರ ಪದವನ್ನು ಅದಕ್ಕೆ ಪುಲ್ಲಿಂಗ-ಏಕವಚನ-ಪ್ರಥಮಾ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವಾದ ಅಸ್ ಎಂಬುದನ್ನು (ವಿಸರ್ಗರೂಪದಲ್ಲಿ) ಸೇರಿಸಿ ಬಳಸಲಾಗಿದೆ. ಆದರೆ (೧೪ಖ) ಕನ್ನಡ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಚಲವಾದಿ ಪದವನ್ನು ಅದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನೂ ಸೇರಿಸದೆ ಹಾಗೆಯೇ ಬಳಸಲಾಗಿದೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತದ ಖೀತಾಂಬರ ಜೋಡುಪದದಲ್ಲಿ ಖೀತ ಮತ್ತು ಅಂಬರ ಎಂಬ ಎರಡು ಪದಗಳು ಮಾತ್ರ ಆ ಜೋಡುಪದದ ಅಂಗಗಳಾಗಿ ಬಂದಿವೆ. ಅವುಗಳ ಅನಂತರ ಬರುವ ಅಸ್ ಎಂಬುದು ಲಿಂಗ, ವಚನ ಮತ್ತು ವಿಭಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪ್ರತ್ಯಯ (ಇದು ಇಲ್ಲಿ ವಿಸರ್ಗರೂಪದಲ್ಲಿದೆ). ಈ ಪ್ರತ್ಯಯ ಖೀತಾಂಬರ ಪದದ ಅಂಗವಲ್ಲ; ಆ ಪದವನ್ನು ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯೋಗಿಸುವಾಗ ಅದರೊಂದಿಗೆ ಬಳಸಬೇಕಾಗಿರುವ ಪ್ರತ್ಯಯ ಮಾತ್ರ.

ಆದರೆ ಕನ್ನಡದ ಚಲವಾದಿ ಪದದಲ್ಲಿ ಚಲ ಮತ್ತು ವಾದ ಎಂಬೆರಡು ಪದಗಳು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಇ ಪ್ರತ್ಯಯವೂ ಆ ಪದದ ಅಂಗವಾಗಿ ಬಂದಿದೆ. ಖೀತಾಂಬರಃ ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಬರುವ ಅಸ್ ಪ್ರತ್ಯಯದ ಹಾಗೆ ಚಲವಾದಿ ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ಬರುವ ಇ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪದರೂಪ ಪ್ರತ್ಯಯವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲು ಯಾವ ಆಧಾರವೂ ಇಲ್ಲ.

ಇಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಗಮನಿಸಬೇಕಾಗಿರುವ ವಿಷಯವೇನೆಂದರೆ, ವಾದ ಪದದ ಅನಂತರ ಬರುವ ಇ ಪ್ರತ್ಯಯ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಪದರಚನೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದುದಲ್ಲದೆ ಪದರೂಪದ ರಚನೆಗೆ (ಇಲ್ಲವೇ ವಾಕ್ಯರಚನೆಗೆ) ಸಂಬಂಧಿಸಿದುದಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಈ ಜೋಡುಪದವನ್ನು ಎರಡು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ವರ್ಣಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

(೧) ಚಲ ಮತ್ತು ವಾದಿ ಎಂಬ ಎರಡು ಪದಗಳು ಅದರ ಅಂಗಗಳೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು; ಇಲ್ಲವೇ

(೨) ಚಲ ಮತ್ತು ವಾದ ಎಂಬ ಎರಡು ಪದಗಳು ಮತ್ತು ಇ ಎಂಬ ಪ್ರತ್ಯಯ - ಈ ಮೂರು ಅದರ ಅಂಗಗಳೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು.

ಮೊದಲನೆಯ ವರ್ಣನೆಯ ಪ್ರಕಾರ, ವಾದಿ ಎಂಬುದು ಚಲವಾದಿ ಜೋಡುಪದದ ಪ್ರಧಾನ ಪದವೆನಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಅದು ಬಹುವ್ರೀಹಿಗೆ ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಲಾರದು.

ಎರಡನೆಯ ವಿಧಾನದ ಪ್ರಕಾರ, ಪದ ಮತ್ತು ಪ್ರತ್ಯಯಗಳೆರಡೂ ಈ ಜೋಡುಪದದ ಒಳರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗಿವೆಯಾದ ಕಾರಣ, ಅದನ್ನು ಜೋಡುಪದಗಳಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿರುವ ಬೇರೆಯೇ ಒಂದು ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ.

ಎಂದರೆ, ಕರ್ಮಧಾರಯ ಸಮಾಸದಿಂದ ಸಿದ್ಧವಾದ ಚಲವಾದ ಜೋಡು ಪದಕ್ಕೆ ಇ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಸೇರಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಚಲವಾದಿ ಪದವನ್ನು ತಯಾರಿಸಲಾಗಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

೫.೨.೨ ಕ್ರಿಯಾಸಮಾಸ

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿಲ್ಲದ ಕ್ರಿಯಾಸಮಾಸವೆಂಬ ಹೊಸದೊಂದು ರೀತಿಯ ಸಮಾಸವಿದೆಯೆಂದು ಕನ್ನಡ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಹೇಳಿರುವುದು ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವೆ ವಿಭಕ್ತಿಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳದುದರಿಂದಾಗಿ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಮೇಲೆ (೫.೩.೫ರಲ್ಲಿ) ನೋಡಿರುವೆವು.

ಮರವೇರು, ಕೈಮುರಿ, ಮರೆಹೊಗು, ಬಿಲ್ಲೆತ್ತು, ನಿದ್ರೆಮಾಡು ಮೊದಲಾದ ದ್ರವ್ಯಗಳನ್ನು ಇವರು ಕ್ರಿಯಾಸಮಾಸಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನಾಗಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇಂತಹ ಬಳಕೆಗಳಲ್ಲಿ ನಾಮಪದದ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯ (ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯ) ಲೋಪಗೊಂಡಿರುವುದು ನಿಜವಾದರೂ ಅದು ಕನ್ನಡದ ಒಂದು ವಾಕ್ಯರಚನೆಯ ನಿಯಮದ ಮೂಲಕ ಲೋಪಗೊಂಡಿದೆಯಲ್ಲದೆ ಪದರಚನೆಯ ನಿಯಮದ ಮೂಲಕವಲ್ಲ.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಮೊದಲನೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಒಂದು ಕ್ರಿಯಾಪದ ಬಂದಿರುವ ಚುಚ್ಚುಮದ್ದು, ಸುಳಿಗಾಳಿ, ಬೀಸುಗಲ್ಲು ಮೊದಲಾದ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ವಿಶಿಷ್ಟವಾಗಿರುವ ಜೋಡುಪದಗಳನ್ನೇ ಕ್ರಿಯಾಸಮಾಸಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನಾಗಿ ಕೊಡುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು (೫.೫.೨ ನೋಡಿ).

೫.೨.೮ ಗಮಕ ಸಮಾಸ

ಕನ್ನಡದ ಇನ್ನೊಂದು ವಿಶಿಷ್ಟ ಸಮಾಸವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುವ ಗಮಕ ಸಮಾಸವೂ ಇದೇ ರೀತಿಯದು. ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನಾಗಿ (೧) ಮೊದಲನೆಯ ಅಂಗದಲ್ಲಿ ಷಷ್ಠೀ ವಿಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಬಿಸಿಯ ಠಾಲು, ಕಿರಿಯ ಮಗ ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು, (೨) ಕೃತ್ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ತೂಗುವ ತೊಟ್ಟಿಲು, ಕಂಡ ವಿಚಾರ ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಮತ್ತು (೩) ಮೊದಲನೆಯ ಅಂಗದಲ್ಲಿ

ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವಿಲ್ಲದೆ ಬರುವ ಅ ಮರ, ಈ ಉಡುಗ ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದು ರೂಢಿ.

ಆದರೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಇವು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಪದಕಂಠಗಳಲ್ಲದೆ ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲ. ಮೇಲೆ (ಙ.೩.೩-೪)ರಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿರುವ ಹಾಗೆ, ಕೃದಂತಗಳು ಮತ್ತು ಅ, ಈ ಮೊದಲಾದ ಜಾಗವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪದಗಳು ಪದಕಂಠಗಳಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವಿಲ್ಲದೆ ಬರುತ್ತವೆಯೆಂಬುದು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ವಾಕ್ಯರಚನೆಯ ನಿಯಮವಲ್ಲದೆ ಪದರಚನೆಯ ನಿಯಮವಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಇಂತಹ ರಚನೆಗಳನ್ನು ಪದಕಂಠಗಳೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಲ್ಲದೆ ಜೋಡುಪದಗಳೆಂದು ಹೆಸರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಆಧಾರವೂ ಇಲ್ಲ (ಸೇಡಿಯಾಪು ಕೃಷ್ಣಭಟ್ಟ ೧೯೯೨:೨೬೯ ನೋಡಿ).

೫.೮ ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಬಂದ ಜೋಡುಪದಗಳು

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಹಲವಾರು ಪದಗಳು ಎರವಲಾಗಿ ಬಂದಿದ್ದು ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಜೋಡುಪದಗಳೂ ಹಲವಿವೆ. ಈ ಜೋಡುಪದಗಳು ಎಂತಹವು, ಅವನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ವಿಧಾನವನ್ನೇ ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣದಲ್ಲೂ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವೇ? ಎಂದರೆ, ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಈ ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತದ ನಾಲ್ಕು (ಇಲ್ಲವೇ ಆರು) ಸಮಾಸಗಳನ್ನು ಕಾಣಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಪರಿಶೀಲಿಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ.

೫.೮.೧ ಜೋಡುಪದಗಳ ಒಳನುಡಿಗಳು

ಈ ಪದಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಬಂದಿವೆಯಾದರೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅವಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡದ್ದೇ ಆದ, ಎಂದರೆ ಕನ್ನಡದ ವ್ಯಾಕರಣ ನಿಯಮಗಳಿಗೆ ಹೊಂದಿಕೊಳ್ಳುವಂತಹ ಬಳಕೆಗಳಿವೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಅವುಗಳ ಒಳರಚನೆಯನ್ನು ಕನ್ನಡದವೇ ಆದ ನಿಯಮಗಳ ಮೂಲಕ ವರ್ಣಿಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಈ ಜೋಡುಪದಗಳಿಗೆ ಒಳನುಡಿ(ವಿಗ್ರಹವಾಕ್ಯ)ವನ್ನು ಹೇಳುವಾಗ ಅದನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಹೇಳಬೇಕಲ್ಲದೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದರೆ ಅದು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಆ ಪದಗಳ ಒಳರಚನೆಯಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸಲಾರದು. ಕನ್ನಡ ವೈಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವರೂ ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಜೋಡುಪದಗಳಿಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ವೈಯಾಕರಣಗಳು ಕೊಡುವ ಒಳನುಡಿಗಳನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಕನ್ನಡದಲ್ಲೂ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಇದು ಸರಿಯಲ್ಲ.

ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಜೋಡುಪದಗಳಿಗೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಒಳರಚನೆಯನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆಂಬುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ

ಗಮನಿಸುವುದು ಅವಶ್ಯ. ಆದರೆ ಇದು ಕನ್ನಡದವೇ ಆದ ಪದಗಳಿಗೂ ಅನ್ವಯಿಸುವಂತಹ ಸಂಗತಿ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡದ ಎಣ್ಣೆ ಪದ ಎಳ್ಳು ಮತ್ತು ನೆಯ್ ಎಂಬ ಎರಡು ಪದಗಳು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿದುದರಿಂದಾಗಿ ಸಿದ್ಧವಾದ ಜೋಡುಪದವೆಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಆಧಾರವಿದೆ. ಆದರೆ ಹೊಸಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ಪದವನ್ನು ಈ ರೀತಿ ಒಳರಚನೆಯಿರುವ ಪದವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲು ಅಷ್ಟೊಂದು ಸಮರ್ಪಕ ವಾದ ಆಧಾರವಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಹೊಸಗನ್ನಡದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಎಣ್ಣೆ ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ಒಳರಚನೆಯಿಲ್ಲದ ಪದವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸುವುದೇ ಮೇಲು.

ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಬಂದ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವನ್ನು ಜೋಡುಪದಗಳೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸುವ ಬದಲು ಕನ್ನಡದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಒಳರಚನೆಯಿಲ್ಲದ ಪದಗಳೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಕಂಡುಬಂದಿತ್ತು. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಅವಕ್ಕೆ ಒಳರಚನೆಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಲು ಆಧಾರವಿದ್ದರೂ ಆ ಪದದೊಂದಿಗೆ ಅಂತಹ ಆಧಾರ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಎರವಲಾಗಿ ಬಾರದಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಇದು ನಾವು ವರ್ಣಿಸುತ್ತಿರುವ ಕನ್ನಡದ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಪ್ರಭೇದಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗಿರಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

೫.೮.೨ ವಿಭಜನೆ

ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಬಂದು ಹೊಸಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಗೆ ಬಂದಿರುವ ಜೋಡುಪದಗಳಿಗೆ ಕನ್ನಡದವೇ ಆದ ಒಳನುಡಿಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದಲ್ಲಿ, ಅವನ್ನು ಎರಡು ಮುಖ್ಯ ವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ವಿಂಗಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬ ವಿಷಯ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಮೊದಲನೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ (೧) ನಾಮಪದವಿರುವವು ಮತ್ತು (೨) ಗುಣಪದವಿರುವವುಗಳು ಎಂಬವುಗಳೇ ಈ ಎರಡು ವರ್ಗಗಳು.

ಇವು ಮೇಲೆ ಕನ್ನಡದವೇ ಆದ ಜೋಡುಪದಗಳನ್ನು ವಿಭಜಿಸುವಲ್ಲಿ ಬಳಸಿದ ವರ್ಗಗಳೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಮೊದಲನೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಕ್ರಿಯಾಪದವಿರುವವು ಎಂಬ ಮೂರನೇ ವರ್ಗ ಮಾತ್ರ ಈ ಎರವಲಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ನಾಮಪದವಿರುವ ಜೋಡುಪದಗಳ ಎರಡು ಅಂಗಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡದವೇ ಆದ ಜೋಡುಪದಗಳ ಹಾಗೆ ಷಷ್ಟೀ ವಿಭಕ್ತಿಯ ಮೂಲಕ ಸಂಬಂಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬುದನ್ನು ಕೆಳಗಿನ ಉದಾಹರಣೆಗಳಿಂದ ತಿಳಿಯಬಹುದು.

<u>ಒಳನುಡಿ</u>	<u>ಜೋಡುಪದ</u>
ಮಾನದ ಠಾನಿ	ಮಾನಠಾನಿ
ಯುಗದ ಆದಿ	ಯುಗಾದಿ

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಲಗ್ನದ ಪತ್ರಿಕೆ ಲಗ್ನಪತ್ರಿಕೆ
ಜಗತ್ತಿನ ಗುರು ಜಗದ್ಗುರು
ಭೂಮಿಯ ಕಂಪ ಭೂಕಂಪ

ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಬಂದ ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಈ ರೀತಿ ಷಷ್ಟೀ ವಿಭಕ್ತಿಯ ಮೂಲಕ ಸಾಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಕೆಲವು ಜೋಡು ಪದಗಳ ಅಂಗಗಳಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯದು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ನಾಮಪದವಾಗಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲದಿರುವುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಕೃಷ್ಣಸರ್ಪ, ಗಾಢನಿದ್ರೆ, ಮೂಲನಿವಾಸಿ, ಶುಭ ಕಾರ್ಯ, ಮಠಾನಗರ, ದೃಢಮನಸ್ಸು, ಪ್ರಾಣವಿರಾಮ, ದೀರ್ಘಾಯುಷ್ಯ ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಅಂಗಗಳನ್ನು ಮೇಲೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಹಾಗೆ ಷಷ್ಟೀ ವಿಭಕ್ತಿಯ ಮೂಲಕ ಸಂಬಂಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.

ಇಂತಹ ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವಕ್ಕೆ ಒಳನುಡಿಯನ್ನು ಕೊಡುವಾಗ ಅವುಗಳ ಮೊದಲನೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಪದವನ್ನು ಆಗು ಕ್ರಿಯಾಪದದ ವಿಶೇಷಣವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

<u>ಒಳನುಡಿ</u>	<u>ಜೋಡುಪದ</u>
ಗಾಢವಾದ ನಿದ್ರೆ	ಗಾಢನಿದ್ರೆ
ದೃಢವಾದ ಮನಸ್ಸು	ದೃಢಮನಸ್ಸು
ದೀರ್ಘವಾದ ಆಯುಷ್ಯ	ದೀರ್ಘಾಯುಷ್ಯ

ಆದರೆ ಬೇರೆ ಕೆಲವಕ್ಕೆ (ಕೃಷ್ಣಸರ್ಪ, ಪರಲೋಕ, ಮೂಲನಿವಾಸಿ ಮೊದಲಾದವುಗಳಿಗೆ) ಈ ರೀತಿ ಆಗು ಕ್ರಿಯಾಪದವನ್ನು ಬಳಸಿ ಒಳನುಡಿಯನ್ನು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ಈ ಗುಣಪದವಿರುವ ಜೋಡುಪದಗಳಿಗೆ ಕ್ರಿಯಾವಿಶೇಷಣ ಮತ್ತು ನಾಮವಿಶೇಷಣ ಎಂಬುದಾಗಿ ಎರಡು ಮೂಲಗಳಿವೆ.

ಕ್ರಿಯಾವಿಶೇಷಣ ಮೂಲವಾಗಿರುವ ಜೋಡುಪದಗಳಿಗೆ ಒಳನುಡಿಯನ್ನು ಹೇಳಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ಮೊದಲನೆಯ ಅಂಗವನ್ನು ಆಗು ಕ್ರಿಯಾಪದದ ವಿಶೇಷಣವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ, ಆದರೆ ನಾಮವಿಶೇಷಣ ಮೂಲವಾಗಿರುವ ಜೋಡುಪದಗಳಿಗೆ ಅಂತಹ ಒಳನುಡಿಯನ್ನು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

೫.೯ ತಿರುಳು

ಕನ್ನಡದ ಜೋಡುಪದಗಳಿಗೆ ಕನ್ನಡದವೇ ಆದ ಒಳರಚನೆಗಳಿವೆಯಾದ ಕಾರಣ, ಸಂಸ್ಕೃತದ ಸಮಾಸ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣದಲ್ಲಿ ಹಾಗೆಯೇ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಜೋಡುಪದಗಳಿಗೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಕನ್ನಡದವೇ ಆದ ಒಳರಚನೆಗಳು ಇವೆಯಲ್ಲದೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿರುವಂತಹ ಒಳರಚನೆಗಳಿಲ್ಲ.

ಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯಾಕರಣದಲ್ಲಿ ಜೋಡುಪದಗಳನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಅವುಗಳ ಅಂಗಗಳಾಗಿ ಬರುವ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದು ಪ್ರಧಾನ ಎಂಬ ವಿಷಯದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ವಿಂಗಡಿಸುವುದು ಕ್ರಮ. ಎರಡನೆಯ ಅಂಗ ಪ್ರಧಾನವಾದರೆ ತತ್ಪುರುಷ, ಮೊದಲನೆಯದು ಪ್ರಧಾನವಾದರೆ ಅವ್ಯಯೀಭಾವ, ಎರಡೂ ಪ್ರಧಾನವಾದರೆ ದ್ವಂದ್ವ, ಮತ್ತು ಒಂದೂ ಪ್ರಧಾನವಲ್ಲವಾದರೆ (ಎಂದರೆ ಹೊರಗಿನ ಪದವೊಂದು ಪ್ರಧಾನವಾಗಿದೆಯಾದರೆ) ಬಹುವ್ರೀಹಿ ಎಂಬುದಾಗಿ ಅದರ ಜೋಡುಪದಗಳನ್ನು ವಿಭಜಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವುಗಳಲ್ಲೂ ಎರಡನೆಯ ಪದ ಪ್ರಧಾನವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಅವುಗಳ ವಿಭಜನೆಯನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದ ಹಾಗೆ ಅಂಗವಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಪದಗಳ ಪ್ರಾಧಾನ್ಯತೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಸಾಧಿಸುವುದರಿಂದ ತೃಪ್ತಿಕರವಾದ ವಿಭಜನೆ ಸಿಗಲಾರದು.

ಈ ಜೋಡುಪದಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯ ಅಂಗ ಹೆಚ್ಚಿನವುಗಳಲ್ಲೂ ನಾಮಪದ ವಾಗಿದ್ದು, ಮೊದಲನೆಯದು ನಾಮಪದ, ಗುಣಪದ ಇಲ್ಲವೇ ಕ್ರಿಯಾಪದವಾಗಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಕನ್ನಡದ ಜೋಡುಪದಗಳನ್ನು ಅವುಗಳ ಮೊದಲನೆಯ ಅಂಗದ ಪದವರ್ಗವನ್ನಾಧರಿಸಿ ಮೂರು ಮುಖ್ಯ ವಿಭಾಗಗಳಲ್ಲಿ (ನಾಮಪದ ವಿರುವವು, ಗುಣಪದವಿರುವವು ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯಾಪದವಿರುವವು ಎಂಬುದಾಗಿ) ವಿಂಗಡಿಸುವುದು ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಸಮರ್ಪಕವಾದ ವಿಧಾನ ವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಎರವಲಾಗಿ ಬಂದ ಜೋಡು ಪದಗಳಿಗೂ ಈ ವಿಭಜನೆ ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತದೆ.

೬. ಲಿಂಗ ಮತ್ತು ವಚನಗಳು

೬.೧ ಮುನ್ನೋಟ

ಕನ್ನಡ ವಾಕ್ಯಗಳ ಒಳರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಲಿಂಗ ಮತ್ತು ವಚನ ಎಂಬ ಈ ಎರಡು ವ್ಯಾಕರಣತತ್ವಗಳಿಗೆ ಮುಖ್ಯವಾದ ಸ್ಥಾನವಿದೆ. ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ನಾಮ ಪದಗಳನ್ನು ಮೂರು ಉಪವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ವಿಂಗಡಿಸುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಅವುಗಳ 'ಲಿಂಗ' ನಡೆಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅವು ಗುರುತಿಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿ, ವಸ್ತು ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಎಣಿಕೆಯಿಂಥಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ಅವುಗಳ 'ವಚನ' ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಪುಲ್ಲಿಂಗ, ಸ್ತ್ರೀಲಿಂಗ ಮತ್ತು ನಪುಂಸಕಲಿಂಗ ಎಂಬುದಾಗಿ ಮೂರು ಲಿಂಗಗಳಿವೆ. ಇವು ಗಂಡು, ಹೆಣ್ಣು ಮತ್ತು ಇತರ ಎಂಬುದಾಗಿ ನಾಮ ಪದಗಳು ಗುರುತಿಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿ, ವಸ್ತು ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಸ್ವರೂಪವನ್ನನುಸರಿಸಿ ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ವಿಂಗಡಿಸುತ್ತವೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಏಕವಚನ ಮತ್ತು ಬಹುವಚನ ಎಂಬುದಾಗಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಎರಡು ವಚನಗಳಿವೆ. ಇವು ನಾಮಪದಗಳು ಗುರುತಿಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿ, ವಸ್ತು ಮೊದಲಾದವು ಗಳು ಒಂದೇ ಅಥವಾ ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಜಾಸ್ತಿಯೇ ಎಂಬುದಾಗಿ ಅವುಗಳ ಎಣಿಕೆ ಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ. ನಾಮಪದವನ್ನು ಅದರ ಪ್ರಕೃತಿ ರೂಪದಲ್ಲಿ, ಎಂದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನೂ ಸೇರಿಸದೆ ಬಳಸಿದರೆ ಏಕವಚನ ಮತ್ತು ರು ಇಲ್ಲವೇ ಗಳು ಪ್ರತ್ಯಯದೊಂದಿಗೆ ಬಳಸಿದರೆ ಬಹುವಚನ.

ಲಿಂಗ ಮತ್ತು ವಚನಗಳೆಂಬ ಈ ಎರಡು ವ್ಯಾಕರಣತತ್ವಗಳೂ ನಾಮಪದ ಗಳ ಬಳಕೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದವುಗಳು ಎಂಬುದನ್ನಿಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸುವುದು ಅವಶ್ಯ. ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲೂ ಇವನ್ನು ಕಾಣಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯಾದರೂ ಅಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ಸ್ವರೂಪ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಬರುವ ನಾಮಪದಗಳ ಸ್ವರೂಪ ವನ್ನವಲಂಬಿಸಿದೆಯಲ್ಲದೆ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳ ಸ್ವರೂಪವನ್ನವಲಂಬಿಸಿಲ್ಲ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಬರುತ್ತಾರೆಯೆಂದಾಗ 'ಹಲವು ಮಂದಿ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಬರುತ್ತಾರೆ' ಎಂಬ ಅರ್ಥ ಬರುವುದಲ್ಲದೆ 'ಬರುವ ಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಹಲವು ಬಾರಿ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ (ಎಂದರೆ ಹಲವು ಬಾರಿ ಬಂದು ಹೋಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ)' ಎಂಬ ಅರ್ಥ ಬರಲಾರದು. ಹಾಗಾಗಿ, ಬರುತ್ತಾರೆಯೆಂದಾಗ ಕ್ರಿಯಾಪದದಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ಬಹುವಚನ ಆ ಕ್ರಿಯಾಪದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದುದಲ್ಲ.

ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಲಿಂಗ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೂ ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಾಮ ಪದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದುದಲ್ಲದೆ ನೇರವಾಗಿ ಕ್ರಿಯಾಪದಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದುದಲ್ಲ.

- (೧) ನಿನ್ನ ಜಾನಕಿ ಪುತ್ರೂರಿಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಳು
- (೨) ರಾಜು ಸಂತೆಯಲ್ಲಿ ಯಾರನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದ?
- (೩) ನಾಯಿ ಏನು ಮಾಡುತ್ತದೆ?

(೧-೩)ನೇ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳು ಮೂರು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಲಿಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಬಂದಿವೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. (೧)ನೇ ವಾಕ್ಯದ ಹೋಗಿದ್ದಳು ಕ್ರಿಯಾಪದ ಸ್ತ್ರೀಲಿಂಗದಲ್ಲಿದೆ, (೨)ನೇ ವಾಕ್ಯದ ಕಂಡಿದ್ದ ಕ್ರಿಯಾಪದ ಪುಲ್ಲಿಂಗದಲ್ಲಿದೆ ಮತ್ತು (೩)ನೇ ವಾಕ್ಯದ ಮಾಡುತ್ತದೆ ಕ್ರಿಯಾಪದ ನಪುಂಸಕ ಲಿಂಗದಲ್ಲಿದೆ.

ಆದರೆ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಈ ಲಿಂಗಭೇದ ಅವುಗಳೊಂದಿಗೆ ಆ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ಜಾನಕಿ, ರಾಜು ಮತ್ತು ನಾಯಿ ಎಂಬವುಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಲಿಂಗ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನವಲಂಬಿಸಿದೆಯಲ್ಲದೆ ಕ್ರಿಯಾಪದವು ಸೂಚಿಸುವ ಘಟನೆಯ ಸ್ವರೂಪವನ್ನವಲಂಬಿಸಿಲ್ಲ.

ನಾಮಪದಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ 'ಪುರುಷ' ಎಂಬ ಇನ್ನೊಂದು ವ್ಯಾಕರಣ ತತ್ವವನ್ನೂ ಹೆಸರಿಸುವ ಕ್ರಮ ರೂಢಿಯಲ್ಲಿದೆ. ಆದರೆ, ನಿಜಕ್ಕೂ ಈ ವ್ಯಾಕರಣತತ್ವ ನಾಮಪದಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದುದಲ್ಲ. ವಾಕ್ಯದ ಆಡುಗ ಮತ್ತು ಕೇಳುಗರನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ 'ಪುರುಷಪದ' ಎಂಬ ಬೇರೆಯೇ ಒಂದು ಪದವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೇರುವ ಪದಗಳಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಈ ತತ್ವ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದೆ (೧೦.೨.೧ ನೋಡಿ).

೬.೨ ಲಿಂಗಭೇದಗಳು

೬.೨.೧ 'ಲಿಂಗ' ಪದದ ಬಳಕೆ

ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ 'ಲಿಂಗ' ಪದವನ್ನು ಎರಡು ಅರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸಲಾಗಿದೆ. 'ವಿಭಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಬಲ್ಲ ನಾಮಪ್ರಕೃತಿಗಳು' ಎಂಬುದು ಅದರ ಒಂದು ಅರ್ಥ; 'ಪುಲ್ಲಿಂಗ, ಸ್ತ್ರೀಲಿಂಗ ಮತ್ತು ನಪುಂಸಕ ಲಿಂಗಗಳೆಂಬ ನಾಮಪ್ರಕೃತಿಗಳ ವರ್ಗಗಳು (ಇಲ್ಲವೇ ಪ್ರಭೇದಗಳು)' ಎಂಬುದು ಅದರ ಇನ್ನೊಂದು ಅರ್ಥ.

ಹೀಗೆ ಒಂದೇ ಪಾರಿಭಾಷಿಕ ಪದವನ್ನು ಎರಡು ಭಿನ್ನವಾದ ಅರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸುವುದರಿಂದ ಅನವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಗೊಂದಲಕ್ಕೆಡೆಯಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಮೊದಲನೆಯ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ 'ನಾಮಪ್ರಕೃತಿ' (ಇಲ್ಲವೇ ನಾಮಪದ) ಪದವನ್ನೇ

ಉಪಯೋಗಿಸಿ, 'ಲಿಂಗ' ಪದವನ್ನು ಎರಡನೆಯ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಉಳಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಹಾಗೆ ನಾಮಪ್ರಕೃತಿಗಳನ್ನು ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಳಸುವಾಗಲೆಲ್ಲ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿಯೇ ಬಳಸಬೇಕೆಂಬ ನಿಯಮ ವಿಲ್ಲ (ಉ. ನೋಡಿ). ಅವಶ್ಯವಿಲ್ಲದಲ್ಲಿ ಅವಕ್ಕೆ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಸೇರಿಸದೆ ಹಾಗೆಯೇ ಪ್ರಕೃತಿರೂಪದಲ್ಲೂ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಹಾಗಾಗಿ, ಸಂಸ್ಕೃತದ ಹಾಗೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ 'ನಾಮಪದ' ಮತ್ತು 'ನಾಮ ಪ್ರಕೃತಿ' (ಇಲ್ಲವೇ 'ಪ್ರಾತಿಪದಿಕೆ') ಎಂಬುದಾಗಿ ಎರಡು ಪಾರಿಭಾಷಿಕ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೂ ಇಲ್ಲ, ಮತ್ತು ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಮೇಲೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಮೊದಲನೆಯ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ 'ಲಿಂಗ' ಪದವನ್ನು ಬಳಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೂ ಇಲ್ಲ.

೬.೨.೨ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಲಿಂಗವಿಭಜನೆ

'ಲಿಂಗ' ಎಂಬುದು (ಮೇಲೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಎರಡನೆಯ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ) ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ವಿಭಜಿಸುವಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಒಂದು ವ್ಯಾಕರಣತತ್ವ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಹೆಚ್ಚಿನ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲೂ ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ಗಂಡು, ಹೆಣ್ಣು ಮತ್ತು ಇತರ ಎಂಬ ವ್ಯತ್ಯಾಸದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೇನೇ ಪ್ರಲ್ಲಿಂಗ, ಸ್ತ್ರೀಲಿಂಗ ಮತ್ತು ನಪುಂಸಕಲಿಂಗ ಎಂಬುದಾಗಿ ವಿಭಜಿಸುವುದು ರೂಢಿ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲೂ ಹೀಗೆಯೇ.

ನಾಮಪದಗಳ ಲಿಂಗವನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಅವುಗಳ ಅರ್ಥದಿಂದಲೇನೇ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ. ಕೆಲವು ನಾಮಪದಗಳಲ್ಲಿ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಾದರೂ ಹೆಚ್ಚಿನೆಡೆಗಳಲ್ಲೂ ನಾಮಪದಗಳ ಅರ್ಥವೇ ಈ ವಿಭಜನೆಯ ಆಧಾರವಾಗಿರುತ್ತದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಹುಡುಗ-ಹುಡುಗಿ, ಅಜ್ಜ-ಅಜ್ಜಿ, ಗೆಳೆಯ-ಗೆಳತಿ ಮೊದಲಾದ ಕೆಲವು ನಾಮಪದಗಳಲ್ಲಿ ಲಿಂಗವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ಬಂದಿವೆ. ಆದರೆ ಅಣ್ಣ, ಅಕ್ಕ, ಮರ, ಹೆಂಗಸು, ಗಂಡಸು ಮೊದಲಾದ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಿಲ್ಲ. ಅವುಗಳ ಲಿಂಗವನ್ನು ಅರ್ಥದಿಂದಲೇನೇ ತಿಳಿಯಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಗಂಡು ಮತ್ತು ಹೆಣ್ಣು ಎಂಬ ಲಿಂಗಭೇದ ಮನುಷ್ಯರನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ನಾಮಪದಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಇತರ ಪ್ರಾಣಿಗಳಲ್ಲೂ ಗಂಡು-ಹೆಣ್ಣು ಎಂಬ ಭೇದವನ್ನು ಕಾಣಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯಾದರೂ ಅವನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ನಾಮಪದಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯೇತರರನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ನಪುಂಸಕಲಿಂಗದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸುವುದೇ ರೂಢಿ.

(೪) ಮನುಷ್ಯ ಮನುಷ್ಯೇತರ

ಲಿಂಗ ಮತ್ತು ವಚನಗಳು

ಉಡುಗ ಬಂದ ದನ ಬಂತು
ಉಡುಗಿ ಬಂದಳು ಎತ್ತು ಬಂತು

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಲಿಂಗಭೇದದ ಇನ್ನೊಂದು ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವೇನೆಂದರೆ, ಅದರಲ್ಲಿ ಪುಂ-ಸ್ತ್ರೀ ಲಿಂಗಭೇದ ಏಕವಚನದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ; ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ, ಬಹುವಚನದಲ್ಲಿ ಪುಲ್ಲಿಂಗ, ಸ್ತ್ರೀಲಿಂಗ ಮತ್ತು ನಪುಂಸಕಲಿಂಗ ಎಂಬ ಲಿಂಗಭೇದದ ಬದಲು ಮನುಷ್ಯ-ಮನುಷ್ಯೇತರ ಎಂಬ ಲಿಂಗಭೇದ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿದೆ.

(ಃಕ) ಏಕವಚನ

ಪುಲ್ಲಿಂಗ ಉಡುಗ ಬಂದ
ಸ್ತ್ರೀಲಿಂಗ ಉಡುಗಿ ಬಂದಳು
ನಪುಂಸಕಲಿಂಗ ಎತ್ತು ಬಂತು

(ಃಖ) ಬಹುವಚನ

ಮನುಷ್ಯ ಉಡುಗರು ಬಂದರು
ಉಡುಗಿಯರು ಬಂದರು
ಮನುಷ್ಯೇತರ ಎತ್ತುಗಳು ಬಂದುವು

೬.೩.೩ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಲಿಂಗ ವಿಭಜನೆ

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ನಾಮಪದಗಳ ಲಿಂಗ ವಿಭಜನೆ ಕನ್ನಡದ ಲಿಂಗ ವಿಭಜನೆಗಿಂತ ಹಲವು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನವಾಗಿದೆ.

(೧) ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಈ ವಿಭಜನೆಗೆ ಅರ್ಥದ ಆಧಾರ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ. ಪದಗಳ ಕೊನೆಯ ವರ್ಣವನ್ನಾಧರಿಸಿ ಅವುಗಳ ಲಿಂಗ ಯಾವುದು ಎಂಬುದನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸಲು ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಾದರೂ ಹೆಚ್ಚಿನೆಡೆಗಳಲ್ಲೂ ನಾಮ ಪದಗಳ ಲಿಂಗವನ್ನು ಅವುಗಳ ಬಳಕೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೇನೇ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ರೀತಿಯ ನಾಮಪದಗಳೂ ಪುಲ್ಲಿಂಗ, ಸ್ತ್ರೀಲಿಂಗ ಇಲ್ಲವೇ ನಪುಂಸಕಲಿಂಗದಲ್ಲಿ ಬರಬಲ್ಲವು: ವರ್ಣ: 'ಬಣ್ಣ' ಎಂಬುದು ಪುಲ್ಲಿಂಗ, ಮತಿ 'ಬುದ್ಧಿ' ಎಂಬುದು ಸ್ತ್ರೀಲಿಂಗ ಮತ್ತು ಮಧು 'ಜೇನು' ಎಂಬುದು ನಪುಂಸಕ ಲಿಂಗ; 'ಹೆಂಡತಿ' ಎಂಬ ಅರ್ಥವಿರುವ ದಾರಾ ಪದ ಪುಲ್ಲಿಂಗ, ಪತ್ನೀ ಪದ ಸ್ತ್ರೀಲಿಂಗ ಮತ್ತು ಕಲತ್ರಂ ಪದ ನಪುಂಸಕಲಿಂಗ.

ಹೆಚ್ಚಿನ ನಾಮಪದಗಳಿಗೂ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಒಂದು ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ಲಿಂಗವಿರುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಕೆಲವನ್ನು ಸಂದರ್ಭಕ್ಕನುಸಾರವಾಗಿ ಎರಡು ಇಲ್ಲವೇ ಮೂರು ಲಿಂಗಗಳಲ್ಲೂ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಹಾಗಾಗಿ, ಸಂಸ್ಕೃತದ ಅರ್ಥಕೋಶಗಳಲ್ಲಿ ನಾಮಪದಗಳ ಅರ್ಥವನ್ನು (ಮತ್ತು ಪದವರ್ಗವನ್ನು) ಕೊಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಪ್ರತಿಯೊಂದು ನಾಮಪದದ ಎದುರಿಗೂ ಅದು ಒಂದೇ ಲಿಂಗದಲ್ಲಿ ಬರುವಂತಹದೋ ಇಲ್ಲವೇ ಎರಡು ಅಥವಾ ಮೂರು ಲಿಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವಂತಹದೋ ಎಂಬುದನ್ನು ಮತ್ತು ಯಾವ ಲಿಂಗದಲ್ಲಿ (ಅಥವಾ ಲಿಂಗಗಳಲ್ಲಿ) ಬರುವಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಸೂಚಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

(೬ಕ) ಯಾವಾಗಲೂ ಒಂದೇ ಲಿಂಗದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಪದಗಳು

ಪುಲ್ಲಿಂಗ: ಪಿತೃ, ತಿಲಕ, ಧೀ, ತಡಿ 'ಏಟು', ಚೋಲ 'ರವಿಕೆ', ತರ್ಕ, ತಿಮಿಂಗಿಲ, ತಿರಸ್ಕಾರ, ಆತ್ಮನ್, ನಿಧಿ, ಇತ್ಯಾದಿ.

ಸ್ತ್ರೀಲಿಂಗ: ಮಾತೃ, ನದೀ, ನೌ, ಶ್ರೀ, ಲಿಪಿ, ನಿದ್ರಾ, ಮಹಾನವಮೀ, ಚರ್ಚಾ, ಕಾದಂಬರೀ, ಇತ್ಯಾದಿ.

ನಪುಂಸಕಲಿಂಗ: ಹೃದಯ, ಚಿತ್ರ, ತಾಂಬೂಲ, ಮಧು, ಅಸ್ಥಿ, ಯಶ್ಯತ್, ಬ್ರಹ್ಮನ್, ಇತ್ಯಾದಿ.

(೬ಖ) ಎರಡು ಅಥವಾ ಮೂರು ಲಿಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಬರಬಲ್ಲ ಪದಗಳು

ಪುಂ-ಸ್ತ್ರೀಲಿಂಗ: ತಿಥಿ, ವಜ್ರ, ಕೀಲ 'ಕೀಲು', ಕುಟ 'ಮನೆ', ಇತ್ಯಾದಿ.

ಪುಂ-ನಪುಂಸಕಲಿಂಗ: ಕರ್ತೃ, ತಂಡುಲ, ಮೋದಕ, ಮೂಲ, ಕಷಾಯ, ಕಿರೀಟ, ಕುಟುಂಬ, ಅಭ್ರಕ, ಇತ್ಯಾದಿ.

ಸ್ತ್ರೀ-ನಪುಂಸಕಲಿಂಗ: ಔಚಿತ್ಯ(ತೀ), ಶಾಲ(ಲಾ), ನೃಪೇನ(ನಾ), ಇತ್ಯಾದಿ.

ಪುಂ-ಸ್ತ್ರೀ-ನಪುಂಸಕಲಿಂಗ: ಶುಚಿ, ಗುರು, ನಿತ್ಯ, ನಿದ್ರಿತ, ಪ್ರಕಾಶಕ, ಪರಕೀಯ, ಇತ್ಯಾದಿ.

ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲಾ ನಾಮಪದಗಳ ಲಿಂಗವನ್ನೂ ಅವುಗಳ ಅರ್ಥದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೇನೇ ಊಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯಾದ ಕಾರಣ, ಅವುಗಳ ಲಿಂಗವನ್ನು ಕನ್ನಡದ ಅರ್ಥಕೋಶದಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲ.

ಲಿಂಗ ಮತ್ತು ವಚನಗಳು

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ನಾಮಪದಗಳ ಲಿಂಗವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟದ ಕೆಲಸವಾದ ಕಾರಣ ಅದರ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ಪುಲ್ಲಿಂಗ, ಸ್ತ್ರೀಲಿಂಗ ಮತ್ತು ನಪುಂಸಕ ಲಿಂಗ ಎಂಬುದಾಗಿ ಮೂರು ಲಿಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಪುಂಸ್ತ್ರೀ ಲಿಂಗ, ಪುನ್ನಪುಂಸಕಲಿಂಗ, ಸ್ತ್ರೀನಪುಂಸಕಲಿಂಗ ಇತ್ಯಾದಿ ಯಾಗಿ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ವರ್ಗಗಳಲ್ಲೂ ವಿಂಗಡಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಕನ್ನಡದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತದ ಈ ಕ್ಲಿಷ್ಟವಾದ ಲಿಂಗವಿಭಜನೆ ಯನ್ನು ಕನ್ನಡಕ್ಕೂ ಅಳವಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಅನವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಅದು ಇರುವುದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಕ್ಲಿಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ಗೊಂದಲವನ್ನೂ ತಂದು ಹಾಕಿದ್ದಾರೆ.

(೧) ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಪುಂ-ಸ್ತ್ರೀ ಲಿಂಗಭೇದ ಕನ್ನಡದ ಹಾಗೆ ಏಕವಚನದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ (೬.೩.೨ ನೋಡಿ), ದ್ವಿವಚನ ಮತ್ತು ಬಹುವಚನಗಳಲ್ಲೂ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

(೨)	<u>ಏಕವಚನ</u>	<u>ದ್ವಿವಚನ</u>	<u>ಬಹುವಚನ</u>
'ಅವನು'	ಸಃ	ತೌ	ತೇ
'ಅವಳು'	ಸಾ	ತೇ	ತಾಃ
'ಅದು'	ತತ್	ತೇ	ತಾನಿ

(೩) ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ನಾಮಪದಗಳ ಲಿಂಗಭೇದವನ್ನು ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳಲ್ಲೂ ಸೂಚಿಸುವ ಕ್ರಮವಿದೆ; ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳು ಪುರುಷ ಮತ್ತು ವಚನ ಭೇದಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆಯಲ್ಲದೆ ಲಿಂಗಭೇದವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಇದು ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವಿರುವ ಇನ್ನೊಂದು ವ್ಯತ್ಯಾಸ.

(೪)	<u>ಸಂಸ್ಕೃತದ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳು</u>	<u>ಕನ್ನಡದ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳು</u>
ತತ್ರ ರಾಮಃ ಅಸ್ತಿ	ಅಲ್ಲಿ ರಾಮ ಇದ್ದಾನೆ	
ತತ್ರ ಸೀತಾ ಅಸ್ತಿ	ಅಲ್ಲಿ ಸೀತೆ ಇದ್ದಾಳೆ	
ತತ್ರ ಗೃಹಂ ಅಸ್ತಿ	ಅಲ್ಲಿ ಮನೆ ಇದೆ	

(೪)ರಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ಇರು ಕ್ರಿಯಾಪದಕ್ಕೆ ಅದರೊಂದಿಗೆ ಬರುವ ನಾಮ ಪದದ ಲಿಂಗವನ್ನನುಸರಿಸಿ ಇದ್ದಾನೆ, ಇದ್ದಾಳೆ ಮತ್ತು ಇದೆ ಎಂಬ ಮೂರು

ರೂಪಗಳಿವೆ; ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಅಸ್ ಕ್ರಿಯಾಪದಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲಾ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲೂ ಅಸ್ತ್ರ ಎಂಬ ಒಂದೇ ರೂಪವಿದೆ.

ಕನ್ನಡದ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಲಿಂಗಭೇದ ಆಡುಗ ಮತ್ತು ಕೇಳುಗರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಇತರ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನು (ಇಲ್ಲವೇ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು) ಸೂಚಿಸುವಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಆಡುಗ ಮತ್ತು ಕೇಳುಗರನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಅದು ಸಂಸ್ಕೃತದ ಹಾಗೆ ವಚನ ಭೇದವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ.

(೯ಕ) ಅಹಂ ಗಚ್ಛಾಮಿ
'ನಾನು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ'

(೯ಖ) ತ್ವಂ ಗಚ್ಛಸಿ
'ನೀನು ಹೋಗುತ್ತೀ'

(೯ಕ) ವಾಕ್ಯವನ್ನಾಡಿದ ವ್ಯಕ್ತಿ ಗಂಡಸಾಗಿರಬಹುದು ಇಲ್ಲವೇ ಹೆಂಗಸಾಗಿರಬಹುದು. ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದ ಗಚ್ಛಾಮಿ ಕ್ರಿಯಾರೂಪ ಇಲ್ಲವೇ ಕನ್ನಡದ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ ಕ್ರಿಯಾರೂಪ ಸೂಚಿಸಲಾರದು. (೯ಖ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲೂ ಹೀಗೆಯೇ.

೬.೩.೪ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು

ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಹೆಚ್ಚಿನ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲೂ ನಾಮಪದಗಳ ವಿಭಜನೆ ನಿಜ ಜೀವನದ ಲಿಂಗಭೇದವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತದೆಯಾದ ಕಾರಣ, ಅದನ್ನು 'ಲಿಂಗ ವಿಭಜನೆ'ಯೆಂಬುದಾಗಿ ಕರೆಯುವುದರಲ್ಲಿ ತಪ್ಪಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ನಿಜಕ್ಕೂ ಇದು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ವಿಭಜಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಒಂದು ವ್ಯಾಕರಣ ವಿಧಾನ ಮಾತ್ರ ಎಂಬುದನ್ನು ಮರೆಯಬಾರದು. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಕೆಲವು ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಈ ವಿಭಜನೆ ನಿಜ ಜೀವನದ ಲಿಂಗಭೇದಕ್ಕಿಂತ ತೀರ ಭಿನ್ನವಾಗಿರಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಹಿಂದಿ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಪುಲ್ಲಿಂಗ ಮತ್ತು ಸ್ತ್ರೀಲಿಂಗ ಎಂಬ ಎರಡು ವರ್ಗಗಳು ಮಾತ್ರ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಹಾಗೆ ಅದರಲ್ಲಿ ನಿರ್ಜೀವ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪದಗಳನ್ನೂ ಪುಲ್ಲಿಂಗ ಮತ್ತು ಸ್ತ್ರೀಲಿಂಗಗಳಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಲಾಗಿದ್ದು ಅದಕ್ಕೆ ಅರ್ಥದ ಆಧಾರ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ. ಈ ರೀತಿ ಎರಡು ಲಿಂಗಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬಳಸುವ ಬೇರೆಯೂ ಕೆಲವು ಭಾಷೆಗಳು ಭಾರತದಲ್ಲಿವೆ.

ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಭಾಷೆಗಳು (ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಪಾರ್ಸಿ ಎಂಬ ದ್ರಾವಿಡ ಭಾಷೆ) ಗಂಡು ಮತ್ತು ಇತರ ಎಂಬ ಲಿಂಗವಿಭಜನೆಯನ್ನು ಬಳಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು

ಆಸ್ಟ್ರೇಲಿಯಾದ ದಿಯಾರಿ ಭಾಷೆ ಹೆಣ್ಣು ಮತ್ತು ಇತರ ಎಂಬ ಲಿಂಗ ವಿಭಜನೆಯನ್ನು ಬಳಸುತ್ತದೆ.

ಗಂಡು, ಹೆಣ್ಣು ಮತ್ತು ಇತರ ಎಂಬ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸದ ಬದಲು ಬೇರೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ನಾಮಪದಗಳ ವಿಭಜನೆಗೆ ಆಧಾರವಾಗಿ ಬಳಸುವ ಭಾಷೆಗಳೂ ಹಲವಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಆಸ್ಟ್ರೇಲಿಯಾದ ದ್ಯುಬಾಲ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ (೧) ಹೆಂಗಸರು, (೨) ಗಂಡಸರು ಮತ್ತು ಇತರ ಪ್ರಾಣಿಗಳು, (೩) ಮಾಂಸವರ್ಜಿತ ಆಹಾರ ಮತ್ತು (೪) ಇತರ ಎಂಬುದಾಗಿ ನಾಲ್ಕು ವಿಧದ ಲಿಂಗಗಳಿವೆ.

ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕ ವಸ್ತು, ಪ್ರಾಣಿ ಮೊದಲಾದವುಗಳಿಗಾಗಿ ಬೇರೆಯೇ ಒಂದು ಲಿಂಗವಿರುತ್ತದೆ. ಆಫ್ರಿಕಾದ ಕೆಲವು ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ಮನುಷ್ಯರು, ಚಿಕ್ಕವು, ದೊಡ್ಡವು, ಉದ್ದದವು, ಕ್ರಿಯೆ, ಭಾವನೆ ಮೊದಲಾದ ೨೦-೨೫ ಲಿಂಗಗಳಲ್ಲಿ ವಿಭಜಿಸುವ ಕ್ರಮವಿದೆ.

ಇಲ್ಲಿ ನಾವು ಗಮನಿಸಬೇಕಾಗಿರುವ ವಿಷಯವೇನೆಂದರೆ, ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ವಿಭಜಿಸುವ ಕ್ರಮ ಭಾಷೆಯಿಂದ ಭಾಷೆಗೆ ಭಿನ್ನವಾಗಿರಲು ಸಾಧ್ಯ. ಕನ್ನಡದ ಲಿಂಗವಿಭಜನೆಯನ್ನು ಕನ್ನಡದೇ ಆದ ದೃಷ್ಟಿಕೋನದ ಮೂಲಕ ಪರಿಶೀಲಿಸಿದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಅದರ ನಿಜವಾದ ಸ್ವರೂಪ ನಮಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ.

೬.೨.೫ ಎಣಿಕೆಯ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಲಿಂಗಭೇದ

ಕನ್ನಡದ ಎಣಿಕೆಯ ಪದಗಳು ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ನಾಮಪದಗಳ ಹಾಗೆ ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಗುಣಪದಗಳ ಹಾಗೆ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ ಯೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಮುಂದೆ (೧೦.೩)ರಲ್ಲಿ ನೋಡಲಿರುವೆವು.

ನಾಮಪದಗಳ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅವು ಲಿಂಗ ಮತ್ತು ವಚನ ಭೇದಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸಬಲ್ಲವು. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲೂ ಅವು ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ಹೋಲುತ್ತವೆ.

ಒಬ್ಬನು, ಒಬ್ಬಳು ಮತ್ತು ಒಂದು ಎಂಬ ಪದಗಳು ಏಕವಚನದ ಮೂರು ರೂಪಗಳಾಗಿವೆ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರು ಎಂಬ ಬಹುವಚನ ರೂಪವಿದೆಯಾದರೂ ಅದಕ್ಕೆ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಗೌರವಾರ್ಥದಲ್ಲಿ ಏಕವಚನದ ಅರ್ಥವೇ ಇದೆ.

ಎರಡರಿಂದ ಐದರ ವರೆಗಿನ ಪದಗಳಿಗೆ ಬಹುವಚನದ ಎರಡೆರಡು (ಮನುಷ್ಯ-ಮನುಷ್ಯೇತರ) ಲಿಂಗರೂಪಗಳಿವೆ (ಇಬ್ಬರು-ಎರಡು, ಮೂವರು-ಮೂರು, ನಾಲ್ವರು-ನಾಲ್ಕು, ಐವರು-ಐದು). ಉಳಿದ ಪದಗಳಿಗೂ ಹಳೆಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಲಿಂಗರೂಪಗಳಿದ್ದವು. ಆದರೆ ಹೊಸಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ಬಳಕೆಯಿಲ್ಲ.

೬.೩ ವಚನಭೇದಗಳು

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ನಾಮಪದಗಳು ಗುರುತಿಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿ, ವಸ್ತು ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ವಚನ ಎಂಬ ವ್ಯಾಕರಣ ತತ್ವ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದೆ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ಅವಕ್ಕೆ ವಚನ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಸೇರಿಸದೆ ಹಾಗೆಯೇ ಬಳಸಿದಲ್ಲಿ ಅವು ಗುರುತಿಸುವ ಸಂಖ್ಯೆ ಒಂದು (ಇಲ್ಲವೇ ಅನಿರ್ದಿಷ್ಟ) ಎಂಬ ಅರ್ಥ ಬರುತ್ತದೆ. ಅವುಗಳೊಂದಿಗೆ ಬಹುವಚನ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಬಳಸಿದಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಜಾಸ್ತಿ ಎಂಬ ಅರ್ಥ ಬರುತ್ತದೆ.

ವಚನಗಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ಕನ್ನಡಕ್ಕಿಂತ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನವಾಗಿದೆ. ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳದೆ ಕನ್ನಡದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತದ ವ್ಯಾಕರಣ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅಳವಡಿಸಬೇಕಾಗಿ ಗೊಂದಲಕ್ಕೆಡೆಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.

೬.೩.೧ ವಚನಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಏಕವಚನ, ದ್ವಿವಚನ ಮತ್ತು ಬಹುವಚನ ಎಂಬುದಾಗಿ ಮೂರು ವಚನಗಳಿವೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಏಕವಚನ ಮತ್ತು ಬಹುವಚನಗಳೆಂಬ ಎರಡು ವಚನಗಳು ಮಾತ್ರ ಇವೆ. ಸಂಸ್ಕೃತದ ವಚನರೂಪಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡದ ವಚನ ರೂಪಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಿದಾಗ ಈ ವಿಷಯ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ.

(೧೦) ಏಕಃ ಪುಸ್ತಕಃ	ಒಂದು ಪುಸ್ತಕ
ದ್ವೌ ಪುಸ್ತಕೌ	ಎರಡು ಪುಸ್ತಕಗಳು
ತ್ರಯಃ ಪುಸ್ತಕಾಃ	ಮೂರು ಪುಸ್ತಕಗಳು

ಪುಸ್ತಕ ಪದಕ್ಕೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಮೂರು ವಚನ ರೂಪಗಳಿವೆ; ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ಪದಕ್ಕೆ ಎರಡು ವಚನ ರೂಪಗಳು ಮಾತ್ರ ಇವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮೇಲಿನ ಉದಾಹರಣೆಯಿಂದ ತಿಳಿಯಬಹುದು. ಪುಸ್ತಕಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಎರಡಾಗಿರಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಜಾಸ್ತಿ ಇರಲಿ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬಹುವಚನವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಗಳು ಪ್ರತ್ಯಯವೇ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ಸಂಸ್ಕೃತದ ವ್ಯಾಕರಣವನ್ನು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅಳವಡಿಸುವ ಭರದಲ್ಲಿ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲೂ ಕಾಲ್ಪಿನ್, ಕೈಗಲ್ ಮೊದಲಾದ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ದ್ವಿವಚನವನ್ನು ಕಂಡುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಪದಗಳು ಎರಡು ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದು ನಿಜವಾದರೂ ಇವುಗಳೊಂದಿಗೆ ಬಹುವಚನದ ಗಳು ಪ್ರತ್ಯಯವೇ ಬಂದಿರುವ ಕಾರಣ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ದ್ವಿವಚನವಿದೆಯೆನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಆಧಾರವೂ ಇಲ್ಲ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಎರಡೇ ವಚನಗಳಿವೆಯೆಂಬುದು ಒಂದು ಕೊರತೆ ಯಲ್ಲ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಮೂರು ವಚನಗಳಿವೆಯೆಂಬುದು ಒಂದು ಹೆಗ್ಗಳಿಕೆಯೂ ಅಲ್ಲ. ವ್ಯಕ್ತಿ, ವಸ್ತು ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವಲ್ಲಿ ಭಾಷೆಗಳು ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಒಂದು ಭಿನ್ನವಾಗಿರಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬುದನ್ನಷ್ಟೇ ಇದು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ.

ಯಾಕೆಂದರೆ, ಮೂರಕ್ಕಿಂತ ಜಾಸ್ತಿ ವಚನಭೇದವನ್ನು ತೋರಿಸುವ ಭಾಷೆಗಳೂ ಕೆಲವಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಫಿಜಿ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಏಕವಚನ, ದ್ವಿವಚನ ಮತ್ತು ಬಹುವಚನಗಳು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ತ್ರಿವಚನ ಎಂಬುದೂ ಇದೆ. ಇದಲ್ಲದೆ, ಕೆಲವು ಎಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಐದನೆಯದೊಂದು ವಚನವೂ ಈ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿದೆ. ಸುರ್ಮರುಂಗ ಎಂಬ ಇನ್ನೊಂದು ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ತ್ರಿವಚನ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಚತುರ್ವಚನವೂ ಇದೆ. ನಾಮಪದಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ವಚನಭೇದವನ್ನೂ ತೋರಿಸದಿರುವ ಖ್ಯೇರ್ ನಂತಹ ಭಾಷೆಗಳೂ ಕೆಲವಿವೆ.

೬.೩.೨ ವಚನ ಮತ್ತು ವಿಭಕ್ತಿ

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ವಚನ ಮತ್ತು ವಿಭಕ್ತಿ ಇವೆರಡನ್ನೂ ಒಂದೇ ಪ್ರತ್ಯಯ ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇವೆರಡನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಿವೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಸಂಸ್ಕೃತದ ನದಿಭಿಃ 'ನದಿಗಳಿಂದ' ಎಂಬ ಪದರೂಪದಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ಭಿಃ ಪ್ರತ್ಯಯ ಬಹುವಚನ ಮತ್ತು ತೃತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿ ಇವೆರಡನ್ನೂ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ನದಿಷು 'ನದಿಗಳಲ್ಲಿ' ಎಂಬ ಪದರೂಪದಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ಷು ಪ್ರತ್ಯಯ ಬಹುವಚನ ಮತ್ತು ಸಪ್ತಮೀ ವಿಭಕ್ತಿ ಇವೆರಡನ್ನೂ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ ಮೇಲೆ ಈ ಪದಗಳ ಎದುರು ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಕನ್ನಡದ ನದಿಗಳಿಂದ ಮತ್ತು ನದಿಗಳಲ್ಲಿ ಎಂಬ ಪದರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಬಹುವಚನವನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ಗಳ್ ಪ್ರತ್ಯಯ ಬಂದಿದೆ ಮತ್ತು ವಿಭಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ಅದಕ್ಕಿಂತ ತೀರ ಭಿನ್ನವಾದ ಇಂದ (ತೃತೀಯಾ) ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿ (ಸಪ್ತಮೀ) ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ಬಂದಿವೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಮತ್ತು ವಚನಗಳನ್ನು ಒಂದೇ ಪ್ರತ್ಯಯ ಸೂಚಿಸುವ ಕಾರಣ, ಅದರಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲದಿರುವಲ್ಲದೆ ವಚನವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ 'ವಿಭಕ್ತಿ' ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಬಳಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ; ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲ.

ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ, ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕೆ 'ಪ್ರಥಮಾ ವಿಭಕ್ತಿ' ಎಂಬುದು ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ; ಆದರೆ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಮುಂದೆ (೮.೫.೧)ರಲ್ಲಿ ನೋಡಲಿರುವೆವು.

೬.೩.೩ ಏಕವಚನದ ಸೂಚನೆ

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ವಚನ ಮತ್ತು ವಿಭಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಒಂದೇ ಪ್ರತ್ಯಯ ಸೂಚಿಸುವ ಕಾರಣ, ಅದರಲ್ಲಿ ದ್ವಿವಚನ ಮತ್ತು ಬಹುವಚನಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಏಕವಚನವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೂ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಿವೆಯೆಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಪುಸ್ತಕಃ ಪದರೂಪದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಅಸ್ಮಿ (ಅಃ) ಪ್ರತ್ಯಯ ಏಕವಚನ ಮತ್ತು ಪ್ರಥಮಾ ವಿಭಕ್ತಿ ಇವೆರಡನ್ನೂ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆಯೆಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ವಚನ ಮತ್ತು ವಿಭಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ಸೂಚಿಸುವ ಕಾರಣ, ಏಕವಚನವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರತ್ಯಯವೊಂದನ್ನು ಬಳಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲ. ಬಹುವಚನವನ್ನು ಸೂಚಿಸಬೇಕಾದಾಗ ಮಾತ್ರ ವಚನ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಬಳಸಿದರೆ ಸಾಕು.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಲಿಂಗವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪ್ರತ್ಯಯ ಕೆಲವು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ವಚನವನ್ನೂ ಸೂಚಿಸಬಲ್ಲದು. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಅವನು ಸರ್ವನಾಮದಲ್ಲಿ ನು ಎಂಬುದು ಪುಲ್ಲಿಂಗವನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಏಕವಚನವನ್ನೂ ಸೂಚಿಸುತ್ತಿದೆ; ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಅವರು ಸರ್ವನಾಮದಲ್ಲಿ ರು ಎಂಬುದು ಪುಂ-ಸ್ತ್ರೀ (ಮನುಷ್ಯ) ಲಿಂಗದೊಂದಿಗೆ ಬಹುವಚನವನ್ನೂ ಸೂಚಿಸುತ್ತಿದೆ.

ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಏಕವಚನವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪ್ರತ್ಯಯವಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

೬.೩.೪ ವಚನವನ್ನು ಸೂಚಿಸದಿರುವುದು

ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪದಗಳನ್ನು ಅವು ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಜಾಸ್ತಿ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ ಬಹುವಚನ ಪ್ರತ್ಯಯವಿಲ್ಲದೇನೇ ಬಳಸುವ ಕ್ರಮ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ರೂಢಿಯಲ್ಲಿದೆ. ಅವುಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಸಬೇಕಾದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಬಹುವಚನ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಬಳಸಿದರೆ ಸಾಕು.

- (೧೧) ಎಲ್ಲಾ ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನೂ ಮೇಜಿನ ಮೇಲಿರಿಸಿದ್ದೇನೆ
- (೧೨) ನಾಲ್ಕು ಪುಸ್ತಕ ಸಿಕ್ಕಿತು

ಪುಸ್ತಕ ಪದ (೧೧)ನೇ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಗಳು ಬಹುವಚನ ಪ್ರತ್ಯಯದೊಂದಿಗೆ ಬಂದಿದೆ; ಆದರೆ (೧೨)ನೇ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಅದು ಆ ಪ್ರತ್ಯಯವಿಲ್ಲದೆ ಬಂದಿದೆ. ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಅದು ಈ ಎರಡು ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲೂ ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಜಾಸ್ತಿ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ವಚನ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಬಳಸದೆ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಎಣಿಕೆಯ ಪದ ಬಂದಿರುವ ಕಡೆಗಳಲ್ಲೂ ಅದರಲ್ಲಿ ವಚನವನ್ನು ಸೂಚಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

(೧೩ಕ) ಏಕಃ ವೃಕ್ಷಃ ಅಪತತ್
'ಒಂದು ಮರ ಬಿತ್ತು'

(೧೩ಖ) ದ್ವೌ ವೃಕ್ಷೌ ಅಪತತಾಂ
'ಎರಡು ಮರಗಳು ಬಿದ್ದುವು/ಎರಡು ಮರ ಬಿತ್ತು'

(೧೩ಗ) ತ್ರಿಣಿ ವೃಕ್ಷಾನಿ ಅಪತನ್
'ಮೂರು ಮರಗಳು ಬಿದ್ದುವು/ಮೂರು ಮರ ಬಿತ್ತು'

(೧೩ಕ-ಗ) ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ವೃಕ್ಷ 'ಮರ' ಪದ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಅದರೊಂದಿಗೆ ಬಂದಿರುವ ಎಣಿಕೆಯ ಪದಗಳೂ ಆ ಪದದ ವಚನವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತಿವೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಕನ್ನಡದ ಹಾಗೆ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲದಲ್ಲಿ ವಚನ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ತೆಗೆದುಹಾಕಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದಿರುವುದಕ್ಕೆ ಅದರಲ್ಲಿ ವಚನ ಮತ್ತು ವಿಭಕ್ತಿಗಳೆರಡನ್ನೂ ಒಂದೇ ಪ್ರತ್ಯಯ ಸೂಚಿಸುತ್ತಿರುವುದೇ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ. ವಚನವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲದಲ್ಲೂ ವಿಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ತಾನೆ!

೬.೪ ತಿರುಳು

ಲಿಂಗ ಮತ್ತು ವಚನಗಳೆಂಬ ಈ ಎರಡು ವ್ಯಾಕರಣತತ್ವಗಳ ಬಳಕೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ತೆರನಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಕೆಲವು ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಲಿಂಗ ಮತ್ತು ವಚನಗಳ ಬಳಕೆಯಾಗದೇ ಇರಲೂ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕಿಂತ ಹಲವು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನವಾಗಿದೆ ಯಾದ ಕಾರಣ ಸಂಸ್ಕೃತದ ವ್ಯಾಕರಣ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣದಲ್ಲಿ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಇಲ್ಲವೇ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಅಲ್ಪ ಸ್ವಲ್ಪ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.

ಹಾಗಾಗಿ, ಈ ಎರಡು ವ್ಯಾಕರಣ ತತ್ವಗಳು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿ ಅದರ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡದೇ ಆದ ವ್ಯಾಕರಣ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಅತ್ಯವಶ್ಯ.

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ನಾಮಪದಗಳು ಗುರುತಿಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿ, ವಸ್ತು ಮೊದಲಾದವುಗಳು ಎಂತಹವು ಎಂಬುದನ್ನು ಈ ಎರಡು ವ್ಯಾಕರಣ ತತ್ವಗಳು ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ. ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ನಾಮಪದಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳಲ್ಲಿ, ನಾಮ ಪದಗಳ ವಿಶೇಷಣಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಸರ್ವನಾಮ(ಪದ)ಗಳಲ್ಲೂ ಸೂಚಿಸುವ ಕ್ರಮವಿದೆ.

ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಭಾಷೆಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ತೆರನಾಗಿರ ಬಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ, ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಭಾಷೆಯ ವ್ಯಾಕರಣದಲ್ಲೂ ಆ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಬಳಕೆ ಎಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಿ ವಿವರಿಸುವುದು ಅವಶ್ಯ.

2. ವಿಭಕ್ತಿಗಳು ಮತ್ತು ಕಾರಕಗಳು

2.1 ಮುನ್ನೋಟ

ಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಕಾರಕ ಎಂಬುದಾಗಿ ಎರಡು ವ್ಯಾಕರಣ ತತ್ವಗಳು ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ. ಪ್ರಥಮಾ, ದ್ವಿತೀಯಾ, ತೃತೀಯಾ, ಚತುರ್ಥೀ, ಪಂಚಮೀ, ಷಷ್ಠೀ ಮತ್ತು ಸಪ್ತಮೀ ಎಂಬುದಾಗಿ ಏಳು ವಿಭಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಇದಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾದ ಕರ್ತೃ, ಕರ್ಮ, ಕರಣ, ಸಂಪ್ರದಾನ, ಅಪಾದಾನ ಮತ್ತು ಅಧಿಕರಣ ಎಂಬುದಾಗಿ ಆರು ಕಾರಕಗಳನ್ನು ಈ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಹಾಗೆಯೇ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗೆ ಹೊಂದಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದ ಕೆಲವು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿಲ್ಲದಂತಹ ವಿಭಕ್ತಿರೂಪಗಳನ್ನು (ಮರದತ್ತಣಿಂ, ರಾಮನ ದಸೆಯಿಂದ) ಮತ್ತು ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರಯೋಗಗಳನ್ನು (ಕರ್ಮಣಿ ಪ್ರಯೋಗ) ಕನ್ನಡದ ಮೇಲೆ ಹೊರಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಇಲ್ಲಿ ಎರಡು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೆ ಉತ್ತರಗಳನ್ನು ಹುಡುಕುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ. ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣಕ್ಕೆ ವಿಭಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಕಾರಕ ಎಂಬ ಈ ಎರಡು ವ್ಯಾಕರಣ ತತ್ವಗಳ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆಯೇ ಎಂಬುದು ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆ. ಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯಾಕರಣವನ್ನು ಬರೆಯುವಲ್ಲಿ ಈ ಎರಡು ತತ್ವಗಳ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಅದರ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿಯೇ ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ.

ಆದರೆ ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣಕ್ಕೂ ಅವುಗಳ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆಯೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಕನ್ನಡ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯಾಕರಣದಲ್ಲಿ ಈ ಎರಡು ವ್ಯಾಕರಣತತ್ವಗಳನ್ನು ಬಳಸಿದ್ದಾರೆ, ಹಾಗಾಗಿ ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣದಲ್ಲೂ ಅವನ್ನು ಬಳಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಅವರು ನಿರ್ದೇಶಿಸಿದ ಹಾಗಿದೆ. ಎಲ್ಲಾ ಭಾಷೆಗಳ ವ್ಯಾಕರಣದಲ್ಲೂ ಈ ಎರಡು ವ್ಯಾಕರಣತತ್ವಗಳು ಇರಲೇಬೇಕೆಂದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಅವರು ಗಮನಿಸಿದ ಹಾಗಿಲ್ಲ.

ಹಾಗಾಗಿ, ನಾವು ಮೊದಲಿಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯಾಕರಣದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿರುವ ಕಾರಕ ಮತ್ತು ವಿಭಕ್ತಿಗಳೆಂಬ ಈ ಎರಡು ತತ್ವಗಳ ನಡುವೆ ಎಂತಹ ವ್ಯತ್ಯಾಸ

ಗಳಿವೆ ಮತ್ತು ಆ ವ್ಯಾಕರಣದಲ್ಲಿ ಅವು ಎಂತಹ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಅನಂತರ, ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಬೇಕಾದ ಸಂದರ್ಭಗಳಿವೆಯೇ? ಇವೆಯಾದರೆ ಆ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಕಾರಕ ಎಂಬ ಈ ಎರಡು ತತ್ವಗಳನ್ನು ಬಳಸಲೇ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆಯೇ? ಎಂಬುದನ್ನು, ಎಂದರೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಈ ಎರಡು ತತ್ವಗಳ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣಕ್ಕಿದೆಯೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕು.

ಕನ್ನಡದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಭಾರತದ ಇತರ ಭಾಷೆಗಳ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳೂ ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತದ ವ್ಯಾಕರಣ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಅನುಸರಿಸುತ್ತ ವಿಭಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಕಾರಕಗಳೆಂಬ ಈ ಎರಡು ವ್ಯಾಕರಣತತ್ವಗಳನ್ನು ಅವು ಅವಶ್ಯವೇ ಅಥವಾ ಅನವಶ್ಯವೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸದೆ ಹಾಗೆಯೇ ತಮ್ಮ ಭಾಷೆಯ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಿಗೆ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಮತ್ತು ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದರ ಮೂಲಕ ಹಲವೆಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಆ ವ್ಯಾಕರಣಗಳು ಬಹಳ ಕ್ಲಿಷ್ಟವಾಗುವಂತೆಯೂ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.

ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಆಳವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಿದಲ್ಲಿ, ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣಕ್ಕೆ ವಿಭಕ್ತಿಯೆಂಬ ಒಂದು ವ್ಯಾಕರಣತತ್ವ ಮಾತ್ರ ಇದ್ದರೆ ಸಾಕು, ಅದಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿರುವ ಕಾರಕವೆಂಬ ವ್ಯಾಕರಣತತ್ವ ಅವಶ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಸಿದ್ಧವಾಗುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ನಾನು ಬೇರೊಂದು ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ (ಭಟ್ ೧೯೯೧) ಕೂಲಂಕಿತವಾಗಿ ಚರ್ಚಿಸಿದ್ದೇನೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತಿಗಳನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ಅವುಗಳ ಅರ್ಥದೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದೆ ಇರುವ ಕಾರಣ, ಅದರ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಕಾರಕವೆಂಬ ತತ್ವವೊಂದನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯುಂಟಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತಿಗಳನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ಅರ್ಥದೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಅದಕ್ಕೆ ಕಾರಕಗಳೆಂಬ ಕಲ್ಪಿತ ತತ್ವಗಳ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇಲ್ಲ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಇಂತಹ ಅವಶ್ಯವಿಲ್ಲದ ವ್ಯಾಕರಣ ತತ್ವಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದಾಗಿ ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣ ಅನವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಜಾಸ್ತಿ ಕ್ಲಿಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ.

ನಾವಿಲ್ಲಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಬೇಕಾಗಿರುವ ಎರಡನೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆಯೇನೆಂದರೆ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಏಳು ವಿಭಕ್ತಿಗಳು ಕನ್ನಡದಲ್ಲೂ ಬರುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆಯೇ, ಮತ್ತು ಅವು ನಿಜಕ್ಕೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿವೆಯೇ ಎಂಬುದು. ಈ ವಿಷಯದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಕನ್ನಡದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳಲ್ಲಿ ಅಭಿಪ್ರಾಯಭೇದವಿದ್ದು ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಂಶೋಧನೆಯೂ ನಡೆದಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಆದರೂ ಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯಾಕರಣದ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಹೊರಬಂದು ಕನ್ನಡ ವಿಭಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ಆದ ಸ್ವಭಾವವನ್ನನುಸರಿಸಿ ವಿವರಿಸುವ ಕೆಲಸ ಇನ್ನೂ ನಡೆದಿಲ್ಲ.

ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ನಾನು ಮುಂದಿನ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಲಿದ್ದು, ಈ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಕಾರಕ ಇಲ್ಲವೇ ಅಂತಹದೇ ಆದ ಬೇರೆ ಕಲ್ಪಿತವಾದ ವ್ಯಾಕರಣತತ್ವ ಯಾಕೆ ಅವಶ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ವಿವರಿಸಲು ಯತ್ನಿಸುತ್ತೇನೆ.

2.1 ವಿಭಕ್ತಿಗಳ ಕೆಲಸ

ವಾಕ್ಯವೊಂದರಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಒಂದು ಕ್ರಿಯಾಪದ ಮತ್ತು ಒಂದು ಅಥವಾ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ನಾಮಪದಗಳು (ಇಲ್ಲವೇ ನಾಮಪದಕಂಠೆಗಳು) ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ. ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳು ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಘಟನೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ನಾಮಪದಗಳು ಆ ಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಂಡಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿ, ವಸ್ತು ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬಹುದು.

(೧) ರಾಜು ಹರಿಯನ್ನು ಒಂದು ಮರಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿದ

(೧)ನೇ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ಕಟ್ಟು ಕ್ರಿಯಾಪದ ಒಂದು ಘಟನೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಅದೇ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ರಾಜು, ಹರಿ ಮತ್ತು ಮರ ನಾಮಪದಗಳು ಆ ಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮತ್ತು ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತವೆ.

ವಾಕ್ಯವೊಂದರಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಕ್ರಿಯಾಪದದೊಂದಿಗೆ ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಜಾಸ್ತಿ ನಾಮಪದಗಳು ಬಂದಾಗ, ಅವುಗಳ ಮೂಲಕ ವ್ಯಕ್ತಿ, ವಸ್ತು ಮೊದಲಾದವನ್ನು ಗುರುತಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಆ ಕ್ರಿಯಾಪದವು ತಿಳಿಸುವ ಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ಅವು ಯಾವ ಯಾವ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನೂ ತಿಳಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, *ರಾಜು ಹರಿ ಮರ ಕಟ್ಟಿದ ಎಂದಿಷ್ಟೇ ಹೇಳಿದರೆ, 'ಯಾರು ಯಾರನ್ನು ಯಾವುದಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿದ್ದು' ಎಂಬ ವಿಷಯ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಲಾರದು. ಇದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಈ ನಾಮಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಬಳಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ.

ಮೇಲೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ (೧)ನೇ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಮರ ಪದದ ಅನಂತರಕ್ಕೆ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯ ಬಂದಿದ್ದು, 'ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕಿದ್ದು ಯಾವುದಕ್ಕೆ' ಎಂಬುದನ್ನು ಅದು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ; ಹರಿ ನಾಮಪದದ ಅನಂತರ ಅನ್ನು ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯ ಬಂದಿದ್ದು 'ಮರಕ್ಕೆ ಯಾರನ್ನು ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕಿದ್ದು' ಎಂಬುದನ್ನು ಅದು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

ವಿಭಕ್ತಿಗಳು ಮತ್ತು ಕಾರಕಗಳು

ಈ ರೀತಿ ನಾಮಪದಗಳು ಗುರುತಿಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಇಲ್ಲವೇ ವಸ್ತುವಿಗೂ ಕ್ರಿಯಾ ಪದವು ತಿಳಿಸುವ ಘಟನೆಗೂ ನಡುವಿರುವ ಸಂಬಂಧವೇನೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸಲು ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳ (ಅಥವಾ ಬೇರಾವುದಾದರೂ ಸಾಧನಗಳ) ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ. ಕನ್ನಡದಂತಹ ಕೆಲವು ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳ ಬಳಕೆ ಯಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಬೇರೆ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಸಾಧನಗಳ ಬಳಕೆಯಾಗುವುದೂ ಇದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಪದಗಳ ಜಾಗವೂ ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಡೆಸಬಲ್ಲದು.

- (ಅಕ) Raju tied Hari to the tree
'ರಾಜು ಹರಿಯನ್ನು ಮರಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿದ'
- (ಅಖ) Hari tied Raju to the tree
'ಹರಿ ರಾಜುವನ್ನು ಮರಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿದ'

(ಅಕ) ಮತ್ತು (ಅಖ) ವಾಕ್ಯಗಳ ನಡುವೆ ಕಾಣಿಸುವ ಅರ್ಥ ವ್ಯತ್ಯಾಸ Raju ಮತ್ತು Hari ಎಂಬ ಈ ಎರಡು ಪದಗಳು ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿ ಬಂದಿವೆ ಎಂಬುದರ ಮೇಲೆ, ಎಂದರೆ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ಜಾಗ ಯಾವುದು ಎಂಬುದರ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ. ಈ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಪದಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲು ಬಂದಿರುವ ನಾಮಪದ 'ಕಟ್ಟಿದವರು ಯಾರು' ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯಾ ಪದದ ಅನಂತರ ಬಂದಿರುವ ನಾಮಪದ 'ಯಾರನ್ನು ಕಟ್ಟಿದ್ದು' ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಈ ಎರಡು ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲೂ 'ಯಾವುದಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಿದ್ದು' ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸಲು to ಎಂಬ ಉಪಸರ್ಗದ ಬಳಕೆಯಾಗಿದೆ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳೇ ನಡೆಸುವುದಾದ ಕಾರಣ, ಅವು ಯಾವುವೆಲ್ಲ ಇವೆ ಮತ್ತು ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ಬಳಕೆಯೆಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣದಲ್ಲಿ ವಿಸ್ತಾರವಾಗಿ ವಿವರಿಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ.

2.2 ಕಾರಕಗಳ ಕೆಲಸ

ಮೇಲೆಯೇ ಸೂಚಿಸಿರುವ ಹಾಗೆ, ಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಎಂಬ ವ್ಯಾಕರಣ ತತ್ವ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ 'ಕಾರಕ' ಎಂಬ ಇನ್ನೊಂದು ವ್ಯಾಕರಣ ತತ್ವವೂ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಕಾರಕಗಳೆಂಬ ಈ ವ್ಯಾಕರಣ ತತ್ವವು ನಡೆಸುವ ಕೆಲಸ ವಿಭಕ್ತಿಗಳು ನಡೆಸುವ ಕೆಲಸಕ್ಕಿಂತ ತೀರ ಭಿನ್ನವಾದುದು.

ಅವು ವಿಭಕ್ತಿಗಳ ಹಾಗೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಅಂಗಗಳಲ್ಲ; ಸಂಸ್ಕೃತ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ತಮ್ಮ ಅನುಕೂಲಕ್ಕಾಗಿ ಸೃಷ್ಟಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ವೈಯಾಕರಣಿಕ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳು ಮಾತ್ರ.

ಅವರು ಈ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗಳನ್ನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಅವು ಸೂಚಿಸಬೇಕಾಗಿರುವ ಅರ್ಥ ದೊಂದಿಗೆ ನೇರವಾಗಿ ಸಂಬಂಧಿಸುವುದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟ. ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ, ವಿಭಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಮೊದಲು ತಾವು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಕಾರಕಗಳೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿ, ಅನಂತರ ಅಂತಹ ಕಾರಕಗಳ ಮೂಲಕ ವಾಕ್ಯದ ಅರ್ಥ ವೇನೆಂಬುದನ್ನು ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಲು ಸಂಸ್ಕೃತದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಪ್ರಯತ್ನಿಸ ಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ವಿಭಕ್ತಿಗಳಿಗೂ ಅವುಗಳ ಅರ್ಥಕ್ಕೂ ನೇರವಾದ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲದಿರಲು ಹಲವು ಕಾರಣಗಳಿವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವನ್ನು ಕೆಳಗೆ ವಿವರಿಸಲಾಗಿದೆ.

2.೩.೧ ಒಂದು ವಿಭಕ್ತಿಗೆ ಹಲವು ಅರ್ಥಗಳು

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಪ್ರಥಮಾ ವಿಭಕ್ತಿಗೆ ಒಂದು ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಒಂದು ಘಟನೆಯನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಡುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಆ ಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರುವ ಇತರ ವ್ಯಕ್ತಿ, ವಸ್ತು ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನೂ ಪ್ರಥಮಾ ವಿಭಕ್ತಿಯ ಮೂಲಕ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

- (೩ಕ) ರಾಮಃ ಸ್ಥಾಲ್ಯಾಂ ಓದನಂ ಕಾಷ್ಠೈಃ ಪಚತಿ
'ರಾಮನು ಮಡಕೆಯಲ್ಲಿ ಅನ್ನವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಬಳಸಿ ಬೇಯಿಸುತ್ತಾನೆ'
- (೩ಖ) ಸ್ಥಾಲಿಲಿ ಪಚತಿ
'ಮಡಕೆಯಲ್ಲಿ (ಅನ್ನವನ್ನು) ಬೇಯಿಸುತ್ತಾನೆ'
- (೩ಗ) ಕಾಷ್ಠಂ ಪಚತಿ
'ಕಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಬಳಸಿ (ಅನ್ನವನ್ನು) ಬೇಯಿಸುತ್ತಾನೆ'

(೩ಕ-ಗ)ದಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಮೂರು ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಥಮಾ ವಿಭಕ್ತಿಗೆ ಮೂರು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಅರ್ಥಗಳಿವೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. (೩ಕ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಅದು ಬೇಯಿಸುವ ಘಟನೆಯನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಡುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ; ಆದರೆ, (೩ಖ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಅದು ಆ ಘಟನೆಯನ್ನು ನಡೆಸಲು

ವಿಭಕ್ತಿಗಳು ಮತ್ತು ಕಾರಕಗಳು

ಬಳಸಿದ ಪಾತ್ರೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು (೩.ಗ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಸಲಾಗಿರುವ ಕಟ್ಟಿಗೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ.

(೩.ಖ) ಮತ್ತು (೩.ಗ) ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಬೇಯುವ ಪದಾರ್ಥ ಮತ್ತು ಬೇಯಿಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಇವೆರಡನ್ನು ಹೆಸರಿಸಿಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ, ಸ್ಥಾಲೀ 'ಮಡಿಕೆ' ಎಂಬುದನ್ನು (೩.ಖ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಷ್ಠಂ 'ಕಟ್ಟಿಗೆ' ಎಂಬುದನ್ನು (೩.ಗ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರಥಮಾ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ. ಇದು ಸಂಸ್ಕೃತದ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯ.

ಹೀಗೆ ಪ್ರಥಮಾ ವಿಭಕ್ತಿಗೆ ಈ ಮೂರು (೩.ಕ-ಗ) ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಮೂರು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಅರ್ಥಗಳಿವೆ.

೨.೩.೨ ಒಂದೇ ಅರ್ಥಕ್ಕೆ ಹಲವು ವಿಭಕ್ತಿಗಳು

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಒಂದೇ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಹಲವು ಅರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಒಂದೇ ಅರ್ಥವನ್ನೂ ಹಲವು ವಿಭಕ್ತಿಗಳ ಮೂಲಕ ಸೂಚಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿರುವ ಅರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯದನ್ನು, ಎಂದರೆ ಘಟನೆಯನ್ನು ನಡೆಸುವುದು ಯಾರು ಎಂಬುದನ್ನು, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಪ್ರಥಮಾ ವಿಭಕ್ತಿಯ ಮೂಲಕವೂ ಸೂಚಿಸಬಹುದು, ತೃತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಯ ಮೂಲಕವೂ ಸೂಚಿಸಬಹುದು (೪.ಕ-ಖ ನೋಡಿ).

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ 'ಕರ್ತೃ' ಮತ್ತು 'ಕರ್ಮಣಿ' ಎಂಬುದಾಗಿ ಎರಡು ರೀತಿಯ ವಾಕ್ಯಗಳು ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿವೆ. ಘಟನೆಯೊಂದನ್ನು ನಡೆಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಕರ್ತೃ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಥಮಾ ವಿಭಕ್ತಿಯ ಮೂಲಕ ಮತ್ತು ಕರ್ಮಣಿ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ತೃತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಯ ಮೂಲಕ ಸೂಚಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

- (೪.ಕ) ದೇವದತ್ತಃ ಗ್ರಂಥಂ ಪಠತಿ
'ದೇವದತ್ತನು ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಓದುತ್ತಾನೆ'
- (೪.ಖ) ದೇವದತ್ತೇನ ಗ್ರಂಥಃ ಪಠ್ಯತೇ
'ದೇವದತ್ತನು ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಓದುತ್ತಾನೆ'

(೪.ಕ) ಮತ್ತು (೪.ಖ) ವಾಕ್ಯಗಳೆರಡಕ್ಕೂ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಅರ್ಥ ಒಂದೇ; ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಘಟನೆಯನ್ನು ನಡೆಸುವ (ಓದುವ) ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು (೪.ಕ)ದಲ್ಲಿ ಪ್ರಥಮಾ ವಿಭಕ್ತಿಯ ಮೂಲಕ ಸೂಚಿಸಲಾಗಿದೆ ಮತ್ತು (೪.ಖ)ದಲ್ಲಿ ತೃತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಯ ಮೂಲಕ ಸೂಚಿಸಲಾಗಿದೆ. ಎಂದರೆ, ಈ ಎರಡು ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಒಂದೇ ಅರ್ಥವನ್ನು ಎರಡು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳ ಮೂಲಕ ಸೂಚಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ (೪ಖ) ವಾಕ್ಯವನ್ನು 'ದೇವದತ್ತನಿಂದ ಪುಸ್ತಕ ಓದಲ್ಪಡುತ್ತದೆ' ಎಂಬುದಾಗಿ ಅನುವಾದಿಸುವುದು ರೂಢಿ. ಆದರೆ ಇಂತಹ ವಾಕ್ಯ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಬಂದಿದ್ದು, ಹೊಸಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಇದು ಇಲ್ಲವೆಂದೇ ಹೇಳಬಹುದು.

ಇದೇ ರೀತಿಯಾಗಿ ದ್ವಿತೀಯಾ ಮತ್ತು ಸಪ್ತಮೀ ವಿಭಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಒಂದೇ ಅರ್ಥದಲ್ಲೂ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, 'ಕುಳಿತಿದ್ದಾನೆ' ಎಂಬ ಅರ್ಥ ಕೊಡುವ ಆಸ್ತೋ ಮತ್ತು ಅಧ್ಯಾಸ್ತೋ ಎಂಬ ಎರಡು ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳ ಬಳಕೆಯನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು.

- (೫ಕ) ಪರ್ವತೇ ಆಸ್ತೋ
'ಗುಡ್ಡದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾನೆ'
- (೫ಖ) ಪರ್ವತಂ ಅಧ್ಯಾಸ್ತೋ
'ಗುಡ್ಡದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಾನೆ'

(೫ಕಖ) ವಾಕ್ಯಗಳೆರಡರಲ್ಲೂ ಗುಡ್ಡವು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವ ಜಾಗವಾಗಿದೆ. ಹೀಗಿದ್ದರೂ, (೫ಕ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಅದು ಸಪ್ತಮಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿದೆ, ಮತ್ತು (೫ಖ) ದಲ್ಲಿ ದ್ವಿತೀಯೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿದೆ.

2.೨.೨ ಬೇರೆ ಕಾರಣಗಳು

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಿಗೂ ಅವು ಸೂಚಿಸಬೇಕಾಗಿರುವ ಅರ್ಥಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ನೇರವಾದ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲದಿರಲು ಬೇರೆಯೂ ಕೆಲವು ಕಾರಣಗಳಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಕೆಲವು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಿಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಅರ್ಥವೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಈ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ವಿಭಕ್ತಾರ್ಥವನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ನಾಮಪದದ ಲಿಂಗ-ವಚನಗಳನ್ನೂ ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ. ನಾಮಪದಗಳ ಕೊನೆಯ ಅಕ್ಷರಗಳನ್ನನುಸರಿಸಿಯೂ ಸಂಸ್ಕೃತದ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. (ವಿವರಗಳಿಗೆ ೮.೨ ನೋಡಿ). ಇಂತಹ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳೂ ಸಂಸ್ಕೃತದ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಅವುಗಳ ಅರ್ಥದೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸುವ ಕೆಲಸ ಹೆಚ್ಚು ಕ್ಲಿಷ್ಟವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿವೆ.

2.೨.೪ ಕಾರಕಗಳ ಮೂಲಕ ಸಂಬಂಧಿಸುವುದು

ವಿಭಕ್ತಿಗಳು ಮತ್ತು ಕಾರಕಗಳು

ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಿಗೂ ಅವು ಸೂಚಿಸಬೇಕಾಗಿರುವ ಅರ್ಥಗಳಿಗೂ ನಡುವೆ ನೇರವಾದ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ, ಸಂಸ್ಕೃತದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ವಾಕ್ಯದ ರಚನೆಯನ್ನು ಮತ್ತು ಅದರಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ವಿಭಕ್ತಿಗಳ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಮೊದಲಿಗೆ ಕಾರಕಗಳ ಮೂಲಕ ವಿವರಿಸಿ, ಅನಂತರ ಆ ರಚನೆಯನ್ನು ಅದರ ಅರ್ಥದೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ.

ನಿಜಕ್ಕೂ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿರುವುದು ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ಮತ್ತು ಅವು ಸೂಚಿಸಬೇಕಾಗಿರುವ ಅರ್ಥ (ಎಂದರೆ ನಾಮಪದಕ್ಕೂ ಕ್ರಿಯಾಪದಕ್ಕೂ ನಡುವಿರುವ ಸಂಬಂಧ) ಇವೆರಡು ಮಾತ್ರ. ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಕಾರಕಗಳೆಂಬುವು ಸಂಸ್ಕೃತದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ತಮ್ಮ ಅನುಕೂಲಕ್ಕಾಗಿ ಸೃಷ್ಟಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ಕಾಲ್ಪನಿಕ ತತ್ವಗಳು ಮಾತ್ರ. ಅವು ಆ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತಿಗಳ ಬಳಕೆ ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿದೆಯಾದ ಕಾರಣ ಮಾತ್ರ ಬೇಕಾಗಿವೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಮೇಲೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ (೩ಕ-ಗ) ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಥಮಾ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ಪದಗಳನ್ನು ಮತ್ತು (೪ಖ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ತೃತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ಪದವನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಕರ್ತೃ ಕಾರಕವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, (೪ಖ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಥಮೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ಪದವನ್ನು ಕರ್ಮಕಾರಕವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸುತ್ತಾರೆ.

ವಿಭಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಅರ್ಥಗಳ ನಡುವೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ವಿಭಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಕಾರಕಗಳ ನಡುವೆಯೂ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ನೇರವಾದ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ವಿಭಕ್ತಿಗಳು ಸೂಚಿಸಬೇಕಾಗಿರುವ ಅರ್ಥವನ್ನು ವಿವರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ವ್ಯಾಕರಣದ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತವಾಗಿ ವರ್ಣಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೂ ಸಂಸ್ಕೃತದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಈ ಕಾರಕಗಳನ್ನು ಬಳಸುತ್ತಾರೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ (೬-೨) ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬಹುದು.

- (೬ಕ) ಅಕ್ಷಾಂ ದೀವ್ಯತಿ
'ಪಗಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಜೂಜಾಡುತ್ತಾನೆ'
- (೬ಖ) ಅಕ್ಷುಃ ದೀವ್ಯತಿ
- (೭ಕ) ಅಜ್ಯಂ ಜುಹೋತಿ
'ತುಪ್ಪದಲ್ಲಿ ಹೋಮ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ'
- (೭ಖ) ಅಜ್ಯೇನ ಜುಹೋತಿ

(೬) ಮತ್ತು (೭)ನೇ ವಾಕ್ಯಗಳೆರಡರಲ್ಲೂ ನಾಮಪದವನ್ನು ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಾಗಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ತೃತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಾಗಲಿ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಅಕ್ಷ 'ಪಗಡೆ' ಎಂಬುದು (೬ಕ)ದಲ್ಲಿ ದ್ವಿತೀಯೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿದೆ ಮತ್ತು (೬ಖ)ದಲ್ಲಿ ತೃತೀಯೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿದೆ; ಅಜ್ಜ 'ತುಪ್ಪ' ಎಂಬುದು (೭ಕ)ದಲ್ಲಿ ದ್ವಿತೀಯೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿದೆ ಮತ್ತು (೭ಖ)ದಲ್ಲಿ ತೃತೀಯೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿದೆ.

ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು (೬)ರ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಅಕ್ಷ ನಾಮ ಪದ ದ್ವಿತೀಯೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದರೆ ಕರ್ಮವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ತೃತೀಯೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದರೆ ಕರಣವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಅಂತಹದೇ (೭)ರ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಅಜ್ಜ 'ತುಪ್ಪ' ನಾಮಪದ ದ್ವಿತೀಯೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದರೂ ಕರ್ಮವೇ, ತೃತೀಯೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದರೂ ಕರ್ಮವೇ ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಅವರು ಈ ರೀತಿ (೭ಖ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಜ್ಜ ನಾಮಪದ ತೃತೀಯೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿದೆಯಾದರೂ ಅದನ್ನು ಕರಣವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸದಿರಲು ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದಂತಹ ಎರಡನೆಯ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೇ (ವ್ಯಾಕರಣ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತವಾಗಿ ಬರೆಯಬೇಕೆಂಬುದೇ) ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ.

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಪದಕ್ಕೆ ಅನ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ತಯಾರಿಸಿದ ಪದದ ಮೂಲಕ ಅದರ ಕರಣವನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬ ವ್ಯಾಕರಣ ನಿಯಮವೊಂದಿದೆ. ಈ ನಿಯಮದ ಪ್ರಕಾರ, ಶಾತ್ 'ತುಂಡು ಮಾಡು' ಕ್ರಿಯಾ ಪದದಿಂದ ಸಿದ್ಧವಾಗುವ ಶಾತನ ಪದದ ಮೂಲಕ ಅದರ ಕರಣವಾಗಿರುವ 'ಚೂರಿ'ಯನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಉ 'ಹೋಮ ಮಾಡು' ಕ್ರಿಯಾಪದದೊಂದಿಗೆ (೬ನೇ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ಜುಹೋತಿ 'ಹೋಮ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ' ಎಂಬುದು ಆ ಕ್ರಿಯಾಪದದ ಒಂದು ರೂಪ) ತೃತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಅಜ್ಜ 'ತುಪ್ಪ' ನಾಮಪದವನ್ನು ಕರಣ ಎಂಬುದಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಿದಲ್ಲಿ, ಆ ಕ್ರಿಯಾಪದದಿಂದ ಸಿದ್ಧವಾಗುವ ಹವನ ಪದಕ್ಕೂ ಅದು ಸೂಚಿಸುವ ಕ್ರಿಯೆಯ ಕರಣವಾದ 'ತುಪ್ಪ' ಎಂಬ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕೊಡಬೇಕಾದೀತು.

ಆದರೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಹವನ ಎಂಬುದರ ಅರ್ಥ 'ಆಹುತಿಯಾಗಿ ತುಪ್ಪವನ್ನು ಹೋಮದಲ್ಲಿ ಹಾಕಲು ಬಳಸುವ ಸಾಧನ' ಎಂಬುದು. 'ಹೋಮ ಮಾಡುವುದು' ಎಂಬ ಅರ್ಥವೂ ಅದಕ್ಕಿದೆ. ಆಹುತಿಯಾಗಿ ಬಳಸುವ ತುಪ್ಪ ಎಂಬ ಅರ್ಥ ಅದಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಸಂಸ್ಕೃತ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಅಜ್ಜ 'ತುಪ್ಪ' ಎಂಬುದನ್ನು ಉ ಕ್ರಿಯಾಪದದ ಕರಣವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯಾಕರಣದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಇಂತಹ ಹಲವು ಸಮಸ್ಯೆಗಳಿಂದಾಗಿ ಅದರ ವೈಯಾಕರಣಗಳಿಗೆ ವಿಭಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಅರ್ಥದೊಂದಿಗೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಕಾರಕಗಳೊಂದಿಗೂ ನೇರವಾಗಿ ಸಂಬಂಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

2.4 ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಕಲ್ಪಿತ ತತ್ವ

ಕೆಲವು ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಭಾಷೆಗಳ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಇಂತಹದೇ ವ್ಯಾಕರಣ ತತ್ವ ವೊಂದನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಕಂಡುಬಂದಿದೆ. ಇದನ್ನು ವ್ಯಾಕರಣ ಸಂಬಂಧ (grammatical relation) ಎಂಬುದಾಗಿ ಕರೆಯುವುದು ರೂಢಿ.

ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್ (subject), ಡೈರೆಕ್ಟ್ ಆಬ್ಜೆಕ್ಟ್ (direct object), ಮತ್ತು ಇಂಡೈರೆಕ್ಟ್ ಆಬ್ಜೆಕ್ಟ್ (indirect object) ಎಂಬವುಗಳು ಇಂತಹ ವ್ಯಾಕರಣ ಸಂಬಂಧಗಳು.

ಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯಾಕರಣದ ಕರ್ತೃ, ಕರ್ಮ ಮೊದಲಾದ ಕಾರಕಗಳ ಹಾಗೆಯೇ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ವ್ಯಾಕರಣಗಳ ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್, ಆಬ್ಜೆಕ್ಟ್ ಮೊದಲಾದ ವ್ಯಾಕರಣ ಸಂಬಂಧಗಳೂ ಕಲ್ಪಿತ ತತ್ವಗಳಾಗಿವೆ. ಇದಲ್ಲದೆ, ಅವನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಂಡಿರುವುದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೂ ಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯಾಕರಣದಲ್ಲಿರುವಂತಹದೇ.

ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಿಗೂ ಅವು ಸೂಚಿಸಬೇಕಾಗಿರುವ ಅರ್ಥಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ಈ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ನೇರವಾದ ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯಿಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ, ಅವುಗಳ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್, ಆಬ್ಜೆಕ್ಟ್ ಮೊದಲಾದ ಈ ವ್ಯಾಕರಣ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಘಟನೆಯನ್ನು ನಡೆಸಿ ಕೊಡುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಆ ಘಟನೆಯ ಕರಣ, ಕಾರಣ ಮತ್ತು ಜಾಗ (ಅಧಿಕರಣ) ಈ ಮೂರನ್ನೂ ಕ್ರಿಯಾಪದದ ಮುಂದಿರುವ ಜಾಗದಲ್ಲಿ (ಎಂದರೆ ಪ್ರಥಮಾ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ನಾಮಪದದ ಜಾಗದಲ್ಲಿ) ಇರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

- (ಆಕ) John opened the door with a key
'ಜೋನ್ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಒಂದು ಕೀಲಿಯಿಂದ ತೆರೆದ'
- (ಆಖ) The key opened the door
'ಒಂದು ಕೀಲಿಯಿಂದ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತೆರೆಯಲಾಯಿತು'
- (ಆಗ) The wind opened the door
'ಗಾಳಿಗೆ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆಯಿತು'
- (ಆಃ) The garden is swarming with bees

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ
‘ತೋಟದಲ್ಲಿ ಜೇನುಹುಳಗಳು ಗುಂಪಾಗಿ ಹಾರುತ್ತಿವೆ’

(ಆಕ-ಗ) ಮತ್ತು (ಫ)ನೇ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಜೋಲನ್ ಎಂಬುದು (ಆಕ)ದಲ್ಲಿ, ಕೆಲ ಎಂಬುದು (ಆಖ)ದಲ್ಲಿ, ವಿಂಡ್ ‘ಗಾಳಿ’ ಎಂಬುದು (ಆಗ)ದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಗಾರ್ಡನ್ ಎಂಬುದು (ಫ)ರಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಪದದ ಮುಂದಿರುವ ಜಾಗದಲ್ಲಿ (ಎಂದರೆ ‘ಪ್ರಥಮೆ’ಯಲ್ಲಿ) ಬಂದಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು.

ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಪದದ ಮುಂದಿರುವ ನಾಮ ಪದವನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ನಡೆಸಿಕೊಡುವವನು ಎಂಬ ಅರ್ಥದೊಂದಿಗೆ, ಇಲ್ಲವೇ ಬೇರೆ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ಅರ್ಥದೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಈ ಜಾಗವನ್ನು ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್ ಜಾಗ ಎಂಬುದಾಗಿ ಕರೆದು ಅನಂತರ ಬೇರೆ ನಿಯಮಗಳ ಮೂಲಕ ಅದನ್ನು ಅರ್ಥ ದೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ.

2.೫ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಕಾರಕಗಳು ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲದಿರುವುದು

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಅವುಗಳು ಸೂಚಿಸಬೇಕಾಗಿರುವ ಅರ್ಥ ದೊಂದಿಗೆ ನೇರವಾಗಿ ಸಂಬಂಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಗಳಿಗಿಂತ ತೀರ ಭಿನ್ನವಾದುದು.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಒಂದು ನಾಮಪದವನ್ನು ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಬಳಸಬೇಕೆಂದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅದು ಕ್ರಿಯಾಪದವು ತಿಳಿಸುವ ಘಟನೆಯ ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ತೋರಿಸಲೇಬೇಕೆಂಬ ನಿಯಮ ವಿದೆ. ಇದಲ್ಲದೆ, ಅದು ಗುರುತಿಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಿಂದ ಆ ಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರಬಾರದೆಂಬ ನಿಯಮವೂ ಇದೆ.

ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ನಾಮಪದವನ್ನು ಸಪ್ತಮೀ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಬಳಸ ಬೇಕೆಂದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅದು ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಘಟನೆ ನಡೆಯುವ ಜಾಗವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತಿರಬೇಕೆಂಬ ನಿಯಮವಿದೆ.

2.೫.೧ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಸಂಬಂಧಗಳು

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಿಗೂ ಅವುಗಳ ಅರ್ಥಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ನೇರವಾದ ಸಂಬಂಧವಿದ್ದು ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಸಂಬಂಧವಿಲ್ಲದಿರಲು ಬೇರೆಯೂ ಒಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ ಕಾರಣವಿದೆ.

ವಾಕ್ಯವೊಂದರಲ್ಲಿ ಬರುವ ನಾಮಪದಗಳಿಗೂ ಕ್ರಿಯಾಪದಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಸಂಬಂಧಗಳಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದಂತಹ ಅರ್ಥ ಸಂಬಂಧವೊಂದು; ಮತ್ತು ನಾಮಪದಗಳು ಗುರುತಿಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿ, ವಸ್ತು

ಮೊದಲಾದವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದರ ವಿಷಯವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದೇವೆ, ಯಾವುದನ್ನು ಹೊಸತಾಗಿ ಗುರುತಿಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ ಎಂಬಂತಹ 'ಭಾಷಾವ್ಯವಹಾರ'ಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತಹ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಸಂಬಂಧ ಇನ್ನೊಂದು.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಸಾಧನಗಳಿವೆ. ಆದರೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿ ಇವೆರಡನ್ನೂ ಒಂದೇ ಸಾಧನದ ಮೂಲಕ ಸೂಚಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ (೧೦ಕ-ಖ) ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಅವುಗಳ ಭಾಷಾಂತರಗಳಾಗಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಕನ್ನಡ ವಾಕ್ಯಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಬಹುದು.

(೧೦ಕ) The boy pushed the old man
'ಹುಡುಗ ಮುದುಕನನ್ನು ದೂಡಿದ'

(೧೦ಖ) The old man was pushed by the boy
'ಮುದುಕನನ್ನು ಹುಡುಗ ದೂಡಿದ'

(೧೦ಕ) ಮತ್ತು (೧೦ಖ) ವಾಕ್ಯಗಳ ನಡುವಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇನೆಂದರೆ, (೧೦ಕ)ದಲ್ಲಿ ಆಡುಗನು ಒಬ್ಬ ಹುಡುಗನ ವಿಷಯವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ, ಆದರೆ (೧೦ಖ)ದಲ್ಲಿ ಆತ ಒಬ್ಬ ಮುದುಕನ ವಿಷಯವಾಗಿ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ.

ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಇಲ್ಲವೇ ವಸ್ತುವಿನ ಬದಲು ಇನ್ನೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಇಲ್ಲವೇ ವಸ್ತುವನ್ನು 'ಮಾತನಾಡುವ ವಿಷಯ'ವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ರಚಿಸಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ಜಾಗವನ್ನು ಅದಲು ಬದಲು ಮಾಡುವುದರೊಂದಿಗೆ ಕ್ರಿಯಾರೂಪವನ್ನೂ ಬದಲಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇದು ಅವಶ್ಯವಲ್ಲ. (೧೦ಖ)ದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿದ ಹಾಗೆ ನಾಮಪದಗಳ ಜಾಗವನ್ನು ಅದಲು ಬದಲು ಮಾಡಿದರೆ ಸಾಕು.

ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿ ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಕರ್ತೃ ಮತ್ತು ಕರ್ಮಣಿ ಎಂಬುದಾಗಿ ಎರಡು ಬಗೆಯ ವಾಕ್ಯಗಳ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇದು ಅವಶ್ಯವಿಲ್ಲ. ಮೇಲೆ (೭.೩.೨)ರಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ *ಮುದುಕನು ಹುಡುಗನಿಂದ ದೂಡಲ್ಪಡುತ್ತಾನೆ ಎಂಬಂತಹ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಕರ್ಮಣಿ ಪ್ರಯೋಗಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನಾಗಿ ಕೊಡುವುದು ನಿಜವಾದರೂ ಅಂತಹ ವಾಕ್ಯಗಳು ಇಂಗ್ಲಿಷ್ (ಇಲ್ಲವೇ ಸಂಸ್ಕೃತ) ವಾಕ್ಯಗಳ ಭಾಷಾಂತರಗಳು ಮಾತ್ರ. ಬರಹದಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ಬಳಕೆ ಬಹಳ ಅಪರೂಪ; ಮಾತಿನಲ್ಲಂತೂ ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ನಿಜಕ್ಕೂ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅಂತಹ ವಾಕ್ಯಗಳ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೂ ಇಲ್ಲ.

ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಈ ಎರಡು ರೀತಿಯ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಪದಗಳ ಜಾಗವನ್ನು ಅದಲು ಬದಲು ಮಾಡುವುದರೊಂದಿಗೆ ಬೇರೆ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಸರ್ವನಾಮಗಳನ್ನು ಬಳಸಿದಾಗ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ.

(೧೧ಕ) He pushed her
'ಅವನು ಅವಳನ್ನು ದೂಡಿದ'

(೧೧ಖ) She was pushed by him
'ಅವಳನ್ನು ಅವನು ದೂಡಿದ'

(೧೧ಕ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ he 'ಅವನು' ಮತ್ತು her 'ಅವಳನ್ನು' ಎಂಬ ಎರಡು ಸರ್ವನಾಮಗಳನ್ನು ಬಳಸಲಾಗಿದೆ; ಆ ವಾಕ್ಯದ ಕರ್ಮಣಿ ರೂಪವಾದ (೧೧ಖ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಈ ಎರಡು ಸರ್ವನಾಮಗಳ ಜಾಗವನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಲಾಗಿದೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಅವುಗಳ ವಿಭಕ್ತಿರೂಪಗಳನ್ನೂ ಬದಲಾಯಿಸಲಾಗಿದೆ.

(೧೧ಖ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನ he ಎಂಬುದು him ಎಂದಾಗಿದೆ ಮತ್ತು her ಎಂಬುದು she ಎಂದಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ವಿಭಕ್ತಿ ರೂಪಗಳ ಬದಲಾವಣೆ ಅವಶ್ಯವಿಲ್ಲ. ಮೇಲೆ (೧೧ಖ) ವಾಕ್ಯದ ಕನ್ನಡ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅವನು ಮತ್ತು ಅವಳನ್ನು ಎಂಬ ಎರಡು ಸರ್ವನಾಮಗಳು ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಬದಲಾಗದೆ (೧೧ಕ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿರುವಂತೆಯೇ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿವೆ. ಅವುಗಳ ಜಾಗ ಮಾತ್ರ ಬದಲಾಗಿದೆ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಅರ್ಥ ಸಂಬಂಧ ಮತ್ತು ಭಾಷಾವ್ಯವಹಾರ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗಿ ಮತ್ತು ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ಸೂಚಿಸುವ ವಿಧಾನ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದೆ. ಪದಗಳ ಜಾಗದ ಮೂಲಕ ಭಾಷಾವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳ ಮೂಲಕ ಅರ್ಥಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಹಾಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡದ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಭಾಷಾವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತಹ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಲು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಪದಗಳ ಜಾಗವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬದಲಾಯಿಸಿದರೆ ಸಾಕು, ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಹಾಗೆ, ವಿಭಕ್ತಿರೂಪಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲ.

ಅರ್ಥಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಭಾಷಾವ್ಯವಹಾರ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಈ ರೀತಿ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿಸದೆ ಬೇರೆ ಬೇರಾಗಿ ಇರಿಸಿರುವ ಕಾರಣ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಿಗೂ ಅವು ಸೂಚಿಸಬೇಕಾಗಿರುವ ಅರ್ಥಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ನೇರವಾದ ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯಿದೆ.

ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ, ಕನ್ನಡದ ವಾಕ್ಯರಚನೆಯನ್ನು ಮತ್ತು ಅದರಲ್ಲಿ ಬಳಕೆ ಯಾಗುವ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವಾಗ ಕರ್ತೃ, ಕರ್ಮ, ಕರಣ ಮೊದಲಾದ ಕಾರಕಗಳನ್ನಾಗಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್, ಡೈರೆಕ್ಟ್ ಆಬ್ಜೆಕ್ಟ್, ಇಂಡೈರೆಕ್ಟ್ ಆಬ್ಜೆಕ್ಟ್ ಮೊದಲಾದ ಬೇರೆ ರೀತಿಯ ವ್ಯಾಕರಣ ಸಂಬಂಧ ಗಳನ್ನಾಗಲಿ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲ ('ಭಾಷಾವ್ಯವಹಾರ'ದ ಕುರಿತು ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿವರಗಳಿಗೆ ತಿರುಮಲೇಶ್ ೧೯೭೯ ನೋಡಿ).

2.೫.೨ ಕನ್ನಡ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್ ಎಂಬ ತತ್ವ

ಅವಶ್ಯವಿಲ್ಲದ ಕಲ್ಪಿತ ವ್ಯಾಕರಣ ತತ್ವಗಳನ್ನು ಬಳಸುವುದರಿಂದ ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣ ಹೇಗೆ ಅನವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಕ್ಲಿಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ವ್ಯಾಕರಣ ಪಠಪಠಿಯಲ್ಲಿ ಬರೆದ ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣಗಳು ಬಹಳ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿವೆ.

ಈ ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್, ಡೈರೆಕ್ಟ್ ಆಬ್ಜೆಕ್ಟ್ ಮತ್ತು ಇಂಡೈರೆಕ್ಟ್ ಆಬ್ಜೆಕ್ಟ್ ಎಂಬ ವ್ಯಾಕರಣ ಸಂಬಂಧ ಗಳನ್ನು ಬಳಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ, ಕನ್ನಡದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಇದು ಕೆಲವು ಪರಿಹರಿಸ ಲಾಗದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನೂ ತಂದುಹಾಕಿದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ನಾಮಪದವನ್ನು ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್ ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೆಸರಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿದ್ದು, ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಚರ್ಚೆ ನಡೆದಿದೆ. ಮೊದಲನೆಯ ನಾಮಪದ ಪ್ರಥಮಾ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಬದಲು ಚತುರ್ಥೀ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಬರುವಂತಹ ಕೆಲವು ಕನ್ನಡ ವಾಕ್ಯಗಳು ಈ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳಿಗೆ ತೊಂದರೆಯನ್ನು ಕೊಡುತ್ತವೆ.

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ, ಕೆಲವು ಮಾನಸಿಕ ಇಲ್ಲವೇ ದೈಹಿಕ ಅವಸ್ಥೆಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸುವ (ಇಲ್ಲವೇ ಅನುಭವಿಸಿದ) ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಈ ರೀತಿ ಚತುರ್ಥೀ ವಿಭಕ್ತಿಯ ಮೂಲಕ ಸೂಚಿಸುವುದು ಕನ್ನಡದ ವ್ಯಾಕರಣ ನಿಯಮ.

- (೧೨) ರಾಜುವಿಗೆ ಠಾವನ್ನು ಕಂಡು ಹೆದರಿಕೆಯಾಯಿತು
- (೧೩) ರಾಜುವಿಗೆ ಹೆಂಡತಿಯ ನೆನಪಾಯಿತು
- (೧೪) ರಾಜುವಿಗೆ ಒಂದು ಠಾಡು ಕೆಲೆಸಿತು

(೧೨-೧೪)ರಂತಹ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಚತುರ್ಥೀ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ಪದ (ರಾಜುವಿಗೆ ಎಂಬುದು) ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್ ಎಂದು ಕೆಲವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವಿಲ್ಲದಿರುವ ಪದ (ಹೆದರಿಕೆ, ನೆನಪು ಇಲ್ಲವೇ ಠಾಡು ಎಂಬುದು) ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್ ಎಂದು ಬೇರೆ ಕೆಲವರು ವಾದಿಸುತ್ತಾರೆ (ಶ್ರೀಧರ್ ೧೯೭೬ ನೋಡಿ).

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಈ ಎರಡು ಅಭಿಪ್ರಾಯಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದು ಸರಿ ಮತ್ತು ಯಾವುದು ತಪ್ಪು ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಕಷ್ಟ. ಯಾಕೆಂದರೆ, (೧೨-೧೪) ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದನ್ನು ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್ ಎಂಬುದಾಗಿ ಆರಿಸಿಕೊಂಡರೂ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಎದುರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಇಂತಹ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯದೊಂದಿಗೆ ಬಾರದಿರುವ ಪದ ಕ್ರಿಯಾಪದದೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿ ವಾಕ್ಯವು ತಿಳಿಸುವ ಘಟನೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಾದ ಕಾರಣ, ಅದನ್ನು ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್ ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಅಷ್ಟೊಂದು ಉಚಿತವೆಂದು ತೋರುವುದಿಲ್ಲ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, (೧೨)ನೇ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿಜಕ್ಕೂ ಹೆದರಿಕೆ ಎಂಬುದು ಕ್ರಿಯಾಪದದ ಭಾಗ ಮಾತ್ರ. ಹೆದರಿಕೆಯಾಗುವುದು ಎಂಬುದೇ ಇಲ್ಲಿ ನಡೆದಿರುವ ಘಟನೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಹೆದರಿಕೆ ಎಂಬುದನ್ನು ವಾಕ್ಯದ ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್ ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೆಸರಿಸುವುದು ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ತೋರುತ್ತದೆ.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಈ (೧೨)ನೇ ವಾಕ್ಯ ರಾಜುವಿಗೆ ಏನಾಯಿತು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತಿದೆಯಾದ ಕಾರಣ, ಅದರಲ್ಲಿ ರಾಜು ಪದವೇ ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್ ಎಂದು ಹೇಳಿದಲ್ಲಿ ಬೇರೆಯೇ ತೊಂದರೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ಇಂತಹ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಪದದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವ 'ಆಖ್ಯಾತ' ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ಚತುರ್ಥೀ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿರುವ ಪದದ ಪುರುಷ-ಲಿಂಗ-ವಚನಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಬದಲು, ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವಿಲ್ಲದಿರುವ ಪದದ ಪುರುಷ-ಲಿಂಗ-ವಚನಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, (೧೨)ನೇ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ಆಗು ಕ್ರಿಯಾರೂಪದ ಆಖ್ಯಾತ ಪ್ರತ್ಯಯ ಹೆದರಿಕೆ ಪದದ ಪುರುಷ-ಲಿಂಗ-ವಚನಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ ಯಲ್ಲದೆ ರಾಜು ಪದದ ಪುರುಷ-ಲಿಂಗ-ವಚನಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ (೧೪)ನೇ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಕೇಳಿಸಿತು ಕ್ರಿಯಾರೂಪದ ಆಖ್ಯಾತ ಪ್ರತ್ಯಯ ಠಾಡು ಪದದ ಪುರುಷ-ಲಿಂಗ-ವಚನಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ.

ಹಾಗಾಗಿ, (೧೨)ನೇ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ರಾಜು ಪದ ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್ ಎಂದು ಹೇಳಿದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಕ್ರಿಯಾಪದದ ಆಖ್ಯಾತ ಪ್ರತ್ಯಯ ವಾಕ್ಯದ ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್‌ನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇದೂ ಒಂದು ಸಮಸ್ಯೆಯೇ.

ಕನ್ನಡ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್ ಯಾವುದು ಎಂಬುದನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುವಲ್ಲಿ ಬೇರೆಯೂ ಕೆಲವು ತೊಂದರೆಗಳನ್ನು ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಎದುರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮೊದಲಾದ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಭಾಷೆಗಳ ವ್ಯಾಕರಣದಲ್ಲಿ

ವಿಭಕ್ತಿಗಳು ಮತ್ತು ಕಾರಕಗಳು

ಸಕರ್ಮಕ ಮತ್ತು ಅಕರ್ಮಕ ಎಂಬ ಎರಡು ರೀತಿಯ ವಾಕ್ಯಗಳ ನಡುವಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಬಹಳ ಮಹತ್ವವಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣದಲ್ಲಿ ಐಚ್ಛಿಕ ಮತ್ತು ಅನೈಚ್ಛಿಕ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಬೇರೆಯೇ ಎರಡು ರೀತಿಯ ವಾಕ್ಯಗಳ ನಡುವಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಹತ್ವವಿದೆ.

ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್ ಎಂಬ ವ್ಯಾಕರಣ ತತ್ವವನ್ನು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಸಕರ್ಮಕ-ಅಕರ್ಮಕ ವಾಕ್ಯಭೇದದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಸಾಧಿಸಲಾಗಿದೆಯಾದ ಕಾರಣ, ಮತ್ತು ಈ ವಾಕ್ಯಭೇದ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟೊಂದು ಮಹತ್ವವಾದುದಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ, ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್ ತತ್ವವನ್ನು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅಳವಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಕೆಳಗಿನ (೭.೫.೩)ನೇ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಲಾಗಿದೆ.

೭.೫.೩ ಎರಡು ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳು

ಸಕರ್ಮಕ-ಅಕರ್ಮಕ ವ್ಯತ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಕೊಡುವ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲೂ ಒಂದು ಮುಖ್ಯ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ. ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಅಕರ್ಮಕ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ನಾಮಪದವು ಸಕರ್ಮಕ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಎರಡು ನಾಮಪದಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದಕ್ಕೆ ಸಮಾನವಾಗಿದೆ ಎಂಬುದರ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ. ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸದ ಸ್ವರೂಪವೇನೆಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಮೊದಲಿಗೆ ಸಕರ್ಮಕ ಮತ್ತು ಅಕರ್ಮಕ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ಬೇರೆ ಬೇರಾಗಿ ಗುರುತಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಅವಶ್ಯ.

ಅಕರ್ಮಕ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಪದದೊಂದಿಗೆ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಒಂದೇ ಒಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ ನಾಮಪದ ಬರುತ್ತಿದ್ದು ಅದನ್ನು 'ಸ' ಎಂಬುದಾಗಿ ಗುರುತಿಸಬಹುದು. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಸಕರ್ಮಕ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡು ಮುಖ್ಯ ನಾಮಪದಗಳು ಬರುತ್ತಿದ್ದು ಅವನ್ನು 'ನಿ' ಮತ್ತು 'ಕ' ಎಂಬುದಾಗಿ ಗುರುತಿಸಬಹುದು. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಅಕರ್ಮಕ ಮತ್ತು ಸಕರ್ಮಕ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬಹುದು:

(೧೫) ರಾಜು ಅತ್ತ

(೧೬) ರಾಜು ಹರಿಯನ್ನು ದೂಡಿದ

(೧೫)ನೇ ವಾಕ್ಯ ಅಕರ್ಮಕವಾಗಿದ್ದು ಅದರಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಪದದೊಂದಿಗೆ ರಾಜು ಎಂಬ ಒಂದೇ ಒಂದು ಮುಖ್ಯ ನಾಮಪದ ('ಸ' ಎಂಬುದು) ಬಂದಿದೆ.

(೧೬)ನೇ ವಾಕ್ಯ ಸಕರ್ಮಕವಾಗಿದ್ದು ಅದರಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಪದದೊಂದಿಗೆ ಎರಡು ಮುಖ್ಯ ನಾಮಪದಗಳು ಬಂದಿವೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯದನ್ನು (ರಾಜು ಎಂಬುದನ್ನು) 'ನಿ' ಎಂಬುದಾಗಿ ಮತ್ತು ಎರಡನೆಯದನ್ನು (ಹರಿ ಎಂಬುದನ್ನು)

ದನ್ನು) 'ಕ' ಎಂಬುದಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಬಹುದು. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ 'ನಿ' ಎಂಬುದು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಒಂದು ಘಟನೆಯನ್ನು ನಡೆಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು 'ಕ' ಎಂಬುದು ಅಂತಹ ಘಟನೆಯಿಂದ ಯಾವುದಾದರೊಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಭಾವಿತನಾಗಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಇಲ್ಲವೇ ವಸ್ತುವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ.

ಕೆಲವು ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಕರ್ಮಕ ವಾಕ್ಯದ 'ಸ' ನಾಮಪದಕ್ಕೆ ಸಕರ್ಮಕ ವಾಕ್ಯದ 'ನಿ' ನಾಮಪದ ಸಮಾನವಾಗಿರುವುದಾದರೆ, ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ 'ಕ' ನಾಮಪದ ಸಮಾನವಾಗಿರುತ್ತದೆ. ಈ ಸಮಾನತೆ ನಾಮಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಬರುವ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯ, ಅವಕ್ಕೂ ಕ್ರಿಯಾಪದಕ್ಕೂ ನಡುವಿರುವ ಸಂಬಂಧ, ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ.

ಕೆಲವು ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಎರಡು ರೀತಿಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳೂ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಹಿಂದೀ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಅಪೂರ್ಣ ಸಮಯದ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಪೂರ್ಣ ಸಮಯದ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ.

(ಅ) ಮೊದಲನೆಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ಉದಾಹರಣೆ:

- (೧೭ಕ) ರಾಮ್ ಸೋತಾ ಹೈ
'ರಾಮ ನಿಂದ್ರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ'
- (೧೮ಕ) ರಾಮ್ ಕಿತಾಬ್ ಪಠ್ತಾ ಹೈ
'ರಾಮ ಪುಸ್ತಕ ಓದುತ್ತಿದ್ದಾನೆ'

(೧೮ಕ) ಸಕರ್ಮಕ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ 'ನಿ' ನಾಮಪದವಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ರಾಮ್ ಎಂಬುದು (೧೭ಕ) ಅಕರ್ಮಕ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ 'ಸ' ನಾಮಪದವಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ರಾಮ್ ಪದಕ್ಕೆ ಸಮನಾಗಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಯಾಕೆಂದರೆ, (೧೭ಕ) ವಾಕ್ಯದ ಕ್ರಿಯಾಪದವು 'ಸ' ನಾಮಪದದ ಪುರುಷ-ಲಿಂಗ-ವಚನಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು (೧೮ಕ) ವಾಕ್ಯದ ಕ್ರಿಯಾಪದವು 'ನಿ' ನಾಮಪದದ (ರಾಮ್ ಎಂಬುದರ) ಪುರುಷ-ಲಿಂಗ-ವಚನಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತದೆ.

(ಆ) ಎರಡನೆಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗೆ ಉದಾಹರಣೆ:

- (೧೭ಖ) ರಾಮ್ ಸೋಯಾ
'ರಾಮ ನಿಂದ್ರೆಮಾಡಿದ'
- (೧೮ಖ) ರಾಮ್ ನೇ ಕಿತಾಬ್ ಪಠೀ
'ರಾಮ ಪುಸ್ತಕ ಓದಿದ'

(೧೮೫) ಸಕರ್ಮಕ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ 'ನಿ' ನಾಮಪದವಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ರಾಮ್ ಎಂಬುದು (೧೭೫) ಅಕರ್ಮಕ ವಾಕ್ಯದ 'ಸ' ನಾಮಪದಕ್ಕೆ (ರಾಮ್ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ) ಸಮನಾಗಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಅದು ನೌ ಎಂಬ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯ(ಉಪಸರ್ಗ)ದೊಂದಿಗೆ ಬಂದಿದೆ, ಮತ್ತು ಆ ವಾಕ್ಯದ ಕ್ರಿಯಾಪದ ಅದರ ಲಿಂಗ-ವಚನಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಿಲ್ಲ.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, (೧೮೫) ವಾಕ್ಯದ ಕ್ರಿಯಾಪದ ಆ ವಾಕ್ಯದ 'ಕ' ನಾಮ ಪದವಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಕಿಠಾಟ್ ಎಂಬುದರ ಲಿಂಗ-ವಚನಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಎಂದರೆ, ಈ (೧೭೫-೧೮೫) ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಅಕರ್ಮಕ ವಾಕ್ಯದ 'ಸ' ನಾಮ ಪದಕ್ಕೆ (ಕಿಠಾಟ್ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ) ಸಕರ್ಮಕ ವಾಕ್ಯದ 'ಕ' ನಾಮಪದ (ರಾಮ್ ಎಂಬುದು) ಸಮನಾಗಿದೆ.

ಮೊದಲನೆಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಬಳಸುವ ಸಕರ್ಮಕ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ 'ನಿ' ನಾಮ ಪದವನ್ನು ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್ ಎಂದೂ ಎರಡನೆಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಬಳಸುವ ಸಕರ್ಮಕ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ 'ಕ' ನಾಮಪದವನ್ನು ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್ ಎಂದೂ ಪರಿಗಣಿಸಬೇಕೆಂಬುದು ಕೆಲವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಆದರೆ, ಬೇರೆ ಕೆಲವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಂತೆ ಈ ಎರಡು ರೀತಿಯ ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳಲ್ಲೂ ಸಕರ್ಮಕ ವಾಕ್ಯದ 'ನಿ' ನಾಮಪದವನ್ನೇ ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್ ಎಂಬುದಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಬೇಕು (ಜಾಸ್ತಿ ವಿವರಗಳಿಗೆ ಡಿಕ್ಸನ್ ೧೯೯೪ ನೋಡಿ).

2.೫.೪ ಕನ್ನಡದ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯ

ಕನ್ನಡದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಅದರ ವಾಕ್ಯಗಳು ಈ ಎರಡು ವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳಿಗೂ ಸೇರದೆ ಅವುಗಳಿಂದ ಹೊರಗೆ ನಿಲ್ಲುತ್ತವೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವ ನಾಮಪದವನ್ನು ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್ ಎಂಬುದಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಬೇಕು ಎಂಬ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಬರಲು ತೊಂದರೆಯಾಗಿದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅನೈಚ್ಛಿಕ ಘಟನೆಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಆ ಘಟನೆಯ ಮೂಲಕ ಒಂದು ಅನುಭವವನ್ನು ಪಡೆಯುವಂತಿದ್ದರೆ ಅವನ್ನು ಚತುರ್ಥೀ ವಿಭಕ್ತಿಯ ಮೂಲಕ ಸೂಚಿಸುವ ಕ್ರಮವಿದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಅದರ ಅಕರ್ಮಕ ಮತ್ತು ಸಕರ್ಮಕ ವಾಕ್ಯಗಳೆರಡೂ ಎರಡು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿ ಯವುಗಳಾಗಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ.

- (೧೯ಕ) ಅವನು ಹೌದರಿತ
- (೧೯ಖ) ಅವನಿಗ್ ಹೌದರಿತು
- (೨೦ಕ) ಅವನು ಕತೆ ಮರೆತ
- (೨೦ಖ) ಅವನಿಗ್ ಕತೆ ಮರೆತಿತು

ಮೇಲೆ (೧೯ಕ) ಮತ್ತು (೨೦ಕ) ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ 'ಪ್ರಥಮಾ' ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ಅವನು ಪದವನ್ನು ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್ ಎಂದು ಕರೆಯಬಹುದು, ಆದರೆ (೧೯ಖ) ಮತ್ತು (೨೦ಖ) ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಚತುರ್ಥೀ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ಅವನಿಗೆ ಪದವನ್ನೂ ಹಾಗೆ ಕರೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವೇ?

ಈ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಡುವುದು ಯಾಕೆ ಕಷ್ಟ ಎಂಬುದನ್ನು ಮೇಲೆಯೇ ನೋಡಿರುವೆವು. (೨೦ಖ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಕತೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್ ಎಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ, ಆದರೆ (೧೯ಖ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಯಾವುದು ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್? ಅದರಲ್ಲಿ ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್ ಎಂಬುದೇ ಇಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿದವಾದರೆ, ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ಅಕರ್ಮಕ-ಸಕರ್ಮಕ ವಾಕ್ಯ ವಿಭಜನೆಗೆ ಅದು ಅಪವಾದವಾಗಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ.

ನಿಜಕ್ಕೂ ಇಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಬೇಕಾಗಿರುವ ಸಂಗತಿಯೇನೆಂದರೆ, ಕನ್ನಡ ವಾಕ್ಯಗಳ ಒಳರಚನೆಯನ್ನು ವಿವರಿಸುವಲ್ಲಿ ಸಕರ್ಮಕ ಮತ್ತು ಅಕರ್ಮಕ ಎಂಬ ವಿಭಜನೆ ಗಿಂತಲೂ ಐಚ್ಛಿಕ ಮತ್ತು ಅನೈಚ್ಛಿಕ ಎಂಬ ವಿಭಜನೆಯೇ ಹೆಚ್ಚು ಸಹಾಯಕ ವಾಗುತ್ತದೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯ ವಿಭಜನೆ ಮೊದಲನೆಯದನ್ನು ಅಡ್ಡಕ್ಕೆ ಕತ್ತರಿಸುವ ಕಾರಣ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದನ್ನು ಮುಖ್ಯ ವಿಭಜನೆ ಯಾಗಿ ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ.

ಕನ್ನಡದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಐಚ್ಛಿಕ-ಅನೈಚ್ಛಿಕ ವಿಭಜನೆಯೇ ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಭಜನೆ (ಇದನ್ನು ಬೆಂಬಲಿಸುವ ಬೇರೊಂದು ವಿಷಯಕ್ಕೆ (೨.೫.೫) ನೋಡಿ). ಹಾಗಾಗಿ, ಸಕರ್ಮಕ-ಅಕರ್ಮಕ ವಿಭಜನೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ನಿಂತಿರುವ ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್ ಎಂಬ ವ್ಯಾಕರಣತತ್ವವನ್ನು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅನ್ವಯಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂದೇ ಹೇಳ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ನಿಜಕ್ಕೂ ಅದು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅವಶ್ಯವೂ ಇಲ್ಲ.

೨.೫.೫ ಎರಡು ರೀತಿಯ ವ್ಯಾಕರಣ ಕಾರ್ಯಗಳು

ಕನ್ನಡ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ವ್ಯಾಕರಣ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಎರಡು ವರ್ಗಗಳಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ವ್ಯಾಕರಣ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸಲು ನಾಮಪದಗಳ ವಿಭಕ್ತಿರೂಪಗಳನ್ನು (ಎಂದರೆ ವಿಭಕ್ತಿರೂಪಗಳು ಸೂಚಿಸುವಂತಹ ನಾಮಪದಗಳಿಗೂ ಕ್ರಿಯಾಪದಕ್ಕೂ ನಡುವಿರುವ ಸಂಬಂಧವನ್ನು) ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ.

ಎರಡನೆಯ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ವ್ಯಾಕರಣ ಕಾರ್ಯಗಳು ಇವುಗಳಿಗಿಂತ ತೀರ ಭಿನ್ನವಾಗಿದ್ದು, ಅವನ್ನು ವಿವರಿಸಲು ಭಾಷಾವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ನಾಮಪದಗಳ ಸ್ಥಾನ ವೇನು ಎಂಬ ವಿಷಯವನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳ 'ಜೋಡಿಸುವ' ರೂಪದ ಸಹಾಯದಿಂದ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಎರಡು ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಜೋಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಇದು ಮೊದಲನೆಯ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೇರುವ ವ್ಯಾಕರಣ ಕಾರ್ಯ.

- (೨೦ಕ) ಅವನು ಕಾಡಿಗ್ ಹೋದ
 (೨೦ಖ) ಅವನು ಕಟ್ಟಿಗ್ ತಂದ
 (೨೨) ಅವನು ಕಾಡಿಗ್ ಹೋದಿ ಕಟ್ಟಿಗ್ ತಂದ

(೨೦ಕ) ಮತ್ತು (೨೦ಖ) ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಜೋಡಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ (೨೨)ನೇ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ತಯಾರಿಸಲಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಇದಕ್ಕಾಗಿ (೨೦ಕ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ಹೋದ ಕ್ರಿಯಾಪದವನ್ನು ಹೋದಿ ಎಂಬುದಾಗಿ ಅದರ ಜೋಡಿಸುವ ರೂಪಕ್ಕೆ ಬದಲಾಯಿಸಲಾಗಿದೆ. ಎಂತಹ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಈ ರೀತಿ ಜೋಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬುದು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ನಾಮಪದ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳ ನಡುವಿರುವ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ.

ಜೋಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ವಾಕ್ಯಗಳೆರಡರಲ್ಲೂ ಒಂದು ಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಿಂದ ತೊಡಗಿರುವಂತಹ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಗುರುತಿಸಲಾಗಿದೆಯಾದರೆ, ಅವೆರಡೂ ಒಬ್ಬನೇ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತಿರಬೇಕು ಎಂಬ ನಿಯಮ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿದೆ. ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ (೨೩-೨೬) ವಾಕ್ಯಗಳು ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತವೆ.

- (೨೩ಕ) ರಾಜು ಅಕ್ಕಿ ತಂದು ಬೇಯಿಸಿದ
 (೨೩ಖ) *ರಾಜು ಅಕ್ಕಿ ತಂದು ಹರಿ ಬೇಯಿಸಿದ
 (೨೪ಕ) ರಾಜು ಆ ನಾಯಿಯನ್ನು ಹಿಡಿಸಿ ಕೊಲ್ಲಿಸಿದ
 (೨೪ಖ) *ರಾಜು ಆ ನಾಯಿಯನ್ನು ಹಿಡಿಸಿ ಹರಿ ಕೊಲ್ಲಿಸಿದ
 (೨೫) ಮರ ಬಿದ್ದು ಮಾಡು ಮುರಿಯಿತು
 (೨೬) ರಾಜು ಬೊಬ್ಬೆ ಹಾಕಿ ಮಗುವಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಯಿತು

(೨೩ಕ-ಖ) ಮತ್ತು (೨೪ಕ-ಖ) ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು ಸೇರಿರುವ ಎರಡು ಉಪವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲೂ ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಿಂದ ಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗುವ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಲಾಗಿದೆ. (೨೩ಕ) ಮತ್ತು (೨೪ಕ) ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಇವು ಒಬ್ಬನೇ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು (ರಾಜುವನ್ನು) ಸೂಚಿಸುವುದಾದ ಕಾರಣ ಆ ವಾಕ್ಯಗಳು ವ್ಯಾಕರಣ ಸಮ್ಮತವಾಗಿವೆ.

ಆದರೆ (೨೩ಖ) ಮತ್ತು (೨೪ಖ) ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಅವು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನು (ರಾಜು ಮತ್ತು ಹರಿ ಎಂಬವರನ್ನು) ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಆ ವಾಕ್ಯಗಳು ವ್ಯಾಕರಣಸಮ್ಮತವಾಗಿಲ್ಲ.

(೨೫)ನೇ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಿಂದ ಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗುವಂತಹ ಯಾವ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನೂ ಗುರುತಿಸಿಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ ಆ ವಾಕ್ಯ ವ್ಯಾಕರಣ ಸಮ್ಮತ

ವಾಗಿದೆ; ಮರ ಮತ್ತು ಮಾಡು ಇವೆರಡೂ ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಿಂದ ಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗುವವುಗಳಲ್ಲ.

(೨೬)ನೇ ವಾಕ್ಯದ ಮೊದಲನೆಯ ಉಪವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಿಂದ ಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು (ರಾಜುವನ್ನು) ಗುರುತಿಸಲಾಗಿದೆ; ಎರಡನೆಯ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ಮಗು ಎಂಬುದು ಎಚ್ಚರವಾಗುವ ಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದು, ಅದು ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಿಂದ ತೊಡಗುವ ಘಟನೆಯಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಆ ವಾಕ್ಯ ವ್ಯಾಕರಣಸಮ್ಮತವಾಗಿದೆ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ನಾಮಪದಕ್ಕೂ ಕ್ರಿಯಾಪದಕ್ಕೂ ನಡುವಿರುವ ಅರ್ಥಸಂಬಂಧವನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುವ ವ್ಯಾಕರಣ ಕಾರ್ಯಗಳು ಇನ್ನೂ ಹಲವಿವೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಭಾಷಾವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ವಿಷಯವನ್ನು ಬಳಸುವ ಎರಡನೇ ರೀತಿಯ ವ್ಯಾಕರಣ ಕಾರ್ಯಗಳೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಹಲವಿವೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಒಂದು ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ಅವನು, ಇವನು ಮೊದಲಾದ ಸರ್ವನಾಮ(ಪದ)ಗಳು ಯಾವ ನಾಮಪದದೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿವೆ ಎಂಬುದು ಆ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಅವು ಎಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತವೆ ಎಂಬುದರ ಮೇಲೆ, ಎಂದರೆ ಯಾರ ವಿಷಯವಾಗಿ ಆ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ ಎಂಬ ಭಾಷಾವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ವಿಷಯದ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ.

(೨೭ಕ) ರಾಜು ಹರಿಯನ್ನು ಕರೆಯಲಿಲ್ಲ, ಯಾಕೆಂದರೆ ಅವನು ಬರುವಾಗ ಬಹಳ ತಡವಾಗಿತ್ತು.

(೨೭ಖ) ಹರಿಯನ್ನು ರಾಜು ಕರೆಯಲಿಲ್ಲ, ಯಾಕೆಂದರೆ ಅವನು ಬರುವಾಗ ಬಹಳ ತಡವಾಗಿತ್ತು.

ಅವನು ಸರ್ವನಾಮವು (೨೭ಕ)ದಲ್ಲಿ ರಾಜುವನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತದೆ, ಆದರೆ (೨೭ಖ)ದಲ್ಲಿ ಅದು ಹರಿಯನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಕಾರಣ ವೇನೆಂದರೆ, (೨೭ಕ)ದ ಮೊದಲನೆಯ ಉಪವಾಕ್ಯ ರಾಜುವಿನ ಕುರಿತಾಗಿ ಒಂದು ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ, ಆದರೆ (೨೭ಖ)ದ ಮೊದಲನೆಯ ಉಪವಾಕ್ಯ ಇದನ್ನು ಹರಿಯ ಕುರಿತಾಗಿ ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

ಈ ರೀತಿ ಜೋಡಿಸಿರುವ ಎರಡು ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯದನ್ನು ಯಾರ ವಿಷಯವಾಗಿ ಹೇಳಲಾಗಿದೆ ಎಂಬ 'ಭಾಷಾವ್ಯವಹಾರ'ಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತಹ ವಿಷಯವೇ ಅದರಲ್ಲಿ ಬರುವ ಎರಡು ನಾಮಪದಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದರೊಂದಿಗೆ ಎರಡನೆಯ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಸರ್ವನಾಮವನ್ನು ಸಂಬಂಧಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸುವಲ್ಲಿ ಆಧಾರವಾಗುತ್ತದೆ.

ವಿಭಕ್ತಿಗಳು ಮತ್ತು ಕಾರಕಗಳು

ಈ ಎರಡು (೨೭ಕ-ಖ) ವಾಕ್ಯಗಳ ನಡುವೆ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೂ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲವಾದುದರಿಂದ, ಅವುಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸಕ್ಕೆ 'ಅರ್ಥ ಸಂಬಂಧ'ದಲ್ಲಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಕಾರಣವಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸುವುದು ಅವಶ್ಯ.

ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಗಳು ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿವೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಈ ಎರಡು ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲೂ ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದಂತಹ ಎರಡು ರೀತಿಯ ವ್ಯಾಕರಣ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡದ ಹಾಗೆ ಬೇರ್ಪಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಹಾಗಾಗಿ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಎಲ್ಲಾ ರೀತಿಯ ವ್ಯಾಕರಣ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನೂ ಕಲ್ಪಿತವಾದ ವ್ಯಾಕರಣ ಸಂಬಂಧಗಳ ಮೂಲಕವೇ ವಿವರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ 'ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್' ಎಂಬ ಕಲ್ಪಿತವಾದ ವ್ಯಾಕರಣ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಆ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ವ್ಯಾಕರಣ ಕಾರ್ಯಗಳ pivot ಎಂದರೆ 'ನಿಯಂತ್ರಕ' ಎಂಬುದಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಕಂಡುಬಂದಿದೆ. ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿಯೂ 'ಕರ್ತೃಕಾರಕ' ಎಂಬ ಕಲ್ಪಿತವಾದ ವ್ಯಾಕರಣ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಆ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಹೆಚ್ಚಿನ ವ್ಯಾಕರಣ ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೂ ನಿಯಂತ್ರಕವಾಗಿ ಬಳಸಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ವ್ಯಾಕರಣ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ಹಾಗೆ ನೇರವಾಗಿ (೧) ನಾಮಪದಕ್ಕೂ ಕ್ರಿಯಾಪದಕ್ಕೂ ನಡುವಿರುವ ಸಂಬಂಧಗಳ ಮೂಲಕ ಇಲ್ಲವೇ (೨) ಭಾಷಾವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ವಿಷಯದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ವರ್ಣಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯಾದ ಕಾರಣ ಅದಕ್ಕೆ ವ್ಯಾಕರಣ ಸಂಬಂಧಗಳ (ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್, ಆಬ್ಜೆಕ್ಟ್ ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಇಲ್ಲವೇ ಕರ್ತೃ, ಕರ್ಮ ಮೊದಲಾದ ಕಾರಕಗಳ) ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲ (ಜಾಸ್ತಿ ವಿವರಗಳಿಗೆ ಭಟ್ ೧೯೯೧ ನೋಡಿ).

೨.೬ ತಿರುಳು

ಕನ್ನಡದ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಕಾರಕ ಎಂಬ ಎರಡು ವ್ಯಾಕರಣ ತತ್ವಗಳನ್ನು ಬಳಸುವುದು ರೂಢಿ. ಸ್ವಲ್ಪ ಆಳವಾಗಿ ವಿಚಾರಿಸಿದಾಗ, ಈ ಎರಡು ವ್ಯಾಕರಣ ತತ್ವಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕೆ ಅವಶ್ಯವೆಂಬುದು ನಿಜವಾದರೂ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಾತ್ರ, ಎಂದರೆ ವಿಭಕ್ತಿ ಮಾತ್ರ ಅವಶ್ಯ, ಕಾರಕ ಎಂಬುದರ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲ ಎಂಬ ವಿಷಯ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಅವು ಸೂಚಿಸಬೇಕಾಗಿರುವ ಅರ್ಥದೊಂದಿಗೆ (ಎಂದರೆ ನಾಮಪದಕ್ಕೂ ಕ್ರಿಯಾಪದಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ಎಂತಹ ಸಂಬಂಧವಿದೆ ಎಂಬ

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ವಿಷಯದೊಂದಿಗೆ) ನೇರವಾಗಿ ಸಂಬಂಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಇದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂಬುದೇ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ.

ವಾಕ್ಯರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ವ್ಯಾಕರಣ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕೆ ಕಾರಕಗಳ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ ಆದರೆ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಇದರ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲ.

ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಮೊದಲಾದ ಕೆಲವು ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಭಾಷೆಗಳಿಗೂ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಹಾಗೆ ಎರಡು ವಿಧವಾದ ವ್ಯಾಕರಣ ತತ್ವಗಳು (ವಿಭಕ್ತಿಗಳು ಮತ್ತು ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್, ಆಬ್ಜೆಕ್ಟ್ ಮೊದಲಾದ ವ್ಯಾಕರಣ ಸಂಬಂಧಗಳು) ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಅವಶ್ಯವೆಂದು ಕಂಡುಬಂದಿದೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮಾತ್ರ ಎಂದರೆ ವಿಭಕ್ತಿಗಳು ಮಾತ್ರ ಇದ್ದರೆ ಸಾಕು. ಸಬ್ಜೆಕ್ಟ್, ಆಬ್ಜೆಕ್ಟ್, ಮೊದಲಾದ ವ್ಯಾಕರಣ ಸಂಬಂಧಗಳ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಕನ್ನಡಕ್ಕಿಲ್ಲ.

ನಿಜಕ್ಕೂ ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ವ್ಯಾಕರಣ ತತ್ವಗಳನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದಲ್ಲಿ ಹಲವು ಸಮಸ್ಯೆಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

೮. ವಿಭಕ್ತಿಗಳು

೮.೧ ಮುನ್ನೋಟ

ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವೆ ವಿಭಕ್ತಿಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಒಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಹಿಂದಿನ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಅದೇನೆಂದರೆ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಿಗೂ ಅವುಗಳ ಅರ್ಥಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ನೇರವಾದ ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯಿದೆ, ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಆ ರೀತಿ ನೇರವಾದ ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯಿಲ್ಲ.

ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ, ಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳ ಬಳಕೆಯನ್ನು ವಿವರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ 'ಕಾರಕ'ವೆಂಬ ವ್ಯಾಕರಣ ತತ್ವವೊಂದನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಯಾಕೆ ಇದೆ, ಮತ್ತು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಯಾಕೆ ಇಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಅಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವೆ ವಿಭಕ್ತಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಈ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಲಾಗಿದೆ ಮತ್ತು 'ವಿಭಕ್ತಿ ಪಲ್ಲಟ' ಎಂಬ ವ್ಯಾಕರಣ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಯನ್ನು ಈ ಎರಡು ಭಾಷೆಗಳ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬುದನ್ನು ಮುಂದಿನ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಈ ಎಲ್ಲಾ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನೂ ಪರಿಶೀಲಿಸಿದಾಗ ಒಂದು ವಿಷಯವಂತೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣದಲ್ಲಿ ತಂದಿರುವ ಕನ್ನಡ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳ ಪ್ರಯತ್ನ ಸಫಲವಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ.

೮.೨ ವಿಭಕ್ತಿಗಳ ಹೆಸರು

ಸಂಸ್ಕೃತದ ವಿಭಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಒಂದು ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಪಟ್ಟಿಮಾಡಿ ಅವಕ್ಕೆ ಪ್ರಥಮಾ, ದ್ವಿತೀಯಾ, ತೃತೀಯಾ, ಚತುರ್ಥೀ, ಪಂಚಮೀ, ಷಷ್ಠೀ ಮತ್ತು ಸಪ್ತಮೀ (ಎಂದರೆ ಅನುಕ್ರಮವಾಗಿ ಒಂದನೇ, ಎರಡನೇ, ಮೂರನೇ, ನಾಲ್ಕನೇ, ಐದನೇ, ಆರನೇ ಮತ್ತು ಏಳನೇ) ವಿಭಕ್ತಿಗಳೆಂದು ಹೆಸರು ಕೊಡಲಾಗಿದೆ. ಈ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಹಾಗೆಯೇ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ವರ್ಗಾಯಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ.

ವಿಭಕ್ತಿಗಳು

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಈ ರೀತಿ ಪ್ರಥಮಾ, ದ್ವಿತೀಯಾ, ತೃತೀಯಾ ಮೊದಲಾಗಿ ಪಟ್ಟಿಮಾಡಿ ಹೆಸರಿಸಲು ಒಂದು ಉತ್ತಮವಾದ ಕಾರಣವಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಬರುವ ವಿಭಕ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುವಕ್ಕೆಲ್ಲ ಒಂದೇ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸುಲಭವಾಗಿ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಲು ಮೇಲಿನ ಕ್ರಮ ಅತ್ಯಂತ ಯೋಗ್ಯವಾದುದು. ಬೇರೆ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಈ ವಿಭಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಪಟ್ಟಿಮಾಡಿ ಹೇಳಿದರೂ ಆ ರೀತಿ ಒಂದೇ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಅಷ್ಟೊಂದು ಸುಲಭವಾಗಿ (ಎಂದರೆ ಒಟ್ಟೊಟ್ಟಾಗಿ) ಸೂಚಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ದೇವಃ ನಾಮಪದಕ್ಕೆ ದ್ವಿವಚನದ ಪ್ರಥಮಾ ಮತ್ತು ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಗಳೆರಡರಲ್ಲಿ ದೇವೌ ಎಂಬ ಒಂದೇ ರೂಪವಿದೆ, ತೃತೀಯಾ, ಚತುರ್ಥೀ ಮತ್ತು ಪಂಚಮಿಗಳೆಂಬ ಮೂರು ವಿಭಕ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ದೇವಾಭ್ಯಾಂ ಎಂಬ ಒಂದೇ ರೂಪವಿದೆ, ಮತ್ತು ಷಷ್ಠೀ ಹಾಗೂ ಸಪ್ತಮೀ ವಿಭಕ್ತಿಗಳೆರಡರಲ್ಲಿ ದೇವಯೋಃ ಎಂಬ ಒಂದೇ ರೂಪವಿದೆ.

ದ್ವಿವಚನ

ಪ್ರಥಮಾ-ದ್ವಿತೀಯಾ	ದೇವೌ
ತೃತೀಯಾ-ಚತುರ್ಥೀ-ಪಂಚಮೀ	ದೇವಾಭ್ಯಾಂ
ಷಷ್ಠೀ-ಸಪ್ತಮೀ	ದೇವಯೋಃ

ಬಹುವಚನ

ಚತುರ್ಥೀ-ಪಂಚಮೀ	ದೇವೇಭ್ಯಃ
---------------	----------

ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅಗ್ನಿ ನಾಮಪದಕ್ಕೆ (೧) ಏಕವಚನದ ಪಂಚಮಿ-ಷಷ್ಠಿಗಳಲ್ಲಿ, (೨) ದ್ವಿವಚನದ ಪ್ರಥಮಾ-ದ್ವಿತೀಯೆಗಳಲ್ಲಿ, ತೃತೀಯಾ-ಚತುರ್ಥೀ-ಪಂಚಮಿಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಷಷ್ಠೀ-ಸಪ್ತಮಿಗಳಲ್ಲಿ, ಹಾಗೂ (೩) ಬಹುವಚನದ ಚತುರ್ಥೀ-ಪಂಚಮಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಮಾನವಾದ ರೂಪಗಳಿವೆ.

ಏಕವಚನ

ಪಂಚಮೀ-ಷಷ್ಠೀ	ಅಗ್ನೇಃ
-------------	--------

ದ್ವಿವಚನ

ಪ್ರಥಮಾ-ದ್ವಿತೀಯಾ	ಅಗ್ನೀ
ತೃತೀಯಾ-ಚತುರ್ಥೀ-ಪಂಚಮೀ	ಅಗ್ನಿಭ್ಯಾಂ
ಷಷ್ಠೀ-ಸಪ್ತಮೀ	ಅಗ್ನಯೋಃ

ಬಹುವಚನ

ಚತುರ್ಥೀ-ಪಂಚಮೀ	ಅಗ್ನಿಭ್ಯಃ
---------------	-----------

ಸಂಸ್ಕೃತದ ವಿಭಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಪಟ್ಟಿ ಮಾಡಿದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ರೂಪವಿರುವ ವಿಭಕ್ತಿಗಳೆಲ್ಲ ಒಟ್ಟೊಟ್ಟಿಗೆ ಬರುತ್ತವೆ; ಬೇರೆ ಯಾವ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅವನ್ನು ಪಟ್ಟಿ ಮಾಡಿದರೂ ಅವು ಆ ರೀತಿ ಒಟ್ಟೊಟ್ಟಿಗೆ ಬರಲಾರವು ಮತ್ತು ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಅವುಗಳ ನಡುವಿರುವ ರೂಪಸಾದೃಶ್ಯವನ್ನು ಅಷ್ಟೊಂದು ಸುಲಭವಾಗಿ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.

ಎಂದರೆ, ರೂಪಸಾದೃಶ್ಯವನ್ನು ತೋರಿಸುವ ಸಂಸ್ಕೃತದ ವಿಭಕ್ತಿ ರೂಪಗಳು ಈ ರೀತಿ ಒಟ್ಟೊಟ್ಟಾಗಿ ನಾಮಪದಗಳ ರೂಪಾವಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅವನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯಾಕರಣದಲ್ಲಿ ಮೇಲೆ ಕಾಣಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಪ್ರಥಮಾ, ದ್ವಿತೀಯಾ, ತೃತೀಯಾ ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ವಿಂಗಡಿಸುವುದು ಅವಶ್ಯ.

ಕನ್ನಡದ ವಿಭಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಮೇಲಿನ ಸಂಸ್ಕೃತ ವಿಭಕ್ತಿಗಳ ಕ್ರಮವನ್ನನುಸರಿಸಿ ಪ್ರಥಮಾ, ದ್ವಿತೀಯಾ, ತೃತೀಯಾ ಮೊದಲಾಗಿ ಹೆಸರಿಸುವುದರಿಂದ ಇಂತಹ ಪ್ರಯೋಜನವೇನೂ ಸಿಗಲಾರದು. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಹಾಗೆ ಒಂದೇ ರೂಪವಿರುವ ವಿಭಕ್ತಿಗಳೇ ಇಲ್ಲ.

ಸಂಸ್ಕೃತದ ಏಳು ವಿಭಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲೂ ಕಾಣಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಅದರಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಒಂದೇ ರೂಪವಿರುವ ವಿಭಕ್ತಿಗಳಿವೆಯೆಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯ. ಆದರೆ ಅಂತಹ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ತೃತೀಯಾ-ಪಂಚಮಿಗಳು (ನಡುವಿರುವ ಚತುರ್ಥಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು) ಇಂದ ಎಂಬ ಒಂದೇ ರೂಪದವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತವೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಹೆಸರಿಸುವ ಈ ಮೇಲಿನ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಕ್ರಮ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವ ಬದಲು ಪ್ರತಿಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ.

ನಿಜಕ್ಕೂ ಕನ್ನಡದ ವಿಭಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಪ್ರಥಮಾ, ದ್ವಿತೀಯಾ, ತೃತೀಯಾ ಮೊದಲಾಗಿ ಕರೆಯುವ ಬದಲು, ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸಿದಾಗ ಅವಕ್ಕೆ ಎಂತಹ ಅರ್ಥ ಬರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸುವಂತಹ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದೇ ಉತ್ತಮ. ಇದರಿಂದ ಅವನ್ನು ಕಲಿಯಬೇಕೆಂದಿರುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೂ ಅವನ್ನು ನೆನಪಿನಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿರುವ ಇತರರಿಗೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾದೀತು.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಇಂದ ಪ್ರತ್ಯಯ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಒಂದು ಚಲನೆಯ ಮೂಲ(ಸುರು)ವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಗೆ ಪ್ರತ್ಯಯ ಚಲನೆಯ ಕೊನೆ ಇಲ್ಲವೇ ಗುರಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಈ ವಿಭಕ್ತಿಗಳನ್ನು 'ತೃತೀಯಾ' (ಇಲ್ಲವೇ 'ಪಂಚಮೀ') ಮತ್ತು 'ಚತುರ್ಥೀ' ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೆಸರಿಸುವ ಬದಲು ಅವುಗಳ ಈ ಪ್ರಧಾನವಾದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಹಾಗೆ 'ಸುರು' ವಿಭಕ್ತಿ ಮತ್ತು 'ಕೊನೆ' ವಿಭಕ್ತಿ ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೆಸರಿಸಿದಲ್ಲಿ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ಬಳಕೆಯಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ವಿವರಿಸುವ ಕೆಲಸ ಸುಲಭವಾದೀತು.

ವಿಭಕ್ತಿಗಳು

ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ಕನ್ನಡದ ಅನ್ನು ಪ್ರತ್ಯಯ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಒಂದು ಘಟನೆ ಯಿಂದ ಬಾಧಿತವಾಗಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಇಲ್ಲವೇ ವಸ್ತುವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಯ ಒಂದು ಘಟನೆ ನಡೆದಿರುವ ಜಾಗವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಇವೆರಡನ್ನು ಯಾವ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಅರ್ಥವನ್ನೂ ಕೊಡದ 'ದ್ವಿತೀಯಾ' ಮತ್ತು 'ಸಪ್ತಮೀ' ವಿಭಕ್ತಿಗಳೆಂಬ ಹೆಸರುಗಳಿಂದ ಕರೆಯುವ ಬದಲು, ಅವುಗಳ ಮುಖ್ಯ ಅರ್ಥವನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಸೂಚಿಸುವ 'ಬಾಧಿತ' ಇಲ್ಲವೇ 'ಆಗು' ವಿಭಕ್ತಿ ಮತ್ತು 'ಜಾಗ' ವಿಭಕ್ತಿ ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೆಸರಿಸುವುದೇ ಕನ್ನಡದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಉತ್ತಮವಾದ ಕ್ರಮ.

ಆದರೆ ಇಷ್ಟರವರೆಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಹೆಸರುಗಳನ್ನೇ ಬಳಸಿ ಅಭ್ಯಾಸವಾಗಿರುವ ವ್ಯಾಕರಣ ಪಂಡಿತರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಇದು ಸ್ವಲ್ಪ ತೊಂದರೆ ಕೊಡಬಹುದು.

ಕನ್ನಡದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಇತರ (ಪ್ರಥಮಾ, ಪಂಚಮೀ ಮೊದಲಾದ) ವಿಭಕ್ತಿಗಳಿಗೆ ಸಮನಾದ ವಿಭಕ್ತಿಗಳೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿವೆ ಯೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರಾದರೂ ನಿಜಕ್ಕೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ಆಧಾರವಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಮುಂದೆ ನೋಡಲಿರುವೆವು.

೮.೩ ವಿಭಕ್ತಿ, ಲಿಂಗ ಮತ್ತು ವಚನ

ಹಿಂದೆ ಆರನೆಯ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬರುವ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ವಿಭಕ್ತಿಯ ಅರ್ಥವನ್ನು (ಎಂದರೆ ನಾಮಪದಕ್ಕೂ ಕ್ರಿಯಾಪದಕ್ಕೂ ನಡುವಿರುವ ಸಂಬಂಧವನ್ನು) ಮಾತ್ರ ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ; ಲಿಂಗ ಮತ್ತು ವಚನಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇವಕ್ಕಿಂತ ತೀರ ಭಿನ್ನವಾದ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ.

ಆದರೆ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಬರುವ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ವಿಭಕ್ತಿಯ ಅರ್ಥವನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಲಿಂಗ-ವಚನಗಳನ್ನೂ ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ. ಇದು ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವಿರುವ ಒಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಪುಲ್ಲಿಂಗದ ದೇವ, ಸ್ತ್ರೀಲಿಂಗದ ದೇವಿ ಮತ್ತು ನಪುಂಸಕಲಿಂಗದ ಜಗತ್ ಪದಗಳಿಗೆ ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಯ ಏಕವಚನ, ದ್ವಿವಚನ ಮತ್ತು ಬಹುವಚನಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ವಿಭಕ್ತಿರೂಪಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು.

ನಾಮಪದ	ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಯ ರೂಪಗಳು		
	ಏಕವಚನ	ದ್ವಿವಚನ	ಬಹುವಚನ
ದೇವ (ಪುಲ್ಲಿಂಗ)	ದೇವಂ	ದೇವೌ	ದೇವಾನ್
ದೇವಿ (ಸ್ತ್ರೀಲಿಂಗ)	ದೇವೀಂ	ದೇವ್ಯೌ	ದೇವೀ

ಮೇಲೆ ದೇವಂ ಪದದಲ್ಲಿ ಅಂ ಪ್ರತ್ಯಯ ಬಂದಿದೆ. ಇದು ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಪುಲ್ಲಿಂಗ ಮತ್ತು ಏಕವಚನಗಳನ್ನೂ ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ ಯೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ದೇವೀಂ ಪದದಲ್ಲಿ ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ಅದಕ್ಕಿಂತ ತೀರ ಭಿನ್ನವಾದ ಇಂ ಪ್ರತ್ಯಯ ಬಂದಿದೆ. ಈ ಪ್ರತ್ಯಯಕ್ಕೂ ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಸ್ತ್ರೀಲಿಂಗ ಮತ್ತು ಏಕವಚನಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಅರ್ಥವಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಜಗತ್ ಪದದಲ್ಲಿ 'ಶೂನ್ಯ' ಪ್ರತ್ಯಯ ಬಂದಿದ್ದು, ಅದರ ಮೇಲೆ ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ನಪುಂಸಕಲಿಂಗ ಮತ್ತು ಏಕವಚನಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಕೆಲಸನ್ನೂ ಹೊರಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಪುಲ್ಲಿಂಗ ದ್ವಿವಚನವನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ಔ ಪ್ರತ್ಯಯ, ಪುಲ್ಲಿಂಗ ಬಹುವಚನವನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ಅನ್ ಪ್ರತ್ಯಯ, ಸ್ತ್ರೀಲಿಂಗ ಬಹುವಚನ ವನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ಇ ಪ್ರತ್ಯಯ, ನಪುಂಸಕ ದ್ವಿವಚನವನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ಈ ಪ್ರತ್ಯಯ ಮೊದಲಾದವು ಬಂದಿರುವುದನ್ನು ಇದೇ ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಲಿಂಗ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಿಂದ ಇಲ್ಲವೇ ವಚನ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಿಂದ ಬೇರ್ಪಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ ವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ವಿಭಕ್ತಿಯ ಅರ್ಥವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ. ಲಿಂಗ ಮತ್ತು ವಚನ ಭೇದಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬೇರೆಯೇ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ಬರುತ್ತವೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಲಿಂಗ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ಉಡುಗ-ಉಡುಗಿ, ಅಜ್ಜ-ಅಜ್ಜಿ ಮೊದಲಾದ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವು ನಾಮಪದ ಗಳೊಂದಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಬರುತ್ತವೆ; ಉಳಿದೆಡೆಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲ ನಾಮಪದಗಳ ಲಿಂಗವನ್ನು ಅವುಗಳ ಅರ್ಥದಿಂದಲೇನೇ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ (೬.೩.೨ ನೋಡಿ). ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳ ಬಳಕೆಯಿಲ್ಲ.

ಕನ್ನಡದ ವಚನ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ಕೆಲವು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಲಿಂಗಭೇದವನ್ನೂ ಸೂಚಿಸಬಲ್ಲವು. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಬಹುವಚನದ ರು ಪ್ರತ್ಯಯ ಮನುಷ್ಯ (ಪುಂ-ಸ್ತ್ರೀ) ಲಿಂಗವನ್ನೂ ಸೂಚಿಸಬಲ್ಲದು ಮತ್ತು ವು ಪ್ರತ್ಯಯ ಮನುಷ್ಯೇತರ (ನಪುಂಸಕ) ಲಿಂಗವನ್ನೂ ಸೂಚಿಸಬಲ್ಲದು. ಆದರೆ ಎಲ್ಲಾ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲೂ ಈ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿರುತ್ತವೆ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಲಿಂಗ ಮತ್ತು ವಚನ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಿಗಿಂತ ಬೇರೆಯಾಗಿರುವುದನ್ನು ಕೆಳಗಿನ ಪದರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣಬಹುದು.

ವಿಭಕ್ತಿಗಳು

ನಾಮಪದ	ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಯ ರೂಪಗಳು	
	ಏಕವಚನ	ಬಹುವಚನ
ಉಡುಗ (ಪುಲ್ಲಿಂಗ)	ಉಡುಗನನ್ನು	ಉಡುಗರನ್ನು
ಉಡುಗಿ (ಸ್ತ್ರೀಲಿಂಗ)	ಉಡುಗಿಯನ್ನು	ಉಡುಗಿಯರನ್ನು
ಕಲ್ಲ (ನಪುಂಸಕಲಿಂಗ)	ಕಲ್ಲನ್ನು	ಕಲ್ಲುಗಳನ್ನು

ಮೇಲೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಪದರೂಪಗಳಲ್ಲೂ ಅನ್ನು ಪ್ರತ್ಯಯ ಬಂದಿದ್ದು ಅದು ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಲಿಂಗ ಮತ್ತು ವಚನಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಈ ಪದರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಅ (ಅನ್), ಇ, ರು ಮತ್ತು ರಳು ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ಬಂದಿದ್ದು, ಅವನ್ನು ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯದಿಂದ ಬೇರ್ಪಡಿಸಲು ಯಾವ ತೊಂದರೆಯೂ ಇಲ್ಲ.

ಸಂಸ್ಕೃತದ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ ನಾಮಪದದ ವಿಭಕ್ತಿ, ಲಿಂಗ ಮತ್ತು ವಚನಗಳನ್ನನುಸರಿಸಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಅವುಗಳ ಕೊನೆಯ ಅಕ್ಷರವನ್ನನುಸರಿಸಿಯೂ ಭಿನ್ನವಾಗಿರುತ್ತವೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಪುಲ್ಲಿಂಗದಲ್ಲಿರುವ ಅಗ್ನಿ ಮತ್ತು ಗುರು ಎಂಬ ಎರಡು ನಾಮಪದಗಳಿಗೆ ತೃತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿ ಏಕವಚನದಲ್ಲಿ ಅಗ್ನಿನಾ ಮತ್ತು ಗುರುಣಾ ಎಂಬ ರೂಪಗಳಿವೆ. ಗುರು ಪದದ ಕೊನೆಯ ಅಕ್ಷರದಲ್ಲಿರುವ ರಕಾರದಿಂದಾಗಿ ತೃತೀಯಾ ಏಕವಚನದ ನಾ ಎಂಬುದು ಣಾ ಎಂದಾಗಿದೆ. ಇಂತಹ ಬೇರೆಯೂ ಹಲವು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತದ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿವೆಯಾದ ಕಾರಣ, ಅದರ ನಾಮಪದಗಳಿಗಿರುವ ವಿಭಕ್ತಿ ರೂಪಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುವುದು ಒಂದು ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಾದ ಕೆಲಸವಾಗಿದೆ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿಯೂ ನಾಮಪದಗಳ ಸ್ವರೂಪವನ್ನವಲಂಬಿಸಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಚತುರ್ಥೀ ಪ್ರತ್ಯಯಕ್ಕಿರುವ ಇಗೆ, ಗೆ ಮತ್ತು ಕ್ಕೆ ರೂಪಗಳು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನಾಮಪದದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನವಲಂಬಿಸಿವೆ. ಆದರೆ, ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕೆ ಹೋಲಿಸಿದವಾದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಅತ್ಯಲ್ಪವೆಂದೇ ಹೇಳಬಹುದು.

೮.೪ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳ ಅವಶ್ಯಕತೆ

ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಸಂಸ್ಕೃತದ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ವಿಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ನಾಮಪದದ ಲಿಂಗ ಮತ್ತು ವಚನಗಳನ್ನೂ ಸೂಚಿಸಬೇಕಾಗಿರಬೇಕಾದ ಕಾರಣ, ನಾಮಪದವೊಂದನ್ನು ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಳಸುವಾಗಲೆಲ್ಲ ಅದಕ್ಕೆ

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಯಾವುದಾದರೊಂದು ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಸೇರಿಸಿಯೇ ಬಳಸಬೇಕೆಂಬುದಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯಾಕರಣದಲ್ಲಿ ನಿಯಮವೊಂದನ್ನು ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ನಿಯಮವನ್ನು ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಕನ್ನಡದ ನಾಮಪದಗಳು ಅವಶ್ಯವಿದ್ದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯ ದೊಂದಿಗೆ ಬರುತ್ತವೆ. ಇಲ್ಲವಾದಲ್ಲಿ ಅವು ಯಾವ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯದೊಂದಿಗೂ ಸೇರಿಕೊಳ್ಳದೆ ಪ್ರಕೃತಿರೂಪದಲ್ಲೇನೇ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ.

ಯಾವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಕನ್ನಡ ನಾಮಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಬಳಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ ಮತ್ತು ಯಾವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಅದರ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಆ ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸಬೇಕಾಗಿರುವ ವಾಕ್ಯದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನವಲಂಬಿಸಿದೆ. ಹಿಂದಿನ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಒಂದು ಕ್ರಿಯಾಪದ ಮತ್ತು ಒಂದು ಅಥವಾ ಜಾಸ್ತಿ ನಾಮಪದಗಳು (ಇಲ್ಲವೇ ನಾಮಪದಕಂಠೆಗಳು) ಬರುತ್ತವೆ.

ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಪದವು ಒಂದು ಘಟನೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅದರೊಂದಿಗೆ ಬರುವ ನಾಮಪದಗಳು (ಇಲ್ಲವೇ ನಾಮಪದಕಂಠೆಗಳು) ಆ ಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಂಡಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿ, ವಸ್ತು, ವಿಷಯ ಮೊದಲಾದವನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತವೆ.

ಈ ವ್ಯಕ್ತಿ, ವಸ್ತು ಮೊದಲಾದವುಗಳು ಯಾವ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಂಡಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು - ಎಂದರೆ ಅವನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ನಾಮಪದಗಳಿಗೂ ಕ್ರಿಯಾ ಪದಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ಎಂತಹ ಸಂಬಂಧವಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು - ನಾಮಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಬರುವ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬಹುದು.

(೧) ರಾಜು ತನ್ನ ಕಾರನ್ನು ಹರಿಗೆ ಮಾರಿದ

(೧)ನೇ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ರಾಜು, ಹರಿ ಮತ್ತು ಕಾರು ಎಂಬ ಮೂರು ನಾಮಪದಗಳು ಬಂದಿದ್ದು, ಅವು ಮಾರು ಕ್ರಿಯಾಪದವು ಸೂಚಿಸುವ (ಎಂದರೆ ಮಾರುವ) ಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಂಡಿರುವ ಎರಡು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಒಂದು ವಸ್ತುವನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತವೆ.

ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಹರಿ ನಾಮಪದದೊಂದಿಗೆ ಚತುರ್ಥೀ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯ ಗೆ ಬಂದಿದ್ದು, ಅದು 'ಮಾರಿದ್ದು ಯಾವ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ' ಎಂಬುದನ್ನು (ಹರಿಗೆ ಎಂಬುದಾಗಿ) ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಕಾರು ನಾಮಪದದೊಂದಿಗೆ ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯ ಅನ್ನು ಬಂದಿದ್ದು, ಅದು 'ಮಾರಿದ್ದು ಯಾವುದನ್ನು' ಎಂಬುದನ್ನು (ಕಾರನ್ನು ಎಂಬುದಾಗಿ) ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

ವಿಭಕ್ತಿಗಳು

ಮಾರಿದ್ದು ಯಾರು ಎಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇವೆರಡಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾದ ಪ್ರತ್ಯಯದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಮೇಲಿನ ಎರಡು ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳೂ ಇಲ್ಲದಿರುವ ಮೂರನೆಯ ನಾಮಪದವೇ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದೆಂಬುದಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸಬಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಂಡಿರಬೇಕಾದ ವ್ಯಕ್ತಿ, ವಸ್ತು ಮೊದಲಾದವುಗಳೂ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯವಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಉದಾಹರಣೆ ಗಾಗಿ, ಅಳು ಕ್ರಿಯಾಪದವು ಸೂಚಿಸುವ ಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮಾತ್ರ ಭಾಗವಹಿಸಬಲ್ಲ; ಆದರೆ, ಬೀಳು ಕ್ರಿಯಾಪದವು ಸೂಚಿಸುವ ಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಇಲ್ಲವೇ ಒಂದು ವಸ್ತು ತೊಡಗಿಕೊಂಡಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

(೨ಕ) ರಾಜು ಅತ್ತ

(೨ಖ) *ಪುಸ್ತಕ ಅತ್ತಿತು

(೩ಕ) ರಾಜು ಬಿದ್ದ

(೩ಖ) ಪುಸ್ತಕ ಬಿತ್ತು

ಬಯ್ಯು, ದೂಡು, ಹೊಗಳು, ಕೊಲ್ಲು ಮೊದಲಾದ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳು ಸೂಚಿಸುವ ಘಟನೆಗಳಲ್ಲಿ ಅವನ್ನು ನಡೆಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಅವುಗಳಿಂದ ಬಾಧಿತವಾಗುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಎಂಬುದಾಗಿ ಇಬ್ಬರು ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಭಾಗವಹಿಸಬಲ್ಲರು.

ಹಾಗಾಗಿ, ಇಂತಹ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳಿರುವ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಇನ್ನೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯಿಂದ ಬೇರ್ಪಡಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಬಳಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಘಟನೆಗಳಿಂದ ಬಾಧಿತನಾಗುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಯನ್ನು ಅನ್ನು ಪ್ರತ್ಯಯದ ಮೂಲಕ ಸೂಚಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

(೪ಕ) ಹರಿ ರಾಜುವನ್ನು ದೂಡಿದ

(೪ಖ) ಹರಿಯನ್ನು ರಾಜು ದೂಡಿದ

(೪ಕ-ಖ) ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ 'ದೂಡಿದ್ದು ಯಾರನ್ನು' ಎಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅನ್ನು ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವಿರುವ ಪದವನ್ನು ಬಳಸಲಾಗಿದೆ. ಆದರೆ 'ದೂಡಿದ್ದು ಯಾರು' ಎಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ರಾಜು ಪದವನ್ನು ಅದಕ್ಕೆ ಯಾವ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನೂ ಸೇರಿಸದೆ ಬಳಸಲಾಗಿದೆ.

ಕನ್ನಡ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಯಾವ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನೂ ಬಳಸುವುದಿಲ್ಲ. ನಿಜಕ್ಕೂ ಅಂತಹ ಪ್ರತ್ಯಯದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೇ ಇಲ್ಲ; ಯಾಕೆಂದರೆ ಅನ್ನು ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯದ ಮೂಲಕ ಸೂಚಿಸದಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯೇ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವವನು ಎಂಬುದಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಇಂತಹ ವಾಕ್ಯಗಳು ತಿಳಿಸುವ ಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಒಂದು ವಸ್ತು ಭಾಗವಹಿಸುತ್ತಿವೆಯಾದರೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡಕ್ಕೂ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಸೇರಿಸದಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಕೆಲಸ ಎಂಬುದನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಸಂದರ್ಭದಿಂದಲೇ ಊಹಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಕಟ್ಟಿಸುವ ಕೆಲಸವನ್ನಾಗಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಎತ್ತುವ ಕೆಲಸವನ್ನಾಗಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮಾಡಬಲ್ಲನಲ್ಲದೆ ಒಂದು ವಸ್ತುವಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಅಂತಹ ಕ್ರಿಯಾಪದವಿರುವ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡು ನಾಮಪದಗಳನ್ನೂ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಸೇರಿಸದೆ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

(ಇ) ರಾಜು ಒಂದು ಮನ ಕಟ್ಟಿಸಿದ

(ಓ) ಹರಿ ಕೈ ಎತ್ತಿದ

(ಇ) ನೇ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಸು ಕ್ರಿಯಾಪದದೊಂದಿಗೆ ರಾಜು ಮತ್ತು ಮನ ಎಂಬ ಎರಡು ನಾಮಪದಗಳು ಬಂದಿದ್ದು ಅವೆರಡೂ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವಿಲ್ಲದೆ ಬಳಕೆಯಾಗಿವೆ. ಈ ನಾಮಪದಗಳು ಗುರುತಿಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮತ್ತು ವಸ್ತುಗಳ ಕೆಲಸವೇನು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲದಿರುವುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ.

(ಇ)ನೇ ವಾಕ್ಯಕ್ಕೆ 'ಕಟ್ಟಿಸಿದ್ದು ಮನೆಯನ್ನು' ಎಂಬ ಅರ್ಥ ಬರಬಲ್ಲದಲ್ಲದೆ 'ಕಟ್ಟಿಸಿದ್ದು ರಾಜುವನ್ನು' ಎಂಬ ಅರ್ಥ ಬರುವುದು ಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯ. (ಓ)ನೇ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲೂ ಹೀಗೆಯೇ.

ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಬರುವ ನಾಮಪದಗಳೆರಡೂ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅಥವಾ ನಾಮಪದಗಳಿಗೆ ಕ್ರಿಯಾಪದದೊಂದಿಗಿರುವ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಜಾಸ್ತಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಸಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯದ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಕಂಡುಬಂದೀತು. ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಅನ್ನು ಪ್ರತ್ಯಯ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

(ಒ) ಬಿರುಗಾಳಿ ಮರವನ್ನು ಉರುಳಿಸಿತು

(ಓ) ನನ್ನ ಕೈ ಹರಿಯನ್ನು ಎತ್ತಿ ಹಿಡಿದಿದೆ

(೭)ನೇ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಎರಡು ನಾಮಪದಗಳೂ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತಿವೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಬಾಧಿತವಾಗಿರುವ ನಾಮಪದದೊಂದಿಗೆ ಅನ್ನು ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಬಳಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು (೮)ನೇ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ನಾಮಪದ (ಕಂತೆ) ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತಿದ್ದು ಇನ್ನೊಂದು ವಸ್ತುವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತಿದೆ ಯಾದರೂ, ಅವೆರಡರ ನಡುವೆ ಬಾಧಿತವಾಗಿರುವುದು ವ್ಯಕ್ತಿಯಾದ ಕಾರಣ, ಅದರೊಂದಿಗೆ ಅನ್ನು ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಬಳಸಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಅವಶ್ಯವಿರುವಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಬಳಸಿ ಅವಶ್ಯವಿಲ್ಲದಲ್ಲಿ ಅವನ್ನು ಬಳಸದಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಅವಶ್ಯವಿರಲಿ ಅಥವಾ ಇಲ್ಲದಿರಲಿ, ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ನಾಮಪದವನ್ನು ಬಳಸುವಲ್ಲಿ ಅದರೊಂದಿಗೆ ಖಡ್ಡಾಯವಾಗಿಯೂ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಬಳಸಲೇ ಬೇಕೆಂಬ ನಿಯಮವಿದೆ.

ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ವಚನ ಮತ್ತು ವಿಭಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ಕನ್ನಡದ ಹಾಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಿಲ್ಲದಿರುವುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ. ವಿಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸಬೇಕಾಗಿಲ್ಲದಲ್ಲೂ ವಚನವನ್ನು ಸೂಚಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆಯಾದ ಕಾರಣ, ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಅವಶ್ಯವಿಲ್ಲದಲ್ಲೂ ಬಳಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

೮.೫ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ

ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವೆ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲೂ ಬಹಳ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ. ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ವಿಭಕ್ತಿಗಳಿವೆಯೋ ಅಷ್ಟೇ ಕನ್ನಡದಲ್ಲೂ ಇರಬೇಕೆಂದು ಕನ್ನಡದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಭಾವಿಸಿರುವಂತಿದೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ರಾಮನ ದೆಸೆಯಿಂದ ಎಂಬಂತಹ ಕನ್ನಡದ ಪದಕಂತೆಯನ್ನೂ ಅವರು ವಿಭಕ್ತಿರೂಪವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಆದರೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ವಿಭಕ್ತಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಭಾಷೆಯಿಂದ ಭಾಷೆಗೆ ಭಿನ್ನವಾಗಿರಲು ಸಾಧ್ಯ. ಒಂದೇ ಒಂದು ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನೂ ಬಳಸದ ಭಾಷೆಗಳೂ ಹಲವಿವೆ. ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕಿಂತ ಎಷ್ಟೋ ಜಾಸ್ತಿ, ಎಂದರೆ ಹತ್ತಿಪ್ಪತ್ತು ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಿರುವ ಭಾಷೆಗಳೂ ಕೆಲವಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಉರಾಲಿಕ್ ಭಾಷಾಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಪೆರ್‌ಮ್ಯಾಕ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು ೨೮ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಿವೆ!

ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಬರುವ ನಾಮಪದಗಳನ್ನು (ಇಲ್ಲವೇ ನಾಮಪದಕಂತೆಗಳನ್ನು) ಕ್ರಿಯಾಪದದೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸುವುದೇ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳ ಮುಖ್ಯ ಕೆಲಸವೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಮೇಲೆ ನೋಡಿರುವೆವು. ಆದರೆ ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳ ಮೂಲಕವೇ ಮಾಡಬೇಕೆಂದೇನೂ ನಿಯಮವಿಲ್ಲ. ಬೇರೆ ಸಾಧನ

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಯೂ ನಾಮಪದಗಳಿಗೆ ಕ್ರಿಯಾಪದದೊಂದಿಗೆ ಎಂತಹ ಸಂಬಂಧ ವಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಕೆಲಸವನ್ನು ಒಂದು ನಾಮಪದ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಪದದ ಮೊದಲು ಬಂದಿದೆಯೇ ಅಥವಾ ಅನಂತರ ಬಂದಿದೆಯೇ ಎಂಬ ವಿಷಯವೂ ನಡೆಸಬಲ್ಲದು.

(೯ಕ) *Raju pushed Hari*
'ರಾಜು ಹರಿಯನ್ನು ದೂಡಿದ'

(೯ಖ) *Hari pushed Raju*
'ರಾಜುವನ್ನು ಹರಿ ದೂಡಿದ'

(೯ಕ-ಖ) ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ 'ಯಾರು ದೂಡಿದ್ದು' ಎಂಬುದನ್ನು *push* 'ದೂಡು' ಕ್ರಿಯಾಪದದ ಮೊದಲು ಬಂದಿರುವ ನಾಮಪದ ಗುರುತಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು 'ಯಾರನ್ನು ದೂಡಿದ್ದು' ಎಂಬುದನ್ನು ಅದರ ಅನಂತರ ಬಂದಿರುವ ನಾಮಪದ ಗುರುತಿಸುತ್ತದೆ. (೯ಕ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ *Raju* ನಾಮಪದ ಕ್ರಿಯಾಪದದ ಮೊದಲು ಬಂದಿದೆಯಾದ ಕಾರಣ, ದೂಡಿದವನು ರಾಜು; ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, (೯ಖ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ *Hari* ನಾಮಪದ ಮೊದಲು ಬಂದಿದೆಯಾದ ಕಾರಣ, ದೂಡಿದವನು ಹರಿ.

ಆದರೆ ಈ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ವಾಕ್ಯಗಳ ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಎರಡು ಕನ್ನಡ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲೂ 'ಯಾರು ದೂಡಿದ್ದು' ಎಂಬುದನ್ನು ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವಿಲ್ಲದ ನಾಮಪದ ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು 'ಯಾರನ್ನು ದೂಡಿದ್ದು' ಎಂಬುದನ್ನು ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿರುವ ನಾಮಪದ ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನ ಹಾಗೆ ಅವು ಯಾವ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಬಂದಿವೆ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಈ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕೊಡುವ ಶಕ್ತಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿಲ್ಲ.

ಇದೇ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಡೆಸಲು ಮುಂಡಾರಿ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಬೇರೊಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದೆ. ಈ ಭಾಷೆಯ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳಲ್ಲೇನೇ ಅವು ಸೂಚಿಸುವ ಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಂಡಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು ಕೆಲವು ಆಖ್ಯಾತ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ. ಈ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳ ಜಾಗವೇ ಅವಕ್ಕೂ ಕ್ರಿಯಾಪದಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ಎಂತಹ ಸಂಬಂಧವಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ.

(೧೦) ದಲ್-ಕೆದ್-ಕೊ-ಅ-ಎ
ಹೊಡೆ-ಭೂತಕಾಲ-ಅವರು-ಕ್ರಿಯಾಪದ-ಅವನು
'ಅವನು ಅವರಿಗೆ ಹೊಡೆದ'

(೧೦)ನೇ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕ್ರಿಯಾಪದ ಮಾತ್ರ ಬಂದಿದೆಯಾದರೂ ಅದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಇಡೀ ವಾಕ್ಯದ ಅರ್ಥವಿದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ದಲ್ 'ಹೊಡೆ' ಎಂಬುದು ಘಟನೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಾದರೆ, ಅದರ ಅನಂತರ ಬಂದಿರುವ ಕೆದ್ ಪ್ರತ್ಯಯ ಭೂತಕಾಲವನ್ನೂ, ಕೊ 'ಅವರು' ಪ್ರತ್ಯಯ ಹೊಡೆದುದು ಯಾರಿಗೆ ಎಂಬುದನ್ನೂ, ಎ 'ಅವನು' ಪ್ರತ್ಯಯ ಹೊಡೆದುದು ಯಾರು ಎಂಬುದನ್ನೂ ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ.

ಕೊ ಮತ್ತು ಎ ಎಂಬ ಈ ಎರಡು ಪ್ರತ್ಯಯಗಳ ಜಾಗವೇ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಹೊಡೆಯುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪ್ರತ್ಯಯ ಯಾವುದು ಮತ್ತು ಹೊಡೆತ ತಿಂದ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪ್ರತ್ಯಯ ಯಾವುದು ಎಂಬ ವಿಷಯವನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅನ್ನು, ಇಂದ, ಗೆ ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿ ಎಂಬ ನಾಲ್ಕು ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ಮಾತ್ರ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿವೆ. ಇವುಗಳನ್ನು ದ್ವಿತೀಯಾ, ತೃತೀಯಾ, ಚತುರ್ಥೀ ಮತ್ತು ಸಪ್ತಮಿಗಳೆಂದು ಕರೆಯುವುದು ರೂಢಿ.

ಸಂಸ್ಕೃತದ ಈ ಹೆಸರುಗಳು ಕನ್ನಡದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ತೃಪ್ತಿಕರ ವಾಗಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಮೇಲೆ (೮.೨)ರಲ್ಲಿ ನೋಡಿರುವೆವು. ಅರ್ಥ ಮತ್ತು ಬಳಕೆಗಳ ಮಟ್ಟಿಗೂ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಈ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಗುರುತಿಸಲಾಗುವ ವಿಭಕ್ತಿಗಳಿಗೂ ಕನ್ನಡದ ವಿಭಕ್ತಿಗಳಿಗೂ ನಡುವೆ ಹಲವು ಮುಖ್ಯವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ.

ಆದರೆ, ಈ ಪುಸ್ತಕದ ಓದುಗರಿಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ಹೆಸರುಗಳೇ ರೂಢಿಯಾಗಿವೆಯಾದ ಕಾರಣ, ಅನವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಅವರಲ್ಲಿ ಗೊಂದಲವುಂಟಾಗದ ಹಾಗೆ ಆ ಹೆಸರುಗಳನ್ನೇ ಇಲ್ಲೂ ಬಳಸಲಾಗಿದೆ. ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವೆ ವಿಭಕ್ತಿಗಳ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಬಳಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಅವುಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲೂ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಹೇಗೆ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಈ ಕೆಳಗೆ ವಿವರಿಸಲಾಗಿದೆ.

೮.೫.೧ ಪ್ರಥಮಾ ವಿಭಕ್ತಿ

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಪ್ರಥಮಾ ವಿಭಕ್ತಿಯೆಂಬುದಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಎರಡು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಕಾರಣಗಳೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸಬಹುದು.

(೧) ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಅವಶ್ಯವಿದ್ದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಬಳಸಿ, ಅವಶ್ಯವಿಲ್ಲದಲ್ಲಿ ಅವನ್ನು ಬಳಸದಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ, ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಇದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

(೨) ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ವಿಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ನಾಮಪದದ ಲಿಂಗ ಮತ್ತು ವಚನಗಳನ್ನೂ ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ, ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ವಿಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರ, ಎಂದರೆ ನಾಮಪದಕ್ಕೂ ಕ್ರಿಯಾ ಪದಕ್ಕೂ ನಡುವಿರುವ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ.

ಈ ಎರಡು ಕಾರಣಗಳಿಗಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕೆ ಪ್ರಥಮಾ ಎಂಬ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ಆದರೆ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರಥಮಾ ವಿಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಬಳಸಬೇಕಾಗಿರುವ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ನಾಮಪದಗಳು ಯಾವ ಪ್ರತ್ಯಯ ವನ್ನೂ ಪಡೆಯದೆ ಹಾಗೆಯೇ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ.

ಕನ್ನಡದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತದ ಹಾಗೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲೂ ಪ್ರಥಮಾ ವಿಭಕ್ತಿಯೆಂಬುದಿರಬೇಕು ಎಂಬುದಾಗಿ ಭಾವಿಸಿರುವ ಕಾರಣ ಅದಕ್ಕೆ ಅನುರೂಪ ವಾದ ಒಂದು ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಹುಡುಕಬೇಕಾಗಿದೆ. ಹಳೆಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ೦ (ಸೊನ್ನೆ ಇಲ್ಲವೇ ಅನುಸ್ವಾರ)ವನ್ನು ಮತ್ತು ಹೊಸಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಉ ಎಂಬುದನ್ನು ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಆರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗಿದೆ.

ಆದರೆ ಇವು ಅಕಾರಾಂತ ಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಬರುವುದಾದ ಕಾರಣ, ಉಳಿದ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಥಮಾ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯ ಲೋಪ ಹೊಂದುತ್ತದೆಯೆಂದು ಅವರು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇದಲ್ಲದೆ, ಹೊಸಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅಕಾರಾಂತ ಪದಗಳೂ ಇಂತಹ ಉಕಾರವನ್ನು ಪಡೆಯದೆ ಬರಬಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ, ಅಲ್ಲೂ ಪ್ರತ್ಯಯ ಲೋಪವನ್ನು ಕಾಣಬೇಕಾಗಿದೆ.

- (೧೧ಕ) ಹುಡುಗನು ಮನೆಗೆ ಹೋದಿದ್ದಾನೆ
- (೧೧ಖ) ಹುಡುಗ ಮನೆಗೆ ಹೋದಿದ್ದಾನೆ
- (೧೧ಕ) ?ತಾಯಿಯು ಅಡುಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ
- (೧೧ಖ) ತಾಯಿ ಅಡುಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಮೇಲೆ (ಖ) ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವಂತಹ ಪ್ರಯೋಗಗಳೇ ಜಾಸ್ತಿ ಎಂಬುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಬಹುದು.

ಶಾಸ್ತ್ರೀಯ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯ ವಿಲ್ಲದೆ ಬರುವ ನಾಮಪದಗಳ ಮುಂದೆ (ಅವು ಅಕಾರದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಇತರ ಸ್ವರಗಳಲ್ಲಿ ಕೊನೆಗೊಂಡಿವೆಯಾದರೂ) ವ್ಯಾಕರಣವು, ಪ್ರತ್ಯಯವು, ಹರಿಯು ಎಂಬುದಾಗಿ ಉಕಾರವನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಹೇಳುವುದು ಸ್ವಲ್ಪ ಜಾಸ್ತಿ.

ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ಇಂತಹ ಬರವಣಿಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಕ್ಲಿಷ್ಟವಾಗಿರುವ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಬಳಸುವುದು ಸ್ವಲ್ಪ ಜಾಸ್ತಿ. ಅಂತಹ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯ ವಿಲ್ಲದೆ ಬಂದಿರುವ ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ಇತರ ಪದಗಳಿಂದ (ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ,

ಇನ್ನೊಂದು ನಾಮಪದಕಂಠೆಯ ಅಂಗವಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ಪದಗಳಿಂದ) ಬೇರೆ ಮಾಡಲು ಈ ಉಕಾರ ಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕೆ ಬರುತ್ತದೆ.

೮.೫.೨ ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿ

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವಾದ ಅನ್ನು ಎಂಬುದನ್ನು ಅವಶ್ಯವಿದ್ದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಬಳಸಿ, ಅವಶ್ಯವಿಲ್ಲದಲ್ಲಿ ನಾಮಪದವನ್ನು ಪ್ರಕೃತಿರೂಪದಲ್ಲೇನೇ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಇದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿ ಬರಬೇಕಾದ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲ ಕಡ್ಡಾಯವಾಗಿಯೂ ಆ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಬಳಸಲೇಬೇಕು ಎಂಬ ನಿಯಮ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿದೆ (೮.೪ ನೋಡಿ).

ಇದಲ್ಲದೆ, ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವೆ ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಯ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಬೇರೆಯೂ ಕೆಲವು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ.

(೧) ಒಂದು ಚಲನೆಯ ಗುರಿ ಯಾವುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಆದರೆ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲೆಲ್ಲ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಚತುರ್ಥೀ ವಿಭಕ್ತಿಯನ್ನೇ ಬಳಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

(೧೩) ಸಃ ಗ್ರಾಮಂ ಗಚ್ಛತಿ

(೧೩ಕ) 'ಅವನು ಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ'

(೧೩ಖ) *ಅವನು ಹಳ್ಳಿಯನ್ನು ಹೋಗುತ್ತಾನೆ

(೧೩)ನೇ ಸಂಸ್ಕೃತ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಹೋಗುವುದು ಎಲ್ಲಿಗೆ (ಹಳ್ಳಿಗೆ) ಎಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸಬೇಕಾದಲ್ಲಿ ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಗ್ರಾಮಂ 'ಹಳ್ಳಿಯನ್ನು' ಎಂಬಲ್ಲಿ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇದು ಅಸಾಧ್ಯ ಎಂಬುದನ್ನು ವ್ಯಾಕರಣದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸರಿಯಲ್ಲದ (೧೩ಖ) ವಾಕ್ಯ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತದೆ.

(೨) ಯಾರೊಡನೆ ಮಾತನಾಡುತ್ತಿದ್ದಾನೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯ, ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಚತುರ್ಥೀ ವಿಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಇಲ್ಲವೇ ಒಡನ ಪದವನ್ನು ಬಳಸಬೇಕಾಗುತ್ತದಲ್ಲದೆ ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

(೧೪) ಸಃ ಪಿತರಂ ಉವಾಚ

(೧೪ಕ) 'ಅವನು ತಂದೆಯೊಡನೆ ಮಾತನಾಡಿದ'

- (೧೪ಖ) 'ಅವನು ತಂದೆಗೆ ಹೇಳಿದ'
 (೧೪ಗ) *ಅವನು ತಂದೆಯನ್ನು ಹೇಳಿದ

(೧೪)ನೇ ಸಂಸ್ಕೃತ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಯಾರೊಡನೆ ಮಾತನಾಡಿದ್ದು ಎಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ಕೀರ್ತಕಂ 'ತಂದೆಯನ್ನು' ಎಂಬುದಾಗಿ ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಬಳಸಲಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ವ್ಯಾಕರಣದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸರಿಯಲ್ಲದ (೧೪ಗ) ವಾಕ್ಯ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತದೆ.

(೩) ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಯನ್ನು ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ಎರಡು ನಾಮಪದಗಳೊಂದಿಗೆ, ಅವು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಇಲ್ಲವೇ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತಿದ್ದರೂ, ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇದು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

- (೧೫) ಸೂದಃ ತಂಡುಲಾನ್ ಓದನಂ ಪಚತಿ
 (೧೫ಕ) 'ಅಡುಗೆಯವನು ಅಕ್ಕಿಯನ್ನು ಬೇಯಿಸುತ್ತಾನೆ'
 (೧೫ಖ) 'ಅಡುಗೆಯವನು ಅನ್ನವನ್ನು ಬೇಯಿಸುತ್ತಾನೆ'
 (೧೫ಗ) *ಅಡುಗೆಯವನು ಅಕ್ಕಿಯನ್ನು ಅನ್ನವನ್ನು ಬೇಯಿಸುತ್ತಾನೆ
 (೧೬) ಬಾಲಾ ಅಂಧಂ ಗೃಹಂ ನಯತಿ
 (೧೬ಕ) 'ಹುಡುಗಿ ಕುರುಡನನ್ನು ಮನೆಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ'
 (೧೬ಖ) *ಹುಡುಗಿ ಕುರುಡನನ್ನು ಮನೆಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ
 (೧೭) ಇಂದ್ರಃ ಕರ್ಣಂ ಕವಚಂ ಯಾಚತೇ
 (೧೭ಕ) 'ಇಂದ್ರನು ಕರ್ಣನ ಹತ್ತಿರ ಕವಚವನ್ನು ಯಾಚಿಸುತ್ತಾನೆ'
 (೧೭ಖ) *ಇಂದ್ರನು ಕರ್ಣನನ್ನು ಕವಚವನ್ನು ಯಾಚಿಸುತ್ತಾನೆ

(೧೫-೧೭) ಸಂಸ್ಕೃತ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ನಾಮಪದಗಳು ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಆದರೆ ಇವುಗಳ ಕನ್ನಡ ರೂಪದಲ್ಲಿ ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದರೊಡನೆ ಮಾತ್ರ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆಯಲ್ಲದೆ ಎರಡರೊಡನೆಯೂ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ವ್ಯಾಕರಣದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸರಿಯಲ್ಲದ (೧೫ಗ), ೧೬ಖ) ಮತ್ತು (೧೭ಖ) ವಾಕ್ಯಗಳು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತವೆ.

(೪) ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಗೆ ಒಂದು ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕೊಡಲು ಅದರ ವೈಯಾಕರಣಿಕಗಳಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಇತರ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ಸೂಚಿಸದಿರುವಂತಹ ಅರ್ಥ ದ್ವಿತೀಯೆಯದು ಎಂಬುದಾಗಿ ಅದಕ್ಕೊಂದು ನಿಷೇಧ ರೂಪದ ಅರ್ಥವನ್ನಷ್ಟೇ ಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ (ತಾರಾಪೊರೆವಾಲಾ

ವಿಭಕ್ತಿಗಳು

೧೯೬೭ ನೋಡಿ). ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಒಂದೇ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಕ್ರಿಯಾ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಅದು ಸೂಚಿಸಬಲ್ಲುದೆಂಬುದೂ ಈ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಒಂದು ಕಾರಣ ವಿರಬಹುದು.

ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯಿಲ್ಲ. ಅದರಲ್ಲಿ ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಗೆ ಒಂದು ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ಅರ್ಥವಿದ್ದು, ಅದು ಘಟನೆಯೊಂದರಲ್ಲಿ ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಿಂದ ತೊಡಗದಿರುವ ಮತ್ತು ಇನ್ನೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಕಾರ್ಯದಿಂದಾಗಿ ತೊಡಗಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿ, ವಸ್ತು ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಇದೇ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಮೇಲೆ (೮.೨)ರಲ್ಲಿ 'ಆಗು' ಇಲ್ಲವೇ 'ಬಾಧಿತ' ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೆಸರಿಸಲಾಗಿದೆ.

೮.೫.೩ ತೃತೀಯಾ ಮತ್ತು ಪಂಚಮೀ ವಿಭಕ್ತಿಗಳು

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ತೃತೀಯಾ ಮತ್ತು ಪಂಚಮೀ ಎಂಬ ಎರಡು ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯ ಗಳಿದ್ದು, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇವಕ್ಕನುಗುಣವಾಗಿ ಇಂದ ಎಂಬ ಒಂದೇ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದೆ. ಕನ್ನಡದ ಕೆಲವು ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ದೌಷಯಿಂದ ಎಂಬುದನ್ನು ಪಂಚಮೀ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವೆಂದು ಕರೆದಿದ್ದಾರೆನೋ ನಿಜ. ಆದರೆ ಇದು ಒಂದು ನಾಮಪದವಲ್ಲದೆ ಪ್ರತ್ಯಯವಲ್ಲ.

ಸೇಡಿಯಾಪು ಕೃಷ್ಣಭಟ್ಟರು (೧೯೯೨:೧೬೪) ಹೇಳುವ ಹಾಗೆ, ದೌಷಯಿಂದ ಎಂಬುದು ಇಂದ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಅಂಟಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ದಿಶಾ ಎಂಬ ಸಂಸ್ಕೃತ ಪದದ ತದ್ಭವ ರೂಪ ಮಾತ್ರ. ರಾಮನ ದೌಷಯಿಂದ ಎಂಬಂತಹ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪದಕಂತೆ ಬಂದಿದೆಯಲ್ಲದೆ ರಾಮ ನಾಮಪದದ ವಿಭಕ್ತಿರೂಪ ಬಂದಿಲ್ಲ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇಂದ ಪ್ರತ್ಯಯಕ್ಕಿರುವ ಅತಿ ಮುಖ್ಯವಾದ ಬಳಕೆಯೆಂದರೆ, ಚಲನೆ ಯಾವ ದಿಕ್ಕಿನಿಂದ ನಡೆಯಿತು ಎಂಬುದಾಗಿ ಚಲನೆಯ ಮೂಲವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದು.

(೧೮ಕ) ರಾಜು ಮನೆಯಿಂದ ಬಂದ

(೧೮ಖ) ಸೀತೆ ಬಾವಿಯಿಂದ ನೀರೆತ್ತಿದಳು

(೧೯) ರಾಮು ಹರಿಯಿಂದ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಕಸಿದುಕೊಂಡ

(೧೮-೧೯)ನೇ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಹಾಗೆ, ಇಂದ ಪ್ರತ್ಯಯಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡ ದಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಅಪಾದಾನಾರ್ಥ (ಇಲ್ಲವೇ ಅಪಕರ್ಷಾರ್ಥ)ವಿದ್ದು, ಇದಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾದ ಸಂಪ್ರದಾನಾರ್ಥ (ಇಲ್ಲವೇ ಸಹಯೋಗಾರ್ಥ)ವನ್ನು ಕೊಡುವ ಶಕ್ತಿ ಇಗೆ (ಚತುರ್ಥೀ) ಪ್ರತ್ಯಯಕ್ಕಿದೆ.

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಯಾವ ದಿಕ್ಕಿನಿಂದ ಇಲ್ಲವೇ ಯಾವ ಜಾಗದಿಂದ ಚಲನೆ ನಡೆಯುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಇಂದ ಪ್ರತ್ಯಯ ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಯಾವ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಇಲ್ಲವೇ ಜಾಗಕ್ಕೆ ಚಲನೆ ನಡೆಯುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಇಗ ಪ್ರತ್ಯಯ ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ.

- (೨೦) ರಾಜು ಮನೆಗೆ ಹೋದ
- (೨೧) ಸೀತೆ ಕಟ್ಟಿಗೆ ನೀರು ಸುರಿಯುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ
- (೨೨) ಹುಡುಗರು ಶಾಲೆಯಿಂದ ಮನೆಗೆ ಓಡಿದರು

ಸಹಯೋಗಾರ್ಥವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವಿರುವ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ (೨೩)ನೇ ವಾಕ್ಯವೂ ಸ್ಪಷ್ಟ ಪಡಿಸುತ್ತದೆ.

- (೨೩) ದೇವೋ ದೇವೇಭಿರ್ ಆಗಮತ್
'ದೇವನು ದೇವತೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಬಂದ'

ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಮಾನ ಇಲ್ಲವೇ ಸದೃಶ ಎಂಬ ಅರ್ಥದಲ್ಲೂ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ತೃತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಯ ಪ್ರಯೋಗವಿದೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಚತುರ್ಥೀ ವಿಭಕ್ತಿಯ ಪ್ರಯೋಗವಿದೆ.

- (೨೪) ಅನೇನ ಸದೃಶೋ ಲೋಕೇ ನ ಭೂತೋ ನ ಭವಿಷ್ಯತಿ
'ಇವನಿಗೆ ಸದೃಶನಾದವನು ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿಯೂ ಇಲ್ಲ, ಹುಟ್ಟು
ವುದೂ ಇಲ್ಲ'

(೨೪)ನೇ ಸಂಸ್ಕೃತ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಅನೇನ ಎಂಬುದು ತೃತೀಯೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿದೆ, ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಚತುರ್ಥೀ ಪದರೂಪದ ಬಳಕೆಯಾಗಿದೆ. ಅವನಿಂದ ಎಂಬುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಸಹಯೋಗವನ್ನು ತೃತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿ ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ವಿಯೋಗವನ್ನು ಪಂಚಮೀ ವಿಭಕ್ತಿ ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾದ ಪ್ರಯೋಗವಿದ್ದು, ತೃತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿ ವಿಯೋಗವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ.

- (೨೫) ವೃಕ್ಷಾತ್ ಫಲಂ ಪತತಿ
'ಮರದಿಂದ ಹಣ್ಣು ಬೀಳುತ್ತದೆ'
- (೨೬) ಅಹಂ ಅಸ್ಮಾತ್ ವನಾತ್ ಗಂತುಮಿಚ್ಛಾಮಿ

‘ನನಗೆ ಈ ಕಾಡಿನಿಂದ (ಹೊರಗೆ) ಹೋಗಬೇಕು’

(೨೫)ನೇ ಸಂಸ್ಕೃತ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಪಂಚಮಿಯ ವೃತ್ತಾತ್ ಪದರೂಪ ಬಂದಿದೆ; ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ತೃತೀಯೆಯ ಮರದಿಂದ ಎಂಬುದು ಬಂದಿದೆ. ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ (೨೬)ನೇ ಸಂಸ್ಕೃತ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಪಂಚಮಿಯ ಅಸ್ಮಾತ್ ವನಾತ್ ಪದಕಂಠೆ ಬಂದಿದೆ; ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ತೃತೀಯೆಯ ಈ ಕಾಡಿನಿಂದ ಪದಕಂಠೆ ಬಂದಿದೆ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಇಂದ ಪ್ರತ್ಯಯಕ್ಕೆ ವಿಯೋಗವೇ ಮುಖ್ಯವಾದ ಆರ್ಥವಾದ ಕಾರಣ, ಅದನ್ನು ತೃತೀಯಾ ಎಂದು ಕರೆಯುವ ಬದಲು ಪಂಚಮೀ ಎಂದು ಕರೆಯುವುದೇ ಯೋಗ್ಯ ಎಂಬುದಾಗಿ ಸೇಡಿಯಾಪು ಕೃಷ್ಣಭಟ್ಟರು (೧೯೯೨:೧೭೮) ವಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ತೃತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಕರಣಾರ್ಥದಲ್ಲೂ ಬಳಸುವ ಕ್ರಮವಿದೆ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲೂ ಕರಣವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಇಂದ ವಿಭಕ್ತಿಯ ಬಳಕೆಯೇ ಬರುತ್ತದೆಯೆಂದು ಭಾವಿಸಿ ಕನ್ನಡದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಅದನ್ನು ತೃತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಯೆಂದು ಕರೆದಿದ್ದಾರೆ.

ಆದರೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಇದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಕೃಷ್ಣಭಟ್ಟರು (೧೯೯೨) ತೋರಿಸಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಹಾಗೆ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕರಣಾರ್ಥಕ್ಕೆ ಸಪ್ತಮಿಯನ್ನು ಬಳಸುವುದೇ ಜಾಸ್ತಿ (ಉ.೫.೬ ನೋಡಿ).

ಉ.೫.೪ ಚತುರ್ಥೀ ವಿಭಕ್ತಿ

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಚಲನೆಯ ಗುರಿ ಇಲ್ಲವೇ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಹಾಗೆ ದ್ವಿತೀಯಾ (ಉ.೫.೨ ನೋಡಿ), ಚತುರ್ಥೀ ಮತ್ತು ಸಪ್ತಮೀ ಎಂಬ ಈ ಮೂರು ವಿಭಕ್ತಿಗಳನ್ನೂ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಚತುರ್ಥಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯ.

- (೨೭ಕ) ರಾಮಃ ಗ್ರಾಮಂ ಗಚ್ಛತಿ
‘ರಾಮ ಊರಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ’
- (೨೭ಖ) ರಾಮಃ ಗ್ರಾಮಾಯ ಗಚ್ಛತಿ
‘ರಾಮ ಊರಿಗೆ (ಊರಿನ ಕಡೆಗಾಗಿ) ಹೋಗುತ್ತಾನೆ’
- (೨೭ಗ) ರಾಮಃ ಗ್ರಾಮೇ ಗಚ್ಛತಿ
‘ರಾಮ ಊರಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ (ಹೋಗಿ ಊರನ್ನು ಸೇರುತ್ತಾನೆ)’

ಸಂಸ್ಕೃತದ ಗ್ರಾಮ ಪದ (೨೭ಕ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ದ್ವಿತೀಯೆಯಲ್ಲಿ, (೨೭ಖ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಚತುರ್ಥಿಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತು (೨೭ಗ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಪ್ತಮಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿದೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದ ಊರು ಪದ ಮೇಲಿನ ಮೂರು ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲೂ ಚತುರ್ಥೀ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲೇ ಬಂದಿದೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಸಂಪ್ರದಾನ 'ಕೊಡುವುದು' ಎಂಬುದೇ ಚತುರ್ಥೀ ವಿಭಕ್ತಿಯ ಮುಖ್ಯವಾದ ಅರ್ಥ ಎಂಬುದಾಗಿ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ವಿಭಕ್ತಿಗೆ ಚಲನೆಯ ಗುರಿ (ಇಲ್ಲವೇ ಕೊನೆ)ಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದೇ ಮುಖ್ಯವಾದ ಅರ್ಥ. ಅದು ತೃತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಯ ವಿರುದ್ಧ ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ತೃತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಯೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿ ಸಪ್ತಮೀ ವಿಭಕ್ತಿಯ ವಿರುದ್ಧವೂ ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ತೃತೀಯಾ ಮತ್ತು ಚತುರ್ಥೀ ವಿಭಕ್ತಿಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಚಲನೆಯ ಅರ್ಥ ಬರುತ್ತದೆ, ಸಪ್ತಮಿಯ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಚಲನೆಯ ಅರ್ಥ ಚತುರ್ಥೀ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಸಪ್ತಮೀ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲೂ ಬರಬಲ್ಲದು (೨೭ಗ ನೋಡಿ).

೮.೫.೫ ಷಷ್ಠೀ ವಿಭಕ್ತಿ

ಕನ್ನಡದ ಅ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಷಷ್ಠೀ ವಿಭಕ್ತಿಯೆಂದು ಕರೆಯುವ ರೂಢಿಯಿದೆ. ಆದರೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಅದು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವಾಗಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲೂ ಕನ್ನಡ ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿದೆ.

ಅ ಪ್ರತ್ಯಯದ ಮೂಲಕ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಒಂದು ನಾಮಪದವನ್ನು ಇನ್ನೊಂದು ನಾಮಪದದೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯಲ್ಲದೆ ಕ್ರಿಯಾಪದದೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಹಾಗಾಗಿ ಅದು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವಲ್ಲ.

ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಷಷ್ಠೀ ಪ್ರತ್ಯಯ ಒಂದು ವಿಭಕ್ತಿಯೇ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಆ ಪ್ರತ್ಯಯದ ಮೂಲಕ ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ಕ್ರಿಯಾಪದದೊಂದಿಗೂ ನೇರವಾಗಿ ಸಂಬಂಧಿಸಲು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ (೨೮-೩೦) ಸಂಸ್ಕೃತ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬಹುದು.

- (೨೮) ನೇಯಂ ಮಮ ಮಹೀ ದುರ್ಲಭಃ
'ನನಗೆ ಈ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಗೆಲ್ಲುವುದು ಕಷ್ಟವಲ್ಲ'
- (೨೯) ಭೀಮಸ್ಯ ಅನುಕರಿಷ್ಯಾಮಿ
- (೨೯ಕ) '(ನಾನು) ಭೀಮನನ್ನು ಅನುಕರಿಸುತ್ತೇನೆ'
- (೨೯ಖ) *ನಾನು ಭೀಮನ ಅನುಕರಿಸುತ್ತೇನೆ'
- (೩೦) ಮಮ ಕ್ರೀಡಿತಃ ಸಂಜಾತಃ

- (೩೦ಕ) 'ನನಗೆ ಪ್ರೀತಿಯುಂಟಾಯಿತು'
 (೩೦ಖ) *ನನ್ನ ಪ್ರೀತಿಯುಂಟಾಯಿತು'

(೨೮-೩೦) ಸಂಸ್ಕೃತ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ನಾಮಪದಗಳ ಷಷ್ಟೀ ರೂಪಗಳನ್ನು (ಮಮ ಮತ್ತು ಭೀಮಸ್ಯ ಎಂಬವುಗಳನ್ನು) ನೇರವಾಗಿ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಲು ಬಳಸಲಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಅವುಗಳ ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಕನ್ನಡ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಷಷ್ಟೀ ರೂಪಗಳನ್ನು ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ.

(೨೮) ಮತ್ತು (೩೦)ನೇ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಷಷ್ಟೀ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿರುವ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಮಮ 'ನನ್ನ' ಪದರೂಪಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಚತುರ್ಥೀ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿರುವ ನನಗೆ ರೂಪವೂ (೨೯)ನೇ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಷಷ್ಟೀ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿರುವ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಭೀಮಸ್ಯ 'ಭೀಮನ' ಪದರೂಪಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿರುವ ಭೀಮನನ್ನು ರೂಪವೂ ಬಂದಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು.

ಈ ಮೂರು ಬಳಕೆಗಳಲ್ಲೂ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ನಾಮಪದವನ್ನು ಕ್ರಿಯಾಪದದೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅದರ ಷಷ್ಟೀ ರೂಪವನ್ನು ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಲು ಷಷ್ಟೀರೂಪವನ್ನು (ನನ್ನ ಇಲ್ಲವೇ ಭೀಮನ ಎಂಬವುಗಳನ್ನು) ಬಳಸುವ ಬದಲು ಚತುರ್ಥೀ ಇಲ್ಲವೇ ದ್ವಿತೀಯಾ ರೂಪವನ್ನು ಬಳಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ಕೆಲಸಕ್ಕಾಗಿ ಷಷ್ಟೀ ರೂಪವನ್ನು ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.

ಹಾಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಬಳಸಿ ತಯಾರಿಸಿದ ಷಷ್ಟೀ ರೂಪವನ್ನು ಒಂದು 'ವಿಭಕ್ತಿ' ರೂಪವೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಒಂದು ನಾಮಪದವನ್ನು ಇನ್ನೊಂದು ನಾಮಪದದೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಆ ನಾಮಪದವನ್ನು ಅದರ 'ವಿಶೇಷಣ' ರೂಪಕ್ಕೆ ಬದಲಾಯಿಸುವುದೇ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ಷಷ್ಟೀ ಪ್ರತ್ಯಯಕ್ಕಿರುವ ಕೆಲಸ.

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ವಿಶೇಷಣವೆಂಬುದಿಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ ಅದಕ್ಕೆ ನಾಮಪದವನ್ನು ವಿಶೇಷಣರೂಪಕ್ಕೆ ಪರಿವರ್ತಿಸುವ ಪ್ರತ್ಯಯದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಒಂದು ನಾಮಪದವನ್ನು ಇನ್ನೊಂದು ನಾಮಪದದೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಲು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಅವೆರಡನ್ನೂ ಒಂದೇ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಬಳಸುವುದು ಕ್ರಮ (೩.೨.೨ ನೋಡಿ).

ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವಿರುವ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೆಳಗಿನ (೩೧)ನೇ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು.

- (೩೧) ಮೃತ್ತಿಕಂ ಘಟಂ ಅನಯ
 'ಮಣ್ಣಿನ ಕೊಡವನ್ನು ತಾ'

(೩೧)ನೇ ಸಂಸ್ಕೃತ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಮೃತ್ತಿಕ ಮತ್ತು ಘಟ ಎಂಬ ಎರಡು ನಾಮಪದಗಳು ಒಂದೇ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ (ದ್ವಿತೀಯೆಯಲ್ಲಿ) ಬಂದಿದ್ದು ಅವು ಒಂದರೊಡನೊಂದು ಸಂಬಂಧಿಸಿವೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯದು ಷಷ್ಠಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿದ್ದು, ಆ ಪ್ರತ್ಯಯದ ಮೂಲಕ ಅದು ಎರಡನೆಯದರೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದೆ.

ನಾಮಪದಗಳೆರಡನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಯಲ್ಲೂ ಷಷ್ಠೀ ವಿಭಕ್ತಿಯ ಮೂಲಕ ಸಂಬಂಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಆದರೆ, ಅವಯವಗಳು, ಸ್ವಾಮ್ಯ, ನಂಟು, ಮೊದಲಾದ ಕೆಲವು ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಈ ರೀತಿ ಷಷ್ಠಿಯ ಮೂಲಕ ಸಂಬಂಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ.

- (೩೨) ಮಮ ಪುಸ್ತಕಂ ಇಥ ಅಸ್ತಿ
'ನನ್ನ ಪುಸ್ತಕ ಇಲ್ಲಿ ಇದೆ'
- (೩೩) ಪಶೂನಾಂ ರಾಜಾ ಸಿಂಹಃ
'ಪಶುಗಳ ರಾಜ ಸಿಂಹ'
- (೩೪) ಸಃ ಮಮ ಪಿತೃಃ ಭ್ರಾತೃ
'ಅವನು ನನ್ನ ತಂದೆಯ ಅಣ್ಣ'

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಎರಡು ನಾಮಪದಗಳ ನಡುವೆ ಎಂತಹ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕಲ್ಪಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವೋ ಅವೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅ ಪ್ರತ್ಯಯದ ಮೂಲಕ ಸಂಬಂಧಿಸಬಹುದು. ಇದಲ್ಲದೆ ಕೆಲವು ಗುಣಪದಗಳನ್ನೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ಪ್ರತ್ಯಯದ ಮೂಲಕ ನಾಮಪದದೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ (ದಪ್ಪದ ಹಲಿಗ, ಎತ್ತರದ ಗೋಡೆ, ಕೋಪದ ಹುಡುಗಿ, ಎಳೆಯ ಮಿಡಿ).

ಕನ್ನಡದ ಅ ಪ್ರತ್ಯಯಕ್ಕೂ ಕನ್ನಡದ್ದೇ ಆದ ಅನ್ನು, ಇಂದ, ಗೆ ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿ 'ವಿಭಕ್ತಿ' ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಿಗೂ ನಡುವೆ ಹಲವು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ. ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ಪರಿಶೀಲಿಸಿದಾಗ ನಿಜಕ್ಕೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅ ಪ್ರತ್ಯಯ ಯಾಕೆ ಒಂದು ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವಲ್ಲ ಎಂಬ ವಿಷಯ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ.

(೧) ಕನ್ನಡದ ಅ ಪ್ರತ್ಯಯ ಗುಣಪದಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳ ಕೃದಂತ ರೂಪಗಳನ್ನು ಹೋಲುತ್ತದೆ. ಈ ಮೂರೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ನಾಮಪದಗಳ ವಿಶೇಷಣಗಳಾಗಿ ಬರಬಲ್ಲ ಪದ(ರೂಪ)ಗಳೆಂಬುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಬಹುದು.

<u>ಗುಣಪದ</u>	<u>ಕೃದಂತರೂಪ</u>	<u>ಅ ಪ್ರತ್ಯಯ</u>
ದೊಡ್ಡ ಮನೆ	ಮುರಿದ ಮನೆ	ಅರಸನ ಮನೆ

ವಿಭಕ್ತಿಗಳು

ಕಷ್ಟ ಕಲ್ಪ	ಬಿದ್ದ ಕಲ್ಪ	ಗುಡ್ಡದ ಕಲ್ಪ
ಉದ್ದ ಹಗ್ಗ	ಕಟ್ಟಿದ ಹಗ್ಗ	ಹುಲ್ಲಿನ ಹಗ್ಗ
ಹುಚ್ಚು ನಾಯಿ	ಹಸಿದ ನಾಯಿ	ನಮ್ಮ ನಾಯಿ

(೨) 'ಮತ್ತು' ಎಂಬ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕೊಡುವ ಊ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ವಿಭಕ್ತಿರೂಪಗಳೊಂದಿಗೂ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ (ಮನೆಯನ್ನೂ, ಮನೆಯಿಂದಲೂ, ಮನಗೂ, ಮನೆಯಲ್ಲೂ); ಆದರೆ ಅ ಪ್ರತ್ಯಯವಿರುವ ನಾಮಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಅದನ್ನು ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.

ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಗುಣಪದಗಳೊಂದಿಗಾಗಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳ ಕೃದಂತ ರೂಪದೊಂದಿಗಾಗಲಿ ಈ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲೂ ಅ ಪ್ರತ್ಯಯವಿರುವ ನಾಮಪದಗಳ ಬಳಕೆ ಗುಣಪದ ಮತ್ತು ಕೃದಂತಗಳ ಹಾಗೆಯೇಲ್ಲದೆ, ವಿಭಕ್ತಿರೂಪಗಳ ಬಳಕೆಯ ಹಾಗಿಲ್ಲ.

(೩) ಇಲ್ಲಿ ನಾವು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಗಮನಿಸಬೇಕಾಗಿರುವ ವಿಷಯವೇನೆಂದರೆ, ಗುಣಪದಗಳು, ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳ ಕೃದಂತ ರೂಪಗಳು ಮತ್ತು ನಾಮಪದಗಳ ಷಷ್ಟೀ ರೂಪ ಇವು ಮೂರೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಪದಕಂಠಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಮಾತ್ರವೇ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ. ಅವು ನೇರವಾಗಿ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸುವಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಅನ್ನು, ಇಂದ, ರ ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ನೇರವಾಗಿ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸುವಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ.

ಪದಕಂಠಗಳ ತಯಾರಿಕೆಯೆಂಬುದು ವಾಕ್ಯಗಳ ತಯಾರಿಕೆಗಿಂತ ಕೆಳಗಿನ ಸ್ತರದಲ್ಲಿ ಬರುವ ವ್ಯಾಕರಣ ಕಾರ್ಯ. ಕನ್ನಡದ ಷಷ್ಟೀ ಪ್ರತ್ಯಯ ಈ ಕೆಳಗಿನ ಸ್ತರದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ ಬರಬಲ್ಲದು.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಅನ್ನು, ಇಂದ ಮೊದಲಾದ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ಅದಕ್ಕಿಂತ ಮೇಲಿರುವ ವಾಕ್ಯರಚನೆಯ ಸ್ತರದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡದ ಷಷ್ಟೀ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಇತರ 'ವಿಭಕ್ತಿ' ಪ್ರತ್ಯಯಗಳೊಂದಿಗೆ ಒಂದೇ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿ ಹೇಳುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ.

೮.೫.೬ ಸಪ್ತಮೀ ವಿಭಕ್ತಿ

ಸಪ್ತಮೀ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯ ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡಗಳೆರಡರಲ್ಲೂ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅದರ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಎರಡು ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವೆ ಕೆಲವು ಮುಖ್ಯವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ.

(೧) ಮೇಲೆ (೮.೫.೪ರಲ್ಲಿ) ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಸಪ್ತಮಿಯ ಮೂಲಕ ಒಂದು ಚಲನೆಯ ಕೊನೆ ಯಾವುದು (ಯಾವ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಚಲನೆ

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಮುಕ್ತಾಯವಾಯಿತು) ಎಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ; ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಚತುರ್ಥಿಯನ್ನು ಬಳಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

(೩೫) ಪ್ರೌಢಶಾಲೆ ಪ್ರೇಷಯಾಮಾಸ ದೂತಾನ್
'ದೂತರನ್ನು ನಗರಗಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದ'

(೩೫)ನೇ ಸಂಸ್ಕೃತ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಸಪ್ತಮಿಯ ಪ್ರೌಢಶಾಲೆ 'ನಗರಗಳಲ್ಲಿ' ಬಂದಿದೆ; ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಚತುರ್ಥಿಯ ನಗರಗಳಿಗೆ ಬಂದಿದೆ.

(೨) ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಸಪ್ತಮಿಯನ್ನು ಬಳಸಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅದು ಚಲನೆಯ ಜಾಗ ವಾಗಿರಬೇಕಲ್ಲದೆ ಕೊನೆಯಾಗಿರಬಾರದು. ಸಪ್ತಮಿಗೂ ಚತುರ್ಥಿಗೂ ನಡುವೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿರುವ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಕೆಳಗಿನ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು.

(೩೬ಕ) ರಾಜು ಕಾಡಿಗೆ ಓಡಿದ
(೩೬ಖ) ರಾಜು ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಓಡಿದ

ಓಡುವ ಚಲನೆ ಕಾಡಿನ ದಿಕ್ಕಿಗಾಗಿ ಎಂದರೆ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಕೊನೆಗೊಳ್ಳುವಂತೆ ನಡೆದೆಯಾದರೆ, (೩೬ಕ)ದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿದಂತೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಚತುರ್ಥಿಯನ್ನು ಬಳಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ; ಅದು ಕಾಡಿನೊಳಗೇನೇ (ಎಂದರೆ ಕಾಡು ಆ ಚಲನೆಯ ಜಾಗವಾಗಿರುವಂತೆ) ನಡೆದೆಯಾದರೆ (೩೬ಖ)ದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿದಂತೆ ಸಪ್ತಮಿಯನ್ನು ಬಳಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

(೩) ಕನ್ನಡದ ಇನ್ನೊಂದು ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವೇನೆಂದರೆ, ಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಕರಣ, ದ್ರವ್ಯ, ಕಾಲ ಮೊದಲಾದ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿಯೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಸಪ್ತಮಿಯನ್ನು ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

(೩೭) ರಾಜು ಚಮಚದಲ್ಲಿ ಊಟ ಮಾಡಿದ
(೩೮) ಜಾನಕಿ ಒಂದು ಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ಮಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದಳು
(೩೯) ಅಕೆ ಐದೇ ಮಿನಿಟಿನಲ್ಲಿ ಊಟ ಮುಗಿಸಿದಳು

(೪) ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಸಪ್ತಮಿ ವಿಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಎಲ್ಲಾ ರೀತಿಯ ನಾಮಪದಗಳೊಂದಿಗೂ 'ಜಾಗ' ಎಂಬ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯರನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಅದನ್ನು ಈ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ.

(೩೯) ಪ್ರೌಢಶಾಲೆ ಪ್ರೇಷಯಾಮಾಸ ದೂತಾನ್

ವಿಭಕ್ತಿಗಳು

‘ಪೌರರಲ್ಲಿಗೆ ದೂತರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದ’

(೪೦) ತಸ್ಮಿನ್ ಖಡ್ಗೇನ ಪ್ರಹರನ್ ಮುನೌ
‘ಅವನು ಮುನಿಗೆ ಖಡ್ಗದಲ್ಲಿ ಹೊಡೆದ’

ಸಂಸ್ಕೃತದ (೩೯)ನೇ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಪೌರರಲ್ಲಿಗೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಮನುಷ್ಯರನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪದವೊಂದು ನೇರವಾಗಿ ಸಪ್ತಮೀ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿದೆ. ಆದರೆ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಸಪ್ತಮೀ ರೂಪವನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.

(೩೯)ನೇ ವಾಕ್ಯದ ಕನ್ನಡ ಅನುವಾದದಲ್ಲಿ ಪೌರರಲ್ಲಿಗೆ ಎಂಬುದು ಬಂದಿದೆ. ಇದರಲ್ಲಿ ಜಾಗವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಪದವನ್ನು ಬಳಸಲಾಗಿದ್ದು, ಅದರೊಂದಿಗೆ ಪೌರರು ಪದವನ್ನು ಸಂಬಂಧಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಅದರ ವಿಶೇಷಣ ರೂಪವನ್ನು (ಪೌರರ ಎಂಬ ಅ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಸೇರಿಸಿರುವ ರೂಪವನ್ನು) ಬಳಸಲಾಗಿದೆ.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, (೪೦)ನೇ ವಾಕ್ಯದ ಕನ್ನಡ ಅನುವಾದದಲ್ಲಿ ಸಪ್ತಮಿಯ ಬದಲು ಚತುರ್ಥಿಯನ್ನು (ಮುನಿಗೆ ಎಂಬುದನ್ನು) ಬಳಸಲಾಗಿದೆ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯರನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಬರುವ ಸಪ್ತಮೀ ವಿಭಕ್ತಿಗೆ ನೇರವಾಗಿ ಜಾಗದ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲ. ರಾಮನಲ್ಲಿ ಎಂದರೆ ರಾಮನ ಬಳಿಯಲ್ಲಿ ಎಂಬ ಅರ್ಥ ಮಾತ್ರ ಬರುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ನಾಲ್ಕು ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಿಗೆ ಎಂತಹ ಬಳಕೆಗಳೆಲ್ಲ ಇವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕೂಲಂಕಶವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸುವ ಕೆಲಸ ಇನ್ನೂ ನಡೆದಿಲ್ಲ. ಸಂಸ್ಕೃತದ ವಿಭಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಬಳಕೆಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲೂ ಕಾಣುವ ಪ್ರಯತ್ನವಷ್ಟೇ ನಡೆದಿದೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕಿಂತ ಕನ್ನಡ ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತೀರ ಭಿನ್ನವಾಗಿರಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನದಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಕನ್ನಡದ ವಿಭಕ್ತಿಗಳನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸಿದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಕನ್ನಡ ವಿಭಕ್ತಿಗಳ ನಿಜವಾದ ಸ್ವರೂಪ ಎಂತಹದು ಎಂಬ ವಿಷಯ ಸ್ಪಷ್ಟವಾದೀತು.

೮.೬ ತಿರುಳು

ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವೆ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ, ಅವುಗಳ ಅರ್ಥ ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಬಳಕೆ - ಇವೆಲ್ಲದರಲ್ಲೂ ಹಲವಾರು ರೀತಿಯ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ. ಸಂಸ್ಕೃತದ ವ್ಯಾಕರಣ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅಳವಡಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವ ಮೂಲಕ ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣದ ನಿಜವಾದ ಸ್ವರೂಪ ಎಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಇದಲ್ಲದೆ, ಕನ್ನಡದ ವಿಭಕ್ತಿಗಳಿಗೆ ದ್ವಿತೀಯಾ, ತೃತೀಯಾ, ಚತುರ್ಥೀ ಮತ್ತು ಸಪ್ತಮೀ ಎಂಬ ಕನ್ನಡದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅರ್ಥಹೀನವಾಗಿರುವ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಕೊಡುವ ಬದಲು, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅವುಗಳಿಗಿರುವ ಮುಖ್ಯವಾದ ಬಳಕೆಯಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಆಗುಗ, ಸುರು, ಕೊನೆ ಮತ್ತು ಜಾಗ ಎಂಬ (ಇಲ್ಲವೇ ಅಂತಹವೇ ಬೇರೆ) ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಲ್ಲಿ ಆ ಹೆಸರುಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುವ ಮತ್ತು ಬಳಸುವ ಕೆಲಸ ಸುಲಭವಾಗಬಲ್ಲದು.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಪ್ರಥಮಾ ವಿಭಕ್ತಿಯೆಂಬುದಿಲ್ಲ. ದ್ವಿತೀಯೆಯನ್ನು ಅವಶ್ಯವಿದ್ದಾಗ ಮಾತ್ರ ಬಳಸುವ ಅನುಕೂಲತೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿದೆ. ತೃತೀಯಾ, ಚತುರ್ಥೀ ಮತ್ತು ಸಪ್ತಮಿಗಳು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಜಾಗವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತಿದ್ದು, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ಎರಡು ವಿಭಕ್ತಿಗಳು ಚಲನೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಜಾಗವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಮೂರನೆಯದು ಬರಿಯ ಜಾಗವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ.

ತೃತೀಯೆಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾದ ಪಂಚಮಿಯೆಂಬ ವಿಭಕ್ತಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಸಂಸ್ಕೃತ ವಿಭಕ್ತಿಗಳ ಅರ್ಥಕ್ಕೆ ಹೋಲಿಸಿದವಾದರೆ ಕನ್ನಡದ ತೃತೀಯೆಯನ್ನು ಪಂಚಮಿಯೆಂದು ಕರೆಯುವುದೇ ಒಳ್ಳೆಯದು.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಷಷ್ಠೀ ಪ್ರತ್ಯಯಕ್ಕೆ ವಿಭಕ್ತಿಯಾಗಿ ಬಳಕೆಯಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಅದು ಎರಡು ನಾಮಪದಗಳ ನಡುವಿನ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆಯಲ್ಲದೆ ನಾಮಪದ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯಾಪದ ನಡುವಿರುವ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

೯. ವಿಭಕ್ತಿಪಲ್ಲಟ

೯.೧ ಮುನ್ನೋಟ

ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ 'ವಿಭಕ್ತಿಪಲ್ಲಟ' ಎಂಬ ವಿಭಾಗವೊಂದಿರುತ್ತದೆ. ಒಂದೇ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಅಥವಾ ಜಾಸ್ತಿ ವಿಭಕ್ತಿಗಳು ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಕೆಲವು ಸಂದರ್ಭಗಳನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಈ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾಗಿ ಈ ಸಂದರ್ಭಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದಾಗ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಿಗೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಅರ್ಥವಲ್ಲ, ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಅರ್ಥಗಳಿವೆಯೆಂಬ ವಿಷಯ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಎಂದರೆ, ವೈಯಾಕರಣಗಳು ತಿಳಿಸುವ ಹಾಗೆ ಅವು ಒಂದೇ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಲ್ಲ.

ಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿಯೂ 'ವಿಭಕ್ತಿಪಲ್ಲಟ'ಗಳನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವ ಕ್ರಮವಿದೆ. ಆದರೆ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವೇ ಕೆಲವಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಕನ್ನಡದ ಹಾಗೆ ಅರ್ಥಭೇದವನ್ನು ಹೊಂದಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಹೆಚ್ಚಿನೆಡೆಗಳಲ್ಲೂ ಅವನ್ನು ಒಂದು ವಿಭಕ್ತಿಯ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ವಿಭಕ್ತಿಯ ಬಳಕೆಯೆಂಬುದಾಗಿ ವರ್ಣಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಿಗೂ ಅರ್ಥದೊಂದಿಗೆ ನೇರವಾದ ಸಂಬಂಧವಿದೆ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ ಎಂಬುದೇ ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವೆ ಅವುಗಳ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಮೂಲ ಕಾರಣ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಇಂತಹ ಎರಡು ರೀತಿಯ 'ವಿಭಕ್ತಿಪಲ್ಲಟ'ಗಳನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

(೧) ಕ್ರಿಯಾಪದವನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿಸಿ, ಅದರೊಂದಿಗೆ ಬರುವ ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳೊಂದಿಗೆ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬುದು ಒಂದು ರೀತಿಯ ವಿಭಕ್ತಿಪಲ್ಲಟ.

(೨) ಕ್ರಿಯಾಪದದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದಾಗ ಅದರೊಂದಿಗೆ ಬರುವ ನಾಮಪದಗಳ ವಿಭಕ್ತಿಗಳಲ್ಲೂ ಕೆಲವು

ವಿಭಕ್ತಿಪಲ್ಲಟ

ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾಗುವುದೆಂಬುದು ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿಯ ವಿಭಕ್ತಿಪಲ್ಲಟ.

ಈ ಎರಡು ರೀತಿಯ ವಿಭಕ್ತಿಪಲ್ಲಟಗಳಲ್ಲೂ ಕನ್ನಡ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಅರ್ಥ ಬದಲಾಗದೆ ಉಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲೂ ಈ ಎರಡು ರೀತಿಯ ವಿಭಕ್ತಿ ಪಲ್ಲಟಗಳನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಆದರೆ ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಸಂಸ್ಕೃತದ ಈ ವಿಭಕ್ತಿಪಲ್ಲಟವನ್ನು ಕನ್ನಡದ ಹಾಗೆ ಅರ್ಥವ್ಯತ್ಯಾಸದೊಂದಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನೆಡೆಗಳಲ್ಲೂ ಹೊಂದಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.

೯.೧ ಕ್ರಿಯಾಪದದಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗದೆ ವಿಭಕ್ತಿಪಲ್ಲಟ

ಹಿಂದಿನ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ನಾಮಪದ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳ ನಡುವಿರುವ ಸಂಬಂಧ ಎಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತವೆ; ಎಂದರೆ, ನಾಮಪದಗಳು ಗುರುತಿಸುವಂತಹ ವ್ಯಕ್ತಿ, ಪ್ರಾಣಿ, ವಸ್ತು ಮೊದಲಾದವುಗಳು ಕ್ರಿಯಾಪದವು ತಿಳಿಸುವ ಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಡೆಸುತ್ತವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅವು ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ.

ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳನ್ನು ಎರಡು ಗುಂಪುಗಳಲ್ಲಿ ವಿಂಗಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. (೧) ಕೆಲವು ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ಒಂದು ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಸಂಬಂಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಆದರೆ (೨) ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಬಂಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಎರಡನೆಯ ಗುಂಪಿಗೆ ಸೇರಿರುವ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ಅವು ಸೂಚಿಸಬಲ್ಲ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನನುಸರಿಸಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ವಾಕ್ಯಜೋಡಿಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬಹುದು.

- (೧ಕ) ರಾಜು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಕಪಾಟಿನಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಸಿದ
- (೧ಖ) ರಾಜು ಕಪಾಟನ್ನು ಪುಸ್ತಕಗಳಿಂದ ತುಂಬಿಸಿದ
- (೨ಕ) ಹರಿ ಪಾಠವನ್ನು ಮರೆತಿದ್ದಾನೆ
- (೨ಖ) ಹರಿಗೆ ಪಾಠ ಮರೆತಿದೆ
- (೩ಕ) ಜಾನಕಿ ಏಣಿಯಿಂದ ಮರವನ್ನು ಹತ್ತಿದಳು
- (೩ಖ) ಜಾನಕಿ ಏಣಿಯಿಂದ ಮರಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿದಳು

(೧-೩) ವಾಕ್ಯಜೋಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ (ಕ-ಖ) ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾ ರೂಪಗಳು ಬದಲಾಗದೆ ಉಳಿದಿವೆಯಾದರೂ ಅವುಗಳೊಂದಿಗೆ ಬಂದಿರುವ

ನಾಮಪದಗಳ ವಿಭಕ್ತಿಗಳು ಬದಲಾಗಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಪ್ರಸ್ತುತ ನಾಮ ಪದ (೧ಕ)ದಲ್ಲಿ ದ್ವಿತೀಯೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿದೆ, ಆದರೆ (೧ಖ)ದಲ್ಲಿ ತೃತೀಯೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿದೆ. ಇದಲ್ಲದೆ, (೧ಕ)ದಲ್ಲಿ ಸಪ್ತಮಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕಪಾಟು ನಾಮಪದ (೧ಖ)ದಲ್ಲಿ ದ್ವಿತೀಯೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿದೆ.

ಉಳಿದ (ಕ-ಖ) ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲೂ ಕ್ರಿಯಾಪದ ಬದಲಾಗದೆ ಉಳಿದಿದೆ; ಆದರೆ ಅದರೊಂದಿಗೆ ಬಂದಿರುವ ಒಂದು ಅಥವಾ ಜಾಸ್ತಿ ನಾಮಪದಗಳು ಅವುಗಳ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯದಲ್ಲಿ ಬದಲಾಗಿವೆ.

ಇಲ್ಲಿ ನಾವು ಗಮನಿಸಬೇಕಾಗಿರುವ ವಿಷಯವೇನೆಂದರೆ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ 'ವಿಭಕ್ತಿಪಲ್ಲಟಗಳು' ಅರ್ಥವಿಲ್ಲದ ಬದಲಾವಣೆಗಳಲ್ಲ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ 'ಸಮಗ್ರತೆ', 'ಸ್ವೇಚ್ಛೆ' ಮತ್ತು 'ಸಾನ್ನಿಧ್ಯ' ಎಂಬುದಾಗಿ ಮೂರು ರೀತಿಯ ಅರ್ಥವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಕಾಣಲು ಸಾಧ್ಯ (ಜಾಸ್ತಿ ವಿವರಗಳಿಗೆ ಭಟ್ ೧೯೭೮, ೨೦೦೪ ನೋಡಿ).

೯.೨.೧ ಸಮಗ್ರತೆ

ಕನ್ನಡದ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳನ್ನು ಅವು ಸೂಚಿಸುವ ಘಟನೆ ಒಂದು ವಸ್ತುವನ್ನು ಸಮಗ್ರವಾಗಿ ಬಾಧಿಸುವುದೇ ಅಥವಾ ಅಸಮಗ್ರವಾಗಿ ಬಾಧಿಸುವುದೇ ಎಂಬ ವಿಷಯದ ಮೇಲೆ ಎರಡು ಗುಂಪುಗಳಲ್ಲಿ ವಿಂಗಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಈಜು, ದಾಟು, ತುಂಬು ಮೊದಲಾದ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳು ಸೂಚಿಸುವ ಘಟನೆ ಒಂದು ವಸ್ತುವನ್ನು ಸಮಗ್ರವಾಗಿ ಬಾಧಿಸುತ್ತದೆ; ಆದರೆ ಮುಟ್ಟು, ಕತ್ತರಿಸು, ಹರಿ, ನೋಡು ಮೊದಲಾದ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳು ಸೂಚಿಸುವ ಘಟನೆ ಒಂದು ವಸ್ತುವನ್ನು ಅಸಮಗ್ರವಾಗಿ ಬಾಧಿಸುತ್ತದೆ.

(೪) ಹರಿ ಮೇಜನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದ

(೫) ಹರಿ ನದಿಯನ್ನು ಈಜಿದ

ಹರಿ ಮೇಜಿನ ತುದಿಯನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಮುಟ್ಟಿರುವನಾದರೂ (೪)ನೇ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ; ಆದರೆ (೫)ನೇ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಬಳಸಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅವನು ನದಿಯನ್ನು ಸಮಗ್ರವಾಗಿ, ಎಂದರೆ ಒಂದು ದಡದಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ದಡದವರೆಗೆ ಈಜಿ ದಾಟಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಸಮಗ್ರವಾಗಿ ಬಾಧಿಸುವ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವಕ್ಕೆ ಸಮಗ್ರ ಮತ್ತು ಅಸಮಗ್ರ ಎಂಬ ಈ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಅರ್ಥಗಳೂ ಬರಲು ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದು, ಇದು ಅವುಗಳೊಂದಿಗೆ ಬರುವ ನಾಮಪದದ ವಿಭಕ್ತಿಯನ್ನವಲಂಬಿಸಿದೆ.

ವಿಭಕ್ತಿಪಲ್ಲಟ

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಇಂತಹ ಕೆಲವು ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳು ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿರುವ ನಾಮಪದದೊಂದಿಗೆ ಬಂದಾಗ ಸಮಗ್ರಾರ್ಥವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಚತುರ್ಥೀ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿರುವ ನಾಮಪದದೊಂದಿಗೆ ಬಂದಾಗ ಅಸಮಗ್ರಾರ್ಥವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತವೆ (೬ಕ-ಖ ನೋಡಿ).

ಹಾಗಾಗಿ, ಅಂತಹ ಎರಡು ಬಳಕೆಗಳನ್ನು ದ್ವಿತೀಯಾ-ಚತುರ್ಥೀ ವಿಭಕ್ತಿ ಪಲ್ಲಟಕ್ಕೆ ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಿ ಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯಾದರೂ ಅಲ್ಲಿ ದ್ವಿತೀಯಾ ಮತ್ತು ಚತುರ್ಥೀ ವಿಭಕ್ತಿಗಳು ಒಂದೇ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಬಂದಿವೆ ಎಂದು ಹೇಳುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಆ ಎರಡು ವಿಭಕ್ತಿಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಅರ್ಥಗಳನ್ನು ಕೊಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ.

(೬ಕ) ಬೆಕ್ಕು ಮರವನ್ನು ಹತ್ತಿತು

(೬ಖ) ಬೆಕ್ಕು ಮರಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿತು

ಬೆಕ್ಕು ಮರಕ್ಕೆ ಬುಡದಿಂದಲೇನೇ ಹತ್ತಿದೆಯಾದರೆ (೬ಕ)ವನ್ನು ಮತ್ತು ಮಾಡಿನಿಂದ ಮರಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿದೆಯಾದರೆ (೬ಖ)ವನ್ನೂ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಮರದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಮೊದಲನೆಯದು ಸಮಗ್ರಾರ್ಥವನ್ನು ಕೊಡುವುದಾದರೆ ಎರಡನೆಯದು ಅಸಮಗ್ರಾರ್ಥವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತದೆ. ಈ ಅರ್ಥ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು (೬ಕ-ಗ) ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲೂ ಕಾಣಬಹುದು.

(೬ಕ) ಜಾನಕಿ ಏಣಿಯಿಂದ ಮರವನ್ನು ಹತ್ತಿದಳು

(೬ಖ) ಜಾನಕಿ ಏಣಿಯಿಂದ ಮರಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿದಳು

(೬ಗ) ಜಾನಕಿ ಮಾಡಿನಿಂದ ಮರಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿದಳು

(೬ಕ)ದಿಂದ ಜಾನಕಿ ಏಣಿಯನ್ನು ಬಳಸಿ (ನೆಲದಿಂದ) ಮರವನ್ನೇರಿದಳೆಂಬ ಅರ್ಥ ಸಿಗುವುದಾದರೆ, (೬ಖ)ದಿಂದ ಆಕೆ, ಏಣಿಯ ಮೇಲೆ ನಿಂತಿದ್ದವಳು, ಅಲ್ಲಿಂದ ಮರಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿದಳೆಂಬ ಅರ್ಥ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಮರದ ಬುಡದಿಂದಲೇ ಹತ್ತಿದಳೆಂಬ ಅರ್ಥ (೬ಖ) ವಾಕ್ಯಕ್ಕೆ ಬರಲಾರದು. ಅಂತಹ ಅರ್ಥ (೬ಗ) ವಾಕ್ಯಕ್ಕೂ, ಅದರಲ್ಲಿ ಮರ ನಾಮಪದ ಚತುರ್ಥಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ಕಾರಣ, ಬರಲಾರದು.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ದ್ವಿತೀಯಾ-ಸಪ್ತಮೀ ವಿಭಕ್ತಿಪಲ್ಲಟವೂ ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಮಗ್ರ ಮತ್ತು ಅಸಮಗ್ರಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಕೊಡಬಲ್ಲುದು.

(೮ಕ) ಆತ ಕಾವೇರಿ ನದಿಯನ್ನು ಈಚಿದ

(೮ಖ) ಆತ ಕಾವೇರಿ ನದಿಯಲ್ಲಿ ಈಚಿದ

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

- (೯ಕ) ಅವನು ಒಂದು ಪುಸ್ತಕ(ವನ್ನು) ಬರೆದಿದ್ದಾನೆ
(೯ಖ) ಅವನು ಒಂದು ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ (ಒಂದು ಕತೆ) ಬರೆದಿದ್ದಾನೆ

ನದಿಯ ಒಂದು ದಡದಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ದಡಕ್ಕೆ ಈಜಿದನೆಂಬ ಅರ್ಥ ನದಿ ಪದ ದ್ವಿತೀಯೆಯಲ್ಲಿರುವ (೮ಕ) ವಾಕ್ಯಕ್ಕೆ ಮತ್ತು ನದಿಯಲ್ಲೇ ಎಲ್ಲೋ ಒಂದು ಕಡೆ ಈಜಿದನೆಂಬ ಅರ್ಥ ನದಿ ಪದ ಸಪ್ತಮಿಯಲ್ಲಿರುವ (೮ಖ) ವಾಕ್ಯಕ್ಕೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು.

ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ (೯ಕ) ವಾಕ್ಯಕ್ಕೆ ಅವನೊಂದು ಇಡೀ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದಾನೆಂಬ ಸಮಗ್ರಾರ್ಥ ಬರುತ್ತದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಪುಸ್ತಕ ಪದ ದ್ವಿತೀಯೆಯಲ್ಲಿರುವುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, (೯ಖ) ವಾಕ್ಯಕ್ಕೆ ಅವನು ಪುಸ್ತಕದ ಒಂದು ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಬರೆದಿದ್ದಾನೆಂಬ ಅಸಮಗ್ರಾರ್ಥ ಬರುತ್ತದೆ. ಅದರಲ್ಲಿ ಪುಸ್ತಕ ಪದ ಸಪ್ತಮಿಯಲ್ಲಿರುವುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ. ಈ ಅರ್ಥ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು (೯ಖ)ದಲ್ಲಿ ಕಂಸದೊಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಪದ ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತದೆ.

ಮೇಲೆ ೯.೨ರಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವ (೧ಕ-ಖ) ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ದ್ವಿತೀಯಾ-ಸಪ್ತಮೀ ವಿಭಕ್ತಿಪಲ್ಲಟ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ದ್ವಿತೀಯಾ-ತೃತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿ ಪಲ್ಲಟವೂ ಇದೆ. ಈ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಪುನಃ ಕೊಡಲಾಗಿದೆ.

- (೧ಕ) ರಾಜು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಕಪಾಟಿನಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಸಿದ
(೧ಖ) ರಾಜು ಕಪಾಟನ್ನು ಪುಸ್ತಕಗಳಿಂದ ತುಂಬಿಸಿದ

(೧ಕ) ವಾಕ್ಯದ ಪ್ರಕಾರ ತನ್ನಲ್ಲಿರುವ ಪುಸ್ತಕಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ರಾಜು ಕಪಾಟಿನಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಸಿದನೆಂಬ ಅರ್ಥ ಬರುತ್ತದೆ, ಆದರೆ ಕಪಾಟು ತುಂಬಿತೆಂಬ ಅರ್ಥ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. (೧ಖ) ವಾಕ್ಯದ ಪ್ರಕಾರ ಕಪಾಟಿನಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಜಾಗ ಉಳಿದಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

(೧ಖ) ವಾಕ್ಯ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿದೆ. ಆ ವಾಕ್ಯದ ಪ್ರಕಾರ, ಕಪಾಟು ಪುಸ್ತಕದಿಂದ ತುಂಬಿತೆಂಬ ಅರ್ಥ ಬರುತ್ತದೆ, ಆದರೆ ರಾಜುವಿಗೆ ತನ್ನಲ್ಲಿರುವ ಪುಸ್ತಕಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಆ ಕಪಾಟಿನಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತೆಂಬ ಅರ್ಥ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಈ ವಾಕ್ಯದ ಪ್ರಕಾರ, ಕಪಾಟು ತುಂಬಿದ ಮೇಲೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಪುಸ್ತಕ ರಾಜುವಿನ ಹತ್ತಿರ ಉಳಿದಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

(೧ಕ-ಖ) ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಮತ್ತು ಇದರಂತೆಯೇ (೯ಕ-ಖ) ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲೂ ಕಾಣಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಸಮಗ್ರಾರ್ಥವನ್ನು ಕೊಡುವ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ದ್ವಿತೀಯೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ನಾಮಪದವನ್ನು ಬಳಸಿದಾಗ ಆ ಕ್ರಿಯಾ ಪದಗಳು ಸೂಚಿಸುವ ಘಟನೆಯು ನಾಮಪದವು ಸೂಚಿಸುವ ವಸ್ತುವನ್ನು ಸಮಗ್ರ

ವಾಗಿ ಬಾಧಿಸುತ್ತದೆಯೆಂಬುದು ಕನ್ನಡ ವಾಕ್ಯರಚನೆಯ ಒಂದು ಸಾಮಾನ್ಯ ನಿಯಮ.

೯.೨.೨ ಸ್ವೇಚ್ಛಾಪ್ರವೃತ್ತಿ

ನಾಮಪದವೊಂದನ್ನು ಪ್ರಕೃತಿ (ಪ್ರಥಮಾ) ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬಳಸುವ ಬದಲು ಚತುರ್ಥಿಯಲ್ಲಿ ಬಳಸಿದಾಗ, ಆ ನಾಮಪದವು ಗುರುತಿಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಿಂದ ಪ್ರವೃತ್ತವಾಗಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಅರ್ಥ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲೂ ವಿಭಕ್ತಿಪಲ್ಲಟ ಕಾಣಿಸುವುದು ನಿಜವಾದರೂ 'ಪ್ರಥಮಾ' ಮತ್ತು ಚತುರ್ಥೀ ವಿಭಕ್ತಿಗಳು ಒಂದೇ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಬಂದಿವೆಯೆಂದು ಹೇಳುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ.

(೧೦ಕ) ಸನ್ಯಾಸಿ ತಲೆ ತುರಿಸಿದ

(೧೦ಖ) ಸನ್ಯಾಸಿಗ್ ತಲೆ ತುರಿಸಿತು

(೧೧ಕ) ಹುಲಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಹರಿ ಹೆದರಿದ

(೧೧ಖ) ಹುಲಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಹರಿಗ್ ಹೆದರಿತು

(೧೨ಕ) ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ತರಲು ಅವನು ಮರೆತಿದ್ದಾನೆ

(೧೨ಖ) ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ತರಲು ಅವನಿಗ್ ಮರೆತಿದೆ

(೧೦-೧೨) ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ನಾಮಪದವನ್ನು ಚತುರ್ಥಿಯಲ್ಲಿ ಬಳಸಿದಾಗ ಕ್ರಿಯಾಪದವು ತಿಳಿಸುವ ಘಟನೆಗೆ ನಾಮಪದವು ಗುರುತಿಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಜವಾಬ್ದಾರನಲ್ಲ (ಎಂದರೆ ಆ ಘಟನೆ ಆತನ ಹತೋಟಿಯಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ) ಎಂಬ ಅರ್ಥ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಅದೇ ನಾಮಪದವನ್ನು ಯಾವ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನೂ ಸೇರಿಸದೆ ('ಪ್ರಥಮೆ'ಯಲ್ಲಿ) ಬಳಸಿದಾಗ ಅದು ಗುರುತಿಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಘಟನೆಗೆ ಜವಾಬ್ದಾರನೆಂಬ ಅರ್ಥ ಸಿಗುತ್ತದೆ.

ಪ್ರೇರಣಾರ್ಥವನ್ನು ಕೊಡುವ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರೇರಿತನಾಗಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ದ್ವಿತೀಯೆಯಿಂದಲೂ ಸೂಚಿಸಬಹುದು ಮತ್ತು ಕೈಯಲ್ಲಿ ಎಂಬ ಪದದೊಡನೆ ಬಂದಿರುವ ಷಷ್ಠಿಯಿಂದಲೂ ಸೂಚಿಸಬಹುದು. ಇಲ್ಲೂ ಪ್ರೇರಿತನಾಗಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಿಂದ ಮತ್ತು ಸ್ವಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರುವನೋ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬ ವಿಷಯ ಆತನನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಯಾವ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಬಳಸಲಾಗಿದೆ ಎಂಬುದರ ಮೇಲೆ ಅವಲಂಬಿಸಿರುತ್ತದೆ.

(೧೩ಕ) ನಳಿನಿಯು ಹುಡುಗನನ್ನು ಮರಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿಸಿದಳು

(೧೩ಖ) ನಳಿನಿಯು ಹುಡುಗನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಮರಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿಸಿದಳು

(೧೩ಕ) ವಾಕ್ಯದಿಂದ ನಳಿನಿ ಹುಡುಗನನ್ನು ಕೈಯಿಂದ ಎತ್ತಿ ಮರಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿಸಿದಳೆಂಬ ಅರ್ಥವೂ (೧೩ಖ) ವಾಕ್ಯದಿಂದ ನಳಿನಿ ಆತನನ್ನು ಮರಕ್ಕೆ ಹತ್ತುವಂತೆ ಪ್ರೇರೇಪಿಸಿದಳೆಂಬ ಅರ್ಥವೂ ಸಿಗುತ್ತದೆ. ಹುಡುಗನು ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಿಂದ ಮರಕ್ಕೆ ಹತ್ತಿದನೆಂಬ ಅರ್ಥ ಎರಡನೆಯ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಸಿಗುತ್ತದೆ.

೯.೨.೩ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯ

ಬಯ್ಯು ಕ್ರಿಯಾಪದದೊಂದಿಗೆ ಬೈಗಳನ್ನು ತಿನ್ನುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ನಾಮಪದ ದ್ವಿತೀಯೆಯಲ್ಲೂ ಬರಬಲ್ಲುದು ಚತುರ್ಥಿಯಲ್ಲೂ ಬರಬಲ್ಲದು. ಇಲ್ಲೂ ದ್ವಿತೀಯಾ-ಚತುರ್ಥೀ ವಿಭಕ್ತಿಪಲ್ಲಟಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅರ್ಥ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಶಕ್ತಿಯಿದೆ.

(೧೪ಕ) ಮಾಲಿನಿ ರವಿಯನ್ನು ಚನ್ನಾಗಿ ಬೈದಳು

(೧೪ಖ) ಮಾಲಿನಿ ರವಿಗೇ ಚನ್ನಾಗಿ ಬೈದಳು

(೧೪ಕ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ರವಿ ಪದ ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿದ್ದು, ಇದಕ್ಕೆ ಮಾಲಿನಿ ರವಿಯನ್ನು ಹಿಂದಿನಿಂದ ಎಂದರೆ ಅವನಿಲ್ಲದಾಗ ಅವನ ತಾಯಿಯ ಹತ್ತಿರ ಅಥವಾ ಬೇರೆ ಯಾರಾದರೂ ಒಬ್ಬನ ಹತ್ತಿರ ಬೈದಿದ್ದಾಳೆ ಎಂಬ ಅರ್ಥ ಬರುತ್ತದೆ.

(೧೪ಖ)ದಲ್ಲಿ ಅದೇ ಪದ ಚತುರ್ಥಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿದ್ದು, ಇದಕ್ಕೆ ಮಾಲಿನಿ ರವಿಯನ್ನು ಆತನ ಎದುರಿಗೇನೇ ಬೈದಿದ್ದಾಳೆ ಎಂಬ ಅರ್ಥ ಬರುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ದೂರು ಕ್ರಿಯಾಪದವು ಸೂಚಿಸುವ ಘಟನೆಯನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯ ವಾಗಿ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಎದುರಿಗೇನೇ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ನಾಮಪದ ಚತುರ್ಥಿಯಲ್ಲಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಹೇಳು ಕ್ರಿಯಾಪದವು ತಿಳಿಸುವ ಘಟನೆಯನ್ನು ಸಾಮಾನ್ಯ ವಾಗಿ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಎದುರಿಗೆ ಮಾತ್ರವೇ ನಡೆಸುವ ಕಾರಣ, ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ನಾಮಪದ ದ್ವಿತೀಯೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

(೧೫) ಮಾಲಿನಿ ರವಿಯನ್ನು ದೂರಿದಳು

(೧೬) ಮಾಲಿನಿ ರವಿಗೇ ಹೇಳಿದಳು

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಚತುರ್ಥೀ ವಿಭಕ್ತಿಗೆ ಈ ರೀತಿ 'ಸಮ್ಮುಖದಲ್ಲಿ' ಎಂಬ ಅರ್ಥ ಬರಲು ಆ ವಿಭಕ್ತಿಗೆ ಒಂದು ಅನುಭವವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು

ವಿಭಕ್ತಿಪಲ್ಲಟ

ಸೂಚಿಸುವ ಅರ್ಥವಿರುವುದೇ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ. ಒಬ್ಬನ ಸಮ್ಮುಖದಲ್ಲಿ ಬೈದರೆ ಮಾತ್ರವೇ ಆತನಿಗೆ ಆ ಬೈಗಳಿನ ಅನುಭವವಾಗಬಲ್ಲುದು ತಾನೇ!

೯.೨.೪ ಬೇರೆ ಅರ್ಥಗಳು

ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಅರ್ಥಭೇದಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಬೇರೆಯೂ ಕೆಲವು ಅರ್ಥ ಭೇದಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ 'ವಿಭಕ್ತಿಪಲ್ಲಟ'ದ ಮೂಲಕ ಸೂಚಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಬೀಳು ಕ್ರಿಯಾಪದದೊಂದಿಗೆ ಬಿದ್ದಿರುವ ಜಾಗವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪದವನ್ನು ಚತುರ್ಥಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ, ಸಪ್ತಮಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

(೧೭ಕ) ಸುರೇಶನ ಚೆಂಡು ನೀರಿಗೆ ಬಿದ್ದಿದೆ

(೧೭ಖ) ಸುರೇಶನ ಚೆಂಡು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದಿದೆ

ಆದರೆ ಈ ಎರಡು ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಚತುರ್ಥೀ ಮತ್ತು ಸಪ್ತಮೀ ವಿಭಕ್ತಿಗಳು ಒಂದೇ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಬಂದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಚತುರ್ಥೀ ವಿಭಕ್ತಿಯ ಬಳಕೆಯಾದಾಗಲೆಲ್ಲ ಚಲನೆಯ ಅರ್ಥ ಬರುತ್ತದೆ, ಆದರೆ ಸಪ್ತಮೀ ವಿಭಕ್ತಿಯ ಬಳಕೆಯಾದಾಗ ಅಂತಹ ಚಲನೆಯ ಅರ್ಥ ಬರಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ.

ಮೇಲೆ (೧೭ಕ) ವಾಕ್ಯವು ಚೆಂಡು ನೀರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಬಿದ್ದಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನೂ ಮತ್ತು (೧೭ಖ) ವಾಕ್ಯವು ಅದು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದುಕೊಂಡಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನೂ ತಿಳಿಸುತ್ತಿದ್ದು ಮೊದಲನೆಯದರಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಚಲನೆಯ ಅರ್ಥ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ.

೯.೩ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತಿಪಲ್ಲಟ

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ವಿಭಕ್ತಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿರುವಲ್ಲೆಲ್ಲ ಅರ್ಥವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನೂ ಕಾಣಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬುದಾಗಿ ಒಂದು ನಿಯಮವನ್ನು ಮಾಡಬಹುದು. ಇದಲ್ಲದೆ ಈ ಅರ್ಥ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ವಿಭಕ್ತಿಯ ಮುಖ್ಯ ಅರ್ಥದಿಂದಲೇನೇ ಸಾಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವಂತಹ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೂ ಆಗಿರುತ್ತದೆ ಎಂಬುದು ಕನ್ನಡದ ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯ.

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲೂ ಕೆಲವು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತಿಪಲ್ಲಟಗಳಿಗೆ ಈ ರೀತಿ ಅರ್ಥವನ್ನು ಹೊಂದಿಸಿ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಆದರೆ ಇದಕ್ಕೆ ಅಪವಾದಗಳೂ ಹಲವಿವೆ.

(೧೮ಕ) ರಾಮಃ ಗ್ರಾಮಂ ಗಚ್ಛತಿ

'ರಾಮ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ'

- (೧೮೪) ರಾಮಃ ಗ್ರಾಮಾಯ ಗಚ್ಛತಿ
'ರಾಮ ಹಳ್ಳಿಗೆ (ಹಳ್ಳಿಯ ಕಡೆಗಾಗಿ) ಹೋಗುತ್ತಾನೆ'
(೧೮೫) ರಾಮಃ ಗ್ರಾಮೇ ಗಚ್ಛತಿ
'ರಾಮ ಹಳ್ಳಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ (ಹೋಗಿ ಹಳ್ಳಿಯನ್ನು ಸೇರುತ್ತಾನೆ)'

(೧೮೬-೧) ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಗಚ್ಛತಿ ಕ್ರಿಯಾರೂಪದೊಂದಿಗೆ ಗ್ರಾಮ ನಾಮ ಪದ ಮೂರು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವಿಭಕ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಈ ಮೂರು ಬಳಕೆಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಒಂದೇ ಅರ್ಥವಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯಾದರೂ ಅವುಗಳ ನಡುವೆ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಸೂಕ್ಷ್ಮವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳೂ ಇವೆ. ಇವನ್ನು ಮೇಲೆ ಅವುಗಳ ಕನ್ನಡ ಅನುವಾದದಲ್ಲಿ ಕಂಸಗಳೊಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಪದಗಳು ಸೂಚಿಸುತ್ತಿವೆ.

ದ್ವಿತೀಯೆಯು ಒಂದು ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಚಲನೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆಯೆಂದಿಷ್ಟೇ ಸೂಚಿಸುವುದಾದರೆ, ಆ ದಿಕ್ಕು ಯಾವುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಚತುರ್ಥಿ ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಚಲನೆಯ ಮೂಲಕ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಇಲ್ಲವೇ ಒಂದು ವಸ್ತು ಯಾವ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಬಂದು ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸಪ್ತಮಿ ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ (ತಾರಾಪೂರವಾಲಾ ೧೯೬೭).

ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಬೇರೆ ಹಲವು ವಿಭಕ್ತಿಪಲ್ಲಟಗಳಿಗೆ ಈ ರೀತಿ ಅರ್ಥವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಹೊಂದಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಪ್ರೇರಿಣಾರ್ಥಕ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಪ್ರೇರಿತನಾಗುವಂತಹ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ನಾಮಪದವೊಂದು ಬರುತ್ತಿದ್ದು, ಅದನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ದ್ವಿತೀಯೆಯಲ್ಲೂ ಬಳಸಬಹುದು, ತೃತೀಯೆಯಲ್ಲೂ ಬಳಸಬಹುದು. ಈ ವಿಭಕ್ತಿ ಪಲ್ಲಟಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೆಯಾಗುವಂತಹ ಅರ್ಥವ್ಯತ್ಯಾಸವಾವುದೂ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಇರುವ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

- (೧೯೬) ದೇವದತ್ತೋನ ಘಟಂ ಕಾರಯತಿ
'ದೇವದತ್ತನ ಮೂಲಕ ಕೊಡವನ್ನು ಮಾಡಿಸುತ್ತಾನೆ'
(೧೯೭) ದೇವದತ್ತಂ ಘಟಂ ಕಾರಯತಿ
'ದೇವದತ್ತನ ಮೂಲಕ ಕೊಡವನ್ನು ಮಾಡಿಸುತ್ತಾನೆ'

(೧೯)ನೇ ಸಂಸ್ಕೃತ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಾರಯತಿ 'ಮಾಡಿಸುತ್ತಾನೆ' ಕ್ರಿಯಾಪದವು ಸೂಚಿಸುವ ಘಟನೆಯಿಂದ ಪ್ರೇರಿತನಾಗುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ದೇವದತ್ತ. ಆತನನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ನಾಮಪದ (೧೯೬)ದಲ್ಲಿ ತೃತೀಯೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿದೆ ಮತ್ತು

ವಿಭಕ್ತಿಪಲ್ಲಟ

(೧೯೫)ದಲ್ಲಿ ದ್ವಿತೀಯೆಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿದೆ. ಆದರೆ ಈ ವಿಭಕ್ತಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೆಯಾಗುವಂತಹ ಅರ್ಥವ್ಯತ್ಯಾಸ ಈ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿಲ್ಲ.

ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ಕಾರಣವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪದ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಕಾರಣೇನ ಎಂಬುದಾಗಿ ತೃತೀಯೆಯಲ್ಲೂ ಬರಬಲ್ಲದು, ಕಾರಣಾತ್ ಎಂಬುದಾಗಿ ಪಂಚಮಿಯಲ್ಲೂ ಬರಬಲ್ಲದು;

ಯಾರೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡಿದುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪದ ಚತುರ್ಥಿಯಲ್ಲೂ ಬರಬಲ್ಲದು, ದ್ವಿತೀಯೆಯಲ್ಲೂ ಬರಬಲ್ಲದು;

ಯಾರಿಗೆ ಕೊಟ್ಟದ್ದು ಎಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪದ ಚತುರ್ಥಿಯಲ್ಲೂ ಬರಬಲ್ಲದು, ಷಷ್ಠಿ ಇಲ್ಲವೇ ಸಪ್ತಮಿಯಲ್ಲೂ ಬರಬಲ್ಲದು (ಸ್ಪೀಜರ್ ೧೮೮೬ ನೋಡಿ).

ಇವನ್ನೆಲ್ಲ ವಿಭಕ್ತಿಪಲ್ಲಟವೆಂದು ಕರೆಯುವುದಕ್ಕೂ ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದಂತಹ ಕನ್ನಡದ ಬಳಕೆಗಳನ್ನು ವಿಭಕ್ತಿಪಲ್ಲಟವೆಂದು ಕರೆಯುವುದಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ವಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸುವುದು ಅವಶ್ಯ.

೯.೩ ಕ್ರಿಯಾಪದದಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆ

ಕ್ರಿಯಾಪದದಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುವುದರ ಮೂಲಕ ಅದು ಸೂಚಿಸುವ ಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ವ್ಯಕ್ತಿ, ವಸ್ತು ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಸಂಖ್ಯೆಯನ್ನು ಜಾಸ್ತಿಯೂ ಮಾಡಬಹುದು ಇಲ್ಲವೇ ಕಡಿಮೆಯೂ ಮಾಡಬಹುದು.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಒಂದು ಕ್ರಿಯಾಪದಕ್ಕೆ ಪ್ರೇರೇಪಿಸು ಎಂಬ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕೊಡುವ ಇಸು ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಸೇರಿಸಿದಾಗ ಅದು ಸೂಚಿಸುವ ಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರೇರೇಪಿಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯೂ ಸೇರುವನಾದ ಕಾರಣ ಅದರೊಂದಿಗೆ ಬರಬಲ್ಲ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಆತ್ಮಾರ್ಥಕವಾದ ಕೊಳ್ಳು ಎಂಬುದನ್ನು ಸೇರಿಸಿದಾಗ ಅದು ಸೂಚಿಸುವ ಘಟನೆಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತಹ ಎರಡು ಕೆಲಸಗಳನ್ನೂ ಒಬ್ಬನೇ ವ್ಯಕ್ತಿ ವಹಿಸುವಂತಾಗುವ ಕಾರಣ, ಅದರೊಂದಿಗೆ ಬರಬಲ್ಲ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗುತ್ತದೆ.

(೨೦ಕ) ರಾಜು ಓಡಿದ

(೨೦ಖ) ಹರಿ ರಾಜುವನ್ನು ಓಡಿಸಿದ

(೨೦ಕ) ನಾನು ರಾಜುವಿಗೆ ಹರಿಯ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಪಾಠ ಹೇಳಿಸಿದೆ

(೨೦ಖ) ನಾನು ಹರಿಯ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಪಾಠ ಹೇಳಿಸಿಕೊಂಡೆ

(೨೦ಕ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ಓಡು ಕ್ರಿಯಾಪದಕ್ಕೆ (೨೦ಖ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರೇರಣಾರ್ಥಕವಾದ ಇಸು ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಸೇರಿಸಲಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಇದರಿಂದಾಗಿ ಅದು ಸೂಚಿಸುವ ಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿದೆ (ರಾಜು ಮತ್ತು ಹರಿ).

ಆದರೆ, (೨೦ಕ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ಹೇಳಿಸು ಕ್ರಿಯಾಪದದೊಂದಿಗೆ (೨೦ಖ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಾರ್ಥಕವಾದ ಕೊಳ್ಳು ಎಂಬುದನ್ನು ಸೇರಿಸಲಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಇದರಿಂದಾಗಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಬರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದೆ; (೨೦ಕ)ದಲ್ಲಿದ್ದ ರಾಜು (೨೦ಖ)ದಲ್ಲಿ ಬಂದಿಲ್ಲ. (೨೦ಕ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರು ಮಾಡುವ ಕೆಲಸವನ್ನು (೨೦ಖ)ದಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನೇ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು.

ಈ ರೀತಿ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಬರುವ ನಾಮಪದಗಳ ಸಂಖ್ಯೆ ಹೆಚ್ಚುಕಡಿಮೆಯಾದಾಗ, ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿಗೆ ಬಳಕೆಯಾಗಿದ್ದ ನಾಮಪದಗಳ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, (೨೦ಕ)ದಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವಿಲ್ಲದೆ ಬಂದಿದ್ದ ರಾಜು ನಾಮಪದ (೨೦ಖ)ದಲ್ಲಿ ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯದೊಂದಿಗೆ ಬಂದಿದೆ. ಹೊಸತಾಗಿ ಸೇರಿದ ಹರಿ ಪದವನ್ನು ಆ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವಿಲ್ಲದೆ ಬಳಸಬೇಕಾಗಿದೆಯೆಂಬುದೇ ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣ.

(೨೦ಕ)ದಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವಿಲ್ಲದೆ ('ಪ್ರಥಮೆ'ಯಲ್ಲಿ) ಬಂದಿದ್ದ ರಾಜು ಪದ (೨೦ಖ)ದಲ್ಲಿ ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿಗೆ ಬದಲಾದುದನ್ನು ವಿಭಕ್ತಿಪಲ್ಲಟವೆಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ವಿಭಕ್ತಿಗಳ ಬದಲಾವಣೆಗಳೂ ಅರ್ಥ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ. (೨೦ಖ) ಸೂಚಿಸುವ ಘಟನೆಯನ್ನು ರಾಜು ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಿಂದ ನಡೆಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಇಂತಹ ಹಲವು ವಿಭಕ್ತಿಗಳ ಬದಲಾವಣೆಗಳಿಗೆ ಅರ್ಥವನ್ನು ಹೊಂದಿಸಿಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡದ ಪ್ರೇರಣಾರ್ಥಕ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರೇರಿತನಾಗುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ನಾಮಪದವನ್ನು ದ್ವಿತೀಯೆಯಲ್ಲೂ ಬಳಸಬಹುದು ಇಲ್ಲವೇ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಪದದೊಂದಿಗೆ ಷಷ್ಠಿಯಲ್ಲೂ ಬಳಸಬಹುದು. ದ್ವಿತೀಯೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಸಿದಾಗ ಪ್ರೇರಿತನಾದ ವ್ಯಕ್ತಿ ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಿಂದ ಕೆಲಸವನ್ನು ನಡೆಸಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಅರ್ಥ ಬರುತ್ತದೆ ಆದರೆ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಎಂಬುದರಿಂದಾಗಿ ಷಷ್ಠಿಯಲ್ಲಿ ಬಳಸಿದಾಗ ಆ ಅರ್ಥ ಬರುವುದಿಲ್ಲ.

(೨೨ಕ) ನಾನು ರಾಜುವನ್ನು ಮೂರು ಮೈಲು ಓಡಿಸಿದೆ

(೨೨ಖ) ನಾನು ರಾಜುವಿನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಮೂರು ಮೈಲು ಓಡಿಸಿದೆ

(೨೨ಕ) ವಾಕ್ಯಕ್ಕೆ ನಾನೂ ರಾಜುವಿನ ಹಿಂದೆಯೇ ಓಡಿ ಅವನು ಮೂರು ಮೈಲು ಓಡುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದೆ ಎಂಬ ಅರ್ಥ ಬರಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಆದರೆ, (೨೨ಖ) ವಾಕ್ಯಕ್ಕೆ ಆ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, (೨೨ಕ) ವಾಕ್ಯಕ್ಕಿಂತ (೨೨ಖ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ರಾಜುವಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸ್ವೇಚ್ಛಾಪ್ರವೃತ್ತಿಯಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಕರ್ತೃ ಮತ್ತು ಕರ್ಮಣಿ ಎಂಬ ಎರಡು ಪ್ರಯೋಗಗಳಿದ್ದು ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ನಾಮಪದಗಳ ವಿಭಕ್ತಿಪಲ್ಲಟವನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು. ಆದರೆ ಈ ವಿಭಕ್ತಿ ಪಲ್ಲಟಕ್ಕೆ ಅರ್ಥವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಹೊಂದಿಸಿ ಹೇಳುವುದು ಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯ.

(೨೩ಕ) ಶಿಶುಪಾಲಃ ಕೃಷ್ಣಂ ನಿಂದತಿ
'ಶಿಶುಪಾಲ ಕೃಷ್ಣನನ್ನು ನಿಂದಿಸುತ್ತಾನೆ'

(೨೩ಖ) ಕೃಷ್ಣಃ ಶಿಶುಪಾಲೇನ ನಿಂದ್ಯತೇ
'ಶಿಶುಪಾಲ ಕೃಷ್ಣನನ್ನು ನಿಂದಿಸುತ್ತಾನೆ'

ಮೇಲೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ (೨೩ಕ) ಮತ್ತು (೨೩ಖ) ವಾಕ್ಯಗಳ ನಡುವೆ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಅವುಗಳ ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಕನ್ನಡ ಅನುವಾದಗಳು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತವೆ. (೨೩ಖ) ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಕೆಲವರು 'ಕೃಷ್ಣನು ಶಿಶುಪಾಲನಿಂದ ನಿಂದಿಸಲ್ಪಡುತ್ತಾನೆ' ಎಂಬುದಾಗಿ ಅನುವಾದಿಸುತ್ತಾರೇನೋ ನಿಜ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಅರ್ಥ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿಲ್ಲ.

ಸಂಸ್ಕೃತದ ಕೆಲವು ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳಿಗೆ ಉಪಸರ್ಗಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿದಾಗಲೂ ಅವುಗಳೊಂದಿಗೆ ಬರುವ ನಾಮಪದದ ವಿಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಕೆಲವೊಮ್ಮೆ ಬದಲಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇಂತಹ ವಿಭಕ್ತಿಪಲ್ಲಟಕ್ಕೂ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲೆಡೆಗಳಲ್ಲೂ ಅರ್ಥಭೇದವನ್ನು ಹೊಂದಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.

(೨೪ಕ) ಠರಿಃ ಶಿಲಾಪಟ್ಟೇ ತಿಷ್ಠತಿ
'ಹರಿ ಪಾದಕಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ'

(೨೪ಖ) ಠರಿಃ ಶಿಲಾಪಟ್ಟಂ ಅಧಿತಿಷ್ಠತಿ
'ಹರಿ ಪಾದಕಲ್ಲಿನ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ'

(೨೪ಕ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ತಿಷ್ಠತಿ 'ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ' ಕ್ರಿಯಾರೂಪದೊಂದಿಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡ ಜಾಗವನ್ನು ಗುರುತಿಸುವ ನಾಮಪದ ಸಪ್ತಮಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿದೆ. ಆದರೆ (೨೪ಖ)ದಲ್ಲಿ ಅದೇ ಕ್ರಿಯಾಪದವನ್ನು ಅಧಿ ಉಪಸರ್ಗದೊಂದಿಗೆ

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಬಳಸಿರುವ ಕಾರಣ, ಕುಳಿತಿರುವ ಜಾಗವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪದವನ್ನು ದ್ವಿತೀಯೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಸಬೇಕಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ವಿಭಕ್ತಿಪಲ್ಲಟ ಅರ್ಥ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಕ್ರಿಯಾಪದದೊಂದಿಗೆ ಉಪಸರ್ಗಗಳನ್ನು ಬಳಸಿದಾಗ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಹಲವು ರೀತಿಯ ವಿಭಕ್ತಿಪಲ್ಲಟಗಳು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವನ್ನು ಉಪಸರ್ಗದ ಅರ್ಥದೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯೇನೋ ನಿಜ; ಆದರೆ ಹೆಚ್ಚಿನೆಡೆಗಳಲ್ಲೂ ಇದು ಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯ.

೯.೪ ತಿರುಳು

ಸಂಸ್ಕೃತದ ಹಾಗೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲೂ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಬರುವ ನಾಮಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಒಂದು ವಿಭಕ್ತಿಯ ಬದಲು ಇನ್ನೊಂದು ವಿಭಕ್ತಿಯನ್ನು ಬಳಸುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯಿದೆ. ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಇದನ್ನು 'ವಿಭಕ್ತಿಪಲ್ಲಟ'ವೆಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ.

ನಾಮಪದದ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಈ ಬದಲಾವಣೆ ಕ್ರಿಯಾಪದದಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಮಾಡಿದುದರಿಂದಾಗಿ ನಡೆದಿರಬಹುದು, ಇಲ್ಲವೇ ಕ್ರಿಯಾಪದದಲ್ಲಿ ಯಾವ ರೀತಿಯ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನು ಮಾಡಿರದಿದ್ದರೂ ಅದು ನಡೆದಿರಬಹುದು. ಈ ಎರಡು ರೀತಿಯ ವಿಭಕ್ತಿಪಲ್ಲಟಗಳೂ ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ.

ಆದರೆ, ಈ ಎರಡು ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವೆ ಒಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ. ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ವಿಭಕ್ತಿಪಲ್ಲಟಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವಕ್ಕೂ ಅನುರೂಪವಾದ ಅರ್ಥವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಹೊಂದಿಸಿಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ ಅವನ್ನು ಒಂದು ವಿಭಕ್ತಿಯ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ವಿಭಕ್ತಿಯ ಬಳಕೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ವರ್ಣಿಸುವುದು ಸರಿ.

ಆದರೆ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ವಿಭಕ್ತಿಪಲ್ಲಟ ಕಾಣಿಸುವಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ಅನುರೂಪವಾದ ಅರ್ಥವ್ಯತ್ಯಾಸವೂ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡದ ವಿಭಕ್ತಿಪಲ್ಲಟವನ್ನು ಒಂದು ವಿಭಕ್ತಿಯ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ವಿಭಕ್ತಿಯ ಬಳಕೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ವಿವರಿಸುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ.

ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವಿರುವ ಈ ಮುಖ್ಯವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಕನ್ನಡದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಗಮನಿಸಿದಂತಿಲ್ಲ.

೧೦. ಸರ್ವನಾಮಗಳು ಮತ್ತು ಎಣಿಕೆಯ ಪದಗಳು

೧೦.೧ ಮುನ್ನೋಟ

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ನಾಮಪದ ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳೆಂಬುದಾಗಿ ಎರಡು ಮುಖ್ಯ ಪದ ವರ್ಗಗಳು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಗುಣಪದಗಳೆಂಬ ಇನ್ನೊಂದು ಪದವರ್ಗವೂ ಇದೆ ಯೆಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಮೂರನೇ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ನೋಡಿರುವೆವು. ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಗುಣಪದಗಳು ನಾಮಪದಗಳ ಹಾಗೆಯೇ ಬಳಕೆಯಾಗುವುದಾದ ಕಾರಣ, ಅದರಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ಹಾಗೆ ಗುಣಪದಗಳೆಂಬ ಮೂರನೆಯದೊಂದು ಪದವರ್ಗ ವಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಆಧಾರವೂ ಇಲ್ಲ.

ಈ ಎರಡು ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲೂ ಮೇಲಿನ ಪದವರ್ಗಗಳಿಗೆ ಸೇರದ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಪದಗಳಿದ್ದು, ಅವನ್ನು ಅವ್ಯಯಗಳೆಂಬ ಇನ್ನೊಂದು ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿ ಹೇಳುವುದು ರೂಢಿ. ಸಂಸ್ಕೃತದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಕೆಲವರು ಇವನ್ನೂ ನಾಮ ಪದಗಳ ವರ್ಗದಲ್ಲೇ ಸೇರಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇದು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಸರ್ವನಾಮಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಎಣಿಕೆಯ (ಸಂಖ್ಯಾವಾಚಕ) ಪದಗಳನ್ನು ನಾಮಪದಗಳ ವರ್ಗದಲ್ಲೇನೇ ಸೇರಿಸಿ ಹೇಳುವುದು ರೂಢಿ. ಆದರೆ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಕನ್ನಡದ ಸರ್ವನಾಮಗಳು ಎರಡು ಮುಖ್ಯ ಗುಂಪುಗಳಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದು, ಅವು ನಾಮಪದಗಳಿಂದ ಹಲವು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನವಾಗಿವೆ. ಎಣಿಕೆಯ ಪದಗಳೂ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ನಾಮ ಪದಗಳ ಹಾಗಿಲ್ಲ.

೧೦.೨ ಸರ್ವನಾಮಗಳು

ಹೆಚ್ಚಿನ ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲೂ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಪದಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟಾಗಿ 'ಸರ್ವ ನಾಮ' ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಕರೆಯಲಾಗುತ್ತದೆ. ಆಡುಗ(ಉತ್ತಮಪುರುಷ) ಮತ್ತು ಕೇಳುಗ(ಮಧ್ಯಮಪುರುಷ)ಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ನಾನು, ನಾವು ಮತ್ತು ನೀನು, ನೀವು ಎಂಬವುಗಳು ಮತ್ತು ವಾಕ್ಯದಲ್ಲೇನೇ ಬೇರೆ ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಗುರುತಿಸಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ತಾನು, ತಾವು ಎಂಬವುಗಳು ಒಂದು ರೀತಿಯವುಗಳು.

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಇತರ (ಪ್ರಥಮಪುರುಷ) ವ್ಯಕ್ತಿ, ವಸ್ತು ಮೊದಲಾದವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಅವನು, ಅವಳು ಮೊದಲಾದವುಗಳು ಮತ್ತು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಕೇಳಿ ('ಪ್ರಶ್ನಾರ್ಥಕ') ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಯಾವನು, ಯಾವಳು ಮೊದಲಾದವುಗಳು ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿಯವುಗಳು.

ಈ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಸರ್ವನಾಮಗಳ ನಡುವೆ ಹಲವು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿದ್ದು, ನಿಜಕ್ಕೂ ಇವನ್ನೆಲ್ಲ 'ಸರ್ವನಾಮ' ಎಂಬ ಒಂದೇ ಪದವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿ ಹೇಳುವುದು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಷ್ಟ.

೧೦.೨.೧ ಪುರುಷಪದಗಳು ಮತ್ತು ಸರ್ವಪದಗಳು

ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ಪದಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ನಾಮಪದಗಳಿಗೆ ಬದಲಾಗಿ ಬರಬಲ್ಲವೆಂಬ ಒಂದು ವಿಷಯದ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ 'ಸರ್ವನಾಮ' ಎಂಬ ಪದವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಇರಿಸುವುದು ರೂಢಿ.

ಆದರೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಆಡುಗ ಮತ್ತು ಕೇಳುಗರನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ನಾನು, ನೀನು ಮೊದಲಾದ ಪದಗಳು ಬೇರೆ ನಾಮಪದಗಳಿಗೆ ಬದಲಾಗಿ ಬರುವಂತಹ ಪದಗಳಲ್ಲ. ಅವಕ್ಕೆ ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಒಂದು ವ್ಯಾಕರಣ ಕಾರ್ಯವಿದೆ. (೧ಕ, ಖ) ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದಲ್ಲಿ ಈ ವಿಷಯ ಸ್ಪಷ್ಟವಾದೀತು.

- (೧ಕ) ನಾನು ನಿಮಗೆ ಹತ್ತು ರುಪಾಯಿ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ
(೧ಖ) ರಾಜು ಹರಿಗೆ ಹತ್ತು ರುಪಾಯಿ ಕೊಡುತ್ತಾನೆ

(೧ಕ) ವಾಕ್ಯ ಒಂದು ವಾಗ್ದಾನ ಇಲ್ಲವೇ ಮಾತು ಕೊಡುವ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನಡೆಸಬಲ್ಲದು, ಆದರೆ (೧ಖ) ವಾಕ್ಯ ಬರೇ ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಮಾತ್ರ ತಿಳಿಸಬಲ್ಲದು. ಯಾಕೆಂದರೆ, ವಾಕ್ಯವೊಂದರಲ್ಲಿ ಅದರ ಆಡುಗನನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ನಾನು ಪದದ ಬಳಕೆಯಾಗದೆ ಅದು 'ವಾಗ್ದಾನ'ವಾಗಲಾರದು.

ಇಂತಹ ನಿರ್ಬಂಧಗಳಿಗೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ಒಂದು ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಆಡಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಆ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ನಾನು ಎಂಬ ಪದ ಮಾತ್ರವೇ ಸೂಚಿಸಬಲ್ಲದು ಮತ್ತು ಯಾರನ್ನದ್ದೇಶಿಸಿ ಆ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಆಡಲಾಗಿದೆಯೋ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ನೀನು ಎಂಬ ಪದ ಮಾತ್ರವೇ ಸೂಚಿಸಬಲ್ಲದು. ಈ ಎರಡು ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಯಾವ ಪದವೂ ಮಾಡಲಾರದು.

- (೨ಕ) ನಾನು ರೂಪಗಳನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿದ್ದೇನೆ
(೨ಖ) ನಿನಗೆ ಈ ಪ್ರಸ್ತುತ ಮೆಚ್ಚಿಗೆಯಾರಿದೆಯೇ?

(೨ಕ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ನಾನು ಪದಕ್ಕೆ ಆ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಆಡಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಕೆಲಸವಿದೆ. ಆ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ರಾಜು ಹೆಸರಿನ ವ್ಯಕ್ತಿ ಆಡಿರುವ ನಾದರೆ, ಅದರಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ನಾನು ಪದ ರಾಜುವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತಿದೆ ಯೆಂದೇನೋ ಹೇಳಬಹುದು. ಆದರೆ (೨ಕ)ದಲ್ಲಿ ನಾನು ಪದದ ಬದಲು ರಾಜು ಪದವನ್ನು ಬಳಸಿದಲ್ಲಿ ಅದು ಆ ವಾಕ್ಯದ ಆಡುಗನನ್ನು ಸೂಚಿಸಲಾರದು.

(೨ಗ) ರಾಜು ಚಾನಕಿಯನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿದ್ದಾನೆ

ನೀನು ಪದದ ಬಳಕೆಯೂ ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ (೨ಖ)ದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿದ ಹಾಗೆ ತನ್ನದೇ ಆದ ಒಂದು ಕೆಲಸವನ್ನು ಕನ್ನಡ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ನಡೆಸುತ್ತದೆ.

ಆಡುಗ ಮತ್ತು ಕೇಳುಗರನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಸರ್ವನಾಮಗಳ ಇನ್ನೊಂದು ವೈಶಿಷ್ಟ್ಯವೇನೆಂದರೆ, ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಅವು ಸೂಚಿಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿ ಎಂತಹವನು ಎಂಬುದನ್ನು ಆ ಪದಗಳು ನೇರವಾಗಿ ತಿಳಿಸಲಾರವು. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಅವುಗಳೊಂದಿಗೆ ಬೇರೆ ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಬಾಗಿಲನ್ನು ತಟ್ಟಿದಾಗ ಒಳಗಿದ್ದವನು ಯಾರು? ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಬಹುದು. ಆಗ ಹೊರಗಿದ್ದವನು ನಾನು ಎಂದಿಷ್ಟೇ ಹೇಳಿದಲ್ಲಿ ಅದು ಯಾರೆಂದು ಒಳಗಿದ್ದವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗದಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಆಡುಗ ಸರ್ವನಾಮಕ್ಕೆ ನೇರವಾಗಿ ವಿಶೇಷಣಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಅದರೊಂದಿಗೆ ಹೊರಗಿದ್ದವನು ತನ್ನ ಹೆಸರನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿ ನಾನು ರಾಜು ಎಂಬುದಾಗಿ ಹೇಳುವುದೊಂದೇ ಇಲ್ಲಿ ಉಳಿದಿರುವ ದಾರಿ.

ಆದರೆ ಇತರ ಸರ್ವನಾಮಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ತೊಂದರೆಯಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಆಡುಗ ಮತ್ತು ಕೇಳುಗರನ್ನು ಹೊರತುಪಡಿಸಿ ಇತರ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಅವನು ಸರ್ವನಾಮದೊಂದಿಗೆ ವಿಶೇಷಣಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ದೊಡ್ಡವನು, ಮೊದಲಿನವನು, ಮನೆಗೆ ಹೋದವನು ಮೊದಲಾದ ರೂಪಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸಿ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇನೆಂದರೆ, ಆಡುಗ ಮತ್ತು ಕೇಳುಗ ಸರ್ವನಾಮಗಳು ವ್ಯಕ್ತಿಸೂಚಕಗಳಾಗಿ ನಾಮಪದಗಳ ಹಾಗೆ ಮಾತ್ರ ಬರಬಲ್ಲವು. ಆದರೆ, ಇತರ ಸರ್ವನಾಮಗಳು ಅವನು, ಅವಳು, ಅದು ಮೊದಲಾದ ರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ನಾಮ ಪದಗಳ ಹಾಗೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಆ, ಈ, ಯಾವ ಮೊದಲಾದ ರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಗುಣಪದಗಳ ಹಾಗೆಯೂ ಅಷ್ಟು, ಎಷ್ಟು, ಹೇಗೆ ಮೊದಲಾದ ರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಗುಣಪದಗಳ ಹಾಗೆಯೂ ಬರಬಲ್ಲವು (ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿವರಗಳಿಗೆ ಭರ್ತ್ ೨೦೦೩, ೨೦೦೪ ನೋಡಿ).

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಇಂತಹ ಹಲವು ಕಾರಣಗಳಿಗಾಗಿ, ನಾನು, ನಾವು, ನೀನು, ನೀವು, ತಾನು ಮತ್ತು ತಾವು ಎಂಬವುಗಳನ್ನು 'ಪುರುಷಪದ'ಗಳೆಂಬ ಪದವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಅವನು, ಅವಳು, ಅದು, ಇವನು, ಈಕೆ, ಯಾರು, ಎಷ್ಟು, ಎಲ್ಲಿ, ಯಾವಾಗ ಮೊದಲಾದವನ್ನು ಅದಕ್ಕಿಂತ ತೀರ ಭಿನ್ನವಾದ 'ಸರ್ವಪದ'ಗಳೆಂಬ ಪದವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿ ಹೇಳುವುದೇ ಕನ್ನಡ (ಮತ್ತು ಇತರ ಹಲವು ಭಾಷೆಗಳ) ವ್ಯಾಕರಣಗಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಯೋಗ್ಯವಾದ ವಿಧಾನ.

೧೦.೨.೨ ಸರ್ವಪದಗಳ ಸ್ವರೂಪ

ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಪುರುಷಪದ ಮತ್ತು ಸರ್ವಪದಗಳ ನಡುವೆ ಬೇರೆಯೂ ಹಲವು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಪುಂ-ಸ್ತ್ರೀ-ನಪುಂಸಕ ಲಿಂಗಭೇದ ಸರ್ವಪದಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆಯಲ್ಲದೆ ಪುರುಷ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ನಾನು ಎಂಬುದನ್ನು ಹೆಂಗಸರು ಮಾತನಾಡುವುದಿದ್ದರೂ ಬಳಸಬಹುದು, ಗಂಡಸರು ಮಾತನಾಡುವುದಿದ್ದರೂ ಬಳಸಬಹುದು. ನೀನು ಮತ್ತು ತಾನು ಎಂಬವುಗಳನ್ನೂ ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಲಿಂಗಭೇದವನ್ನು ಗಮನಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೆ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಆದರೆ ಅವನು, ಅವಳು ಮೊದಲಾದ ಸರ್ವಪದಗಳು ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ಪುರುಷಪದಗಳಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿದ್ದು ಲಿಂಗಭೇದವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತವೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ ಬಹುವಚನರೂಪ, ಷಷ್ಠೀರೂಪ ಮೊದಲಾದವುಗಳಲ್ಲೂ ಸರ್ವ ಪದಗಳು ಪುರುಷಪದಗಳಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಉದಾಹರಣೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು.

	ಏಕವಚನ ರೂಪ	ಬಹುವಚನ ರೂಪ	ಷಷ್ಠೀರೂಪ
ಪುರುಷಪದ	ನಾನು	ನಾವು	ನನ್ನ
	ನೀನು	ನೀವು	ನಿನ್ನ
	ತಾನು	ತಾವು	ತನ್ನ
ಸರ್ವಪದ	ಅವನು	ಅವರು	ಅವನ
	ಅದು	ಅವು(ಗಳು)	ಅದರ

ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ, ಅವನು, ಅವಳು, ಅವರು, ಅದು ಮೊದಲಾದ ಸರ್ವಪದಗಳು ಇವನು, ಇವಳು, ಇವರು, ಇದು ಮೊದಲಾದ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಸರ್ವಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಮತ್ತು ಯಾವನು, ಯಾವಳು, ಯಾರು,

ಯಾವುದು ಮೊದಲಾದ 'ಪ್ರಶ್ನಾರ್ಥಕ' ಸರ್ವಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಒಂದು ರೂಪಾ ವಳಿಯಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತವೆ.

ಈ ರೂಪಾವಳಿಯಲ್ಲಿ ನಾಮಪದಗಳಾಗಿ ಬರುವ ಸರ್ವಪದಗಳು ಮಾತ್ರ ವಲ್ಲದೆ ಗುಣಪದಗಳಾಗಿ ಮತ್ತು ಅವ್ಯಯಗಳಾಗಿ ಬರುವ ಸರ್ವಪದಗಳೂ ಇವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಈ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಪದಗಳಲ್ಲಿ ಅಂತಹ, ಠಾಗೆ, ಎಷ್ಟು, ಯಾವ ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡದ ಮಟ್ಟಿಗೆ 'ಸರ್ವನಾಮ'ಗಳೆಂದು ಕರೆಯುವುದು ಕಷ್ಟಸಾಧ್ಯ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವೂ 'ನಾಮ'ಪದ ಗಳಲ್ಲ; ಕೆಲವು ಗುಣಪದಗಳು ಮತ್ತು ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಅವ್ಯಯಗಳು. ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಈ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಪದಗಳೂ ಒಂದೇ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸೇರುತ್ತವೆಯೆಂಬುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ.

ಅವನು	ಇವನು	ಯಾವನು	ಅಲ್ಲಿ	ಇಲ್ಲಿ	ಎಲ್ಲಿ
ಅವಳು	ಇವಳು	ಯಾವಳು	ಆಗ	ಈಗ	ಯಾವಾಗ
ಅದು	ಇದು	ಯಾವುದು	ಅಷ್ಟು	ಇಷ್ಟು	ಎಷ್ಟು
ಅವರು	ಇವರು	ಯಾರು	ಹಾಗೆ	ಹೀಗೆ	ಹೇಗೆ
ಅವು	ಇವು	ಯಾವುವು	ಅಂತಹ	ಇಂತಹ	ಎಂತಹ
ಆ	ಈ	ಯಾವ			

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮೇಲಿನ ಪದಗಳು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಏನು ಮತ್ತು ಯಾಕೆ ಎಂಬ ಬೇರೆಯೂ ಎರಡು ಸರ್ವಪದಗಳಿದ್ದು ಅವು ಈ ರೂಪಾವಳಿಯಿಂದ ಹೊರಗೆ ನಿಲ್ಲುತ್ತವೆ. ಈ ಎಲ್ಲಾ ಪದಗಳನ್ನೂ ಅ, ಇ ಮತ್ತು ಯಾ ಎಂಬ ಮೂರು ಧಾತುಗಳನ್ನು ಬಳಸಿ ತಯಾರಿಸಲಾಗಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು.

ಹಳೆಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಉ ಧಾತುವಿನಿಂದ ತಯಾರಿಸಿರುವ ಉವಂ, ಉವಳ್, ಉದು ಮೊದಲಾದ ಪದಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡಿರುವ ಇಂತಹದೇ ಬೇರೊಂದು ರೂಪಾವಳಿಯೂ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿತ್ತು. ಆದರೆ ಹೊಸಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇದು ನಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಇಕಾರದ ಪದಗಳು ಮಾತನಾಡುವವನ ಹತ್ತಿರದ ವ್ಯಕ್ತಿ, ವಸ್ತು ಮೊದಲಾದುವನ್ನೂ, ಅಕಾರದವು ಅವನಿಗಿಂತ ದೂರದವನ್ನೂ ಮತ್ತು ಉಕಾರದವು ಇವೆರಡರ ನಡುವಿನವನ್ನೂ ಸೂಚಿಸುತ್ತಿದ್ದುವೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ.

೧೦.೧.೩ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಸರ್ವನಾಮಗಳು

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿಯೂ ಕನ್ನಡದ ಹಾಗೆ ಆಡುಗ ಮತ್ತು ಕೇಳುಗರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಇತರರನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ (ಪ್ರಥಮಪುರುಷ) ಸರ್ವನಾಮಗಳು ಎರಡನೆಯ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ (ಸರ್ವಪದಗಳಾಗಿ) ಬರುತ್ತಿದ್ದು, ಅಥಂ 'ನಾನು', ತ್ವಂ 'ನೀನು' ಮೊದಲಾದ ಪುರುಷಪದಗಳಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿವೆ. ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ

ಕನ್ನಡದ ಹಾಗೆ ಎಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯಾದರೂ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಈ ಪದಗಳು ಕನ್ನಡಕ್ಕಿಂತ ಜಾಸ್ತಿ ರೂಪಾವಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ.

ಏಷಃ 'ಇವನು', ಏಷಾ 'ಇವಳು', ಏತತ್ 'ಇದು' ಮೊದಲಾದವುಗಳು ಆಡುಗನ ಹತ್ತಿರದವರನ್ನು ಸೂಚಿಸುವವಾದರೆ, ಅಸೌ 'ಅವನು, ಅವಳು', ಅದಃ 'ಅದು' ಮೊದಲಾದವುಗಳು ಆಡುಗನಿಂದ ದೂರ ಇರುವವರನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ ಎದುರಿಗೆ ಇರುವವರು ಮತ್ತು ಇಲ್ಲದವರು ಎಂಬ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಬೇರೆ ಎರಡು ರೂಪಾವಳಿಗಳೂ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿವೆ. ಅಯಂ 'ಇವನು', ಇಯಂ 'ಇವಳು', ಇದಂ 'ಇದು' ಮೊದಲಾದವುಗಳು ಮಾತನಾಡುವವನ ಸಾನ್ನಿಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಇರುವವರನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಸಃ 'ಅವನು', ಸಾ 'ಅವಳು', ತತ್ 'ಅದು' ಮೊದಲಾದವುಗಳು ಸಾನ್ನಿಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದವರನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ. (ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿಗೆ ಇದ್ದ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಅನಂತರ ಇಲ್ಲವಾಗಿದೆ).

ಈ ನಾಲ್ಕು ರೂಪಾವಳಿಗಳು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಕಕಾರದಿಂದ ಸುರುವಾಗುವ ಕಃ 'ಯಾವನು', ಕಾ 'ಯಾವಳು' ಮೊದಲಾದ ಪ್ರಶ್ನಾರ್ಥಕ ರೂಪಾವಳಿ ಮತ್ತು ಯಕಾರದಿಂದ ಸುರುವಾಗುವ ಯಃ 'ಯಾವನು', ಯಾ 'ಯಾವಳು' ಮೊದಲಾದ ಸಂಬಂಧಕ ರೂಪಾವಳಿಗಳೂ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿವೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ಎರಡು ರೂಪಾವಳಿಗಳ ಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ರೂಪಾವಳಿಯಿದೆ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಒಂದು ನಾಮಪದದ ವಿಶೇಷಣವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಬಳಸಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಪ್ರಶ್ನಾರ್ಥಕ ಸರ್ವಪದಗಳನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ 'ಸಂಬಂಧಕ' ಸರ್ವಪದಗಳನ್ನಾಗಿ ಬಳಸುವ ರೂಢಿಯಿದೆ. ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಬೇರೆಯೇ ಒಂದು ಸರ್ವಪದಗಳ ರೂಪಾವಳಿಯನ್ನು ಬಳಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಪ್ರಶ್ನಾರ್ಥಕ ಸರ್ವಪದಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಕಕಾರದಿಂದ ಆರಂಭವಾಗುವವಾದರೆ ಈ 'ಸಂಬಂಧಕ' ಸರ್ವಪದಗಳು ಯಕಾರದಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭಿಸುತ್ತವೆ. ಇದು ಕನ್ನಡಕ್ಕೂ ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕೂ ನಡುವಿರುವ ಇನ್ನೊಂದು ವ್ಯತ್ಯಾಸ.

- (೩ಕ) ಕಃ ನೃಪಾಯ ಪತ್ರಂ ಲಿಖತಿ?
'ರಾಜನಿಗೆ ಕಾಗದವನ್ನು ಯಾರು ಬರೆಯುತ್ತಾರೆ?'
- (೩ಖ) ಯಃ ನೃಪಾಯ ಪತ್ರಂ ಲಿಖತಿ ಸಃ ತತ್ರ ತಿಷ್ಠತಿ
'ರಾಜನಿಗೆ ಕಾಗದವನ್ನು ಯಾರು ಬರೆಯುತ್ತಾರೋ ಅವರು ಅಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದಾರೆ'

ಮೇಲೆ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಕೇಲ್ವಿಯಲ್ಲಿ (೩ಕದಲ್ಲಿ) ಕಃ 'ಯಾರು' ಪ್ರಶ್ನಾರ್ಥಕ ಪದ ಬಂದಿದೆಯಾದರೆ, ಸಂಬಂಧಕ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ (೩ಖದಲ್ಲಿ) ಯಃ 'ಯಾರು' ಸಂಬಂಧಕ ಪದ ಬಂದಿದೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇವೆರಡು ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲೂ ಒಂದೇ ಪದ, ಎಂದರೆ ಯಾರು ಎಂಬುದೇ ಬಂದಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು.

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಆಡುಗ ಮತ್ತು ಕೇಳುಗ ಪುರುಷಪದಗಳಿಗೆ ದ್ವಿತೀಯಾ, ಚತುರ್ಥೀ ಮತ್ತು ಷಷ್ಠೀ ವಿಭಕ್ತಿಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತ ರೂಪಗಳಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆ ಗಾಗಿ, ಬಹುವಚನದಲ್ಲಿ ಆಡುಗನನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಅಸ್ಮಾನ್ 'ನಮ್ಮನ್ನು', ಅಸ್ಮಭ್ಯಂ 'ನಮಗೆ' ಮತ್ತು ಅಸ್ಮಾಕಂ 'ನಮ್ಮ' ಎಂಬ ಮೂರು ರೂಪಗಳಿಗೂ ನಃ ಎಂಬ ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತ ರೂಪವಿದೆ, ಮತ್ತು ಕೇಳುಗನನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಯುಷ್ಮಾನ್ 'ನಿಮ್ಮನ್ನು', ಯುಷ್ಮಭ್ಯಂ 'ನಿಮಗೆ' ಮತ್ತು ಯುಷ್ಮಾಕಂ 'ನಿಮ್ಮ' ಎಂಬ ಮೂರು ರೂಪಗಳಿಗೂ ವಃ ಎಂಬ ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತರೂಪವಿದೆ. ಈ ಪದಗಳನ್ನು ಒತ್ತಿ ಹೇಳದಿರುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಈ ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತ ರೂಪಗಳನ್ನು ಬಳಸಬಹುದು.

ಆಡುಗ ಮತ್ತು ಕೇಳುಗರನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಸರ್ವನಾಮಗಳು (ಪುರುಷ ಪದಗಳು) ಇತರ ಸರ್ವನಾಮಗಳಿಗಿಂತ (ಸರ್ವಪದಗಳಿಗಿಂತ) ಭಿನ್ನವಾದುವು ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಇದೂ ಒಂದು ಆಧಾರವಾಗಬಲ್ಲದು.

ಆದರೆ ಇಲ್ಲಿ ಒಂದು ವಿಷಯವನ್ನು ಗಮನಿಸುವುದು ಅವಶ್ಯ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ನಾಮಪದ, ಕ್ರಿಯಾಪದ ಮತ್ತು ಗುಣಪದ ಎಂಬುದಾಗಿ ಮೂರು ಪದವರ್ಗಗಳಿವೆಯಾದ ಕಾರಣ, ಮತ್ತು ಅವ್ಯಯವೆಂಬ ನಾಲ್ಕನೆಯದೊಂದು ಪದವರ್ಗವನ್ನೂ ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆಯಾದ ಕಾರಣ, ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ರೀತಿಯ ಪದಗಳನ್ನೂ ಸರ್ವನಾಮಗಳೆಂದು ಕರೆಯುವುದರಲ್ಲಿ ತೊಂದರೆಯಿದೆ.

ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಈ ತೊಂದರೆಯಿಲ್ಲ. ಯಾಕೆಂದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಅದರ ಪದಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕ್ರಿಯಾಪದ ಮತ್ತು ನಾಮಪದ ಎಂಬುದಾಗಿ ಎರಡೇ ಎರಡು ಪದವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ವಿಭಜಿಸಲು ಶಕ್ತರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಮೇಲೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಪದಗಳನ್ನೆಲ್ಲ 'ಸರ್ವನಾಮ'ಗಳೆಂದು ಕರೆಯುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ತೊಂದರೆಯೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಇದು ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವೆ ಸರ್ವನಾಮಗಳ ಮಟ್ಟಿಗಿರುವ ಇನ್ನೊಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು.

೧೦.೨.೪ ಸಂಸ್ಕೃತದ 'ಸರ್ವಾದಿ' ಪದಗಳು

ಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಸರ್ವ, ವಿಶ್ವ, ಏಕ, ತದ್, ಏತದ್, ಇದಂ, ಕಿಂ, ಇತರ, ಕತರ, ಉಭಯ, ಅಲ್ಪ ಮೊದಲಾದ ಮೂವತ್ತೈದು ಪದಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿಸಿ 'ಸರ್ವಾದಿ' ಎಂಬ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಇರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಅವುಗಳೊಂದಿಗೆ

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಬರುವ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ಬೇರೆ ನಾಮಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಬರುವ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಿಂದ ಭಿನ್ನವಾಗಿವೆಯೆಂಬುದೇ ಈ ಪಟ್ಟಿಗೆ ಆಧಾರ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಸರ್ವ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಪದಗಳಿವೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಕ್ಕೆ 'ಎಲ್ಲ' ಎಂಬ ಅರ್ಥವಿದ್ದು, ಅದು ಒಂದು ಸರ್ವನಾಮವಾಗಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದೆ; ಇನ್ನೊಂದಕ್ಕೆ 'ಶಿವ' ಎಂಬ ಅರ್ಥವಿದ್ದು, ಅದು ಸರ್ವ ನಾಮವಲ್ಲದ ಒಂದು ನಾಮಪದವಾಗಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದೆ. ಈ ಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಬರುವ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಹಲವು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ.

	ಸರ್ವ 'ಎಲ್ಲ'	ಸರ್ವ 'ಶಿವ'
ಪ್ರಥಮಾ-ಬಹುವಚನ	ಸರ್ವೇ	ಸರ್ವಾಃ
ಚತುರ್ಥೀ-ಏಕವಚನ	ಸರ್ವಸ್ಮೈ	ಸರ್ವಾಯು
ಪಂಚಮೀ-ಏಕವಚನ	ಸರ್ವಸ್ಮಾತ್	ಸರ್ವಾತ್
ಸಪ್ತಮೀ-ಏಕವಚನ	ಸರ್ವಸ್ಮಿನ್	ಸರ್ವೇ
ಷಷ್ಠೀ-ಬಹುವಚನ	ಸರ್ವೇಷಾಂ	ಸರ್ವಾಣಾಂ

ಸರ್ವ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ಇತರ ಪದಗಳಿಗೂ ಮೇಲೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಸರ್ವ 'ಎಲ್ಲ' ಪದದ ಹಾಗೆಯೇ ಇರುವಂತಹ ವಿಭಕ್ತಿ ರೂಪಗಳಿವೆ. ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಸಂಕ್ಷಿಪ್ತವಾಗಿ ಸೂಚಿಸಲು ಸಂಸ್ಕೃತದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಇವನ್ನೆಲ್ಲ 'ಸರ್ವಾದಿ' ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ನಾನು, ನೀನು ಮತ್ತು ತಾನು ಎಂಬವುಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಉಳಿದವಕ್ಕೆ ಈ ರೀತಿ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ವಿಭಕ್ತಿ ರೂಪಗಳಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಸಂಸ್ಕೃತದ ಸರ್ವನಾಮಗಳ ಹಾಗೆ ಕನ್ನಡದ ಎಲ್ಲಾ ಸರ್ವನಾಮಗಳನ್ನೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಒಂದು ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿ ಹೇಳಲು ಅಂತಹ ವಿಭಕ್ತಿ ರೂಪದ ಆಧಾರವೂ ಸಿಗುವುದಿಲ್ಲ.

೧೦.೩ ಎಣಿಕೆಯ ಪದಗಳು

ಕನ್ನಡದ ಎಣಿಕೆಯ ಪದಗಳು ಹಲವು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಎಣಿಕೆಯ (ಸಂಖ್ಯಾವಾಚಕ) ಪದಗಳಿಂದ ಭಿನ್ನವಾಗಿವೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಅವನ್ನು ಸಂಸ್ಕೃತದ ಹಾಗೆ ನಾಮಪದಗಳ ಪದವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಇರಿಸುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ.

ಸಂಸ್ಕೃತದ ಎಣಿಕೆಯ ಪದಗಳು ನಾಮಪದ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದ ಎಣಿಕೆಯ ಪದಗಳು ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ನಾಮಪದಗಳ ಹಾಗೆ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ, ಆದರೆ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಗುಣಪದಗಳ ಹಾಗೆ

ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಅವನ್ನು ಬೇರೆಯೇ ಪದವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಇರಿಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಒಳರಚನೆಯಲ್ಲೂ ಕನ್ನಡದ ಎಣಿಕೆಯ ಪದಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತದ ಎಣಿಕೆಯ ಪದಗಳಿಗಿಂತ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನವಾಗಿವೆ.

೧೦.೩.೧ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸ

ಕನ್ನಡದ ಎಣಿಕೆಯ ಪದಗಳನ್ನು ಒಂದು ನಾಮಪದದ ವಿಶೇಷಣವಾಗಿ ಬಳಸಿದಾಗ, ಅವು ಗುಣಪದಗಳ ಹಾಗೆ ಯಾವ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನೂ ಪಡೆಯದೆ ಬರುತ್ತವೆ. ಆದರೆ ನಾಮಪದಗಳು ಈ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಷಷ್ಠೀ ಪ್ರತ್ಯಯದೊಂದಿಗೆ ಬರುತ್ತವೆ.

	ನಾಮಪದ	ಎಣಿಕೆಯ ಪದ	ಗುಣಪದ
(೪ಕ)	ಮಣ್ಣಿನ ಕೊಡ	ಮೂರು ಕೊಡ	ಕಪ್ಪು ಕೊಡ
(೪ಖ)	ಮರದ ಪೊಟ್ಟಿಗೆ	ಎಂಟು ಪೊಟ್ಟಿಗೆ	ದೊಡ್ಡ ಪೊಟ್ಟಿಗೆ
(೪ಗ)	ಕಲ್ಲಿನ ಮನೆ	ನಾಲ್ಕು ಮನೆ	ಹೊಸ ಮನೆ

(೪ಕ-ಗ)ದ ಮೊದಲನೇ ಕಾಲನಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ನಾಮಪದಗಳು ಷಷ್ಠೀ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಬಂದಿವೆ, ಆದರೆ ಎರಡನೇ ಕಾಲನಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಎಣಿಕೆಯ ಪದಗಳು ಮತ್ತು ಮೂರನೇ ಕಾಲನಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಗುಣಪದಗಳು ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವಿಲ್ಲದೆ ಹಾಗೆಯೇ ಬಂದಿವೆ.

ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಕನ್ನಡಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿದೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಆ ಭಾಷೆಯ ಎಣಿಕೆಯ ಪದಗಳನ್ನು ಒಂದು ನಾಮಪದದ ವಿಶೇಷಣವಾಗಿ ಬಳಸಿದಾಗ, ಅವು ಆ ನಾಮಪದದ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯದೊಂದಿಗೆ ಬರುತ್ತವೆ. ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತದ ನಾಮಪದಗಳನ್ನು (ಇಲ್ಲವೇ ಗುಣಪದಗಳನ್ನು) ಬೇರೊಂದು ನಾಮಪದದೊಂದಿಗೆ ವಿಶೇಷಣವಾಗಿ ಬಳಸಿದಾಗಲೂ ಅವು ಆ ನಾಮಪದದ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಪಡೆಯುತ್ತವೆ.

	ನಾಮಪದ	ಎಣಿಕೆಯ ಪದ	ಗುಣಪದ
(೫)	ಮೃತ್ತಿಕೆ: ಘಟಃ 'ಮಣ್ಣಿನ ಕೊಡ'	ಏಕಃ ಘಟಃ 'ಒಂದು ಕೊಡ'	ಕೃಷ್ಣಃ ಘಟಃ 'ಕಪ್ಪು ಕೊಡ'

(೫)ರಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಪದಕಂಠಗಳಲ್ಲಿ ಮೃತ್ತಿಕ, ಏಕ ಮತ್ತು ಕೃಷ್ಣ ಇವು ಮೂರೂ ಅವುಗಳ ಮುಂದಿರುವ ಘಟ ಎಂಬುದರ ಲಿಂಗ-ವಚನ-ವಿಭಕ್ತಿಯನ್ನೇ ಪಡೆದಿವೆ. ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತದ ನಾಮಪದ, ಎಣಿಕೆಯ

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಪದ ಮತ್ತು ಗುಣಪದಗಳನ್ನು ಒಂದೇ ಪದವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಇರಿಸುವುದು ಸರಿ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಆ ರೀತಿ ಮಾಡುವುದು ಸರಿಯಲ್ಲ.

ಕನ್ನಡದ ಎಣಿಕೆಯ ಪದಗಳನ್ನು ನಾಮಪದದ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನೂ ಮಾಡದೆ ಹಾಗೆಯೇ ಅವಕ್ಕೆ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ (ಓಕ-ಖಿ ನೋಡಿ). ಆದರೆ ಗುಣಪದಗಳನ್ನು ಆ ರೀತಿ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ (ಓ.ಓ.ಞಿ ನೋಡಿ).

ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ಎಣಿಕೆಯ ಪದಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತದ ಎಣಿಕೆಯ ಪದಗಳನ್ನು ಹೋಲುತ್ತವೆ. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲೂ ಎಣಿಕೆಯ ಪದಗಳನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ನಾಮಪದಗಳ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

- (ಓಕ) ಅಹಂ ಏಕಂ ಘಲಂ ಖಾದಾಮಿ
'ನಾನು ಒಂದು ಹಣ್ಣನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತೇನೆ'
- (ಓಖಿ) ಅಹಂ ಏಕಂ ಖಾದಾಮಿ
'ನಾನು ಒಂದನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತೇನೆ'

(ಓಖಿ)ದಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಏಕಂ ಎಣಿಕೆಯ ಪದ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡದ ಒಂದನ್ನು ಎಣಿಕೆಯ ಪದ ಇವೆರಡೂ ದ್ವಿತೀಯಾ ವಿಭಕ್ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯದೊಂದಿಗೆ ನಾಮಪದದ (ಘಲಂ ಎಂಬುದರ ಇಲ್ಲವೇ ಹಣ್ಣನ್ನು ಎಂಬುದರ) ಜಾಗದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

೧೦.೩.೨ ಒಳರಚನೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸ

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಹನ್ನೊಂದು, ಹನ್ನೆರಡು, ಹದಿನಾರು ಮೊದಲಾದ ಇಪ್ಪತ್ತರ ವರೆಗಿನ ಎಣಿಕೆಯ ಪದಗಳನ್ನು ಹತ್ತು ಪದದ ಷಷ್ಠೀ ರೂಪಕ್ಕೆ ಒಂದು, ಎರಡು, ಮೂರು ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ರಚಿಸಲಾಗಿದೆ (ಹತ್ತಿನ + ಒಂದು - ಹನ್ನೊಂದು). ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಇಪ್ಪತ್ತು, ಮೂವತ್ತು, ನಲವತ್ತು, ಏವತ್ತು ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಎರಡು, ಮೂರು, ನಾಲ್ಕು, ಐದು ಮೊದಲಾದವುಗಳಿಗೆ ನೇರವಾಗಿ ಹತ್ತು ಪದವನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ರಚಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಈ ರೀತಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಎಣಿಕೆಯ ಪದಗಳ ಒಳರಚನೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ. ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಈ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಪದಗಳನ್ನೂ ಒಂದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ಎಂದರೆ ಏಕ, ದ್ವಾ, ತ್ರಯ, ಚತುರ್ ಮೊದಲಾದವನ್ನು 'ಹತ್ತು' ಎಂಬರ್ಥದ ಪದಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಿ ರಚಿಸಲಾಗಿದೆ.

ಏಕಾದಶ 'ಹನ್ನೊಂದು', ದ್ವಾದಶ 'ಹನ್ನೆರಡು', ತ್ರಯೋದಶ 'ಹದಿಮೂರು', ಚತುರ್ದಶ 'ಹದಿನಾಲ್ಕು' ಮೊದಲಾದವುಗಳಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕಾಗಿ ದಶ 'ಹತ್ತು' ಪದ ಬಂದಿದೆಯಾದರೆ, ವಿಂಶತಿ 'ಇಪ್ಪತ್ತು', ತ್ರಿಂಶತ್ 'ಮೂವತ್ತು', ಚತ್ವಾರಿಂಶತ್ 'ನಲುವತ್ತು', ಪಂಚಾಶತ್ 'ಐವತ್ತು' ಮೊದಲಾದವುಗಳಲ್ಲಿ *ದಶತಿ ಎಂಬುದರಿಂದ ಬಂದಿರಬಹುದಾದ ಶತಿ ಇಲ್ಲವೇ ಶತ್ ಪದ ಬಂದಿದೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇನೆಂದರೆ, ಇಪ್ಪತ್ತು, ಮೂವತ್ತು, ನಲುವತ್ತು ಮೊದಲಾದವಕ್ಕೆ ಒಂದು, ಎರಡು, ಮೂರು ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಹೇಳಬೇಕಾದಾಗ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿನವನ್ನು ಷಷ್ಠೀ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬಳಸುವ ಕ್ರಮವಿದೆ. ಒಂದು, ಎರಡು ಮೊದಲಾದವುಗಳು ಅವುಗಳ ಅನಂತರ ಬರುತ್ತವೆ. ಕನ್ನಡದ ಇಪ್ಪತ್ತಮೂರು, ನಲುವತ್ತನಾಲ್ಕು, ಅರುವತ್ತಮೂರು ಮೊದಲಾದವುಗಳಲ್ಲೂ, ಮತ್ತು ನೂರಮೂವತ್ತಾರು, ಸಾವಿರದ ಇನ್ನೂರ ನಲುವತ್ತ ಮೂರು ಮೊದಲಾದವುಗಳಲ್ಲೂ ಇದೇ ವ್ಯಾಕರಣ ವಿಧಾನ ಬಳಕೆಯಾಗಿದೆ.

ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಒಂದು, ಎರಡು, ಮೂರು ಮೊದಲಾದವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪದಗಳು ಇಪ್ಪತ್ತು, ಮೂವತ್ತು, ನಲುವತ್ತು ಮೊದಲಾದವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪದಗಳ ಮೊದಲು ಬರುತ್ತವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಪಂಚಸಹಸ್ರತಿ 'ಏಪ್ಪತ್ತೈದು' ಪದದಲ್ಲಿ ಪಂಚ 'ಐದು' ಪದ ಮೊದಲು ಬಂದಿದೆ ಮತ್ತು ಸಹಸ್ರತಿ 'ಏಪ್ಪತ್ತು' ಪದ ಅನಂತರ ಬಂದಿದೆ. ಇಲ್ಲಿ ಪದಗಳ ಅನುಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆಯಾಗಿದೆಯೆಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು.

ಕನ್ನಡದ ಎಣಿಕೆಯ ಪದಗಳನ್ನು ಪದಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬರೆಯಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಅಂಕಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬರೆಯಲಿ, ಅವುಗಳ ಒಳರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಅಂಕಗಳ ಅನುಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇನೂ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

೨೩	ಇಪ್ಪತ್ತಮೂರು	೨ (ಹತ್ತು) ೩
೪೪	ನಲುವತ್ತನಾಲ್ಕು	೪ (ಹತ್ತು) ೪
೧೩೬	ನೂರಮೂವತ್ತಾರು	೧ (ನೂರು) ೩ (ಹತ್ತು) ೬
೧೨೪೩	ಸಾವಿರದ ಇನ್ನೂರ ನಲುವತ್ತಮೂರು	೧ (ಸಾವಿರ) ೨ (ನೂರು) ೪ (ಹತ್ತು) ೩

ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಎಣಿಕೆಯ ಪದಗಳನ್ನು ಪದರೂಪದಲ್ಲಿ ಬರೆದಾಗ ಅವುಗಳ ಒಳರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಅಂಕಗಳ ಅನುಕ್ರಮ ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅಂಕಗಳ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬರೆದಾಗ ಇನ್ನೊಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತದೆ. ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಉದಾಹರಣೆಗಳು ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟಪಡಿಸುತ್ತವೆ.

೩೪	ಚತುಸ್ತ್ರಂಶತ್ ೪-೩ (ಹತ್ತು)	'ಮೂವತ್ತನಾಲ್ಕು' ೩ (ಹತ್ತು) ೪
೭೫	ಪಂಚಸಪ್ತತಿ ೫-೭ (ಹತ್ತು)	'ಎಪ್ಪತ್ತೈದು' ೭ (ಹತ್ತು) ೫
೨೧೭	ಸಪ್ತದಶಂ ದ್ವಿಶತಂ ೭ (ಹತ್ತು) ೨ (ನೂರು)	'ಇನ್ನೂರ ಹದಿನೇಳು' '೨ (ನೂರು) (೧) (ಹತ್ತು) ೭

ಮೇಲೆ ಮೊದಲನೇ ಕಾಲನಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಅಂಕಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವ ಸಂಖ್ಯೆಯ ಒಳರಚನೆಗೂ ಮತ್ತು ಎರಡನೇ ಕಾಲನಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಪದರೂಪದಲ್ಲಿರುವ ಅದೇ ಸಂಖ್ಯೆಯ ಒಳರಚನೆಗೂ ನಡುವೆ ಹಲವು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಮೊದಲನೆಯ ಕಾಲನಲ್ಲಿ ಅಂಕಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವ ೩೪ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ೩ ಮೊದಲು ಬಂದಿದೆ ಮತ್ತು ೪ ಅನಂತರ ಬಂದಿದೆ; ಆದರೆ, ಎರಡನೆಯ ಕಾಲನಲ್ಲಿ ಪದರೂಪದಲ್ಲಿರುವ ಚತುಸ್ತ್ರಂಶತ್ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ೩ (ತ್ರಿಂಶತ್) ಅನಂತರ ಬಂದಿದೆ ಮತ್ತು ೪ (ಚತುರ್) ಅದಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲು ಬಂದಿದೆ. ಇತರ ಸಂಖ್ಯೆಗಳಲ್ಲೂ ಹೀಗೆಯೇ.

ಆದರೆ ಮೂರನೇ ಕಾಲನಲ್ಲಿ ಬಂದಿರುವ ಈ ಸಂಖ್ಯೆಗಳ ಕನ್ನಡ ಪದ ರೂಪಗಳಿಗೂ ಮತ್ತು ಮೊದಲನೆಯ ಕಾಲನಲ್ಲಿ ಅಂಕಿಯ ರೂಪದಲ್ಲಿರುವ ಅವೇ ಸಂಖ್ಯೆಗಳಿಗೂ ನಡುವೆ ಇಂತಹ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿಲ್ಲ. ಕನ್ನಡದ ಮೂವತ್ತನಾಲ್ಕು ಎಂಬುದರಲ್ಲಿ ೩೪ ಎಂಬುದರಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆ ೩ (ಮೂವತ್ತು) ಮೊದಲು ಬಂದಿದೆ ಮತ್ತು ೪ (ನಾಲ್ಕು) ಅನಂತರ ಬಂದಿದೆ.

೧೦.೪ ತಿರುಳು

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಆಡುಗ (ಉತ್ತಮ) ಮತ್ತು ಕೇಳುಗ (ಮಧ್ಯಮ) ಪುರುಷದ ನಾನು, ನಾವು, ನೀನು, ನೀವು ಎಂಬವುಗಳು ಮತ್ತು ಇತರ (ಪ್ರಥಮ) ಪುರುಷದ ತಾನು, ತಾವು ಎಂಬವುಗಳು ಒಂದು ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸೇರುವುದಾದರೆ, ಇತರ ಸರ್ವನಾಮಗಳು ಬೇರೊಂದು ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸೇರುತ್ತವೆ. ಸಂಸ್ಕೃತದ ಹಾಗೆ ಇವೆಲ್ಲವನ್ನೂ 'ಸರ್ವನಾಮ' (ಇಲ್ಲವೇ ಸರ್ವಾದಿ) ಎಂಬ ಒಂದೇ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿ ಹೇಳಲು ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಆಧಾರವೂ ಇಲ್ಲ.

ಬೇರೆ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲೂ ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಸರ್ವನಾಮಗಳು ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಒಂದು ಭಿನ್ನವಾಗಿವೆ.

ಸರ್ವನಾಮಗಳು ಮತ್ತು ಎಣಿಕೆಯ ಪದಗಳು

ಕನ್ನಡದ ಎಣಿಕೆಯ ಪದಗಳು ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ನಾಮಪದಗಳ ಹಾಗೆ
ಬರುವುದರೂ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಗುಣಪದಗಳ ಹಾಗೆ ಬರುತ್ತವೆ.

೧೧. ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳು

೧೧.೧ ಮುನ್ನೋಟ

ಕನ್ನಡದ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತದ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳಿಗಿಂತ ಹಲವು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನವಾಗಿವೆಯಾದ ಕಾರಣ, ಅವನ್ನು ವಿವರಿಸುವಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳಿಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತದ ವ್ಯಾಕರಣ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಜಾಸ್ತಿ ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ. ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯಾಕರಣದ ನೆರಳನ್ನು ಇಲ್ಲೂ ಹಲವು ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಬರುವ ತಿರ್ಜ್ ಎಂಬ ಹೆಸರಿನ ಆಖ್ಯಾತ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ಪುರುಷ ಮತ್ತು ವಚನಭೇದಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸೂಚಿಸುತ್ತವಲ್ಲದೆ ಲಿಂಗ ಭೇದವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದ ಆಖ್ಯಾತ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ಪುರುಷ-ವಚನ ಭೇದಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಪ್ರಥಮ ಪುರುಷದಲ್ಲಿ ಲಿಂಗ ಭೇದವನ್ನೂ ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ.

ಪುರುಷ	ಏಕವಚನದ ರೂಪಗಳು	ಬಹುವಚನದ ರೂಪಗಳು	ಲಿಂಗ
ಪ್ರಥಮ	ಗಚ್ಛತಿ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ ಹೋಗುತ್ತಾಳೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ	ಗಚ್ಛಂತಿ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ ,, ಹೋಗುತ್ತವೆ	(ಪುಲ್ಲಿಂಗ) (ಸ್ತ್ರೀಲಿಂಗ) (ನಪುಂಸಕಲಿಂಗ)
ಮಧ್ಯಮ	ಗಚ್ಛಸಿ ಹೋಗುತ್ತೀ	ಗಚ್ಛಥ	ಹೋಗುತ್ತೀಂ
ಉತ್ತಮ	ಗಚ್ಛಾಮಿ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ	ಗಚ್ಛಾಮಃ	ಹೋಗುತ್ತೇವೆ

ಕನ್ನಡದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಕನ್ನಡದ ಆಖ್ಯಾತ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವಾಗ, ಮೊದಲಿಗೆ ಅವು ಸಂಸ್ಕೃತದ ಹಾಗೆ ಪುರುಷ ಮತ್ತು ವಚನ ಭೇದಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆಯೆಂದು ಹೇಳಿ ಅನಂತರ ಲಿಂಗಭೇದವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ಆಖ್ಯಾತ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಿಗೆ ಆದೇಶಗಳಾಗಿ ಬರುತ್ತವೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ವರ್ಣಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಕನ್ನಡದ ವ್ಯಾಕರಣ ಅವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಕ್ಲಿಷ್ಟವಾಗಿದೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ತಿರ್ಜ್ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬಳಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಪ್ರತ್ಯಯ ಪುರುಷ-ವಚನಭೇದವನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಕಾಲ ಭೇದವನ್ನೂ ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಯಾತಿ 'ಹೋಗುತ್ತಾನೆ' ಎಂಬ

ಕ್ರಿಯಾರೂಪದಲ್ಲಿ ಯಾ 'ಹೋಗು' ಕ್ರಿಯಾಪದದೊಂದಿಗೆ ತಿ ಪ್ರತ್ಯಯ (ತಿಚ್ಚು ಪ್ರತ್ಯಯ) ಮಾತ್ರ ಬಂದಿದೆ.

ಆದರೆ ಕನ್ನಡದ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಎರಡು ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ಬರುತ್ತಿದ್ದು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯದು ಕಾಲಭೇದವನ್ನು ಮತ್ತು ಎರಡನೆಯದು ಪುರುಷ-ಲಿಂಗ-ವಚನ ಭೇದವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಹೋಗುತ್ತಾನೆ ಕ್ರಿಯಾರೂಪದಲ್ಲಿ ಹೋಗು ಕ್ರಿಯಾಪದದೊಂದಿಗೆ ಕಾಲವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಉತ್ತ ಪ್ರತ್ಯಯ ಮತ್ತು ಪುರುಷ-ವಚನ-ಲಿಂಗಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಅನ್ ಪ್ರತ್ಯಯ ಇವೆರಡೂ ಬಂದಿವೆ.

ಕನ್ನಡದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಈ ಎರಡು ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯದನ್ನು ಮಾತ್ರ 'ಪ್ರತ್ಯಯ'ವೆಂದು ಕರೆದು, ಮೊದಲನೆಯದನ್ನು ಆಗಮವೆಂದು ವರ್ಣಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಬರುತ್ತಾನೆ ಕ್ರಿಯಾರೂಪದಲ್ಲಿ ಬರು ಎಂಬುದನ್ನು ಕ್ರಿಯಾಧಾತುವೆಂದೂ ಅನ್ ಎಂಬುದನ್ನು ಪ್ರತ್ಯಯವೆಂದೂ ಮತ್ತು ಉತ್ತ ಎಂಬುದನ್ನು ಆ ಪ್ರತ್ಯಯದೊಂದಿಗೆ ಬರುವ ಆಗಮವೆಂದೂ ಕನ್ನಡದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ವರ್ಣಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಇಲ್ಲೂ ಅವರು ಸಂಸ್ಕೃತದ ವ್ಯಾಕರಣ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಹೊರಿಸಿ ಹೋಗಿ ಕನ್ನಡದ ವ್ಯಾಕರಣ ಅನವಶ್ಯಕವಾಗಿ ಕ್ಲಿಷ್ಟವಾಗುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ.

೧೧.೨ ಕಾಲಸಂಬಂಧ ಮತ್ತು ಕಾಲವ್ಯವಸ್ಥೆ

ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳ ಮೂಲಕ ಕಾಲಭೇದವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವೆ ಹಲಕೆಲವು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಮುಖ್ಯವಾದುದೆಂದರೆ ಕನ್ನಡದ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲ (ಭೂತ ಕಾಲ) ಮತ್ತು ಮುಂದಿನ ಇಲ್ಲವೇ ಈಗಿನ ಕಾಲ (ಭವಿಷ್ಯತ್ ಇಲ್ಲವೇ ವರ್ತಮಾನ ಕಾಲ) ಎಂಬಂತಹ 'ಕಾಲ ಸಂಬಂಧದ' ಭೇದ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ; ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಮುಗಿದ (ಪೂರ್ಣ) ಮತ್ತು ಮುಗಿಯದ (ಅಪೂರ್ಣ) ಘಟನೆ ಎಂಬಂತಹ 'ಕಾಲ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ' ಭೇದ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ.

ಈ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯ ಹಾಗಿದೆಯಾದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ಅದಕ್ಕಿಂತ ತೀರಾ ಭಿನ್ನವಾಗಿದೆ.

೧೧.೨.೧ ಕನ್ನಡದ ಕಾಲಸಂಬಂಧ

ಕನ್ನಡದ ಕಾಲ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ಒಂದು ವಾಕ್ಯವು ತಿಳಿಸುವ ಘಟನೆಗೂ ಆ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಬಳಸುವ ಸಮಯಕ್ಕೂ ನಡುವಿರುವ ಸಂಬಂಧವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ರಾಜು ಮನೆಗೆ ಹೋದ ಎಂಬ ವಾಕ್ಯ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲ ದಲ್ಲಿದೆ, ಎಂದರೆ ಆ ವಾಕ್ಯ ತಿಳಿಸುವ (ರಾಜು ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿದ್ದಾನೆಂಬ) ಘಟನೆ ಅದನ್ನಾಡುವ ಸಮಯಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲೇ ನಡೆದಿದೆ.

ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳು

ರಾಜು ಮನೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ ವಾಕ್ಯ ಮುಂದಿನ (ಇಲ್ಲವೇ ಈಗಿನ) ಕಾಲದಲ್ಲಿ, ಎಂದರೆ ಅದು ತಿಳಿಸುವ ಘಟನೆ ಆ ವಾಕ್ಯವನ್ನಾಡುವ ಸಮಯದ ಅನಂತರ ನಡೆಯುವಂತಹದು (ಅಥವಾ ಈಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ (ರೂಢಿಯಲ್ಲಿ) ಜರಗುವಂತಹದು).

ಕನ್ನಡದ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲ ಮತ್ತು ಮುಂದಿನ ಕಾಲ ಎಂಬುದಾಗಿ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಕಾಲಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ದ ಮತ್ತು ಉತ್ತ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ. ಬಂದ-ಬರುತ್ತಾನೆ, ತಿಂದ-ತಿನ್ನುತ್ತಾನೆ, ಠಾಡಿದ-ಠಾಡುತ್ತಾನೆ ಮೊದಲಾದ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಎರಡು ಪ್ರತ್ಯಯಗಳ ಬಳಕೆಯನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

ಕನ್ನಡದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಭೂತ, ವರ್ತಮಾನ ಮತ್ತು ಭವಿಷ್ಯತ್ ಎಂಬುದಾಗಿ ಮೂರು ಕಾಲಸೂಚಕ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಿವೆಯೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಹಳೆಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇವು ದ, ದಪ ಮತ್ತು ವ ಎಂಬವುಗಳು ಮತ್ತು ಹೊಸಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ದ, ಉತ್ತ ಮತ್ತು ವ ಎಂಬವುಗಳು ಎಂಬುದು ಇವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ.

ಆದರೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ಹೊಸಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಉತ್ತ ಪ್ರತ್ಯಯವೇ ವರ್ತಮಾನ ಮತ್ತು ಭವಿಷ್ಯದರ್ಥಗಳೆರಡರಲ್ಲೂ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತಿದ್ದು, ವ ಪ್ರತ್ಯಯದ ಬಳಕೆ ಬಹಳ ಅಪರೂಪವೆಂದೇ ಹೇಳಬಹುದು.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಹಳೆಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ದಪ ಎಂಬುದು ನಿಜಕ್ಕೂ ಒಂದು ಪ್ರತ್ಯಯವಲ್ಲ. ಅದರಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ದ ಎಂಬುದು ಹಿಂದಿನ ಸಮಯವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪ್ರತ್ಯಯವಾಗಿದ್ದು ಪ ಎಂಬುದು ಅದಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿರುವ ಮುಂದಿನ ಸಮಯವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪ್ರತ್ಯಯವಾಗಿದೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಬಂದಪಂ ಕ್ರಿಯಾರೂಪವನ್ನು ಬರು ಕ್ರಿಯಾಪದದ ಬಂದ ರೂಪಕ್ಕೆ ಆಗು ಕ್ರಿಯಾಪದದ ಅಷ್ಟಂ ರೂಪವನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ರಚಿಸಲಾಗಿದೆ. ಸಂಧಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಎರಡನೆಯ ರೂಪ ಅಪಂ ಎಂದಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಅನಂತರ ಅದರ ಅಕಾರ ಲೋಪಗೊಂಡು ಪಂ ಎಂದಿಷ್ಟೇ ಉಳಿದಿದೆ (ಬಂದವನ್ ಅಪ್ಪನ್ - ಬಂದಪಂ).

ಹಳೆಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ದಪ ಮತ್ತು ವ 'ಪ್ರತ್ಯಯ'ಗಳ ಬಳಕೆಯಂತಹದು ಎಂಬುದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದಾಗಲೂ ಮೇಲೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಕನ್ನಡ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ತಪ್ಪೆಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಪಂಪಭಾರತದಲ್ಲಿ ದಪ ಪ್ರತ್ಯಯ ವರ್ತಮಾನಾರ್ಥದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಭವಿಷ್ಯದರ್ಥದಲ್ಲೂ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ವ ಪ್ರತ್ಯಯವೂ ಪಂಪಭಾರತದಲ್ಲಿ ಭವಿಷ್ಯದರ್ಥದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ವರ್ತಮಾನಾರ್ಥದಲ್ಲೂ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ದಪ ಮತ್ತು ವ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಕಾಲಭೇದವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಬದಲು

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಬೇರೆಯೇ ಕೆಲಸವಿದೆಯೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ (ಜಾಸ್ತಿ ವಿವರಗಳಿಗೆ ಭಟ್ ೨೦೦೫:೨೦೦ ನೋಡಿ).

ಇಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಬೇಕಾಗಿರುವ ಒಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯವೇನೆಂದರೆ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಘಟನೆಗಳ ಕಾಲವನ್ನು ತಿಳಿಸುವಾಗ ಅವು ಮಾತನಾಡುವ ಸಮಯಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲೇ ನಡೆದವುಗಳು (ಎಂದರೆ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದವು) ಮತ್ತು ಮಾತನಾಡುವ ಸಮಯದ ಅನಂತರ ನಡೆಯುವವುಗಳು (ಎಂದರೆ ಮುಂದಿನ ಕಾಲದವು) ಎಂಬುದಾಗಿ ಎರಡು ವಿಧದವುಗಳೆಂದು ವಿಭಜಿಸುವುದೇ ಸುಲಭ.

ಯಾಕೆಂದರೆ, ಅವು ಮಾತನಾಡುವ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿವೆಯೆಂಬುದಾಗಿ (ಎಂದರೆ ಈಗಿನ (ವರ್ತಮಾನ) ಕಾಲದವು ಎಂಬುದಾಗಿ) ಹೇಳಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ನಿರಂತರವಾಗಿ ನಡೆಯುವ ಇಲ್ಲವೇ ರೂಢಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಘಟನೆಗಳಾಗಿರ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ರೂಢಿಯಲ್ಲಿ ಜರಗುವ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಉತ್ತಮ ಪ್ರತ್ಯಯದ ಮೂಲಕವೇ ಸೂಚಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ನಿರಂತರವಾಗಿ ನಡೆಯುವ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸಬೇಕಾದಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇದ್ದಾನ್ ಎಂಬಂತಹ ನಿರಂತರಾರ್ಥದ ಕ್ರಿಯಾರೂಪವನ್ನು ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಕ್ರಿಯಾ ರೂಪದ ಮೂಲಕ ಘಟನೆಯ ಕಾಲವನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಕಾಲ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನೂ (ಅದು ನಿರಂತರವಾದುದು ಎಂಬುದಾಗಿ) ಸೂಚಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ (ಜಾಸ್ತಿ ವಿವರ ಗಳಿಗೆ ಭಟ್ ೨೦೦೪ ನೋಡಿ).

೧೧.೨.೨ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಕಾಲವ್ಯವಸ್ಥೆ

ಸಂಸ್ಕೃತದ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳನ್ನು ನಾಲ್ಕು ಮುಖ್ಯ ವರ್ಗಗಳಲ್ಲಿ ವಿಂಗಡಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಆ ಭಾಷೆಯ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಇವನ್ನು ಲಟ್, ಲಿಟ್, ಲುಜ್ ಮತ್ತು ಲೃಟ್ ಎಂಬ ನಾಲ್ಕು ಲಕಾರಗಳೆಂದು ಹೆಸರಿಸುವುದು ರೂಢಿ. ಸಂಸ್ಕೃತದ ಮೈಯಾಕರಣಗಳು ಇವು ಬೇರೆ ಬೇರೆ 'ಕಾಲ'ಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸು ತ್ತವೆಯೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರಾದರೂ ನಿಜಕ್ಕೂ ಅವು ಕಾಲವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಭೇದವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ (ಬರೋ ೧೯೫೫ ನೋಡಿ).

ಲಟ್	ಕರೋತಿ	'ಮಾಡುತ್ತಾನೆ'	ಭವತಿ	'ಆಗುತ್ತದೆ'
ಲಿಟ್	ಚಕಾರ	'ಮಾಡಿದೆ'	ಬಭೂವ	'ಆಯಿತು'
ಲುಜ್	ಅಕರತ್	'ಮಾಡಿದೆ'	ಅಭೂತ್	'ಆಯಿತು'
ಲೃಟ್	ಕರಿಷ್ಯತಿ	'ಮಾಡುತ್ತಾನೆ'	ಭವಿಷ್ಯತಿ	'ಆಗುತ್ತದೆ'

ಈ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳ ಭಾಷಾಂತರಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದಾಗ, ಲಟ್ ಹಾಗೂ ಲೃಟ್ ರೂಪಗಳು ಮುಂದಿನ ಕಾಲವನ್ನು ಮತ್ತು ಲಿಟ್ ಹಾಗೂ ಲುಜ್ ರೂಪಗಳು ಹಿಂದಿನ ಕಾಲವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ

ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳು

ನಿಜಕ್ಕೂ ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಲಿಟ್ ಎಂಬುದು ಘಟನೆ ಮುಗಿದಿರುವುದನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಉಳಿದ ರೂಪಗಳು (ಲಟ್, ಲುಜ್ ಮತ್ತು ಲ್ಯುಟ್‌ಗಳು) ಅದು ಮುಗಿಯದಿರುವುದನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ.

ಹಾಗಾಗಿ, ಇವುಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಕನ್ನಡದ ಹಾಗೆ ಹಿಂದಿನ ಮತ್ತು ಮುಂದಿನ ಕಾಲದ ಘಟನೆಗಳ ನಡುವಿನ ಕಾಲಸಂಬಂಧದ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೆಂದು ವಿವರಿಸುವ ಬದಲು, ಪೂರ್ಣ ಮತ್ತು ಅಪೂರ್ಣಗಳೆಂಬ ಕಾಲವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೆಂದು ಹೇಳುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ.

ಕಾಲಸಂಬಂಧಕ್ಕೂ ಕಾಲವ್ಯವಸ್ಥೆಗೂ ನಡುವೆ ಬಹಳ ಮುಖ್ಯವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಕ್ರಿಯಾಪದದ ಪೂರ್ಣರೂಪ ಅದು ತಿಳಿಸುವ ಘಟನೆಯನ್ನು ಆ ಘಟನೆಯ ಪೂರ್ಣಗೊಂಡ ಅವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅಪೂರ್ಣರೂಪ ಆ ಘಟನೆಯ ಒಳವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು (ಅದರ ಆದಿ, ಅಂತ್ಯ, ನಿರಂತರತೆ, ಕ್ಷಣಿಕತೆ ಮೊದಲಾದವುಗಳಲ್ಲೊಂದನ್ನು) ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ. ಇವೆರಡೂ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿರಬಹುದು ಇಲ್ಲವೇ ಮುಂದಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿರಬಹುದು.

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಕಾಲಸಂಬಂಧವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಕ್ರಿಯಾರೂಪದ ಮುಂದೆ ಅ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಸೇರಿಸುವ ಕ್ರಮವಿದೆ. ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ನಾಲ್ಕು ರೀತಿಯ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳಿಗೂ ಇಂತಹ ಅ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಅವಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದ ಅರ್ಥ ಬರುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಬಹುದು.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಇಂತಹ ಅ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಕ್ರಿಯಾಪದದ ಲಟ್ ರೂಪಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಿ ಲಜ್ ರೂಪವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ ಮತ್ತು ಲ್ಯುಟ್ ರೂಪಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಿ ಲ್ಯುಜ್ ರೂಪವನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಲಟ್ ಕರೋತಿ 'ಮಾಡುತ್ತಾನೆ' ಲಜ್ ಅಕರೋತ್ 'ಮಾಡಿದ'
 ಲ್ಯುಟ್ ಕರಿಸ್ಯತಿ 'ಮಾಡುತ್ತಾನೆ' ಲ್ಯುಜ್ ಅಕರಿಸ್ಯತ್ 'ಮಾಡಿದ, ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ'

ಮೇಲೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಉಳಿದ ಎರಡು ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಲಿಟ್ ರೂಪಕ್ಕೆ ಅ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ರಚಿಸಿದ ರೂಪಗಳನ್ನು ವೇದ ಕಾಲದ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಕಾಣಬಹುದು. ಕಾವ್ಯಗಳ ಕಾಲದ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಅಂತಹ ರೂಪಗಳು ಉಳಿದಿಲ್ಲ.

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು ಲುಜ್ ರೂಪ ಕಾವ್ಯಗಳ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅ ಪ್ರತ್ಯಯದೊಂದಿಗೆ ಮಾತ್ರವೇ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ವೇದ ಕಾಲದ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಅ ಪ್ರತ್ಯಯ ಸೇರಿದ ಮತ್ತು ಸೇರದಿರುವ ಎರಡು ರೀತಿಯ ರೂಪಗಳೂ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದುವು. ಕಾವ್ಯಗಳ ಕಾಲದ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲೂ ಮೂ ಭೂತ್ ಎಂಬಂತಹ ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವ ಪದರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಅ ಪ್ರತ್ಯಯ ಸೇರಿದ ಲುಜ್ ರೂಪಗಳನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಅ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಸೇರಿಸದೆಯೂ ಮೇಲಿನ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳನ್ನು ಹಿಂದಿನ ಸಮಯದ ಘಟನೆ ಯೊಂದನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬಹುದು.

(೧) ಕಸ್ಮಿಂಶ್ಚಿತ್ ವೃಕ್ಷೇ ಪುರಾ ಅಹಂ ವಸಾಮಿ
'ನಾನು ಹಿಂದೆ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಮರದಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ'

(೧)ನೇ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿನ ಸಮಯವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಕ್ರಿಯಾವಿಶೇಷಣ ವೊಂದು (ಪುರಾ 'ಹಿಂದೆ' ಎಂಬುದಾಗಿ) ಬಂದಿರುವ ಕಾರಣ, ಅದರಲ್ಲಿರುವ ಲಟ್ ರೂಪಕ್ಕೆ (ವಸಾಮಿ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ) ಅ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಸೇರಿಸಿಲ್ಲವಾದರೂ 'ವಾಸಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ' ಎಂಬ ಹಿಂದಿನ ಸಮಯದ ಅರ್ಥ ದೊರೆತಿದೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಕಾಲಸಂಬಂಧದ ಭೇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಕಾಲವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಭೇದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯಿದೆಯೆಂಬುದು ಈ ವಿಷಯದಿಂದಲೂ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ ಹಿಂದೆ ವೇದಗಳ ಕಾಲದ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕ್ರಿಯಾ ರೂಪಗಳ ಈ ಕಾಲವ್ಯವಸ್ಥೆ ಕಾವ್ಯಗಳ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಆಧುನಿಕ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ನಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ವೇದ ಕಾಲದಲ್ಲಿದ್ದ ಹಲವು ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳು ಅನಂತರದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಉಳಿದಿಲ್ಲ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಉಳಿದಿರುವ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳೂ ಹಲಕೆಲವು ಬದಲಾವಣೆಗಳಿಗೊಳ ಗಾಗಿವೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಕಾವ್ಯಗಳ ಕಾಲದ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಕರ್ತೃ ಪ್ರಯೋಗಕ್ಕಿಂತಲೂ ಕರ್ಮಣಿ ಪ್ರಯೋಗವೇ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳ ಬದಲು ಕೃದಂತ ರೂಪಗಳನ್ನು ಬಳಸುವುದೂ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿದೆ. ಇಂತಹ ಹಲವು ಕಾರಣಗಳಿಂದಾಗಿ ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳ ಕಾಲವ್ಯವಸ್ಥೆ ಕಾವ್ಯಗಳ ಕಾಲದ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟೊಂದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಗೋಚರಿಸುವುದಿಲ್ಲ (ಭಟ್ ೨೦೦:೧೦೦ ನೋಡಿ).

೧೧.೨.೩ ಕಾಲರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸ

ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳಿಗಿರುವ ಕಾಲರೂಪಗಳ ಒಳರಚನೆಯಲ್ಲೂ ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವೆ ಮುಖ್ಯವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ. ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳಿಗೆ ಆಖ್ಯಾತ (ತಿಜ್ಞಾ) ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಕಾಲರೂಪಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಬಹುದು.

ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳಿಗೆ ಆಖ್ಯಾತ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಕಾಲ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನೂ ಸೇರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳು

ಸಂಸ್ಕೃತದ ಕ್ರಿಯಾಧಾತುಗಳಿಗಿರುವ ಪೂರ್ಣ ರೂಪಗಳನ್ನು (ಎಂದರೆ ಲಿಟ್ ಲಕಾರದಲ್ಲಿರುವ ರೂಪಗಳನ್ನು) ತಯಾರಿಸುವುದು ಬಹಳ ಸುಲಭ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಧಾತುವಿನ ದ್ವಿತ್ವ ರೂಪವನ್ನು ಬಳಸಬೇಕು ಮತ್ತು ಅದರ ಸ್ವರ ಮತ್ತು ವ್ಯಂಜನಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ಅಷ್ಟೆ.

ಧಾತುಗಳು	ಲಿಟ್ ರೂಪಗಳು
ಕೃ 'ಮಾಡು'	ಚಕಾರ 'ಮಾಡಿದ'
ಭೂ 'ಆಗು'	ಬಭೂವ 'ಆಯಿತು'
ಭೃ 'ಹೊರು'	ಬಭಾರ 'ಹೊತ್ತ'
ರುಧ್ 'ತಡೆ'	ರುರೂಽಧ 'ತಡೆದ'
ಷಜ್ 'ಅಡುಗೆ ಮಾಡು'	ಷಷಾಜ್ 'ಅಡುಗೆ ಮಾಡಿದ'

ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಕ್ರಿಯಾಧಾತುಗಳಿಗಿರುವ ಅಪೂರ್ಣರೂಪಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಆ ಧಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಹಲವಾರು ರೀತಿಯ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಬದಲಾವಣೆಗಳು ಬಹಳ ಕ್ಲಿಷ್ಟವಾದುವಾದ ಕಾರಣ ಅವನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತದ ಕ್ರಿಯಾಧಾತುಗಳನ್ನು ಹತ್ತು ವರ್ಗ(ಗಣ)ಗಳಲ್ಲಿ ವಿಂಗಡಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಧಾತುಗಳು ದ್ವಿತ್ವ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಬರುತ್ತವೆ, ಕೆಲವು ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತವೆ, ಕೆಲವಕ್ಕೆ ಸ್ವರಾಗಮದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ, ಕೆಲವಕ್ಕೆ ಯ ಪ್ರತ್ಯಯದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ, ಕೆಲವಕ್ಕೆ ಧಾತುವಿನೊಳಗೆ ನಕಾರವೊಂದನ್ನು ಇರಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ, ಇತ್ಯಾದಿ.

ಧಾತುಗಳು	ಲಿಟ್ ರೂಪಗಳು
ಭೃ 'ಹೊರು'	ಬಿಭೃತಿ 'ಹೊರುತ್ತಾನೆ'
ಕೃ 'ಮಾಡು'	ಕರೂತಿ 'ಮಾಡುತ್ತಾನೆ'
ಭೂ 'ಆಗು'	ಭವತಿ 'ಆಗುತ್ತದೆ'
ಕುಷ್ 'ಕೋಪಿಸು'	ಕುಷ್ಯತಿ 'ಕೋಪಿಸುತ್ತಾನೆ'
ಮುಚ್ 'ಬಿಡು'	ಮುಂಚತಿ 'ಬಿಡುತ್ತಾನೆ'

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳ ಮುಂದಿನ ಕಾಲದ ರೂಪವನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವುದು ಬಹಳ ಸುಲಭ. ಕ್ರಿಯಾಪ್ರಕೃತಿಗೆ ಈ ಕಾಲವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಉತ್ತಮ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಸೇರಿಸಿ, ಅನಂತರ ಅದಕ್ಕೆ ಪುರುಷ-ಲಿಂಗ-ವಚನಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಆಖ್ಯಾತ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಲ್ಲೊಂದನ್ನು ಸೇರಿಸಿದಾಗ ಈ ರೂಪ ಸಿದ್ಧಿಸುತ್ತದೆ. (ಮಾಡು-ಮಾಡುತ್ತಾನೆ, ಕೊಡು-ಕೊಡುತ್ತಾನೆ, ತಿನ್ನು-ತಿನ್ನುತ್ತಾನೆ, ಕುಡಿ-ಕುಡಿಯುತ್ತಾನೆ, ಬರೆ-ಬರೆಯುತ್ತಾನೆ).

ಹಿಂದಿನ ಕಾಲವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವುದು ಇದಕ್ಕಿಂತ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಷ್ಟ. ಇಲ್ಲೂ ಕ್ರಿಯಾಪ್ರಕೃತಿಗೆ ಕಾಲವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ದ

ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಸೇರಿಸಿ, ಅನಂತರ ಅದಕ್ಕೆ ಆಖ್ಯಾತ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಲ್ಲೊಂದನ್ನು ಸೇರಿಸಬೇಕು (ಕುಡಿ-ಕುಡಿದ, ಬರೆ-ಬರೆದ, ಮಾಡು-ಮಾಡಿದ, ಹೇಳು-ಹೇಳಿದ).

ಆದರೆ ಈ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದ ರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಕ್ರಿಯಾಪ್ರಕೃತಿಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಕಾಲವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪ್ರತ್ಯಯದಲ್ಲಿ ಹಲಕೆಲವು ಬದಲಾವಣೆಗಳಾಗುವ ವಾದ ಕಾರಣ (ಬರು-ಬಂದ, ಕಾಣು-ಕಂಡ, ಕೊಲ್ಲು-ಕೊಂದ, ಸಾಯು-ಸತ್ತ, ಹೊಗು-ಹೊಕ್ಕ, ಇತ್ಯಾದಿ) ಮುಂದಿನ ಕಾಲದ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳ ವರ್ಣನೆ ಗಿಂತ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳ ವರ್ಣನೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಕ್ಲಿಷ್ಟ ವಾದುದು. ಆದರೂ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದವಾದರೆ ಈ ಕ್ಲಿಷ್ಟತೆ ಅತ್ಯಲ್ಪವೆಂದೇ ಹೇಳಬಹುದು.

೧೧.೨.೪ ಘಟನೆಗಳ ನಡುವಿನ ಕಾಲಭೇದ

ಒಂದೇ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಘಟನೆಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸಬೇಕಾದಾಗ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಜೋಡಿಸುವ ಕ್ರಿಯಾರೂಪವನ್ನು ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕಾಗಿ ನಾಲ್ಕು ರೀತಿಯ ಜೋಡಿಸುವ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳು (ಮಾಡುತ್ತಾ, ಮಾಡಿ, ಮಾಡಲು, ಮಾಡದೆ) ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿವೆ.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಬಹುದು.

- (೨ಕ) ಅವನು ಊಟ ಮಾಡುತ್ತಾ ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡಿದ
- (೨ಖ) ಅವನು ಊಟ ಮಾಡಿ ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಮಾತನಾಡಿದ
- (೨ಗ) ಅವನು ಊಟ ಮಾಡಲು ನಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ
- (೨ಘ) ಅವನು ಊಟ ಮಾಡದೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ

(೨ಕ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಘಟನೆಗಳು ಒಂದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನಡೆದುವು ಎಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾ ಜೋಡಿಸುವ ಕ್ರಿಯಾರೂಪವನ್ನು ಬಳಸಲಾಗಿದೆ; ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು (೨ಖ)ದಲ್ಲಿ ಮೊದಲು ತಿಳಿಸಿರುವ ಘಟನೆ ಎರಡನೆಯದಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲು ನಡೆದಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಮಾಡಿ ಜೋಡಿಸುವ ಕ್ರಿಯಾರೂಪವನ್ನು ಬಳಸಲಾಗಿದೆ.

(೨ಗ)ದಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯ ಘಟನೆ ಎರಡನೆಯದರ ಅನಂತರ ನಡೆದಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ, ಮತ್ತು ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಮಾಡಲು ಜೋಡಿಸುವ ಕ್ರಿಯಾರೂಪವನ್ನು ಬಳಸಲಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು (೨ಘ)ದಲ್ಲಿ ಎರಡನೆಯ ಘಟನೆ ನಡೆಯುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿನದು ನಡೆದಿರಲಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಮಾಡದೆ ಜೋಡಿಸುವ ಕ್ರಿಯಾರೂಪವನ್ನು ಬಳಸಲಾಗಿದೆ.

ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳು

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ನಾಲ್ಕು ಜೋಡಿಸುವ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳಿದ್ದು, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಕಾಲಭೇದ ವಾಕ್ಯದ ಕೊನೆಯ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಕಾಲಭೇದಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಮೇಲೆ (೧೧.೨.೧)ರಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ವಾಕ್ಯದ ಕೊನೆಯ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳಲ್ಲಿ 'ಹಿಂದಿನ ಕಾಲ' ಮತ್ತು 'ಮುಂದಿನ ಕಾಲ' ಎಂಬುದಾಗಿ ಎರಡು ಕಾಲಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ಮಾತ್ರ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತವೆ. ಇವು ವಾಕ್ಯದ ಆಡುಗನ ಸಮಯ ಮತ್ತು ವಾಕ್ಯ ತಿಳಿಸುವ ಘಟನೆಯ ಸಮಯಗಳ ನಡುವಿರುವ ಕಾಲಸಂಬಂಧವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ.

ಆದರೆ, ಜೋಡಿಸುವ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿನ ಘಟನೆ, ಅನಂತರದ ಘಟನೆ ಮತ್ತು ಒಂದೇ ಸಮಯದ ಘಟನೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಮೂರು ರೀತಿಯ ಕಾಲಭೇದಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸಬೇಕಾಗಿದ್ದು, ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಮೂರು ಕಾಲಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಬಳಸಬೇಕಾಗಿದೆ (ಇದಲ್ಲದೆ ನಾಲ್ಕನೆಯ ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವ ಪ್ರತ್ಯಯವೂ ಈ ಜೋಡಿಸುವ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ).

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ಹಾಗೆ ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಜೋಡಿಸುವ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳ ಬಳಕೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹೆಚ್ಚಿನೆಡೆಗಳಲ್ಲೂ ಈ ರೀತಿ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಜೋಡಿಸಬೇಕಾದಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳ ನಾಮರೂಪ(ಕೃದಂತ)ಗಳನ್ನಾಗಲಿ ಇಲ್ಲವೇ 'ಸತಿ ಸಪ್ತಮಿ' ಎಂಬ ರಚನೆಯನ್ನಾಗಲಿ ಬಳಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

- (೩) ಅಹಂ ದಕ್ಷಿಣಾರಣ್ಯೇ ಚರನ್ ಮೃಗಮೋಕಂ ಅಪಶ್ಯಂ
'ನಾನು ದಕ್ಷಿಣಾರಣ್ಯದಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಾ ಮೃಗವೊಂದನ್ನು ನೋಡಿದೆ'
- (೪) ತಸ್ಮಿನ್ ರಾಜ್ಞಿ ಸತಿ ಕಃ ಭೂಮಿಂ ಜಯೇತ್
'ಅವನು ರಾಜನಾಗಿರುವಾಗ ಭೂಮಂಡಲವನ್ನು ಯಾರು ಗೆದ್ದಾರು?'

(೩)ನೇ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಚರನ್ ನಾಮಪದವನ್ನು ಜೋಡಿಸುವ ಕ್ರಿಯಾರೂಪವನ್ನಾಗಿ ಬಳಸಲಾಗಿದೆ ಮತ್ತು (೪)ನೇ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ತಸ್ಮಿ ರಾಜ್ಞಿ ಸತಿ ಎಂಬುದಾಗಿ ಸತಿಸಪ್ತಮಿ ರಚನೆಯನ್ನು ಬಳಸಲಾಗಿದೆ.

ಇದಕ್ಕೆ ಅಪವಾದವಾಗಿ, ತ್ವಾ ಇಲ್ಲವೇ ಯ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಬಳಸಿ ರಚಿಸಿದ ಜೋಡಿಸುವ ಕ್ರಿಯಾರೂಪವೊಂದು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದೆ. ಇದು ಮೊದಲನೆಯ ಘಟನೆ ಎರಡನೆಯದಕ್ಕಿಂತ ಮೊದಲು ನಡೆದಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಕ್ರಿಯಾರೂಪ. ಸಂಸ್ಕೃತದ ಈ ಕ್ರಿಯಾರೂಪ ದ್ವಾವಿಡ ಭಾಷೆಗಳ ಸಂಪರ್ಕದಿಂದಾಗಿ ಬೆಳೆದು ಬಂದಿದೆಯೆಂದು ವಿದ್ವಾಂಸರ ಊಹೆ.

- (೪ಕ) ಭಾಗಂ ತ್ಯಕ್ತ್ವಾ ಸ್ವಗೃಹಂ ಯಯೌ
'ಆಡನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಿ (ಅವನು) ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಹೋದ'

(೪ಖ) ನರಾಃ ಶಾಸ್ತ್ರಂ ಅಧೀತ್ಯ ಪಂಡಿತಾಃ ಭವಂತಿ
'ಮಾನವರು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಓದಿ ಪಂಡಿತರಾಗುತ್ತಾರೆ'

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಜೋಡಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ನಿಶ್ಚಿತವಾದ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಅದರ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಇವುಗಳ ಬಳಕೆಯನ್ನು ವ್ಯವಸ್ಥಿತವಾಗಿ ವಿವರಿಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಕಂಡುಬಂದಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಜೋಡಿಸುವ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟು ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ. ಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯಾಕರಣದ ಅಂಧಾನುಕರಣ ಮಾಡಿರುವ ಕನ್ನಡ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳಿಗೆ ಈ ಅಚ್ಚುಕಟ್ಟನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ (ಜಾಸ್ತಿ ವಿವರಗಳಿಗೆ ಭಟ್ ೨೦೦೫ ನೋಡಿ).

೧೧.೩ ಆಖ್ಯಾತ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು

ಸಂಸ್ಕೃತ ಕ್ರಿಯಾಪದದ ಪೂರ್ಣ ರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಆಖ್ಯಾತ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ಅಪೂರ್ಣ ರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಆಖ್ಯಾತ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಯಾಕೆಂದರೆ, ಕಾಲವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಈ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಆಖ್ಯಾತ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳೊಂದಿಗೆ ಬೇರೆ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಆಖ್ಯಾತ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳ ನಡುವಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸ (ಮತ್ತು ಕ್ರಿಯಾಧಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸ) ಇವುಗಳೇ ಪೂರ್ಣ ಮತ್ತು ಅಪೂರ್ಣ ಎಂಬ ಎರಡು ಕಾಲವ್ಯವಸ್ಥೆಗಳ ನಡುವಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನೂ ಸೂಚಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಲಟ್‌ರೂಪದ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು

ಪುರುಷ ಏಕವಚನ ದ್ವಿವಚನ ಬಹುವಚನ
ಪ್ರಥಮ ಕರೋತಿ ಕುರುತಃ ಕುರ್ವಂತಿ
ಮಧ್ಯಮ ಕರೋಷಿ ಕುರುಥಃ ಕುರುಥ
ಉತ್ತಮ ಕರೋಮಿ ಕುರ್ವಃ ಕುರ್ಮಃ

ಲಿಟ್‌ರೂಪದ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು

ಏಕವಚನ ದ್ವಿವಚನ ಬಹುವಚನ
ಚಕಾರ ಚಕ್ರತಃ ಚಕ್ರುಃ
ಚಕಥಃ ಚಕ್ರಥುಃ ಚಕ್ರ
ಚಕಾರ ಚಕ್ರವ ಚಕ್ರಮ

ಮೇಲೆ ಪ್ರಥಮಪುರುಷ ಏಕವಚನದ ಲಟ್‌ರೂಪದಲ್ಲಿ (ಎಂದರೆ ಅಪೂರ್ಣ ರೂಪದಲ್ಲಿ) ತಿ ಆಖ್ಯಾತ ಪ್ರತ್ಯಯ ಬಂದಿದೆ; ಆದರೆ, ಲಿಟ್ (ಪೂರ್ಣ) ರೂಪದಲ್ಲಿ ಅ ಪ್ರತ್ಯಯ ಬಂದಿದೆ. ಮಧ್ಯಮ ಪುರುಷ ಏಕವಚನದ ಲಟ್ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಸಿ(ಷಿ) ಆಖ್ಯಾತ ಪ್ರತ್ಯಯ ಬಂದಿದೆ; ಆದರೆ ಲಿಟ್ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಥ ಪ್ರತ್ಯಯ ಬಂದಿದೆ. ಇತರ ರೂಪಗಳಲ್ಲೂ ಇಂತಹವೇ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳು

ಕನ್ನಡದಲ್ಲೂ ಮುಂದಿನ ಮತ್ತು ಹಿಂದಿನ ಕಾಲಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಕ್ರಿಯಾ ರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಆಖ್ಯಾತ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳ ನಡುವೆ ಕೆಲವು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ ಯೆಂಬುದನ್ನು ಈ ಕೆಳಗಿನ ರೂಪಾವಳಿಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು:

	ಮುಂದಿನ ಕಾಲದ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳು		ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳು	
ಪ್ರಥಮ	ಮಾಡುತ್ತಾನೆ	ಮಾಡುತ್ತಾರೆ	ಮಾಡಿದ	ಮಾಡಿದರು
	ಮಾಡುತ್ತಾಳೆ	..	ಮಾಡಿದಳು	..
	ಮಾಡುತ್ತದೆ	ಮಾಡುತ್ತವೆ	ಮಾಡಿತು	
	ಮಾಡಿದುವು			
ಮಧ್ಯಮ	ಮಾಡುತ್ತೀ	ಮಾಡುತ್ತೀರಿ	ಮಾಡಿದೆ	ಮಾಡಿದಿರಿ
ಉತ್ತಮ	ಮಾಡುತ್ತಾನೆ	ಮಾಡುತ್ತೀವೆ	ಮಾಡಿದೆ	ಮಾಡಿದವು

ಮುಂದಿನ ಕಾಲವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಉತ್ತಮಪುರುಷ ಮತ್ತು ಏಕವಚನದ ಕ್ರಿಯಾರೂಪದಲ್ಲಿ ಏನು ಆಖ್ಯಾತ ಪ್ರತ್ಯಯವಿದೆ; ಆದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ಸಮನಾಗಿರುವ ಹಿಂದಿನ ಕಾಲದ ಕ್ರಿಯಾರೂಪದಲ್ಲಿ ಏ ಆಖ್ಯಾತ ಪ್ರತ್ಯಯವಿದೆ. ಇತರ ರೂಪಗಳಲ್ಲೂ ಇಂತಹವೇ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿರುವುದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

ಆದರೆ ಕನ್ನಡದ ಈ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಆಖ್ಯಾತ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ಮಾತ್ರ ವಲ್ಲದೆ ಉತ್ತಮ ಇಲ್ಲವೇ ದ ಕಾಲಪ್ರತ್ಯಯಗಳೂ ಬರುವುವಾದ ಕಾರಣ, ಕಾಲ ಭೇದವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ಆಖ್ಯಾತ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳ ನಡುವಿನ ವ್ಯತ್ಯಾಸದ ಮೇಲೆ ಹೊರಿಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲ. ಅವನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ಕಾಲಪ್ರತ್ಯಯಗಳಾದ ಉತ್ತಮ ಮತ್ತು ದ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳ ಮೇಲೆಯೇ ಹೊರಿಸಬಹುದು.

೧೧.೪ ಪರಸ್ಮೈಪದ ಮತ್ತು ಆತ್ಮನೇಪದ

ಸಂಸ್ಕೃತದ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಪರಸ್ಮೈಪದ ಮತ್ತು ಆತ್ಮನೇಪದ ಎಂಬುದಾಗಿ ಇನ್ನೊಂದು ಮುಖ್ಯವಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ. ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಆ ಭಾಷೆಯ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಆಖ್ಯಾತ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನು ಬಳಸಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಕ್ರಿಯಾಪದವು ತಿಳಿಸುವ ಘಟನೆಯನ್ನು ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ತನ್ನ ಲಾಭಕ್ಕಾಗಿ ನಡೆಸುತ್ತಿರುವನಾದರೆ ಆತ್ಮನೇಪದದ ರೂಪಗಳನ್ನು ಬಳಸಬೇಕು ಮತ್ತು ಬೇರೊಬ್ಬನ ಲಾಭಕ್ಕಾಗಿ ನಡೆಸುತ್ತಿರುವನಾದರೆ ಪರಸ್ಮೈಪದದ ರೂಪಗಳನ್ನು ಬಳಸಬೇಕು ಎಂಬುದು ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸದ ಮೂಲ ಉದ್ದೇಶವಾಗಿತ್ತು.

ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಈ ಮೂಲ ಉದ್ದೇಶ ಬಹಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ನಷ್ಟವಾಗಿದೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ಆ ಭಾಷೆಯ ಕೆಲವು ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳು ಯಾವಾಗಲೂ ಆತ್ಮನೇಪದದ ಆಖ್ಯಾತ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳೊಂದಿಗೇನೇ ಬರುತ್ತವೆ ಮತ್ತು ಇನ್ನು ಕೆಲವು ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳು ಯಾವಾಗಲೂ ಪರಸ್ಮೈಪದದ ಆಖ್ಯಾತ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳ

ಳೊಂದಿಗೇನೇ ಬರುತ್ತವೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಅವುಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಅರ್ಥಭೇದವನ್ನು ಸೂಚಿಸಲಾರದು.

ಆದರೆ ಬೇರೆ ಕೆಲವು ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳು ಈ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಆಖ್ಯಾತ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳೊಂದಿಗೂ ಬರಲು ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದು, ಅಂತಹ ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಮಾತ್ರ ಮೇಲಿನ ಅರ್ಥ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತವೆ.

(ಚಕ) ದೇವದತ್ತಃ ಷಚತಿ
'ದೇವದತ್ತ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ'

(ಚಛ) ದೇವದತ್ತಃ ಷಚತೇ
'ದೇವದತ್ತ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ'

ಷಚ್ 'ಅಡಿಗೆ ಮಾಡು' ಕ್ರಿಯಾಪದ (ಚಕ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಷಚತಿ ಎಂಬುದಾಗಿ ಪರಸ್ಮೈಪದದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗಿದೆ ಮತ್ತು (ಚಛ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಷಚತೇ ಎಂಬುದಾಗಿ ಆತ್ಮನೇಪದದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗಿದೆ. ಅಡಿಗೆ ಮಾಡುತ್ತಿರುವುದು ತನಗಾಗಿ ಎಂಬ ಅರ್ಥ ಈ (ಚಛ) ವಾಕ್ಯಕ್ಕೆ; ಆದರೆ (ಚಕ) ವಾಕ್ಯಕ್ಕೆ ಅಂತಹ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ಅರ್ಥವನ್ನು ಆಖ್ಯಾತ ಪ್ರತ್ಯಯದ ಮೂಲಕ ಸೂಚಿಸುವ ಬದಲು ಕ್ರಿಯಾಪದದೊಂದಿಗೆ ಕೊಳ್ಳು ಎಂಬುದನ್ನು ಬಳಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಸೂಚಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮೇಲೆ (ಚಛ) ವಾಕ್ಯದ ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಕನ್ನಡ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು.

೧೧.೫ ಕರ್ಮಣಿ ಪ್ರಯೋಗ

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಕರ್ತೃ, ಕರ್ಮಣಿ ಮತ್ತು ಭಾವೇ ಎಂಬುದಾಗಿ ಮೂರು ರೀತಿಯ ವಾಕ್ಯಗಳಿವೆ. ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಇವನ್ನು ಮೂರು 'ಪ್ರಯೋಗ'ಗಳೆಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಕರ್ಮಣಿ ಪ್ರಯೋಗದ ಮೂಲ ಉದ್ದೇಶ ಭಾಷಾ ವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದುದಾಗಿತ್ತು.

ವಾಕ್ಯವು ಸೂಚಿಸುವ ಘಟನೆಯ ಸ್ವರೂಪ ಮತ್ತು ಅದಕ್ಕೂ ಅದರಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸುವ ವ್ಯಕ್ತಿ, ವಸ್ತು ಮೊದಲಾದವುಗಳಿಗೂ ನಡುವಿರುವ ಸಂಬಂಧ - ಇವೆರಡೂ ಕರ್ಮಣಿ ಪ್ರಯೋಗದಲ್ಲಿ ಬದಲಾಗದೆ ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿಯುತ್ತವೆ. ಘಟನೆಯಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಕೊಂಡಿರುವ ವ್ಯಕ್ತಿ, ವಸ್ತು ಮೊದಲಾದವುಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದನ್ನು ಮುಖ್ಯ ವಿಷಯವಾಗಿ ಆರಿಸಲಾಗಿದೆ ಎಂಬ ಭಾಷಾವ್ಯವಹಾರಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ಅಂಶ ಮಾತ್ರ ಬದಲಾಗುತ್ತದೆ.

ಕರ್ತೃ-ಕರ್ಮಣಿ ಪ್ರಯೋಗಗಳ ನಡುವಿದ್ದ ಈ ಮೂಲ ಉದ್ದೇಶ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಉಳಿದಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಇಂತಹದೇ ಪ್ರಯೋಗ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು

ಹೊಂದಿರುವ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಅರ್ಥ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿದೆ. ಇದನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ (೬ಕ-ಖ) ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಕಾಣಬಹುದು.

- (೬ಕ) *She praised him*
 'ಅವಳು ಅವನನ್ನು ಹೊಗಳಿದಳು'
 (೬ಖ) *He was praised by her*
 'ಅವನನ್ನು ಅವಳು ಹೊಗಳಿದಳು'

(೬ಕ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ *she* 'ಅವಳು' ಎಂಬುದು ಮುಖ್ಯ ವಿಷಯವಾಗಿದೆ; ಆದರೆ, (೬ಖ)ದಲ್ಲಿ ಅದರ ಬದಲು *he* 'ಅವನು' ಎಂಬುದು ಮುಖ್ಯ ವಿಷಯವಾಗಿ ಬಂದಿದೆ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ವಾಕ್ಯದ ಮುಖ್ಯ ವಿಷಯವನ್ನು ಬದಲಿಸಬೇಕಾದಲ್ಲಿ ಅದರಲ್ಲಿ ಬರುವ ನಾಮಪದಗಳ ಜಾಗವನ್ನು ಬದಲಿಸಿದರೆ ಸಾಕು; ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಯಾವ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನೂ ಮಾಡುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲ; ಇದನ್ನು ಈ ವಾಕ್ಯಗಳ ಕೆಳಗೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಕನ್ನಡ ಅನುವಾದ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು.

ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿ ಮೇಲಿನ ಅರ್ಥವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಪದಗಳ ಜಾಗವನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸುವುದರೊಂದಿಗೆ ಬೇರೆ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಬೇಕಾಗಿದೆ; ಇದಕ್ಕಾಗಿ ವಾಕ್ಯದ ಕ್ರಿಯಾಪದವನ್ನು 'ಕರ್ಮಣಿ' ರೂಪಕ್ಕೆ ಬದಲಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ (*praised* ಎಂಬುದನ್ನು *was praised* ಎಂಬುದಾಗಿ ಬದಲಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ) ಮತ್ತು ಸರ್ವನಾಮಗಳ ಜಾಗವನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸುವುದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ವಿಭಕ್ತಿರೂಪವನ್ನೂ ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ.

ಆದರೆ, ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಹಾಗೆ, ಸಂಸ್ಕೃತದ ಕರ್ತೃ ಮತ್ತು ಕರ್ಮಣಿ ವಾಕ್ಯಗಳ ನಡುವೆ 'ಅರ್ಥ'ದಲ್ಲಿ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಉಳಿದಿಲ್ಲವಾದ ಕಾರಣ, ಅದರಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ವಿಭಕ್ತಿಪಲ್ಲಟಕ್ಕೆ ಇಂಗ್ಲಿಷ್‌ನಲ್ಲಿರುವ ಹಾಗೆ ಆರ್ಥವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಹೊಂದಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.

ಸಂಸ್ಕೃತ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ನಾಮಪದಗಳ ಜಾಗವನ್ನು ಬದಲಾಯಿಸಲು ವಾಕ್ಯದ ಕ್ರಿಯಾರೂಪದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ನಾಮಪದಗಳ ವಿಭಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಯಾವ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನೂ ಮಾಡುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾಗಿ, ಮೇಲಿನ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕಾಗಿ ಕರ್ಮಣಿ ಪ್ರಯೋಗವನ್ನು ಬಳಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟ. ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಬೆಳೆದು ಬಂದ ಹಿಂದಿ, ಮರಾಠಿ ಮೊದಲಾದ ಆಧುನಿಕ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲೂ ಕರ್ಮಣಿ ಪ್ರಯೋಗವಿದ್ದು ಅದಕ್ಕೆ ಬೇರೆಯೇ ಒಂದು ಉದ್ದೇಶವಿದೆ.

ಹಿಂದಿಯಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಪದದ ಭೂತಕೃದಂತ ರೂಪದೊಂದಿಗೆ ಜಾ 'ಹೋಗು' ಕ್ರಿಯಾಪದದ ರೂಪವೊಂದನ್ನು ಬಳಸಿದಾಗ ಕರ್ಮಣಿ ಪ್ರಯೋಗ ಸಿದ್ಧಿಸುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಇಂತಹ ಕರ್ಮಣಿ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಕರ್ತೃಪದವನ್ನು ಕರಣಾರ್ಥದ ಸೌಲೆ ಎಂಬುದರೊಂದಿಗೆ ಬಳಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಈ ಕರ್ಮಣಿ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಹಿಂದಿಯಲ್ಲಿ ಕರ್ತೃವಿಗೆ ಘಟನೆಯನ್ನು ನಡೆಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ನಿಷೇಧಾರ್ಥಕ ವಾಕ್ಯವಾಗಿ ಬಳಸುವುದೇ ಜಾಸ್ತಿ.

(೭ಕ) ರಾಮ್ ರೋಟೀ ನಹೀಂ ಖಾಯಾ
'ರಾಮ ರೋಟಿ ತಿನ್ನಲಿಲ್ಲ'

(೭ಖ) ರಾಮ್ ಸೌಲೆ ರೋಟೀ ನಹೀಂ ಖಾಯೀ ಗಯೀ
'ರಾಮನಿಗೆ ರೋಟಿ ತಿನ್ನಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ'

ಆದರೆ ಕರ್ತೃಪದವನ್ನು ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಬಳಸದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ 'ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ' ಎಂಬ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲದೆಯೂ ಹಿಂದಿಯಲ್ಲಿ ಕರ್ಮಣಿ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

(೭) ಚೋರ ಪಕಡ್ ಲಿಯೇ ಗಯೇ
'ಕಳ್ಳರನ್ನು ಹಿಡಿಯಲಾಯಿತು'

೧೧.೬ ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವ ವಾಕ್ಯಗಳು

ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವ ರೂಪಕ್ಕೆ (ಎಂದರೆ ನಿಷೇಧರೂಪಕ್ಕೆ) ಬದಲಾಯಿಸುವಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿದೆ. ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಘಟನೆಯನ್ನು ವರದಿ ಮಾಡುವ ಯಾವುದೇ ಒಂದು ವಾಕ್ಯವನ್ನೂ ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವ ನ ಪದವನ್ನು ಸೇರಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವ ವಾಕ್ಯವನ್ನಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ ಮತ್ತು ಅಲ್ಲ ಎಂಬ ಎರಡು ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವ ಪದಗಳಿದ್ದು ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೆಯದನ್ನು ಕ್ರಿಯಾಪದವಿರುವ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಮತ್ತು ಎರಡನೆಯದನ್ನು ಎರಡು ನಾಮಪದ (ಇಲ್ಲವೇ ನಾಮಪದಕಂಠೆ)ಗಳಿಂದ ಸಿದ್ಧವಾದ (ಕ್ರಿಯಾಪದವಿಲ್ಲದ) ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ.

ಇದಲ್ಲದೆ, ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಪದವಿರುವ ವಾಕ್ಯಗಳಿಗೆ ಇಲ್ಲ ಪದವನ್ನು ಸೇರಿಸುವ ಮೊದಲು ಅವುಗಳ ಕ್ರಿಯಾಪದವನ್ನು ಸಂಬಂಧಿಸುವ ರೂಪಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲವೇ ನಾಮರೂಪಕ್ಕೆ ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ. ಹಿಂದಿನ ಸಮಯದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕೊಡಲು ಕ್ರಿಯಾಪದದ ಸಂಬಂಧಿಸುವ ರೂಪವನ್ನು ಮತ್ತು ಮುಂದಿನ ಸಮಯದ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕೊಡಲು ನಾಮರೂಪವನ್ನು ಬಳಸುವುದು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ರೂಢಿ.

ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳು

ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವ ನ ಪದವನ್ನು ಬಳಸಲು ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಯಾವ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನೂ ಮಾಡುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲ.

- (೯) ತೇ ಪ್ರಸ್ತುತಾನಿ ನ ಪಠಂತಿ
'ಅವರು ಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಓದುವುದಿಲ್ಲ'
(೧೦) ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರಃ ಅಯೋಧ್ಯಾಂ ನ ಅಗಚ್ಛತ್
'ವಿಶ್ವಾಮಿತ್ರ ಅಯೋಧ್ಯೆಗೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ'

ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳ ಕೃದಂತ (ಗುಣ)ರೂಪವನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಕನ್ನಡ ದಲ್ಲಿ ಅದ ಎಂಬ ಬೇರೆಯೇ ಒಂದು ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವ ಪ್ರತ್ಯಯದ ಬಳಕೆಯಿದೆ. ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲೂ ನ ಪದದ ಬಳಕೆಯೇ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಅದ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಬಳಸಿ ರಚಿಸಿದ ಕ್ರಿಯಾರೂಪ ಗಳು ಕಾಲವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಸೂಚಿಸಲಾರವು. ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ಹಾಗೆ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ಬಳಸದೆ ನ ಪದವನ್ನೇ ಬಳಸುವ ಕಾರಣ, ಅದರ ಕೃದಂತ ರೂಪಗಳು ಕಾಲವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನೂ ಸೂಚಿಸಬಲ್ಲವು.

- (೧೧ಕ) ಭೋಜನಂ ನ ಕಠಿಷ್ಯಮಾಣಃ ನರಃ
'ಊಟಮಾಡದ ಮನುಷ್ಯ'
(೧೧ಖ) ಭೋಜನಂ ನ ಚಕ್ರಾಣಃ ನರಃ
'ಊಟಮಾಡದ ಮನುಷ್ಯ'

(೧೧ಕ)ದಲ್ಲಿ ಯಾರು ಊಟ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವೋ ಆತನನ್ನು ಸೂಚಿಸ ಲಾಗಿದೆ ಮತ್ತು (೧೧ಖ)ದಲ್ಲಿ ಯಾರು ಊಟ ಮಾಡಲಿಲ್ಲವೋ ಆತನನ್ನು ಸೂಚಿಸಲಾಗಿದೆ. ಈ ಎರಡು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮಾಡದ ಎಂಬ ಒಂದೇ ಕ್ರಿಯಾರೂಪ ಬಳಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವಿರುವ ಇನ್ನೊಂದು ವ್ಯತ್ಯಾಸ ವೇನೆಂದರೆ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಪದಗಳನ್ನೂ ಅ ಇಲ್ಲವೇ ಅನ್ ಉಪಸರ್ಗದ ಮೂಲಕ ಅಲ್ಲಗಳೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ. ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಪದಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವ ವಿಧಾನವಿಲ್ಲ. ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ಎರವಲಾಗಿ ಬಂದ ಇಂತಹ ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವ ಉಪಸರ್ಗಗಳಿರುವ ಪದಗಳು ಕೆಲವು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿರುವುದು ನಿಜವಾದರೂ ಕನ್ನಡದವೇ ಆದ ಪದಗಳಿಗೆ ಅಂತಹ ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವ ರೂಪಗಳಿಲ್ಲ.

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಸತ್ಯ	ಅಸತ್ಯ
ಅಚಾರ	ಅನಾಚಾರ
ಏಕ	ಅನೇಕ
ಜ್ಞಾನ	ಅಜ್ಞಾನ
ಅರ್ಥ	ಅನರ್ಥ
ನ್ಯಾಯ	ಅನ್ಯಾಯ

ಆದರೆ, ವಾಕ್ಯವೊಂದನ್ನು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವ ಬದಲು ಅದರ ಒಂದು ಅಂಗವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಅಲ್ಲಗಳೆಯಲು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬೇರೆಯೇ ಒಂದು ವ್ಯಾಕರಣ ವಿಧಾನ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಪದವನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯ ಬೇಕಾಗಿರುವ ವಾಕ್ಯಾಂಗದೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿಸಿ ಹೇಳಬೇಕು ಮತ್ತು ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಕ್ರಿಯಾಪದವನ್ನು ನಾಮಪದವಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

- (೧೨ಕ) ಹರಿ ರಾಮುವಿಗೆ ಒಂದು ಪುಸ್ತಕ ಕೊಟ್ಟು
- (೧೨ಖ) ಹರಿ ರಾಮುವಿಗೆ ಒಂದು ಪುಸ್ತಕ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ
- (೧೨ಗ) ಹರಿಯಲ್ಲ ರಾಮುವಿಗೆ ಒಂದು ಪುಸ್ತಕ ಕೊಟ್ಟದ್ದು
- (೧೨ಘ) ಹರಿ ರಾಮುವಿಗಲ್ಲ ಒಂದು ಪುಸ್ತಕ ಕೊಟ್ಟದ್ದು
- (೧೨ಙ) ಹರಿ ರಾಮುವಿಗೆ ಒಂದು ಪುಸ್ತಕವನ್ನಲ್ಲ ಕೊಟ್ಟದ್ದು
- (೧೨ಚ) ಹರಿ ರಾಮುವಿಗೆ ಒಂದು ಪುಸ್ತಕ ಕೊಟ್ಟದ್ದಲ್ಲ (ಮಾರಿದ್ದು)

(೧೨ಖ) ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ (೧೨ಕ) ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಅಲ್ಲಗಳೆಯಲಾಗಿದೆ. ಆದರೆ, (೧೨ಗ)ದಲ್ಲಿ ಅದರ ಒಂದು ಭಾಗವನ್ನು ಮಾತ್ರ, ಎಂದರೆ ರಾಮುವಿಗೆ ಪುಸ್ತಕವನ್ನು ಕೊಟ್ಟವನು ಹರಿ ಎಂಬುದನ್ನು ಮಾತ್ರ ಅಲ್ಲಗಳೆಯಲಾಗಿದೆ. ವಾಕ್ಯದ ಇತರ ಭಾಗವನ್ನು, ಎಂದರೆ ಯಾರೋ ರಾಮುವಿಗೆ ಒಂದು ಪುಸ್ತಕ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಈ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಗಳೆಯಲಾಗಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಇತರ (೧೨ಘ-ಚ) ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲೂ ಹೀಗೆಯೇ ವಾಕ್ಯದ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಘಟಕಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯಲಾಗಿದೆ.

ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡುವ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಅಲ್ಲಗಳೆಯಲು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ನ ಎಂಬುದರ ಬದಲು ಮಾ ಎಂಬುದನ್ನು ಬಳಸುವ ಕ್ರಮವಿದೆ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ಎಂಬುದರ ಬದಲು ಬೇಡ ಎಂಬ ಪದವನ್ನು ಬಳಸುವ ಕ್ರಮವಿದೆ.

- (೧೩) ಭೋಜನಸಮಯೇ ಜಲಂ ಮಾ ಪಿಬ
'ಊಟದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನೀರು ಕುಡಿಯಬೇಡ'

ಇಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವೆ ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವ ಅರ್ಥವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇನೆಂದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಈ ಅರ್ಥವನ್ನು ಒಂದು ಕ್ರಿಯಾರೂಪ ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ; ಆದರೆ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಒಂದು ಉಪಸರ್ಗ ಇಲ್ಲವೇ ಅವ್ಯಯ ಸೂಚಿಸುತ್ತದೆ.

೧೧.೨ ಕೇಳುವ ವಾಕ್ಯಗಳು

ಕೇಳುವ (ಪ್ರಶ್ನಾರ್ಥಕ) ವಾಕ್ಯಗಳ ರಚನೆಯಲ್ಲೂ ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವೆ ಇಂತಹದೇ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ. ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ವಾಕ್ಯವೊಂದನ್ನು ಕೇಳಿ (ಪ್ರಶ್ನೆ)ಯನ್ನಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಕೆಂ ಪದವನ್ನು ಅದರಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿದರೆ ಸಾಕು. ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಯಾವ ಬದಲಾವಣೆಯನ್ನೂ ಮಾಡುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲ.

ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಓ ಪ್ರತ್ಯಯದ ಬಳಕೆಯಿದ್ದು ಇದನ್ನು ಕ್ರಿಯಾಪದದ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಸುವುದಾದರೆ ಮಾತ್ರ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬದಲಾವಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿಲ್ಲ. ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಬರುವ ಬೇರೆ ಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಅದನ್ನು ಬಳಸಬೇಕಿದ್ದಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಪದವನ್ನು ಅದರ ನಾಮ ರೂಪಕ್ಕೆ ಬದಲಾಯಿಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ.

(೧೪ಕ) ವ್ಯಾಧಾಃ ವನೇಶ್ಮಿನ್ ಸಂಚರಂತಿ
‘ಈ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಬೇಟೆಗಾರರು ಸಂಚರಿಸುತ್ತಾರೆ’

(೧೪ಖ) ಕಿಂ ವ್ಯಾಧಾಃ ವನೇಶ್ಮಿನ್ ಸಂಚರಂತಿ?
‘ಈ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಬೇಟೆಗಾರರು ಸಂಚರಿಸುತ್ತಾರೋ?’

(೧೪ಗ) ಬೇಟೆಗಾರರು ಈ ಕಾಡಿನಲ್ಲೋ ಸಂಚರಿಸುವುದು?

(೧೪ಘ) ಬೇಟೆಗಾರರೋ ಈ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಸಂಚರಿಸುವುದು?

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕೇಳಿಯ ಅರ್ಥವನ್ನು ಕೊಡುವ ಓ ಪ್ರತ್ಯಯವನ್ನು ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿರುವ ನಾಮಪದಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದರೊಡನೆ ಬಳಸಿದಾಗ ಅದು ಸೂಚಿಸುವ ಕೇಳಿ ಆ ಪದವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬಾಧಿಸುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಮೇಲೆ (೧೪ಗ) ವಾಕ್ಯ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರೂ ಸಂಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೋ ಅಥವಾ ಇಲ್ಲವೋ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವ ಬದಲು ಸಂಚರಿಸುವುದು ಈ ಕಾಡಿನಲ್ಲೋ ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತದೆ ಮತ್ತು (೧೪ಘ) ವಾಕ್ಯ ಸಂಚರಿಸುವವರು ಯಾರು (ಬೇಟೆಗಾರರೋ) ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಗಳೆರಡರಲ್ಲೂ ಈ ರೀತಿ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ಬರುವ ನಾಮಪದಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದರ ಕುರಿತಾಗಿ ಮಾತ್ರ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿಯುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸರ್ವನಾಮವನ್ನು ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

- (೧೪೫) ಕೇ ವನೇಸ್ಮಿನ್ ಸಂಚರಂತಿ?
 'ಈ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ಯಾರು ಸಂಚರಿಸುತ್ತಾರೆ?'
- (೧೪೬) ಕ್ವ ಭವತಾಂ ನಿವಾಸಃ?
 'ನಿಮ್ಮ ಮನೆ ಎಲ್ಲಿ?'

ಕನ್ನಡದ 'ಕೇಳ್ವೆ' ಪದಗಳಿಗೆ ಓ, ಊ ಮತ್ತು ಏ ಎಂಬ ಮೂರು ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಲ್ಲಿ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದನ್ನು ಸೇರಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ಅವನ್ನು ಅನಿಶ್ಚಿತವಾದ ವ್ಯಕ್ತಿ, ವಸ್ತು ಮೊದಲಾದವುಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪದಗಳನ್ನಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿಯೂ ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅಹಿ, ಚ, ಚನ, ಚಿದ್, ವಾ ಮೊದಲಾದವುಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನು ಬಳಸಿ ಕೇಳ್ವೆ ಪದಗಳನ್ನು ಅನಿಶ್ಚಯಾರ್ಥದ ಪದಗಳನ್ನಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

- (೧೪೭) ನ ಮಾಂ ಕಶ್ಚಿತ್ ಅಪಶ್ಯತ್
 'ನನ್ನನ್ನು ಯಾರೂ ನೋಡಲಿಲ್ಲ'
- (೧೪೮) ನ ಕಿಂಚಿತ್ ಉಕ್ತವಾನ್
 'ಅವನು ಏನೂ ಹೇಳಲಿಲ್ಲ'

ಆದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮೇಲೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವ ಮೂರು ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಿಂದ ಸಿದ್ಧವಾದ ಅನಿಶ್ಚಯಾರ್ಥದ ಪದಗಳಿಗೆ ಮೂರು ಭಿನ್ನವಾದ ಅರ್ಥಗಳಿವೆ. ಓ ಪ್ರತ್ಯಯಕ್ಕೆ ಬೇರೆ ಬಳಕೆಗಳಲ್ಲಿ ವಿಕಲ್ಪಾರ್ಥವಿದೆಯಾದ ಕಾರಣ, ಅದರಿಂದ ಸಿದ್ಧವಾದ ಅನಿಶ್ಚಯಾರ್ಥದ ಪದಕ್ಕೆ ಏಕದೇಶಾರ್ಥ ಮತ್ತು ಅಸ್ತಿತ್ವಾರ್ಥಗಳಿವೆ.

ಇದಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾಗಿ ಊ ಪ್ರತ್ಯಯಕ್ಕೆ ಸಮುಚ್ಚಯಾರ್ಥವಿದೆಯಾದ ಕಾರಣ, ಅದರಿಂದ ಸಿದ್ಧವಾದ ಪದಕ್ಕೆ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕಾರ್ಥವಿದೆಯಲ್ಲದೆ ಅಸ್ತಿತ್ವಾರ್ಥವಿಲ್ಲ. ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಈ ಅನಿಶ್ಚಯಾರ್ಥದ ಪದಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಈ ಎರಡು ರೀತಿಯ ಪದಗಳನ್ನೂ ಒಂದು ಘಟನೆ ನಡೆದಿಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿಸುವ ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ, ಆದರೆ ಒಂದು ಘಟನೆ ನಡೆದಿದೆಯೆಂದು ತಿಳಿಸುವ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಓ ಪ್ರತ್ಯಯದ ಮೂಲಕ ಸಾಧಿತವಾಗಿರುವ ಪದಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯ.

- (೧೪೯) ನಿನ್ನೆ ಆತ ಯಾರನ್ನೋ ಕಂಡಿರಲಿಲ್ಲ
 (೧೫೦) ನಿನ್ನೆ ಆತ ಯಾರನ್ನೂ ಕಂಡಿರಲಿಲ್ಲ
 (೧೫೧) ನಿನ್ನೆ ಆತ ಯಾರನ್ನೋ ಕಂಡಿದ್ದ

ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳು

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಕ ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಉ ಪ್ರತ್ಯಯದಿಂದ ಸಾಧಿತ ವಾಗಿರುವ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ, ಆದರೆ ಓ ಪ್ರತ್ಯಯದಿಂದ ಸಾಧಿತವಾಗಿರುವ ಪದಗಳನ್ನು ಬಳಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ (ಜಾಸ್ತಿ ವಿವರಗಳಿಗೆ ಭಟ್ ೧೯೭೮, ೨೦೦೩ ನೋಡಿ).

(೧೯) ಎಲ್ಲಿಗೂ ಹೋಗು

(೨೦) ಯಾರನ್ನು ಬೇಕಿದ್ದರೂ ಕೇಳು

ಸಂಸ್ಕೃತದ ಕೇಳಿ ಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಬರಬಲ್ಲ ಚ, ಅಪಿ, ವಾ ಮೊದಲಾ ದವುಗಳ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಅರ್ಥ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿರುವ ಹಾಗೆ ಕಾಣಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಬಹುಶಃ ಮೊದಲಿಗೆ ಅಂತಹ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದ್ದು ಅನಂತರ ಆ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಅದು ನಷ್ಟವಾಗಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿದೆ.

೧೧.೮ ತಿರುಳು

ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳ ಒಳರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವೆ ಹಲವಾರು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಹಿಂದಿನ ಮತ್ತು ಮುಂದಿನ ಕಾಲದವುಗಳೆಂಬುದಾಗಿ 'ಕಾಲಸಂಬಂಧ'ದ ಭೇದ ಕಾಣಿಸು ತ್ತದೆ; ಆದರೆ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಮುಗಿದ (ಪೂರ್ಣ) ಮತ್ತು ಮುಗಿಯದ (ಅಪೂರ್ಣ) ಎಂಬುದಾಗಿ 'ಕಾಲವ್ಯವಸ್ಥೆ'ಯ ಭೇದ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿರುವಂತಹ ಕಾಲಸಂಬಂಧದ ಭೇದಕ್ಕೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಾಮುಖ್ಯತೆಯಿಲ್ಲ. ಅದನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಕ್ರಿಯಾಪದದ ಮೊದಲಿಗೆ ಅ ಉಪಸರ್ಗವನ್ನು ಸೇರಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಇದನ್ನು ಬಳಸಲೇ ಬೇಕೆಂಬ ನಿಯಮವಿಲ್ಲ, ಅವಶ್ಯವಿದ್ದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಬಳಸಿದರೆ ಸಾಕು.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕಾಲಸಂಬಂಧವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ಪುರುಷ-ವಚನ-ಲಿಂಗಗಳನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ ಆಖ್ಯಾತ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಿಂದ ಭಿನ್ನವಾದವುಗಳು, ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಕಾಲವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಮತ್ತು ಪುರುಷ-ವಚನಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟಾಗಿ ಆಖ್ಯಾತ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳೇ ಸೂಚಿಸುತ್ತವೆ.

ಕನ್ನಡದ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಲಿಂಗಭೇದವನ್ನು ಸೂಚಿಸಲಾಗುತ್ತದೆ, ಆದರೆ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳಲ್ಲಿ ಲಿಂಗಭೇದದ ಸೂಚನೆಯಿಲ್ಲ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಾರ್ಥವನ್ನು ಸೂಚಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಕೊಳ್ಳು ಎಂಬುದರ ಬಳಕೆ ಯಾಗುತ್ತದೆ. ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿಗೆ ಇದನ್ನು ಆಖ್ಯಾತ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳಲ್ಲೇನೇ ಕಾಣಿಸುವ ಪರಸ್ಮೈಪದ-ಆತ್ಮನೇಪದ ವ್ಯತ್ಯಾಸದ ಮೂಲಕ ಸೂಚಿಸಲಾಗು ತ್ತಿತ್ತು; ಆದರೆ ಕಾವ್ಯಗಳ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಈ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ಹೆಚ್ಚಿನ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅರ್ಥಹೀನ ವಾಗಿದೆ.

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಮೊದಲಿಗೆ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕರ್ತೃ-ಕರ್ಮಣಿ ಪ್ರಯೋಗಭೇದವೂ ಕಾವ್ಯಗಳ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಮೂಲ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದೆ. ಈ ಪ್ರಯೋಗಭೇದಕ್ಕೆ ಸಮನಾದ ಪ್ರಯೋಗಭೇದ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ವಿಶಿಷ್ಟವಾದ ಬರವಣಿಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ.

ಅಲ್ಲಗಳೆಯುವ ಮತ್ತು ಕೇಳುವ (ಪ್ರಶ್ನಿಸುವ) ವಾಕ್ಯಗಳ ರಚನೆಯಲ್ಲೂ ಕನ್ನಡ ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕಿಂತ ಭಿನ್ನವಾಗಿದೆ.

ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳ ಒಳರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿ ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವೆ ಹಲವು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿದ್ದು, ಸಂಸ್ಕೃತದ ವ್ಯಾಕರಣ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅಳವಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಸಂಸ್ಕೃತಕ್ಕಿಂತ ತೀರ ಭಿನ್ನವಾಗಿರುವ ಕನ್ನಡದ್ದೇ ಆದ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸಿಕೊಂಡಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ಕನ್ನಡದ ಈ ಕ್ರಿಯಾರೂಪಗಳನ್ನು ವಿವರಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ.

೧೨. ಮುಕ್ತಾಯ

೧೨.೧ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳ ಮೂಲ

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅದರದೇ ಆದ ವ್ಯಾಕರಣ ಪರಂಪರೆಯೊಂದನ್ನು ಸಿದ್ಧಪಡಿಸುವುದು ಯಾಕೆ ಅವಶ್ಯ ಎಂಬುದನ್ನು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ತಿಳಿಸಿ ಹೇಳುವುದೇ ಈ ಪುಸ್ತಕದ ಮುಖ್ಯ ಉದ್ದೇಶ.

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇದುವರೆಗೆ ತಯಾರಾಗಿರುವ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನವೂ ಸಂಸ್ಕೃತದ ವ್ಯಾಕರಣ ಪರಂಪರೆಯನ್ನೇ ಅವಲಂಬಿಸಿವೆ. ಸಂಸ್ಕೃತದ ವ್ಯಾಕರಣ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅಳವಡಿಸುವುದು ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮಾತ್ರ ಈ ವ್ಯಾಕರಣಗಳು ಪರಿಶೀಲಿಸಿವೆ.

ಆದರೆ, ನಿಜಕ್ಕೂ ಕನ್ನಡದ ಪದಗಳ ಮತ್ತು ವಾಕ್ಯಗಳ ಒಳರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ನಿಯಮಗಳು ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ನಿಯಮಗಳಿಗಿಂತ ಬಹಳಷ್ಟು ಭಿನ್ನವಾಗಿವೆ. ಈ ಪದಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ಆದ ದೃಷ್ಟಿಕೋನದಿಂದ ಪರಿಶೀಲಿಸಿದಾಗ ಮಾತ್ರ, ಅವುಗಳ ಹಿಂದಿರುವ ವ್ಯಾಕರಣ ನಿಯಮಗಳ ನಿಜವಾದ ಸ್ವರೂಪವೇನು ಎಂಬುದು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಸಂಸ್ಕೃತದ ವ್ಯಾಕರಣದ ದೃಷ್ಟಿಕೋನದಿಂದ ಪರಿಶೀಲಿಸಿದಲ್ಲಿ ಅವು ಅಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಮಾತ್ರವೇ ಕಾಣಿಸಬಲ್ಲವು.

ಕನ್ನಡ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವೆ ಅವು ಬಳಸುವ ವ್ಯಾಕರಣ ನಿಯಮಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಇಂತಹ ಹಲವು ರೀತಿಯ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ನಾನು ಈ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ತೋರಿಸಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ.

ಆದರೆ, ಈ ಎರಡು ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವಿರುವ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕೂಲಂಕಶ ವಾಗಿ ಪಟ್ಟಿಮಾಡಿ ಹೇಳುವುದು ಈ ಪುಸ್ತಕದ ಉದ್ದೇಶವಲ್ಲ. ಸಂಸ್ಕೃತದ ವ್ಯಾಕರಣ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅಳವಡಿಸಬೇಕಾದರೆ ಹೇಗೆ ತೊಂದರೆ ಯುಂಟಾಗಬಲ್ಲದು ಎಂಬುದನ್ನು ಮನಮುಟ್ಟುವಂತೆ ತೋರಿಸಿ ಕೊಡುವುದಷ್ಟೇ ನನ್ನ ಉದ್ದೇಶ. ಹಾಗಾಗಿ ಈ ಉದ್ದೇಶವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಬೇಕಾಗುವಷ್ಟು ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ನಾನು ಇಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ.

ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಮೂಲಗಳಿಂದ ಬೆಳೆದು ಬಂದಿರುವುದೇ ಅವುಗಳ ವ್ಯಾಕರಣ ನಿಯಮಗಳಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟೊಂದು ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳು ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ. ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾಷೆ ಇಂಡೋ-ಯುರೋಪಿಯನ್ ಮೂಲದಿಂದ ಬೆಳೆದು ಬಂದಿದೆ; ಆದರೆ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ಅದಕ್ಕಿಂತ ತೀರ ಭಿನ್ನವಾಗಿರುವ ದ್ರಾವಿಡ ಮೂಲದಿಂದ ಬೆಳೆದು ಬಂದಿದೆ (ಭಟ್ ೨೦೦೫ಕ ನೋಡಿ).

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿರುವ ಇಂಗಿತವನ್ನು ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ತಿಳಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಮತ್ತು ಪ್ರಶ್ನಿಸುವುದು, ವಿಧಿಸುವುದು, ಸಂಶಯಿಸುವುದು ಮೊದಲಾದ ಹಲವು ರೀತಿಯ ಮಾತಿನ ಕೆಲಸಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ಭಾಷೆಯನ್ನು ಬಳಸುತ್ತೇವೆ. ಇವನ್ನು ನಡೆಸಲು ಎಲ್ಲಾ ಭಾಷೆಗಳೂ ಒಂದೇ ಬಗೆಯ ವ್ಯಾಕರಣ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಬಳಸುವುದಿಲ್ಲ, ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಬಗೆಯ ವ್ಯಾಕರಣ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಬಳಸುತ್ತವೆ.

ಇದಕ್ಕಾಗಿ ಇಂಡೋ-ಯುರೋಪಿಯನ್ ಮತ್ತು ದ್ರಾವಿಡ ಭಾಷಾಮೂಲಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವಿಧಾನಗಳನ್ನು ಆರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಿರಬೇಕು ಮತ್ತು ಹಾಗಾಗಿ, ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲೇನೇ ಅವು ಒಂದಕ್ಕಿಂತ ಒಂದು ತೀರಾ ಭಿನ್ನವಾಗಿದ್ದಿರಬೇಕು. ಅನಂತರ ಈ ವಿಧಾನಗಳು ಆ ಎರಡು ಮೂಲಗಳಿಂದ ಬೆಳೆದು ಬಂದಿರುವ ಸಂಸ್ಕೃತ, ಕನ್ನಡ ಮೊದಲಾದ ಭಾಷೆಗಳ ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಗಳ ಚರಿತ್ರೆಯಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬದಲಾಗುತ್ತಾ ಬಂದಿರಬೇಕು.

ಅನಂತರದ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಸಂಪರ್ಕಕ್ಕೆ ಬಂದುದರಿಂದಾಗಿ ಕೆಲವು ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಸ್ಕೃತದೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಕೆಯನ್ನು ಪಡೆದಿದೆ ಯಾದರೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲೂ ಅದು ತನ್ನ ಮೂಲ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ.

ಇಂಡೋ-ಯುರೋಪಿಯನ್ ಭಾಷಾಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಸೇರಿರುವ ಸಂಸ್ಕೃತ ಇಲ್ಲವೇ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಭಾಷೆಯ ವ್ಯಾಕರಣ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಬಳಸುವ ಬದಲು ಬೇರೆ ಯಾವುದಾದರೂ ಒಂದು ದ್ರಾವಿಡ ಭಾಷೆಯ ವ್ಯಾಕರಣ ಪರಂಪರೆಯನ್ನು ಬಳಸಿ ಕನ್ನಡದ ವ್ಯಾಕರಣವನ್ನು ರಚಿಸಿದಲ್ಲಿ ಅದು ಕನ್ನಡದ ಪದರಚನೆಯ ಮತ್ತು ವಾಕ್ಯರಚನೆಯ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗಿ ಮತ್ತು ಸರಿಯಾಗಿ ತಿಳಿಸಬಲ್ಲದು.

ಆದರೆ ಅಂತಹ ವ್ಯಾಕರಣ ಪರಂಪರೆಯನ್ನೂ ಸಿದ್ಧವಾಗಿಲ್ಲ. ತಮಿಳು, ತೆಲುಗು ಮೊದಲಾದ ಇತರ ದ್ರಾವಿಡ ಭಾಷೆಗಳ ವ್ಯಾಕರಣಗಳೂ ಬಹಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತ ಇಲ್ಲವೇ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ವ್ಯಾಕರಣ ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲೇನೇ ತಯಾರಾಗಿದ್ದು ಅವೂ ಕನ್ನಡದ ವ್ಯಾಕರಣಗಳ ಹಾಗೆಯೇ ಅಸಮರ್ಪಕಗಳಾಗಿವೆ. ಹಾಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅದರದೇ ಆದ ವ್ಯಾಕರಣ ಪರಂಪರೆಯೊಂದನ್ನು ತಯಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೊಂದೇ ನಮಗೆ ಉಳಿದಿರುವ ದಾರಿ.

೧೨.೨ ಹೊಸ ದೃಷ್ಟಿಕೋನ

ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣದ ಮೇಲೆ ಲೇಖನ ಇಲ್ಲವೇ ಪ್ರಸ್ತುತಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವವರು ಈ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿ ಒಂದು ಹೊಸ ದೃಷ್ಟಿಕೋನವನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ. ಕನ್ನಡದ ಲೇಖಕರಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಕಾರರ ದೃಷ್ಟಿಕೋನವೇ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದೆ. ನಾಗವರ್ಮ, ಕೇಶಿರಾಜ ಮೊದಲಾದ ಕನ್ನಡದ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು

ನಿಜಕ್ಕೂ ಏನು ಹೇಳಿದ್ದರು, ಅವರ ಹೇಳಿಕೆಗಳ ನಡುವೆ ಎಂತಹ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳೆಲ್ಲ ಇವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಪಟ್ಟಿಮಾಡಿ ವಿವರಿಸುವುದೇ ಇವರು ಇವತ್ತು ಮಾಡುತ್ತಿರುವ 'ಸಂಶೋಧನೆ'ಗಳು.

ಈ ರೀತಿ ಹಿಂದಿನ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳ ಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು ವಿಮರ್ಶಿಸುವುದು ಅಶಕ್ತವಾದರೂ ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಅವು ನಮ್ಮನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಕೊಂಡೊಯ್ಯಲಾರವು. ಯಾಕೆಂದರೆ, ಕನ್ನಡದ ಹಳೆಯ ವ್ಯಾಕರಣಗಳೆಲ್ಲ ಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯಾಕರಣದ ದೃಷ್ಟಿಕೋನವನ್ನಿರಿಸಿಕೊಂಡಿವೆ; ಹಾಗಾಗಿ, ಅವು ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣದ ನಿಜವಾದ ಸ್ವರೂಪವನ್ನು ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಲಾರವು.

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ನಮ್ಮ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ಸಮಾಸಗಳೆಲ್ಲ ಇವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ವರ್ಣಿಸುವ ಕ್ರಮ ಹೇಗೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಮೊದಲಿಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತದಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ಸಮಾಸಗಳೆಲ್ಲ ಇವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ವಿವರಿಸಿ ಅವಕ್ಕೆ ಕನ್ನಡದಿಂದ ಉದಾಹರಣೆಗಳನ್ನು ಕೊಡಲು ಅವರು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅನಂತರ ಈ ಸಮಾಸಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಕ್ಕೂ ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಲಾರದ ಜೋಡುಪದಗಳು ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿವೆಯಾದರೆ ಅವು ಎಂತಹ ಸಮಾಸಗಳಿಗೆ ಉದಾಹರಣೆಗಳಾಗಬಲ್ಲವು ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಇಳಿಯುತ್ತಾರೆ.

ಇದರಿಂದಾಗಿ ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣ ಸಂಸ್ಕೃತ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣಗಳ ಒಂದು ತೇಪೆಕೆಲಸವಾಗಿದೆ. ಈ ಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯಾಕರಣದ ದೃಷ್ಟಿಕೋನವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕೊಟ್ಟು, ನೇರವಾಗಿ ಕನ್ನಡದ ಜೋಡುಪದಗಳನ್ನು ಒಂದೆಡೆ ಕಲೆಹಾಕಿ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ಸಮಾಸಗಳೆಲ್ಲ ಇವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಪರಿಶೀಲಿಸಿದ ವಾದರೆ ನಮಗೆ ಕನ್ನಡದ ನಿಜವಾದ ಸಮಾಸಗಳಾವುವು ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಸರಿಯಾದ ಮತ್ತು ಸ್ಪಷ್ಟವಾದ ಉತ್ತರ ದೊರೆತೀತು (ಭಟ್ ೨೦೦೨ ನೋಡಿ).

ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಬಳಕೆಯಾಗುವ ಹಲವು ರೀತಿಯ ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಒಂದೆಡೆ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ, ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ನಾಮಪದಗಳನ್ನು ಕ್ರಿಯಾಪದಗಳೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಲು ಎಂತಹ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳೆಲ್ಲ ಬೇಕಾಗುತ್ತವೆ, ಮತ್ತು ಈ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳು ಎಂತಹ ಸಂಬಂಧಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಸೂಚಿಸಬಲ್ಲವು ಎಂಬುದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸಿದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ವಿಭಕ್ತಿಗಳು ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿವೆ ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ಕಾರ್ಯವೆಂತಹದು ಎಂಬ ವಿಷಯ ಸ್ಪಷ್ಟವಾದೀತು (ಭಟ್ ೧೯೭೮, ೨೦೦೪ ನೋಡಿ).

ಇದಕ್ಕೆ ಬದಲು ನಮ್ಮ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಮಾಡುವ ಹಾಗೆ ಸಂಸ್ಕೃತದ ವಿಭಕ್ತಿಗಳಾವುವು, ಅವುಗಳ ಕಾರ್ಯವೇನು, ಕಾರಕಗಳಿಗೂ ಅವಕ್ಕೂ ನಡುವೆ ಎಂತಹ ಸಂಬಂಧವಿದೆ, ಮೊದಲಾದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಮೊದಲು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ಅನಂತರ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅವನ್ನು ಹೊಂದಿಸುವ ಬಗೆ ಹೇಗೆ ಎಂಬುದಾಗಿ ಆಲೋಚಿಸಿದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಒಂದು ತೀರಾ ವಿಚಿತ್ರವಾದ ವ್ಯಾಕರಣ ಸಿದ್ಧವಾದೀತು (ಮತ್ತು ಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ).

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

ಒಂದು ಭಾಷೆಯ ವ್ಯಾಕರಣವನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಇನ್ನೊಂದು ಭಾಷೆಯ ವ್ಯಾಕರಣ ಹೇಗಿದೆಯೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವುದರಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲವೆಂದೇನೂ ನಾನು ಹೇಳುತ್ತಾ ಇಲ್ಲ. ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಭಾಷೆಗಳ ವ್ಯಾಕರಣಗಳನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದಷ್ಟೂ ನಮ್ಮ ಭಾಷೆಯ ವ್ಯಾಕರಣವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವ ಕೆಲಸ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಸುಲಭವಾಗಬಲ್ಲದು.

ಆದರೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಭಾಷೆಗಳ ವ್ಯಾಕರಣಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರಾಗಿರಲು ಸಾಧ್ಯ ಎಂಬ ವಿಷಯವನ್ನು ಮರೆಯದಿರುವುದು ಅವಶ್ಯ. ಹಲವು ಭಾಷೆಗಳ ವ್ಯಾಕರಣಗಳನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿದಾಗ ವ್ಯಾಕರಣಗಳು ಹೇಗಿರಬಹುದು ಎಂಬ ವಿಷಯ ನಮಗೆ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ. ಈ ತಿಳುವಳಿಕೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ನಮ್ಮ ಭಾಷೆಯ ವ್ಯಾಕರಣ ಹೇಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಲು ನಾವು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಬೇಕು.

ಈ ಹೊಸ ದೃಷ್ಟಿಕೋನದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯನ್ನು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಎರಡು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಬಹುದು. ಪ್ರೌಢಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಓದುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣವನ್ನು ಕಲಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ವ್ಯಾಕರಣ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ತಯಾರಿಸುವುದು ಒಂದು ಸಂದರ್ಭ.

ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯನ್ನೇ ಹೆಚ್ಚು ಆಳವಾಗಿ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಪಠ್ಯವನ್ನೊದಗಿಸಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣದ ಮೇಲೆ ಸಂಶೋಧನೆಯನ್ನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದಿರುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕಾಗಿರುವುದು ಎರಡನೆಯ ಸಂದರ್ಭ. ಈ ಎರಡು ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ರೀತಿಯ ಸಮಸ್ಯೆಗಳೇಳುವುವಾದ ಕಾರಣ ಅವನ್ನು ಬೇರೆ ಬೇರೆಯಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸುವುದು ಅವಶ್ಯ.

೧.೨.೩ ಶಾಲಾ ವ್ಯಾಕರಣಗಳು

ಕನ್ನಡದ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಹೇಳುವುದಾದರೆ, ಇವತ್ತು ಶಾಲೆಗಳಲ್ಲಿ ಕಲಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಬಳಕೆಯಲ್ಲಿರುವ ವ್ಯಾಕರಣದ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಬದಲಾಯಿಸುವುದು ಅವಶ್ಯ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಸಂಸ್ಕೃತ ವ್ಯಾಕರಣದ ಅಂಶಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ತೆಗೆದು ಹಾಕಬೇಕು ಮತ್ತು ಹಳೆಗನ್ನಡದ ಪದರಚನೆ ಮತ್ತು ಪದರೂಪ ರಚನೆಗಳ ಕುರಿತು ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಎಲ್ಲಾ ಅಂಶಗಳನ್ನೂ ತೆಗೆದು ಹಾಕಬೇಕು.

ಹೊಸಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಕಾಣಿಸುವ ಪದಗಳ, ಪದರೂಪಗಳ, ಪದಕಂತೆಗಳ ಮತ್ತು ವಾಕ್ಯಗಳ ಒಳರಚನೆಯನ್ನಷ್ಟೇ ಈ ವ್ಯಾಕರಣಗಳಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಿದಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಅವನ್ನು ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಕಷ್ಟವಾಗಲಾರದು. ಇದಲ್ಲದೆ ಇಂತಹ ವ್ಯಾಕರಣಗಳ ಸಹಾಯದಿಂದ ಹೊಸಗನ್ನಡದ ಪದಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ವಾಕ್ಯಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುವಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಪ್ರಯೋಜನವಾದೀತು.

ತೀ. ನಂ. ಶ್ರೀಕಂಠಯ್ಯನವರ ಕನ್ನಡ ಮಧ್ಯಮ ವ್ಯಾಕರಣ ಈ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಮಾಡಿದ ಒಂದು ಉತ್ತಮ ಪ್ರಯತ್ನವೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಇದರಲ್ಲಿ ಹೊಸ ಗನ್ನಡದ ಪ್ರಯೋಗಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ವಿವರಿಸುವುದರ ಮೂಲಕ ವ್ಯಾಕರಣದ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಸುಲಭವಾಗಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಇದಲ್ಲದೆ ವ್ಯಾಕರಣ ನಿಯಮಗಳನ್ನೂ ಸುಲಭವಾಗಿ ಅರ್ಥವಾಗುವಂತೆ ಇದರಲ್ಲಿ ಬರೆಯಲಾಗಿದೆ.

ಆದರೆ ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಅವಶ್ಯವಲ್ಲದ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೆಯಾಗದ ಸಂಸ್ಕೃತ ಪರಂಪರೆಯ ಕೆಲವು ವ್ಯಾಕರಣ ನಿಯಮಗಳು ಇದರಲ್ಲೂ ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿದುಕೊಂಡಿವೆ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಕನ್ನಡದ ಸಮಾಸಗಳನ್ನು ವಿಭಜಿಸುವುದಕ್ಕಾಗಿ ಸಂಸ್ಕೃತದ ಹಾಗೆ ಜೋಡುಪದದ ಎರಡು ಅಂಗಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಧಾನವಾದುದು ಯಾವುದು ಎಂಬ ಅಂಶವನ್ನೇ ಬಳಸಲಾಗಿದೆ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಇದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮೊದಲನೆಯ ಅಂಗ ಯಾವ ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಸೇರುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಅಂಶವೇ ಯೋಗ್ಯ ಎಂಬುದನ್ನು ನಾವು ಮೇಲೆ ಐದನೇ ಅಧ್ಯಾಯದಲ್ಲಿ ನೋಡಿರುವೆವು.

ಗುಣಪದಗಳನ್ನು ನಾಮಪದಗಳ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿದುದರಿಂದಾಗಿ ಅವಕ್ಕೆ ವಿಶೇಷಣ ರೂಪ ಮತ್ತು ಕಾರಕ ರೂಪ ಎಂಬುದಾಗಿ ಎರಡು ರೂಪಗಳಿವೆಯೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ನಿಜಕ್ಕೂ ದೊಡ್ಡವನು, ಚಿಕ್ಕವಳು, ಹಿರಿಯವರು ಮೊದಲಾದವುಗಳು ಗುಣಪದಗಳಲ್ಲ, ವ್ಯಕ್ತಿವಾಚಕ ಪದಕಂತೆಗಳು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ, ಚಿಕ್ಕ, ಹಿರಿ ಮೊದಲಾದ ಗುಣಪದಗಳು ಅವನು, ಅವಳು, ಅವರು ಮೊದಲಾದ ಸರ್ವನಾಮ (ಸರ್ವಪದ)ಗಳೊಂದಿಗೆ ವಿಶೇಷಣಗಳಾಗಿ ಬಳಕೆಯಾಗಿವೆ ಅಷ್ಟೆ.

ಇದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ಎಣಿಕೆಯ ಪದಗಳಿಗೆ ಮತ್ತು ಕೃದಂತನಾಮಗಳಿಗೆ (ಹೋಲಿಗುವವನು, ಬರುವವರು, ಹಾಡಿದವಳು) ವಿಶೇಷಣ ರೂಪ ಮತ್ತು ಕಾರಕ ರೂಪಗಳಿವೆಯೆಂದು ಹೇಳಲಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ಇಲ್ಲೂ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿರುವುದು ಪದಕಂತೆಗಳಲ್ಲದೆ ಪದರೂಪಗಳಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಬೇರೆಯೂ ಕೆಲವು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಹೊಂದಿಕೆಯಾಗದ ವಿಷಯಗಳು ಈ ವ್ಯಾಕರಣದಲ್ಲಿದ್ದು ಇವನ್ನು ತೆಗೆದು ಹಾಕುವ ಇಲ್ಲವೇ ಬದಲಾಯಿಸುವ ಅವಶ್ಯಕತೆಯಿದೆ.

೧.೨.೪ ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಬೋಧನೆ ಮತ್ತು ಸಂಶೋಧನೆ

ಕಾಲೇಜುಗಳಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯನ್ನು ಆಳವಾಗಿ ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುವ ಮತ್ತು ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣದ ಮೇಲೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಶೋಧನೆಗಳನ್ನು ನಡೆಸುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಮೇಲೆ ವಿವರಿಸಿದ ಹೊಸ ದೃಷ್ಟಿಕೋನವನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಡುವುದು ಒಂದು ಅತ್ಯಂತ ಮುಖ್ಯವಾದ ಕೆಲಸವೆಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ. ಕನ್ನಡದ ಪದರಚನೆ ಮತ್ತು ವಾಕ್ಯರಚನೆಗಳನ್ನು ನೇರವಾಗಿ ಪರಿಶೀಲಿಸುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಅವರಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯಬೇಕು.

ಇದಲ್ಲದೆ ಕನ್ನಡದ ವ್ಯಾಕರಣ ಪುಸ್ತಕಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ವ್ಯಾಕರಣ ನಿಯಮಗಳನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಉರುಹೊಡೆಯುವ ಬದಲು ಅವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿ ಕೊಂಡು ನಿಜಕ್ಕೂ ಅವು ಕನ್ನಡದ ಪದರಚನೆಯನ್ನು ಮತ್ತು ವಾಕ್ಯರಚನೆಯನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ವಿವರಿಸುತ್ತಿವೆಯೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಪರಿಶೀಲಿಸುವ ಮತ್ತು ಪ್ರಶ್ನಿಸುವ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಅವರಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಯುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು.

ಇಂತಹ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ನಮ್ಮ ಕನ್ನಡ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ-ಸಂಶೋಧಕರಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲವೇ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದರೂ ತಪ್ಪಾಗಲಾರದು. ಇಲ್ಲವಾದರೆ ನಾನು ಈ ಪುಸ್ತಕದಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿದಂತಹ ಮತ್ತು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಹೊಡೆದು ಕಾಣಿಸುವಂತಹ ಅಸಮರ್ಪಕ ವ್ಯಾಕರಣ ನಿಯಮಗಳು ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣದಲ್ಲಿ ತುಂಬಿ ತುಳುಕುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಈ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿ-ಸಂಶೋಧಕರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಿಬ್ಬರಾದರೂ ಗಮನಿಸದಿರಲು ಸಾಧ್ಯವೆ?

ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಹಳೆಗನ್ನಡದಲ್ಲಿ ದಪ್ಪ ಪ್ರತ್ಯಯಕ್ಕೆ ವರ್ತಮಾನಾರ್ಥವಿದೆ ಮತ್ತು ವ ಪ್ರತ್ಯಯಕ್ಕೆ ಭವಿಷ್ಯದರ್ಥವಿದೆಯೆಂದು ಕನ್ನಡ ವೈಯಾಕರಣಿಗಳು ಕಳೆದ ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ಹೇಳುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ನಿಜಕ್ಕೂ ಇದು ನಿಜವೇ, ಹಳೆಗನ್ನಡ ಕಾವ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಈ ಪ್ರತ್ಯಯಗಳನ್ನೊಳಗೊಂಡಿರುವ ಪದಗಳು ನಿಜಕ್ಕೂ ಈ ಅರ್ಥಭೇದವನ್ನು ಸೂಚಿಸುತ್ತಿವೆಯೇ ಎಂಬುದನ್ನು ಒಬ್ಬನೇ ಒಬ್ಬ ಸಂಶೋಧಕನೂ ಪರಿಶೀಲಿಸಲು ಹೋಗಿಲ್ಲವೆಂದರೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೆ?

ನಾನು ಮೇಲೆಯೇ ಹೇಳಿರುವಂತೆ, ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಕಾರನ ಮನೋಭಾವವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು ಸಂಶೋಧಕನ ಮನೋಭಾವವನ್ನು ಅಳವಡಿಸಿಕೊಂಡರೇನೇ ನಮ್ಮ ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ. ಹಿಂದಿನ ವಿದ್ವಾಂಸರು ಏನು ಹೇಳಿದ್ದರು ಎಂಬುದನ್ನು ವಿವರಿಸುವುದು ಮಾತ್ರವೇ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಕಾರನ ಉದ್ದೇಶ. ಹಿಂದಿನವರ ಹೇಳಿಕೆಯಲ್ಲಿ ತಪ್ಪಿದೆಯೇ? ಇದೆಯಾದರೆ ಅದನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸುವುದು ಹೇಗೆ? ಹಿಂದಿನವರು ಹೇಳಿರದಂತಹ ವಿಷಯಗಳೇನಾದರೂ ಇವೆಯೇ? ಎಂಬುದನ್ನು ಕಂಡುಹಿಡಿಯುವುದೇ ಸಂಶೋಧಕನ ಕೆಲಸ.

ಹಿಂದಿನವರು ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ ನಮಗೆ ಆ ವಿಷಯದ ಜ್ಞಾನ ಲಭಿಸುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಆ ವಿಷಯದ ಕುರಿತಾಗಿ ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿರುವ ಜ್ಞಾನ ಹೆಚ್ಚುವುದಿಲ್ಲ. ಹಿಂದಿನವರು ಹೇಳಿದುದರಲ್ಲಿ ಅಸಾಂಗತ್ಯವೇನಾದರೂ ಇದೆಯಾದರೆ ಅದನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದರ ಮೂಲಕ ಮಾತ್ರವೇ ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದ ಜ್ಞಾನನಿಧಿ ಹೆಚ್ಚಬಲ್ಲದು.

ಕನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣದ ಮೇಲೆ ಸಂಶೋಧನೆಯನ್ನು ನಡೆಸಬೇಕೆಂದಿರುವವರಲ್ಲಿ ಇಂತಹ ಸಂಶೋಧಕ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಬೆಳೆಯುವಂತೆ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಶಾಲಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗಾಗಿ ವ್ಯಾಕರಣ ಪಠ್ಯಪುಸ್ತಕಗಳನ್ನು ರಚಿಸುವ ವಿದ್ವಾಂಸರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೊಸ ದೃಷ್ಟಿಕೋನವುಂಟಾಗುವಂತೆ ಮಾಡುವಲ್ಲಿ ಈ ಪುಸ್ತಕ ಸ್ವಲ್ಪ ವಾದರೂ ಸಹಾಯಕವಾಗವಾಗಲಿ ಎಂಬುದೇ ನನ್ನ ಹಾರೈಕೆ.

ಆಕರಸೂಚಿ

ಕಾಲ್ಡವೆಲ್, ಆರ್. ೧೯೧೩. *A comparative grammar of the Dravidian or South-Indian family of languages*. London: Kegan, Paul, Trench, Trubner and Co. Ltd.

ಕೃಷ್ಣ ಭಟ್ಟ, ಸೇಡಿಯಾಪು. ೧೯೯೨. *ವಿಚಾರ ಪ್ರಪಂಚ*. ಪುತ್ತೂರು: ಕರ್ಣಾಟಕ ಸಂಘ.

ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ, ಭ. ೨೦೦೩. *The Dravidian Language*. Cambridge: Cambridge University Press.

ಡಿಕ್ಸನ್, ಆರ್. ಎಮ್. ಡಬ್ಲ್ಯು. ೧೯೯೪. *Ergativity*. Cambridge: Cambridge University Press.

ತಾರಾಪೂರವಾಲಾ, ಐ. ಜಿ. ಎಸ್. ೧೯೬೭. *Sanskrit syntax*. Delhi: Munshiram Manoharlal.

ತಿರುಮಲೇಶ್, ಕೆ.ವಿ. ೧೯೭೯. (= ಭಟ್, ಕೆ.ವಿ.ಟಿ.) *Reordering rules in Kannada and English*. Dissertation, Central Institute of English and Foreign Languages, Hyderabad.

ತಿರುಮಲೇಶ್, ಕೆ.ವಿ. ೧೯೯೭. Kannada prefixation. *PILC Journal of Dravidian Studies* 7, 201-8.

ಬರೋ, ಟಿ. ೧೯೫೫. *The Sanskrit language*. London: Faber and Faber.

ಬರೋ, ಟಿ. ಮತ್ತು ಎಮೆನೋ, ಎಮ್. ಬಿ. ೧೯೬೧. *The Dravidian Etymological Dictionary*. Oxford: The Clarendon Press.

ಬಿಳಿಗಿರಿ, ಎಚ್. ಎಸ್. ೧೯೬೯. *ಆಲೋಕ*, ಭಾಗ ೧. ಸಾಗರ: ಅಕ್ಷರ ಪ್ರಕಾಶನ.

ಭಟ್, ಡಿ. ಎನ್. ಶಂಕರ ೧೯೭೮. *ಕನ್ನಡ ವಾಕ್ಯಗಳು: ಆಂತರಿಕ ರಚನೆ ಮತ್ತು ಅರ್ಥವ್ಯವಸ್ಥೆ*. ಮೈಸೂರು: ಗೀತಾ ಬುಕ್ ಹೌಸ್.

ಭಟ್, ಡಿ. ಎನ್. ಶಂಕರ ೧೯೯೧. *Grammatical relations: Evidence against their necessity and universality*. London: Routledge.

ಭಟ್, ಡಿ. ಎನ್. ಶಂಕರ ೧೯೯೫. *ಕನ್ನಡ ಭಾಷೆಯ ಕಲ್ಪಿತ ಚರಿತ್ರೆ*. ಹಂಪಿ: ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ.

ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಬೇಕು ಕನ್ನಡದ್ದೇ ವ್ಯಾಕರಣ

- ಭಟ್, ಡಿ. ಎನ್. ಶಂಕರ ೨೦೦೦. *Introducing grammatical notions.* Pune: Center for Advanced Study in Sanskrit, Pune University.
- ಭಟ್, ಡಿ. ಎನ್. ಶಂಕರ ೨೦೦೨. ಕನ್ನಡ ಪದಗಳ ಒಳರಚನೆ. ಮೈಸೂರು: ಭಾಷಾಪ್ರಕಾಶನ.
- ಭಟ್, ಡಿ. ಎನ್. ಶಂಕರ ೨೦೦೩. ಕನ್ನಡದ ಸರ್ವನಾಮಗಳು. ಮೈಸೂರು: ಭಾಷಾಪ್ರಕಾಶನ.
- ಭಟ್, ಡಿ. ಎನ್. ಶಂಕರ ೨೦೦೪. ಕನ್ನಡ ವಾಕ್ಯಗಳ ಒಳರಚನೆ. ಮೈಸೂರು: ಭಾಷಾಪ್ರಕಾಶನ.
- ಭಟ್, ಡಿ. ಎನ್. ಶಂಕರ ೨೦೦೫. ನಿಜಕ್ಕೂ ಹಳೆಗನ್ನಡ ವ್ಯಾಕರಣ ಎಂತಹದು?. ಮೈಸೂರು: ಭಾಷಾಪ್ರಕಾಶನ.
- ಭಟ್, ಡಿ. ಎನ್. ಶಂಕರ ೨೦೦೫ಕ. ಕನ್ನಡ ಬರಹವನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸೋಣ. ಮೈಸೂರು: ಭಾಷಾಪ್ರಕಾಶನ.
- ಭಟ್, ಡಿ. ಎನ್. ಶಂಕರ ಮತ್ತು ನಿಂಗೊಂಬ, ಎಮ್. ಎಸ್. ೧೯೯೭. *Manipuri Grammar.* Munich: Lincom Europa.
- ಶ್ರೀಧರ್, ಎಸ್. ಎನ್. ೧೯೭೬. Dative subjects, rule government and relational grammar. *Studies in Linguistic Sciences* 6, 130-51.
- ಶ್ರೀಧರ್, ಎಸ್. ಎನ್. ೧೯೯೫. ಇಂದಿನ ಕನ್ನಡ: ರಚನೆ ಮತ್ತು ಬಳಕೆ. ಹಂಪಿ: ಕನ್ನಡ ವಿಶ್ವವಿದ್ಯಾಲಯ.
- ಶ್ರೀಕಂಠಯ್ಯ, ತಿ. ನಂ. ೧೯೫೨. ಕನ್ನಡ ಮಧ್ಯಮ ವ್ಯಾಕರಣ. ಮೈಸೂರು: ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಇಲಾಖೆ.
- ಸ್ವೀಜರ್, ಜೆ. ಎಸ್. ೧೮೮೬. *Sanskrit syntax.* Reprinted in 1973 by Motilal Banarsidass, Delhi.